

ПЕТЪР ДЪНОВ

**КНИГА
НА
ЖИВИТЕ**

РАЖДАНЕ, ПОДМЛАДЯВАНЕ,
ПРЕРАЖДАНЕ, КАРМА

ЧАСТ I

КНИГА НА ЖИВИТЕ РАЖДАНЕ, ПОДМЛАДЯВАНЕ, ПРЕРАЖДАНЕ, КАРМА ПЕТЪР ДЪНОВ

ЧАСТ ПЪРВА

РАЖДАНЕ ВЪПЛЪТЯВАНЕ

Някои питат: „Откъде идем?" От голямото море. Може да запитате: „Колко години сме стояли там и как е станало на това излизане?" Като ви е пекло хиляди години, Слънцето на живота ви вдигнало нагоре и по закона на изстудяването на телата, вие сте слезли долу. Значи Духът ви е вдигнал, както Слънцето вдига парите от морето и ви е пратил на земята.

Моментът на излизане на душата от великото съзнание е точно определен. Всяка душа представлява някаква строго определена величина, играе голяма и важна роля и заема особено място. Нищо не е в състояние да се противопостави на Божествената идея, която е подтикнала душата да слезе на земята.

Раждането не е само физически процес. Раждането е едновременно процес на човешкия ум и на човешкото сърце. Въплътява се една мисъл и се съгъстява така, както сега се съгъстват някои газове под натиск отвън и образуват течни газове.

Раждането е велик процес, подобен на създаването на нов свят. Това, което внася радост и веселие в живота, което създава идеал и стремеж на човешкия дух, е законът на раждането, на възраждането. Буквата „р", с която започва думата „раждане", е йероглифен знак и означава ръката, която хваща, държи нещо.

Когато една душа напусне земята, тя прекарва около 45 години в невидимия свят, където ѝ правят подробни изчисления, т.е. определят нейния хороскоп. Когато решат тая задача, те я пращат на земята да реализира своя хороскоп.

Четирите състояния, през които човек може да мине, аз наричам пречупване на човешкото съзнание в неговата инволюция. При сливането в материалния свят човек първо е в положението на една точка. Представете си, че един човек, една душа, е на мястото на една точка, и от наше гледище не заема никакво пространство. При това тя съществува, съзнава, че е някъде. Къде е - и тя не знае, не съзнава времето и пространството като нас. Тази точка, за да започне да расте, най-първо се разширява, образува един кръг около себе си. Това е разширяване на човешкото съзнание. А когато този кръг се прекъсне, пречупи някъде, от него излиза съдържанието. Кое излиза от кръга навън, то е друго пречупване. Там навлизаме вече в областта на електричеството, което излиза от кръга. Щом се появи електричеството в природата, става пречупване, излизат вече криви линии. Аз уподобявам това и на следното положение: центърът - това е зародишът на живота, семето - това е кръгът, пречупването на кръга - това е посаждането, повикването нагоре - то е изтичането на тази енергия. И най-после клониците се огъват и образуват криви линии.

Когато говорим за човешкото съзнание, разбираме онзи първоначален център, от който човек е излязъл, когато е бил свободен. Като слязъл в материалния свят, той е изгубил своето знание и вследствие на това се е заробил в окръжаващата среда. Повечето от вас са забравили откъде идат. Вие не помните. Някои от 40-50 години не помнят кога са раждани, не помнят туй състояние. Когато сте били в утробата на майка си, помен нямате от това, а преди да дойдете в утробата на майка си, къде сте били, и това не помните. Но ако се хвърли малко светлина във вашето съзнание, вие ще си припомните пътя, по който сте дошли. Окултистите изследват този процес. Ще ви изясня това с една теория. Някои същества имат нужда да слязат на земята, за да работят. Когато едно такова същество - съзнание, център в невидимия свят - иска да се въплъти, две възвишени същества взимат тази душа, говорим по човешки, и правят три кръга около земята. Земята има 12 врати, през които може да се влезе.

Тези врати трябва да бъдат отворени и там да чакат ангели. След това те слизат, за да намерят бащата и майката и да вземат от тях капитал. Тези родители ще отгледат душата, която е дошла. След време съществата ще пратят своето благословение отгоре. Така говорят окултистите. Може да възразите: „Кой е видял това?" Който има очи.

Човек се намира като изоставено дете, изхвърлено на земята, което не познава ни баща си, ни майка си. Собствените си родители не познава. Познава тези, които са го осиновили. Човек е осиновено дете на земята. Тъй щото познава само тези, които са го отгледали.

Човек, за да дойде на земята, трябва от невидимия свят двама или трима ангели да донесат човешката душа. Туй може да го вярвате или не, но казвам, че като един мит може да го вземете. Някой път един ангел, някой път два, а някой път три ангела довеждат човешката душа на земята. Когато са три ангелите, душата е Божествена. Когато са два, тя е ангелска, а когато един ангел я донася, тя е човешка. Аз тълкувам така. Тази душа те я свалят, направят я толкоз малка, че да не се вижда. Като я носят в пространството, никой да не вижда какво носят. Като дойдат на земята, обиколят три пъти. Там има врата. Намерят вратата и влязат през тази врата. Тази душа ще се въплъти. Занесат я на майката. Майката, като приеме душата, подпише, че я приема. Тя е като малко семенце. Както земята приема семето, така и майката приема душата. След туй ангелите се върнат по пътя, по който са дошли. Тази душа мисли, че е на Небето. По едно време, като гледа, че ангелите ги няма, вижда едно чуждо същество и започне да плаче. Тя мисли, че са я излъгали, оставили са я някъде, не я познават. Гледа майката, гледа бащата - всичките чужди хора. Те започват да я милват, да я утешават, казват: „Ще дойдат онези“. Тя пак надуе гайдата, пак плаче, плаче за ангелите горе.

Понякога земята спира движението си за 1/300 000 част от секундата и после пак продължава движението си. Като спре движението си, някои пътници слизат на различни станции. Нови пътници се качват и започват да се движат заедно със земята.

Човек не е такъв, какъвто ние го виждаме. Туй същество, човекът, то е почти без тежест. Ти на земята не можеш да го претеглиш с никакви везни. Ако го извадиш от тялото, почти никаква тежест няма. Всичкият багаж, който носи със се бе си, тежи 33 грама.

Както не се позволява от Божествения свят да внесеш нещо на земята, така и обратното не се позволява. Като идваш от Божествения свят на земята, на границата има митница, дето всичко секвестират и там остава. От Небето тръгваш с много куфари, но като дойдеш до митницата, всичко оставяш. Също така и като отиваш от земята на Небето, пак ще оставиш всичко на митницата. И ти ще станеш толкова малък, че никой не може да те види, ще се освободиш от всичко земно. И като се върнеш, ще се върнеш пак такъв, какъвто си излязъл. Хората, като се отдалечават от Бога, големи стават. Но при Бога малки стават. При Бога се връща той и трябва да се върне много малък.

Аз виждам хората, които слизат от Небето, виждам ги, че са грамадни, много големи и никъде не можеш да го събереш на земята. Но той все се смалява, смалява, смалява и като дойде до мен, не мога да го видя и с микроскоп - така се е смалил. Скрива се. Има една тънка дупчица, през която трябва да мине всяка душа. Който не може да мине през тази тънка дупчица, той щастлив не може да стане.

„Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие.“ Човек, за да слезе на земята, е трябвало да стане много малък, толкова малък, че да бъде невидим. Защото има една зона около земята, която обгръща земята и не пуца да се мине през нея. Много хора, за да минат оттам, трябва да ги не виждат. Тази зона, за да се мине, трябва да не те видят. Като те видят, спират те, казват: „Не се позволява!“ Когато отиваш за другия свят, ти трябва да станеш толкоз малък, че да не те видят. Щом те видят и искаш да минеш, не се позволява. Ще те спрат. Ако си малък, може да минеш през някоя вратичка контрабанда. Сега вие ще ме питате: „Това, вярно ли е?“ За мене е вярно, аз съм минавал през такава дупка. Сега каква е тази малка дупка? Ще бъдеш невидим, нищо повече. Туй, което не се вижда, е приятно. Туй, което се вижда, то става голямо.

Има начин, по който се познава кога се ражда или умира човек. Това познавам по количеството на водата в едно от езерата на друг един свят, вън от физическия. Някога водата на езерото се увеличава, а някога - намалява. Увеличаването на водата показва, че същества от земята са дошли в тоя свят, дето е езерото. За тия същества казваме, че са умрели. Когато водата на езерото намалява, същества от другия свят слизат на земята - родили са се. Аз виждам умрелите като малки снежни топки, които се топят и увеличават водата. Кое е по-добре: да се увеличава водата или да намалява? Ако работите ти вървят добре, смаляваш се; ако работите ти не вървят добре, увеличаваш се. От теб зависи да вървят работите ти добре или да не вървят. Тоя закон не се влияе от външните условия. Каквото и да ти говорят отвън - хвалят ли те, или корят, работите ти не се уреждат, ако ти не се смаляваш.

Сегашните учени изчисляват, че когато предстои да се роди една душа на земята, в това време около 5 милиона още души чакат да се въплътят, да се родят. Всеки си дава кандидатурата, и от всички се избира само един, една душа, едно дете се ражда на земята, а останалите чакат друг момент, те остават „за понеделник“. Това са 5 милиона души! Значи, за

да дойде някой на земята, трябва да се бори с 5 милиона кандидати, и тогава който от тях се избере. Тъй щото и вие, за да сте дошли на земята, трябва да сте били едни от способните ученици, за да дойдете да се учите.

Размножаването не става произволно. Точно определено е колко души трябва да се родят и колко да умрат не само за цяла година, но и за всяка минута, и то за целия свят.

Двама души не могат да се родят в една и съща минута, защото вратата, през която излизат душите, е много тясна, всяка душа излиза сама. Всички души, слезли през един и същи ден на земята, съставляват цяла епоха.

60 милиарда души са пуснати в света.

На земята има 2 милиарда хора. А окултистите поддържат, че в Невидимия свят има 60 милиарда души. Тъй щото, за да направят едно кръгообращение, да се преродят всичките на земята, трябва хиляда години.

Някои философи криво разбират въпроса за слизането на човешкия дух на земята. Обикновено слизат по няколко заедно, свързани един с друг във вид на верига. Като дойдат до някое място, едни от тия духове срещат среда, която не могат да преминават и затова остават на това място. Други пък успяват да преминават тази среда и слизат по-надолу. Като дойдат до друга среда, пак някои от духовете остават на това място, не могат да преминават тази среда, а други я преминават. Така се обяснява слизането на духовете на земята. Значи духовете слизат винаги групово и то само до тази среда, която те могат да преодолеят. Има духове, които по никой начин не могат да преминават през гъстата среда и затова остават да живеят в по-рядка среда.

По същия начин става и качването, т.е. възлизането на душите нагоре или еволюцията им. Те пак се качват групово, при което едни успяват да преминават по-рядката среда, а други не могат да я преминават. Всяка душа спира там, додето тя може да преодолее средата, която се изпречва на пътя ѝ. Така се образува непрекъснатата верига от души и духове, които се намират на различна степен на развитие.

Всяка една душа, всеки един от вас, като слиза от Невидимия свят, с него слизат близки души, които се вплътяват заедно с него - за да бъдеш щастлив, иначе ще бъдеш самотен. Ближният ви с вас е дошъл, това не е една случайност.

Човек сам се ражда в света, но с неговото раждане на земята заедно слизат около 10-30-50-10 000 души в един момент на земята. Тези души са разпръснати по земята и ако един от тях е закъсал, много други са богати и могат да му помогнат. Достатъчно е човек да отправи ума си към Бога и радиото на всички тези 10 000 започва да работи и те се притичват на помощ.

Най-малката група се състои от 10 000, от 20 000, от 30 000, 40 000, 50 000, 100 000, 200 000, 1 милион, 2 милиона, 3,4, 5 милиона, 100 милиона. Колкото групата е по-голяма, толкова е по-разумна. Колкото групата е по-малка, по-обикновена е. Ценни са големите групи. Следователно, ако вие принадлежите на една група от 10 000 души, 100 000 души, по цялата земя вие сте свързани като един организъм. Ако вие се държите в изправно положение, ще се образува при сегашните условия една връзка, едно отношение между вас.

Злото така иска - ние да се изолираме, да мислим, че сме сами в света. Това не е вярно: Никой не е сам, никой не умира за себе си. Ако се раждаме, за себе си не се раждаме. Ако умираме, за себе си не умираме. Казва Христос: „Аз не дойдох от Себе си, но от Онзи, който Ме е изпратил. От Себе си не идвам, нито пък вие сте дошли от само себе си." Вие сте изпратени на земята, в туй трябва да вярвате.

Тези души са на разни степени на развитие, едни са като деца, други - възрастни, женени с деца, семейства, някои от тях са по на 120 години. В тази група едни души идват, други си отиват, у тях има всички фази, като започнете от най-малката степен до най-голямата. По някой път чувствате, че сте млади, понеже сте свързани с младите души на вашата група, а когато сте свързани с възрастните души, се чувствате като възрастни и т.н.

Като се роди един човек, и други същества се раждат, известна пропорция има. Като се роди един човек, колко животни, колко мушици трябва да се родят? С всеки един човек ще се родят известно количество растения, риби, животни, млекопитаещи. Всичко туй ще дойде заедно с тебе. Не че сега е туй толкова важно, но вие не знаете пропорцията - колко растения са се родили с вас заедно. Това е прикя на душата, която иде на земята.

Окултистите казват, че имало езеро на забвението. Като минете, ще ви потопят там, че да не помните нищо за оня свят.

Старите хора като ги подмладяват, прекарват ги през една вода в едно езеро. Някой път бързат и не ги държат достатъчно в езерото да се подмладят, та остава нещо от старостта. И затуй някои деца не са съвсем деца. Стария трябва да го държат във водата, а не набързо да го извадят, защото няма да се подмлади. Трябва 24 часа да го държат, той ще се подмлади и ни помен от старостта няма да остане. Като дойде на земята, ще се зарадва.

Ако помниш онзи свят, няма да можеш да работиш тук. Това е до известна степен на развитие. Като идва тук, човек идва да изправи нещо и да научи нещо. Земята е място на заточение, но пак каква култура и какви забави се дават на хората! Слезеш ли на земята, дава ти се свобода да приложиш каквото искаш. Има толкова голямо разнообразие във Вселената! Планетите са жилища.

Земята е едно училище. Човек е изпратен отнякъде на земята, като на училище да се учи. И той трябва да свърши това училище. В Слънчевата система по-долно място от земята няма. И по-горно място от земята няма. Великите души, които искат да свършат нещо, слизат на земята да се тонират.

Всички вие живеете между приятели, които могат да ви посетят. Аз говоря не само за онези, които познавате тук, на земята. Човек трябва да разчита на Божественото в себе си.

Той трябва да знае, че принадлежи на един възвишен Божествен организъм. Вие седите и питате: „Кой ни знае?“ Казва Писанието: „Имената ви са написани“. Вашите имена са написани в книгата на живота. Целият ваш живот е описан, всички главни черти са описани. Четат го там. Всеки ден има написано как живеете на земята, какво е положението ви, богати ли сте, сиромаси ли сте. Вие седите и казвате: „За нас не се грижат“. Грижат се! Цял протокол има написан.

Един ден Мойсей, като се огорчил, казал на Господа: „Зачеркни ме от Твоята книга, да се махна!“ Господ му отговаря: „Това не е твоя работа. Каквото е написано - написано е.“ Та не си ти, който ще кажеш на Господа: „Зачеркни ме“. Който е записан, той зачеркнат не може да бъде. Някой път и вие като Мойсей искате да бъде зачеркнато името ви. Не, от всичко може да се освободиш, но от тази книга не можеш да излезеш. Ти си един търговец, който е вземал назаем, а искаш да излезеш, без да си ликвидирал с дълга си. Не, ти първо трябва да платиш за всичко, което си взел. Като платиш, тогава ще бъдеш свободен. И всички се радвайте, че имате един голям кредит, считайте, че на земята по-голямо благо от това няма за вас, където и да бъдете. На Слънцето не можете да живеете, на Месечината не можете, на Венера не можете, на Юпитер не можете, на Сатурн не можете, на Нептун, на Уран не можете. На земята обаче можете. Като са ви търсили място онези, които ви обичат, едва са намерили единственото възможно място за вас. Като са намерили празно място, след като са обикаляли дълго, най-после са ви довели тук.

Ние сега философстваме и правим една погрешка като мислим, че над човека няма други същества. Земните хора още не са най-високите представители на човешката раса. Ние сме най-последните представители на човешката раса. Най-грешните типове от Слънчевата система се изпращат на земята за изправление. Съгрешилите на Слънцето, на Юпитер, на Сатурн, на Марс, на Венера - всички ги изпращат тук на заточение. Вие сте дошли от разни системи - не че сте най-лошите, но не сте били много напредничави там.

Меланхолията произтича от личните чувства на човека. Вие сте били божество, някой виден ангел в Небето, заповядвали сте на цяла слънчева система, но един ден Господ заповядва: „Вземете този крилат ангел и го пратете на земята като обикновен човек“. И вие слизате на земята не министър на България, но като един прост слуга някъде - седите и въздишате. Вие, като ангел, знаете своя висш произход. Ще научите ли нещо на земята? Ще научите един велик закон - ще намерите противоположния полюс на живота.

За да дойде човек на земята, или си е изработил това право, или пък някой го изпраща през границата. Ако сте слезли на физическия свят на ваши разноски, вие сте работили. Пък може да сте дошли на чужди разноски. Тъй както ви виждам, няма нито един, който да е дошъл на собствени разноски. Това показва, че в Божествения свят имате благодетели, които ви изпращат тук да учите. Говоря фигуративно, това е вярно. Вие сте ученици на физическото поле, изпратени от Божествения свят в странство да учите. Следователно трябва добре да учите, защото тези, които са заинтересувани от вас, често питат как учите на земята.

Духът, щом слезе и се облече в материята, отслабва му силата. Едно дете като се роди, е слабо. Да допуснем сега, че това дете е един дух, който е бил мощен. Но щом се облече в материята, духът става слаб. Не че духът става слаб, но ония средства, с които си служи, с

които разполага, са слаби. Казано е в Писанието: „Духът е мощен, но плътта е немощна“. Това, с което се облича духът, е немощно. Трябва дълго време да работи човек, за да уякчи нещо в себе си.

Всеки човек е направен от светлина и топлина.

Човешката форма се е явила на земята от преди 18 милиона години. Всяка човешка форма представлява една област на знание, в която човешкият дух се проявява.

Сърцето на всеки човек е еврейско, умът му е арийски, а стомахът - монголски.

Главата е създадена, за да възприема Божествената светлина, сърцето - да възприема Божествената топлина, а стомахът — да възприема Божествената сила.

Казано е: „Направи Бог човека от пръст“. Кал и пръст са две неща различни. Кал е туй, което човек прави. Пръст в дадения случай е онази материя, от която светът е образуван.

Ти имаш едно тяло, ще влезеш в него, но най-първо трябва да го харесаш, че тогава да влезеш. Не като влезеш да кажеш: „Не ми харесва!“ После, как стана, че си влязъл? И това не знаеш. Колко време ще седиш, пак не знаеш. След това се раждат ред несгоди в живота. И това не знаеш. Това не знаеш, онова не знаеш, а искаш да разрешаваш велики въпроси.

В онзи свят има изложение на тия красиви дрехи, продават дрехите. Изложение има на хубави дрехи и някоя душа като дойде, види хубав костюм, че й приляга, казва: „Чакай да го опитам!“ Тия костюми са много опасни: като го облечеш, не можеш да го съблечеш вече. Душата рита, за да се освободи, но докато рита, се ражда тук, на земята. Та казвам: които сте облечени в тия костюми, тръгнете по правия път и благодарете на Бога. Този костюм не го считайте нещастие. Че сте се вързали, не съжбявайте. Че сте дошли на земята, не съжбявайте. Че страдате, не съжбявайте! Радвайте се, че Бог има доверие, дал ви е туй преимущество. Дал ви е доверие. Предвидил ви е всичките тия блага; изпълнете Неговата воля доброволно, тогава ще имате Неговото благословение за в бъдеще.

По някой път вие се питате, защо ви е дадено тялото. Имате един организъм, едно тяло и не можете да си представите защо ви е дадено. Някой път гледате главата си, не си харесвате лицето. Когато ви даваха туй лице, къде бяхте вие? То е същият закон: пратиш някой да ти заеме някоя къща. Ако харесаш тази къща, тогава ще влезеш. Или искаш да съградиш някоя къща, ще намериш някой инженер да ти даде план. Ако харесаш плана, тогава ще градиш.

Вие не знаете какво богатство представлява тялото ви! Върху това тяло милиарди същества разумни са работили с милиарди години и като са мислили много, те са разбрали, че това тяло е необходимо на човека. В това тяло се крият всички възможности за постигане на човешките идеали.

Човек не разбира тялото си. Ако ти търсиш живота вън от тялото си, ти не си го разбрал. Тялото включва всичко в себе си. С тялото си, с този капитал, човек всичко може да постигне. „Ама, аз нямам ум.“ Защото го търсиш вън от тялото си. Твоят ум може да се прояви само чрез мозъка на твоето тяло. Ако си умен човек, ти трябва да вземеш всички грижи за мозъка си, да не го смущаваш, но да вярваш в него. Какво трябва да правиш? Не можеш да мислиш - ще се помолиш да отиде малко кръв към мозъка ти и ще започнеш да мислиш. Ако не можеш да мислиш, ако не можеш да учиш, ако не можеш да вярваш, ако си безсилен, помоли се да отиде малко кръв към тия специални центрове на мозъка ти и ще започнеш да се проявяваш.

Защо разумното Слово е избрало формата на плътта? Под думата „плът“ ние разбираме живи същества, които постоянно растат и се развиват, защото има плът, която постоянно се разлага. Когато се говори, че Духът е в борба с плътта, се разбира онази плът, която се разлага. Сегашната плът се разлага и умира.

Казва: „Да я няма тази плът!“ Ако искаш без плът, какво търсиш на земята? Земята е място на плът. Казва: „Много сериозна работа“. Разбира се, сериозна работа е. Тук е опитно училище. Ти трябва да мислиш. Има хиляди опасности, животът виси на косъм.

Каквато и да е идеята, колкото и духовна да е, както и да се проявява, все има някаква материя в нея.

Не смесвайте плътта тук. Смятате, че плътта е по-нисш живот, по-нисшият живот съдържа неорганизираната материя. По-висшият живот съдържа контактната материя. Като живеем добре, ние придобиваме от тази материя. Ако телата ви бяха направени от нея, вие нямаше да боледувате. Има същества, които имат такива тела, които са добили безсмъртие.

Ние тепърва ще се стремим към този живот. Малки причини могат да ни лишат от живот. Спре сърцето или спре дишането - това е малка причина. Или изгубиш съзнанието - и това е малка причина.

Какво представя човек? Сбор от милиарди малки дугпички или същества, които са се съгласили в името на Божията Любов да влязат в човека и да работят за него, да му дадат израз на човек. Те са пожертвали живота си за него, станали са негови слуги и като не ги разбира, той казва: „Какво нещо е тялото? Нищо друго, освен машина." Някои религиозни гледат на тялото като спънка за духовния живот на човека и казват: „Не ми трябва тяло, можем да се освободим от него".

За нас е важна душата, която е огъваема, подвижна, вездесъща. Колкото и да е голяма, тя присъства във всички клетки на организма. Душата може да се смалява и увеличава според нуждата. Малките клетки създават голямото тяло.

Една необходимост е човек да слезе от невидимия свят на земята, да придобие рохка материя, която да вземе със себе си, да я занесе в горните светове и там да я обработи.

Някой казва, че му дотегнало на земята да живее. Дотегнало или не, трябва да живее, да събере от рохката материя.

Материята е само една възможност на духа. Това са условията, при които духът може да се прояви. В материалния живот няма да намерите смисъл. Там ще намерите само външните условия. За да се облечеш в една форма, зависи от духа.

Когато Небето изпраща някого на земята, то го осигурява с някакъв капитал. На всеки човек природата и Небето са му дали толкова злато, сребро, желязо, цинк, олово, фосфор, колкото му е необходимо. Ако вземе повече, отколкото му е необходимо, човек прави престъпление по отношение на общия ход на нещата. Ще се получи един нечист човек.

Всеки един човек е дошъл в света точно в условията, които са необходими за него.

Материята, това е формата на живота, доколкото животът в дадения случай може да се прояви. Следователно материята е в едно вечно видоизменение, понеже всичките промени стават само в материалния свят. Дотогава, докато човек съдържа нещо материално в себе си, то ще се изменя, то расте. Ние казваме: ако искате да не се изменяте, станете дух. Но дотогава, докато вие имате материя, вие ще се изменяте, ще имате страдания, ще имате несрети, ще имате несгоди. Всички тези неща ще дойдат.

Въплъщението на земята е връзване. Всеки човек, който се е въплътил в тяло, вътрешно, постепенно трябва да се развързва чрез процесите на човешката мисъл, чувства и постъпки. Има нещо в нас Божествено - Духът, който постоянно ни развързва.

На какво се дължат страданията? На плътта. Когато плътта страда, духът се ползва. Духът използва известни моменти на страданието и за себе си. При това той предава на света онази велика наука, която му е необходима. Чрез плътта се изразяват най-красивите форми. Красотата в света седи в това, че всички са облечени в материални форми. Във всички материални форми е вложено някакво материално желание.

Като четете разни окултни и теософски книги или като проследите индуската философия, ще срещнете някои мисли, изказани от видни адепти, които са достигнали до висока степен на развитие и на разбиране, но и тия мисли се нуждаят от преводи. За пример те казват: „Убий всяко желание в себе си!" Те го превеждат с думите: да се отречеш от живота си, от себе си. Не, това е криво разбиране на Христовото учение. Много проповедници са говорили върху отричането, но никой не е дошъл до неговото дълбоко разбиране, до неговия дълбок смисъл.

Това значи да се откаже човек от старите, от мухлясалите идеи и неща в живота и да ги замени с нещо Божествено. Това е разбирал Христос под думите: „Да се откажеш: от майка си и баща си, от брат си и сестра си". Това е мухлясалият живот, животът на плътта.

Когато първите ангели съгрешиха, Бог не ги унищожи, а ги изпрати на земята - в огнения университет, да се учат и възпитават. Тоя университет изправя всички погрешки и прави хората меки. И човек е дошъл на земята да се възпитава, да придобие мекота. Казват, че човек ще се мъчи вечно. Колко време се включва във вечното? Най-много 100 години, умножени сами на себе си. Значи 10 хиляди години. Който не е доволен, може да остане на земята повече години, милион години, умножени сами на себе си. Колкото време и да прекарате на земята, все има край.

Носът и челото в човека представляват два отделни свята. Носът е светът на физическия човек. Той е от мъжки пол, но раздвоен. Всички негови пориви са все към земята. Челото е светът на висшия, на горния човек. В него няма раздвояване. Той нито е мъж, нито е жена.

Той е човек. Във вас сега може да се появи мисълта: веднъж родени така, как можем да си помогнем? Вие се лъжете, не сте родени така. Вие предполагате само че сте родени, никой от вас още не е роден.

Вие сте само въплътени в материята, но въплътяването не е раждане. Раждането е един Божествен, един естествен процес на душата. Въплътяването е един неестествен процес. Ако някой каже, че е роден така, то значи, че той може правилно да се развива; щом е въплътен в материята, той трябва да употреби своя висш, Божествен ум, за да се разплете.

Младостта и старостта, т.е. качването и слизането са фази на обикновения, на временния живот. Обаче във вечния живот има постоянно качване. В този живот човек може да слезе само когато пожелае да помогне на някого. След това пак се връща назад, т.е. пак продължава качването си нагоре.

БРЕМЕННОСТ

Всички хора страдат. Причините на страданията на съвсем друго място се крият. Причините не са в материалните неща. Те са на втори план. Всеки човек на земята не е поставен там, дето трябва да бъде. Според този закон, който ние знаем, всеки човек трябва да се роди на своето място. Ако ти не се родиш на което място трябва на земята, то през целия си живот ще бъдеш нещастен. Ако тебе Слънцето не те види там, дето трябва да се родиш, ти пак ще бъдеш нещастен. Сега, възражението е: „Как може да се роди там?“ Като дойде Христос, де трябваше да се роди? В някой царски палат, на някое канапе ли? Не! Който трябва да се роди отнякъде, трябва да го носи една майка, пълна с ония възвишени идеи. И бащата също. И ако има братя и сестри, всички трябва да бъдат духовни, да наследят тези неща. Че като се роди, да носи нещо. Трябва да имаш майка, която да те обича и никога в живота си да не съжалява, че те е родила. Трябва да имаш един баща, който всякога да е радостен, че е родил такъв един син като него. Туй е най-първото биологическо условие - ние трябва да познаваме земята.

Законите на Божествения свят абсолютно не позволяват на жената да се ожени за мъж, когото не обича. Законите на Божествения свят не позволяват и на мъжа да се жени за жена, която не обича. Тия закони не позволяват на майката да роди дете, което не е обичала преди зачеването му. И на детето не се позволява да се роди, ако не е обичало майка си, преди да дойде на земята.

Мнозина са ме запитвали: „Защо тези хора, които са около тебе, които постоянно се занимават с Господа, са така хилави и слаби, защо и те боледуват, защо кашлят, защо и те умират?“ Казвам им: нито един от всички тия хора около мен не е роден по правилата, които аз препоръчвам. Аз определям какви трябва да бъдат качествата на майката и бащата, но от тия хора, които са около мен, нито един не е роден от такава майка и от такъв баща.

Имайте предвид: децата могат да бъдат родени с Любов и без Любов. Евреите казват: „Ние сме родени в блуд“. А Христовото учение гласи: „**Всяко дете, което не е родено от Любов, то е незаконно родено**“ - без изключение! Всяко желание, всяка мисъл, всяко действие, което не е извършено от онази Божествена Любов, то няма санкция в Божествения живот.

Човечеството започва с две раси. Едната раса на Каина е престъпна. Каин не беше роден от Адама. Ева имаше двама мъже, нищо повече! От първия имаше Каина, а вторият е от Адама. Едно незаконно съчетание имаше. Жената съгреши в рая от любовни работи. Тя имаше двама мъже и вследствие на това ги изпъдиха из рая. Бяха нечисти. Сега в света една жена има двама мъже. Любовта не прави хората престъпници. Ето в какво седи престъплението: направен е нож да режеш хляба, с този нож убиеш един човек. Туй действие е престъпно. С ножа може да убиеш някого.

Сега сме в един свят, дето всякога може да изгубиш туй, което имаш. Имате една светла мисъл, тя може да потъмнее. Имате едно светло чувство, то може да потъмнее. Ако искате вие да се реализират нещата във вашия живот, те трябва да минат през три фази - онова, което трябва да се разбира в живота, трябва да бъде като мисъл в мисловния свят и тази мисъл ще слезе във вашето сърце, ще се превърне в едно чувство, нова форма ще вземе. Така ще живее доста дълго време. След това това чувство влиза във физическия свят като една постъпка. Така ще живее дълго време и тогава ще се въплъти отвън, ще стане като някоя реалност. Едно дете, дали е от единия пол или от другия, ако не мине през трите свята, вие не може да очаквате да яви нещо хубаво. Деца, които не са минали от мисловния свят, от духовния свят във физическия, да са живели в ума на човека, те отвън не могат да се въплътят. Ако се въплътят, ние ще кажем, че те са изродени.

Ражда се едно дете. Но когато Господ ти изпрати туй дете, ти чете ли писмото, което Бог му даде? Когато се изпраща един посланик за една държава, нали му дават такива акредитивни, препоръчителни писма? Този посланик ще дойде в държавата, ще се срещне с царя, ще подаде акредитивните си писма, ще поговори с него и след това царят ще го приеме. Е, питам: туй дете, като дойде като някой посланик в твоя дом, ти чете ли акредитивните му писма? То не се препоръчва, ти го приемаш, а след време ще излезе един отличен вагабонт.

Казвате за някого: „Той се е родил малоумен“. Не е вярно, че майка му, баща му са го родили такъв, той сам си е майка и баща. За това нещо има две теории: едни казват, че майките предавали своите качества на децата си; други, че детето съществува в невидимия свят като разумно същество и си избира подходяща майка, подходяща среда и ще влияе на майка си, като ѝ внушава добри мисли.

Когато една майка роди едно лошо дете, къде е вината: в майката или в детето? Вината може да бъде и в майката, и в детето, или само в единия от тях. Има случаи, когато присадката на дървото е доброкачествена, а самото дърво е диво, и обратно: дървото е благородно, питомно, а присадката - детето - благородно; или майката може да е благородна, а детето — дивачка. Днес повечето хора са присадени, а малко от тях са родени от Бога. Ако се счупи присадката, човек се проявява такъв, какъвто е бил първоначално - дивак.

Човек може да разчита само на три неща в живота, които никога не се изменят. Те са първичният подтик на Любовта, първичният подтик на Мъдростта и първичният подтик на Истината. Дойдете ли до вторичния подтик, в тях се явява поляризиране, т.е. проява в две посоки. Едната посока се изявява чрез даване, а другата - чрез взимане. Това виждаме и в млекопитаещите. Онези от тях, които служеха на принципа на даването, станаха тревопасни; другите, които служеха на принципа на взимането, станаха хищници - месоядци. Те нападат тревопасните и ги изяждат.

Има едно положение в живота, където човек може да направи престъпление. Фактът седи в следното: в природата имаме два стремежа. Единият стремеж от центъра на земята, който отива към нейната повърхност. Другият от центъра на Слънцето, който слиза към земята. Това е възвишеното. Когато един мъж и една жена се поставят във връзка, да помогнат на възвишени души да дойдат на земята, този брак е естествен, Божествен. Когато стават проводници да дойдат души, които не са напреднали, по-нисши, някой път хората стават условия светски души да се въплътят. То е неестествен брак. Не идат напреднали души. Мислите ли, че един баща, който пиянства, и една майка, която живее разпуснат живот, че чрез тях може да се родят възвишени души? Ако се оженят, ще се родят ненапреднали души. Първото нещо е да се създаде чистота. В мъже и жени трябва да има абсолютна чистота! Не външна на тялото, абсолютна чистота на мислите, абсолютна чистота на сърцето. Не безразборно той да обича тази жена, да обича онази жена. В Любовта няма никакво престъпление. **Две чисти води като се съединят, не се опетняват. Една чиста и една нечиста като се съберат, се опетняват.** Една чиста мисъл не може да опетни човека. Едно нечисто и едно чисто желание като се съберат, се опетняват. Една чиста и една нечиста мисъл като се съберат, може да те опетни.

Съвременният брак е един позор! Аз говоря от името на тази велика Божествена Любов, в която няма абсолютно никакво изключение. Един позор е бракът! Че е един позор, целият свят е покрит само с кости. Хората не се раждат по Божествения закон, по Любовта, а се раждат по своите похоти и затова не идват хора отгоре, а от земята, отдолу излизат повечето и се раждат, и затуй светът е пълен само с престъпници.

Човек може да дойде от три места: или от Небето, или от ада, или от земята. С други думи казано: човек може да излезе или от Бога, или от дявола, или от хората.

След като умреш, от тебе остава душата, от тебе остава духът. Това си ти, човекът. След като умреш, и твоят ум остава с тебе. Следователно ти си господар и можеш да си направиш тяло, каквото искаш. Ако искаш да дойдеш на земята, ще си избереш да живееш с такива хора, с каквито искаш. Като слезеш от Божествения свят, трябва да избираш хората, между които искаш да живееш.

Обикновеният човек се преражда на всеки 45 години. Ако той слиза на земята да се учи, разумните същества му определят в кое семейство да се роди - няма свободен избор. Ако идва на земята съзнателно, да помага на хората, има избор да се роди където иска. **Колкото по-напреднал е в развитието си, толкова по-голяма свобода има при слизането на земята.**

Та казвам: в света има три положения, в които вие можете да действате. Първото положение: вие сте разумно същество, което невидимият свят изпраща на земята, като ви дава тяло, без да ви пита, искате ли или не искате. Такова е положението на старозаветния човек. Второто положение: изпращат ви на земята, дават ви тяло, като се ползвате само с една малка свобода - да кажете къде искате да дойдете. Това е положението на новозаветния човек. Третото положение: изпращат ви от невидимия свят на земята да се учите при най-благоприятни условия, за което се ползвате със сравнително по-голяма свобода. Това е положението на праведния човек. В старозаветния живот вие ще се самоусъвършенствате, в живота на праведния ще помагате на другите, а щом дойдете като ученик на земята, ще изучавате първото правило, чрез което Любовта може да се приложи във вашия живот.

При Любовта вие сте тези, които определяте себе си, вашите постъпки, отношенията си към хората и към съвършените същества.

На земята ще мислиш за ближните си и за себе си, като заминеш за другия свят, ще мислиш само за себе си. Умрелият не мисли за другите. Смешно е волът, който се е освободил от хомота, да мисли за господаря си. Той мисли за прясна трева и за чиста вода. Умрелият, който се е освободил от земята, мисли за възвишени неща. Но онзи, който е вързан за земята, и като умре, пак не е свободен - той сам не знае жив ли е или умрял. Когато умрелият е дошъл до положение да мисли за по-високи неща, това не значи, че е егоист, но той иска да придобие повече богатства, че като се върне на земята, да помага на ближните си. Докато сте на земята, ще мислите и за другите. Щом отидете в онзи свят, ще ви попитат: при Бога ли искате да останете или пак да се върнете на земята? От отговора, който дадете, вие ще си определите мястото. Това показва, че човек иде доброволно на земята, а не насила. Като знаете това, каквито мъчнотии и да имате, при каквито условия и да живеете, не роптайте. Вие сами сте избрали мястото си, доброволно сте дошли на земята.

Само роденото дете по дух може да влезе в Царството Божие, понеже Царството Божие е училище, в което човек трябва да влезе да се учи и да се ползва от всички блага, които Бог е внесъл. Под „Царство Божие“ разбираме не само да бъдеш гражданин, то е черупката на нещата. Тогава аз бих казал според сегашните разбирания така: ако човек не се роди по закона за обичта и Любовта, той не може да влезе в Царството Божие. Деца, които се раждат без Любов и без обич, са неспособни и недъгави. Всички хора, които са недъгави, лоши, са родени без Любов, родени са по плът. Всяко дете, което е родено от Любов и обич, то е по Дух родено, и тия деца са способни и всичко постигат.

Така беше едно време с Авраама. Той нямаше нито синове, нито дъщери и Бог му каза: „Не бой се, ти ще имаш голямо потомство“. Той беше на 90 години, а Сара - на 80 години, когато роди Исаака.

Някой ще пита: „Защо на стари години Сара трябваше да роди?“ Казвам: младите майки раждат глупави деца, а младите бащи раждат сприхави деца. Старите майки раждат много умни деца, а старите бащи раждат много характерни деца. Значи майката трябва да бъде стара и бащата трябва да бъде стар, та от стари родители ще се родят умни деца.

Тия нещастия ние ги създаваме индивидуално и обществено. Майката най-първо ще създаде всичките нещастия на своите деца - синове и дъщери. Зависи като зачене, какво е било нейното състояние. И после и дъщерята, и синът не могат да се освободят от тия внушения. Винаги ще имат тия мрачни мисли. Даже когато са най-щастливи, тя казва: „Има нещо“. А майката може да внесе в ума на сина и на дъщерята една отлична мисъл, че и при най-големите нещастия да каже: „Ще се оправя тази работа!“ И оправя се.

Мислите, че положението на едно дете, което е в утробата на майка си, е като в някой много хубав апартамент? Да бъдете тъй свити, намирате се там, преживявате всичките мъчнотии и страдания на майка си; то се чуди тъй дете; ако нямаше вяра в майка си, то не би оживяло. Децата, които се раждат без да имат вяра, умират; деца, които се раждат мъртви, изгубили са вярата, изгубили са Любовта си и затова се раждат мъртви. Всеки един от вас, който се усъмни в утробата на майка си, законът е един и същ: той ще се роди мъртъв. И наново пак ще влезе в утробата на майка си. Ако пак се усъмни, пак ще умре. Той ще умира дотогава, докато се научи да не се съмнява и тогава ще се роди.

Едно дете се ражда няма. Но причината на тази немота как се е създала? Когато се зачевало детето, майката и нейният другар се скарали. Той й казал обидни думи и тя казва: „Аз няма да ти продумам повече!“ Ражда се едно дете, което е няма.

Станало това дете на 20 години. То разбира, но не иска да говори. Един ден праща го баща му в гората да иде за дърва. Видял го онзи пазач на гората и казва: „Кой ти позволи да береш дърва в гората?" То мълчи. „Какво мълчиш? Казвай кой ти позволи?" То пак мълчи. Започнал да го бие по задницата, да го налага. Най-после момчето продумало: „Не ме бий!" Бащата и майката викнали горския стражар да му благодарят, че като го бил, върнал се от гората с една поправена погрешка. Първата причина е бащата, който не знаел как да говори. Втората причина е майката, която казала: „Аз няма да ти продумам". Третата причина е детето, което възприело това, което майката казала. Бащата и майката викнали този горски стражар, който го бил, дали му едно угощение. Казват: „Колко свят човек е този горски стражар, че като бил нашето дете, като го ударил със святата си ръка, проговорило детето!" Викат го на угощение. Те разбират закона. Само един свят човек като бие някого, битият може да проговори.

Ако онази майка, която иска да роди едно дете, знаеше постановленията на природата, тя можеше да внесе дарби в своето дете. Когато дарбите се дават, когато се внасят дарбите в човешкия организъм, има определени дни през годината. Когато едно дете се зачене, майката трябва да бди, за да внесе тази дарба. Ако не бодърства, тези дарби не може да се всадят. Някои деца виждаме, че не са религиозни. Религията не е нещо, което може да се насади. Човек се ражда религиозен. Винаги горната част е огъната като копанка на нерелигиозния човек. Когато майката бодърства, винаги главата е изпъкнала отгоре. Ще кажем, че е религиозен. Ако майката бодърства, когато се предават дарбите на човешкия ум, на човешките способности, туй дете ще бъде одарено с отлична мисъл, челото отпред ще бъде изпъкнало. Ако не е бодърствала, челото ще бъде вдлъбнато, то ще бъде посредствено дете.

Туй дете, което майката носи, то се е пожертвало за майка си, затуй тя го носи. Вие не можете да турите в утробата на майката един, който не се е пожертвал. Може да турите в утробата й само един, който се е пожертвал. Майката казва: „Не го искам". Много майки помятат, понеже туй дете нищо не е направило за нея. Тя казва: „Не го искам. Искам да се маха. Този несретник не го искам." Вие, които не разбирате Божия закон, казвате: „Не го искам". Законност има там, дето действа Любовта. Законност има там, дето действа Божията Мъдрост. Законност има там, дето действа Божията Истина. Дойде ли този закон, всеки един от вас трябва да го изпълни. Вие го знаете. Понякоя път аз ви говоря, вие мислите, че искам да съдя някого. Съдбата в света постоянно върви. Има цяла една организация от същества, които съдят човека. Тъй както в невидимия свят има коли за нечистотии.

Наскоро дойде при мене една госпожа с мъжа си. Живеят при лоши условия. Тя забременяла, пита ме, да пометне ли детето, или да го остави да живее. От чисто научно гледище доказва, че ако го пометне, е по-добре. Казвам: „Мене ако питаш, ако го пометнеш, ще си навлечеш нещастие на главата, ако родиш това дете, ще имаш едно благо. Туй е Божият закон. Ако не искаше да имаш деца, не трябваше да се жениш. Никой не те караше да се жениш. Сега си се оженила, ще родиш детето."

Женят се хората, за да раждат, да стават врати, да дойдат от невидимия свят. Някой гост хлопа, ти отваряш вратата, той влиза. Аз го наричам това „раждане". На когото ушите са отворени, той ще отвори. Ако този човек хлопа и не го чуват, не се отваря врата, отива на друго място, дето ще го приемат. Не всички майки отварят вратите на онези пътници, които откън хлопат на вратата. Ще приемеш госта. Като приемеш гост, някой ангел сте приели. Тия деца са ангели. Майките ги изпитват. Вие искате едно щастие, Господ прати един ангел да се въплъти, майката на 4-5 месеца го пометне. Той носи своето благословение, ти го пометнеш и оттам насетне дойде нещастieto.

Ти казваш: „Едно време какъв бях!" Остави какъв беше едно време. Когато говориш за едно време, ти разправяш историята на своето съзнание, откогато твоето съзнание е било пробудено. Ами 9 месеца в утробата на майката, я ми кажи, какво си правил тогава? Какво е било твоето положение? В тези 9 месеца ти си прекарал историята най-малко на един живот от 18 милиона години. Девет месеца си чел историята на 18 милиона години, какво е станало и нищо не си разбрал. И като си чел тази история, ти си създал своето тяло.

Човешката мисъл е, която създава тялото. Родил се хилаво бебе, но ако съсредоточите мисълта си към него, няма да минат и десетина години, то съвсем ще се измени. Със своята мисъл може да го пресъздадете, без да му говорите нещо.

За да роди едно умно и красиво дете, майката е работила в това направление десетки години. За да роди гениално дете, майката е поддържала тази мисъл в ума си с векове. Ако

очите на някой човек са красиви, това показва, че той е мислил дълго време. Ако нищо не е мислил, очите му не са красиви. Искате ли красиви очи, които да предават Божествените мисли, работете съзнателно върху това желание. Всяка мисъл, добра или лоша, която излиза от човека, след като направи един кръг на движение, ще се върне пак към него. Доброто, което човек прави, след време пак ще се върне към него. Такъв е законът.

И без разтривки могат да се наместват в краката счупените кости. Могат да се наместват, но кракът на този човек е счупен. Това не значи, че материя не съществува. Този счупен крак може да се поправи. Има начини за това. То е едно просто нещо за този, който разбира законите на материята. Като дойде при счупения крак, той може да го намести. Той ще внесе в него онази магическа сила и както железните стърготини се привличат от магнита, така и тези частици могат да се привлечат и кракът ще се преустрои.

Как стават костите в утробата на майката? Тя само е мислила. Мислила е да има дете и си е казвала: „Искам да имам едно дете, което да има и кости, и ребра, и мускули, и глава, и мозък“. Но отвън никак не го бута, тя само иска да има детето с тия неща и каквото е мислила, това става. Има дете вътре в утробата ѝ и то почва да расте, да се развиват кости, мускули, глава и след 9 месеца майката казва: „Да излезе навън!“ - и детето излиза. Не е ли така? Коя майка не прави така? Коя майка не може като грънчаря да го направи? Ще каже някой, че то расте от само себе си. Не, не расте от само себе си, но има нещо отвън - майката работи със своята мисъл. Това е един велик закон, на който детето се подчинява. Но щом детето излезе вън от утробата на майка си, тя не е вече толкова господарка. Отвън тя не знае как да го направи. Изкълчи се кракът на детето, тя не знае как да го поправи, повреди се малко главата, тя не знае как да я поправи.

Законът е такъв: това е възможно само тогава, когато живеем в Бога и Бог живее в нас. Там е тайната на живота. Вън от Бога, ти ще се молиш и духът няма да излезе. Както Христовите ученици не можеха да го изпъдят. Те го пъдеха, но духът не излезе.

Ако майката, когато е била бременна с детето, се е страхувала - детето става страхливо. Ако майката е била буйна и се е сърдила - детето става гневливо. Ако майката, когато е била бременна, е била суеверна - детето става суеверно. Ако майката, когато е била бременна, е била мързелива - детето става мързеливо. Каквито наклонности е имала майката, всички тия наклонности се отпечатват. Ако майката, когато е била бременна, се е занимавала с изкуство - детето става художник. Ако тя се е занимавала с музика - детето става музикант. Ако майката, когато е била бременна, се е занимавала с религия - детето става набожно. С каквото се е занимавала майката, такова направление ще даде на детето, което носи в себе си. Всичките ваши мисли стават точно такива, каквито сте вие. Каквото е вашето състояние, такава е и вашата мисъл, която ще се роди от вас.

Бременната майка може да определи какъв ще бъде нейния син според това, какви мисли в това време я вълнуват. Ние можем да се противим на Божествения свят, но когато законът му започне да действа, силата ще премахне нашето безразсъдно съпротивление.

Зад всяко явление се крие някаква причина. За пример срещате едно дете, което заеква. Търсите причината на заекването и не можете да я намерите. Причината се крие в майката. Като бременна в четвъртия или в петия месец, тя е срещнала една жена, която заеква. Още като я видяла, образът и говорът ѝ направили силно впечатление, от което дълго време не могла да се освободи. Без да подозира, тя предала този недостатък на детето си. По време на бременността си жената е крайно впечатлителна, поради което всичко се отразява върху детето. Като знае това, тя трябва да отбягва срещи с хора, които имат физически или психически недостатъци. Особено лесно се предава лъжата. Затова бременната жена трябва да избягва срещи с хора, които обичат да лъжат.

В утробата на майката ние съграждаме нашия нос, нашите очи и другите органи. Майката ни е дала само материалите, а ние ги създадохме според нашия дух. Тъй духът работи вътре и той ни създаде, а не майка ни. Тогава няма да се сърдите никому, че вашият нос е късичък - сами сте си го направили, вие сте художникът, тази идея ви е дошла и никому да не се сърдите. А сега хората разправят: „Майка ми тъй ме създаде, Господ тъй ни направи“. Не позорете името Божие! Аз зная, че Бог е направил само душата, а на нашето тяло, ние сме му майсторите. И затова телата ни са сега хилави.

Понякоя път изпитанията идат да опитаме силата на човешкия живот. Невидимият свят, за да ви изпита колко сте силни, ще ви накара да направите ред погрешки, че да ги изправите

в едно кратко време. Или ще ви натовари с една чужда карма, с погрешките на хората, да ги поправите, да покажете колко сте умни.

Майката може да поправи своето дете, преди да го е родила. Тя може да го направи гений, може да го направи светия. След като го роди, то е невъзможно да го поправи. Докато една ваша мисъл не се е родила, вие можете да я направите да бъде гениална. Щом веднъж я родите, вече е свършено. Едно ваше чувство може да го направите гениално, докато не сте го родили. Но веднъж роди ли се, не можете да го направите гениално; докато не сте го родили, може, но веднъж роди ли се, не можете да направите никакво преобразуване в него. Не мислете, че е лесна работа на стари години да се поправите. Не се лъжете.

Когато детето се зачене в утробата на майка си, най-напред се образуват крайниците на тялото му, а после другите органи. От всички органи най-последен се образува белият дроб. Щом се образува дихателната система, детето трябва веднага да се роди. Ръцете са продукт на човешката воля; носът, устата, дробовете, стомахът - това са човешките желания.

Трябва да проучавате закона на движението. Можете ли да си спомните тръгването, първото желание, което е турило всички други желания в движение? Във вашето детинство можете ли да си спомните първата мисъл, първото желание? Забравили сте го, нали? Първото желание, първият подтик на детето е дишането. С раждането то почва да диша, защото законът на движението е закон на астралния свят. Значи детето се намира в един свят не толкова хармоничен. То издава един звук, с който определя, че средата, в която се намира, не е толкова приятна - това означава плачът. Плачът означава, че човек се намира в една среда нехармонична. Но ние ще разгледаме живота, т.е. съзнателния живот или самосъзнателния живот тъй, както той сега се е проявил. Всяка една душа излиза от Бога, за да опознае себе си. А то е първото движение в съзнанието. Да опознае себе си, значи безграничното влиза в рамките или в границите на граничното, самоопределя се. А всяка граница създава формите, а всяка форма съдържа в себе си посоката на движението или пътя на еволюцията, през която трябва егото или азът, или човешката душа да мине за своето самоусъвършенстване. Следователно човешката душа слиза на земята, за да стане силна.

Аз виждам много деца, които майката е увила в пелени, те плачат, протестират и казват, че са били видни философи, написали са по 30 съчинения. Майка му го натисне, не иска да знае. То вряка. Детето е било някакъв поет, но майката го тури в коритото, не иска да знае, то плаче, вика, роптае за тези ограничения. Майката казва: „Синко, не може да се живее с тази стара философия, с която си дошъл“. Нова философия се изисква. За да се освободите от старата философия, Бог ще ви изпрати при някоя майка, която ще измени тая стара философия и ще ви подготви за нова.

Всеки човек, който е слязъл от невидимия свят на земята, влиза в голямо ограничение. Мислите ли, че един ангел, една душа, която слиза от невидимия свят и която трябва да се въплъти на земята и затова трябва да стои 9 месеца в утробата на майка си, мислите ли, че това е щастие? Това е голямо изпитание, голямо ограничение. И 9 месеца това дете трябва да мине през изпитания, през ограничения. Този, великият дух, трябва да се отрече от всичката своя слава и да се научи на дисциплина, да го турят в коритото, да го завиват, да го хранят, като че не е способен никаква работа да върши, като един болник. Но с това самоограничение той се повдига. Онова, от което се отрича, повдига майката. Затова се снишават, за да повдигнат майката. А пък когато майките се снишават и остаряват, децата се възвишават.

Аз сега не искам да ви проповядвам старо учение. Кое е старото учение? Малкото дете, което не знае как да ходи, е старото учение: то пълзи, лази с ръцете и краката. Това е старо учение, то не е нещо ново. Детето кряка и майка му е недоволна. То казва: „Ти не знаеш кой съм, откъде съм дошъл, какви жертви съм направил!“ „Откъде си дошъл, не зная.“ „Лоши са условията, които ми са дадени.“ На земята не е рай, земята не е място за деца, земята е място за светии и за ангели, които са паднали, за изправление. Те идват за изправление. Някой дошъл на земята като дете, но тук не е място за деца. Небето е за деца, а земята не е. Тук е място за хора, които трябва да работят.

Има едно поверие в народа: когато се ражда някой, явяват се орисници. Не че те му чертаят, но външните условия, при които човекът се ражда — баща му, майка му, общото съчетание на планетите, изгревът на слънцето, залезът на слънцето, ветровете, бурите, теченията на реките - всичко туй определя неговата съдба. Всички вземат участие в дадения момент. Всичко онова, което взема участие в природата, определя съдбините на един човек.

Всяка една мисъл важи дотолкоз, доколкото става основа за вътрешен органически градеж. Музиката става основа за градене на човешкото тяло. Когато човек е роден при благоприятни условия, мозъкът му, стомахът му, дробовете му, нервната му система е построена по друг начин и се познава. Човек, който е роден музикално, носи си признаците. А пък онзи, който е роден при неблагоприятно съчетание, другояче е устроен мозъкът му.

Соломон е казал, че има време за всичко. Има обикновено време, в което се раждат обикновени деца, има талантливо време, в което се раждат талантливи деца, има гениално време, в което се раждат гениални деца, има светийско време, в което се раждат светийски деца.

Мнозина от вас са запознати с астрологията като с педагогически правила и казвате: „В миналото така е било!“ Така е, и тогава хората са се женели и раждали, но на определено време. Не е определено да се раждаш всякога и на всяко време. Не е определено да умираш всякога, нито е определено да се жениш всякога.

Който иска да се роди на земята, трябва да знае много добре астрологията, да знае в коя година да се роди, в кой месец, кой ден, час, минута и секунда. Ако ти не се родиш през годината, месеца, седмицата, деня, часа, минутата и секундата, когато е трябвало да се родиш, твоите работи на земята няма да се оправят. Не че природата няма желание да ти помогне, но между избора на времето, през което си дошъл, и природните и планетните влияния има едно не съответствие.

Да родиш едно дете по физически начин, това е лесна работа, важно е да го родиш духовно. Истинското раждане подразбира да родиш детето си едновременно в четири свята: в света на истината, в света на мъдростта, в света на Любовта и най-последно във физическия свят, да се облече в плът. Това значи - роден от Бога. Само роденият от Бога има бъдеще.

Иска ли да създаде здраво, способно дете, човек трябва да се отнася сериозно към женитбата и раждането. В древни времена, при решаване на тия въпроси хората са се ползвали от окултните науки, специално от астрологията. Те са се допитвали до опитни астролози кога, с кого и как трябва да се оженят. Изобщо те са се ползвали от астрологията при възпитанието и самовъзпитанието си. Днес малко хора се интересуват от окултните науки, те се отнасят към тях с недоверие. Съвременните хора не подозират, че всичко е определено на човека: кога ще се роди, от какви родители, с какви дарби и способности ще разполага, при какви учители ще се учи, как ще свърши живота си и т.н. Опитният астролог може да предскаже това с най-големи подробности.

Нещастие ще бъде за човека да се роди два пъти такъв, какъвто е днес.

Има хора, които се раждат денем и други, които се раждат нощем. Тези хора, които се раждат вечерно време, в тъмнината, колкото и да ги учиш, те винаги остават на особен възглед. А засега се раждат вечерно време повече хора, отколкото денем. Вследствие на това те са направили цял един органичен свят. Но учените хора, които са родени вечерно време, в тъмнината, всички свещеници, които са родени в тъмнината, философи, поети, пишат в тъмнината. Техните възгледи за нещата се отличават. Щом дойде денят, те имат вече съвсем друго понятие. Вие казвате: „Защо светът е opak?“ Накарайте хората да се раждат денем! Ако туй не можете да направите, светът ще има туй положение, каквото е сегашното. Който и Учител да дойде да проповядва каквото и да е учение, каквато и да е религия, той не е в състояние да оправи света при сегашното органическо устройство. Светът трябва да го преустрои по законите, които съществуват в живата природа. Туй не е произволно.

От гледище на човешкото развитие, човек е дошъл до едно място, гдето не живее съобразно със своето естество. И ето на какво основание не живее със своето естество: в животинското царство всичките животни вървят по линията на баща си и майка си, без изключение. Едно агне мяза или на баща си, или на майка си по характер. У човека има едно грамадно различие. Много пъти синът мяза на четвърто, пето, десето поколение назад по характер. По всичко се отличава и никак не мяза на баща си. Тъй, както живеят баща му и майка му, те са трезвомислещи, а пък той е разпуснат в нравите. Как ще обясните сега? Туй го наричаме атавизъм. Но това нищо не обяснява. Това е законът на отклонението. Когато се раждат добрите хора в света, в природата се раждат при известни времена. Не се раждат всякога. Добрите хора се раждат в определено време, точно определено за добрите и за лошите хора. Ако психологически се изследва раждането на вълците, раждането на овците, раждането на пчелите, на растенията, тъй, както стават, ще се извади отлична наука - да се види как се размножават, какви са законите на размножението.

Има дати, в които е невъзможно да се роди човек. За всяко раждане има точно определени математически дати.

Ония, които са родени сутрин, коренно се различават от тези, които са родени вечер. Всеки човек носи белезите на часа, минутата и секундата на своето раждане.

Хората слизат на земята през всички зодиакални знаци, обаче успехът им не е еднакъв. Някои хора идват при благоприятни съчетания на планетите, следствие на което работите им вървят добре.

Ако някое дете се роди през декември при пълнене на Луната, то ще бъде заставено да мисли. Умът ще работи в него повече от чувствата. Защото е родено зимно време, в студа. Студът е едно неблагоприятно условие в живота. Лошите условия заставят човека да мисли. Чрез мисълта той разрешава и най-мъчните си задачи.

За да се развива добре мозъчната система, човек трябва да се роди около 22 март, денят на равноденствието, и ако майката е в особено повдигнато състояние на духа и душата.

Онези, които се раждат от 22 март нататък, са повече идеалисти, умът в тях работи повече от сърцето и страдат главно от главоболие. Кажете ли някой, че страда от главоболие, аз зная, че е роден през март, когато Слънцето е в Овен.

Ако някое дете се роди през месец май, чувствата му вземат надмощие, това дете ще чувства повече, ще мисли по-малко. Месец май предразполага към ядене и пиене, музика, удоволствия.

Нашият свят се отличава по две качества: хората много говорят и много пишат. Това е насърчително. Значи те са деца, които са проговорили. Като се роди дете, то се ражда в мълчание и мълчи като философ. Майката иска да го предизвика, да й проговори, да й каже какво ново крие в себе си. Обаче това дете дълго седи в мълчание. То гледа, наблюдава и започва да изказва някои думи. То започва да приказва изведнъж, и първата дума, която ще каже, е „мамо“. Като каже думата „мамо“, тя е цяла формула.

Във времето на Римската империя беше на почет човек да бъде гражданин на Римската държава, да бъде римлянин. Римлянинът тогава имаше всички права. А вие трябва да станете граждани на Божественото Царство. Ако вие не станете граждани на Божието Царство, вие не можете да имате никакви придобивки. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Няма по-силни същества от децата. Детето, като прегърне някого, като го стисне с ръцете си оттук-оттам, то те завладява със силата си и ти си разположен да направиш това, което детето иска. И ако децата нямаха тази сила, те гладни щяха да умрат. И гласът на детето е такъв, че то като каже, всички се завтичат - майката и другите.

Детето представя Истината. Майката не иска възлюблен, тя търси Истината. Истинският възлюблен на майката е детето. То е нейният възлюблен. Бащата, щом се роди синът, трябва да изчезне някъде. Да остави своя наследник. Индусите имат един обичай: бащата щом стане на 45 години, напуска дома си и отива да се посвети. Казва: „Дадох каквото трябваше на дома“, и се оттегля.

Та казва сега Христос: „Ако не станете като малките деца“. Именно децата са ония възвишени души, които са пратени от Небето. Когато тези души в децата остаряят, ангелът, който е слязъл, той се връща в Небето. Всички деца са ангели до известна възраст. След това тези ангели, които са работили, те се връщат в Небето и остават обикновените хора. Виждате, изгубва се онова благородното, хубавото, остава нещо грубо, просташко, животинско, няма го туй дете. Някой път този ангел до стари години остава.

В Царството Божие няма стари хора. Думата „стар“ е синонимна с човек безсилен, а младите, децата, те са синонимни с думата „богати“ по ум и по сърце. Така тълкувам аз. Ако нямате ума и сърцето, т.е. невинността и чистотата на детето, вие не можете да влезете в Царството Божие. Защо? Защото условията, при които трябва да растете, изискват вашия ум и вашето сърце да съдържат Божествения живот в себе си. Едно от най-големите заблуждения в съвременните духовни движения е това, да се мисли, че сте големи. Всеки човек, и децата даже, които са едва на 5-6 години, имат идеята за големство. Често съм срещал деца, у които се е зародила мисълта, че са големи, че имат грамадна сила и че могат много нещо да направят. Срещал съм и религиозни деца, които мислят, че са много големи. Те казват: „Не ме закачайте, че като махна с пръст, всичко мога да направя“. Ако накарате тия деца да вдигнат един чувал, те не могат. Защо не могат да го вдигнат? Защото мислят, че са големи, а в действителност не са големи. Ако мислеха, че са малки, те щяха да го вдигнат.

Това можете всеки ден да проверите. Поставете се в положението на дете, вложете в ума си някаква мисъл и не се тревожете; щом не се тревожите, тя ще има десет пъти по-голяма активност, отколкото ако постоянно се тревожите. Когато се изправите пред ключа на електрическата лампа, какво се изисква от вас? Само да завъртите ключа. При това силата, която ще употребите, е много малка. Светът тъй е устроен от Бога, че ви пращат само да завъртите този ключ.

Какво правят мнозина? Спират се пред ключа и започват да философстват. Не, по този начин никаква светлина няма да имате.

Същият закон има приложение и в личния живот на човека. Сутрин, когато се събудите, завъртвате вашия ключ и казвате: „Виждам!“ Когато душата влезе в човешкото тяло и тя си има ключ, като го завърти, тя казва: „Виждам Слънцето!“ Някоя сутрин ставате и забравяте да завъртите ключа на вашето сърце, на вашия ум, цял ден животът ви е в безпорядък, намирате, че той няма никакъв смисъл и т.н. Казвам: вие сте в положението на дете с големи идеи, което като мисли за големи работи, забравя да извърши най-малкото - да отвори малкия ключ, от който иде светлината. Аз постоянно срещам хора с незавъртени ключове, с големи идеи, които мечтаят за големи къщи с много етажи, а те сами са слепи. Завъртете първо ключа, а след това си направете къща. Станете дете на послушанието! Само тогава Бог ще ви заговори и вие ще разберете отношенията, които съществуват между Него и вас. Съвременните хора са изгубили отношенията си към Бога.

Същият закон има приложение и в отношенията на хората: завъртял си ключа, всички те обичат, забравил си да завъртиш ключа, всичко върви в дисхармония; голям човек си, голямо величие си, но никой няма да те обича. Никой не обича хора, които много искат.

И тъй, под думата „дете“ Христос разбира особено вътрешно състояние - да бъдем в съгласие, във връзка с духовния свят, с всички сили, с всички същества. Започнеш ли да мислиш, че си някое велико същество, ти изгубваш тези връзки. Когато един велик ангел от Небето, който е живял милиони и милиарди години, който има опитност по-голяма от тази на човечеството и чиято история е по-велика от тази на човешкия род, реши да слезе на земята и да се въплъти, той ще вземе формата на детенце, ще се смири; оттам той ще започне своето развитие, за да разбере величието на Бога.

Дом

Като говоря за мъжа и за жената, аз ги разглеждам като принципи, а не като външни форми. Ако ги разглеждате като външни форми, вие ще се заблудите. Мнозина казват, че човек не трябва да се жени. Не е въпрос в женитбата. Ако човек каже, че не трябва да се жени, тогава не трябва и да се ражда. Не, човек трябва да се роди, за да опита страданието. Раждането е ограничаване на човешката душа. Като умре, човек ще опита радостта. Всяка душа е ангел, който напуска Небето и слиза на земята да се въплъти, за да заживее ограничен човешки живот. В това ограничаване човек минава през страдания. Щом мине през страдания, ще мине и през Любовта. Тогава само душата ще се върне на Небето да опита пълната радост. Не можете да опитате Любовта, докато не сте опитали страданието.

Женитбата е свършване на училището и започване на една нова работа. То е най-голямата служба, която на земята може да ти дадат. Да бъдеш женен, то е голяма служба. Тъй се съблазни Ева: като Бога да бъде. Да бъдеш майка, значи да създадеш нещо от себе си.

Казва: „Трябва да се ожени“. Никъде не е писано, че трябва да се ожени, няма такъв закон.

В християнството застават против безпредметното женене. Царството Божие е за девствените, за ония, които никак не са женени. Апостол Павел казва: „Който се жени, добре прави; който не се жени, прави по-добре“. Как ще го тълкувате? Не да се женят. Най-първо, какво нещо е женитбата? Да се съберат двама, да се карат или да се съберат двама - направят предприятие, да правят нещо, да раждат деца. То е заблуждение. Коя жена може да роди деца? Чудни са хората, когато пресият нещата. Поставят костилката в земята и като израсте дървото, земята може ли да каже, че го е родила? Отгледала го е като мащеха. Тази семка не е излязла от земята. Казвам: трябва да имаме една ясна представа за живота. Заради вас, които разбирате, туй не е за деца.

„Жена, когато ражда, на скръб е. Като се роди то, забравя своята скръб.“ Жената като ражда, много кръв трябва да изтече. То са милиони клетки, които стават жертва. При раждането 10-15-20-100 милиона клетки понякога стават жертва.

За да станеш майка, трябва да минеш през границата на смъртта, трябва да минеш през най-големите страдания. Когато майката е родила едно дете, дошъл е някой ангел и се е преродил. И когато този ангел си замине, знаете ли какво страдание е това? Вие не сте го опитали. Вие казвате: „Ще има второ дете“. Второто дете е наполовина като първото. Умре и второто, дойде третото. Третото е три пъти по-долно от първото. А най-последното, което ще се роди, то ще бъде най-глупавото. Тогава защо им е? Ако първото дете е умно и изживее, то всички други деца приемат последователно от него нещо и всички деца са умни. Но ако първото дете умре, всички деца оглупяват.

Бедните, простите са по-силни от богатите, от учените, от религиозните. Те видимо само са бедни и прости, а всъщност вътрешно представят богати полета, с добре разорана и разработена земя. Ето защо в сегашните времена напредналите същества се въплътяват именно между бедни, прости хора. Туй не е абсолютно така, но в повечето случаи се забелязва това нещо, защото по този начин невидимият свят иска да повдигне слабите, сиромасите и простите хора в света.

От онзи свят индивидуално не могат да се явяват. Всяко едно същество от онзи свят, за да се яви на земята, трима души приятели трябва да дойдат. Трима души съставят един човек. Когато те посетят трима души, вие вече имате един от онзи свят. Трима души - били те моми, момци или старци. Щом дойдат трима, вие вече имате един от онзи свят, който ви посещава. Разговоряте се - много хубави работи ще чуете. Ще се посмеят и пак ще си заминат. Нали трима души посетиха Авраама като един човек? Трима души отидоха в Содом и Гомор. Когато ви посети един, той е от този свят; трима когато ви посетят - те са от онзи свят.

Аз казвам: когато двама души се оженят - те са от този свят; щом се роди детето - то е от онзи свят. Затова всички се радват на детето. Защото то е от онзи свят. Когато хората се женят и нямат деца, казват: „Закъсахме я, не сме от онзи свят, от този свят сме. Не трябва да сме от този свят!“ Дето са трима - от онзи свят са; дете е един - от този свят е; дете са двама - те са кандидати за онзи свят. Някой казва: „Да умра“. Няма какво да умираш. Ще дойдат трима от онзи свят и тогава бащата и майката ще се молят и ще казват: „Господ да поживи това дете, да остане да ни служи“. Умре детето, останат двамата - всички са скръбни. Нашият свят е свят на скръб, страдания, мъчения. Дойде онзи свят - радост, веселие. Всяко веселие е от онзи свят, всяка скръб е от този свят. Всяко престъпление е от този свят, всяка добродетел е от онзи свят. Като дойде добродетелта, онзи свят е у нас. Трябва да разбираме това. Този свят е свят на престъпление. Онзи свят е свят на добродетели. Затова нека бъдем всички от онзи свят на добродетелта, на човешката мисъл, на човешката свобода, на човешката истина, на правдата, на реда, на порядъка. Туй е онзи свят.

При човешката любов се хвърля магнетична мрежа между двама души, за да се въплъти някой. Духовете привличат мъжа и жената, за да се въплътят чрез тях. При физическата любов хората не знаят, че изпълняват чужди желания.

Та казвам: ние сме пратени в един свят да учим онова, което Бог е предназначил. Погрешката произтича само от това, че ние не искаме да учим онова, което Бог е предназначил. Казва: „Аз имам предназначил път“. Кой е предназначил пътя? Казва: „Аз трябва да се ожена“. Да се жениш, то не е твой път, то е път на Бога. Ако Бог ти е предназначил да се жениш, ще се жениш. Ако Бог не ти е предназначил да се жениш, няма да се жениш. Но някой път Бог е предназначил да се жениш, пък ти не искаш да се жениш. Друг път Бог не ти е предназначил да се жениш, пък ти искаш да се жениш. Питам: в тия два случая ти вършиш ли Волята Божия? И в двата случая, ако не извършиш Волята Божия, ти ще страдаш.

Често хората се хвалят с недостатъците и престъпленията си, за да минат като герои. След това ще търсят начин да се оправдаят, да минат за невинни. Защо правят това? Да се освободят от всякаква отговорност. Ще кажат, че обществото било лошо, условията били лоши, поколенията били лоши и т.н. Всички са виновни, само те не носят никаква вина. Дъщерята и синът са недоволни от живота и питат майка си: „Защо ни роди?“ „Слушай, синко, слушай, дъще - отговаря майката. - Аз не ви родих по своя воля. Вие ме заставихте да ви родя. Вие ме карахте да ходя на хорото, да срещам момци, да ме хареса някой, та да се ожени за мене. Вие сте причина да дойдете на тоя свят.“

Казвате, че всеки има право да живее така, както иска. Вие се самоизмамвате. Като остарееете утре, по ваша воля ли остарявате? И сега, като сте млади, по ваша воля ли живеете? Вие казвате, че сте свободни. Тогава аз ви питам: като сте дошли на земята, по ваша воля ли дойдохте? И откъде сте тръгнали, за да дойдете на земята? Ще кажете, че сте дошли по желание на баща си. Да, но и баща ти друг го е създал. Неговият баща друг го е създал и т.н. Като проследите пътя на вашите бащи, ще видите, че ще се образува цяла верига от такива брънки. Коя е причината, която ни тласка да дойдем на земята, ние не знаем това. И тогава казваме: „Ще ядем, ще пием, докато един ден умрем и всичко ще се свърши с нас“.

Аз нямам нищо против раждането и умирането. Според мене, като се раждаш, ти си един кон, който се натоварва, а като умираш, ти си един кон, който се разтоварва. В този смисъл смъртта е разтоварването на коня, а раждането - натоварването. Когато един натоварен кон дойде в дома ти и донесе нещо, ти се радваш, но когато се разтоваря и отнася благата, които е донесъл, ти не можеш да се радваш - скърбиш. Аз разглеждам въпроса икономически: понеже смъртта задига благата, ние не се радваме. А понеже животът носи благата, ние се радваме. Защо плаче детето, когато се роди? То казва на майка си: „Уморих се от благата, които нося“. Тогава майката започва да го утешава, като му казва: „Няма нищо, ние благодарим за благата, които ни носиш“. Това е иносказателен език.

Някои автори поддържат мисълта, че човек сам се създава. Това показва човешката гордост. Човек сам не може да се създаде. Казано е в Писанието, че Бог създаде човека по образ и подобие свое. Има хора, които правят опити да създадат, т.е. да пресъздадат себе си, но нищо не излиза от тяхната работа. Всъщност Бог работи, а човек взема участие в Неговата работа. Ако мисли така, човек може да се пресъздаде. Обаче, ако мисли, че той е главният фактор в своя живот, нищо не може да направи.

Не можете ли да станете проводници на Бог, вие преждевременно ще остарееете, ще се подпирате на патериците си, ще ви изоставят синове, дъщери, приятели, познати, докато най-после и животът ви напълно се обезсмисли. Дойде ли човек до това положение, той трябва като блудният син отново да се върне при баща си, да му работи, да придобие нови приятели, нови синове и дъщери. Човек не може да има синове и дъщери, нито приятели и близки, ако не познава Бога. Който иска да има синове и дъщери, той трябва да бъде баща. Някой казва: „Аз родих синове и дъщери, аз ги създадох“. Ти си ги родил, но не си ги създал. Човек човека не може да създаде. Това значи: никой човек не може да създаде една душа. Ако грънчарят направи един хубав съд и го напълни с вода, той ли е създал тази вода? Не, той само е напълнил гърнето с вода, а водата не е създадена от него.

Родителите са само условие за идването на детето, а то всъщност се ражда от друго място.

Преди всичко, да се роди човек, това не зависи от него. Майка му и баща му са главните фактори за неговото раждане. Родителите му са стрелочниците, които са дали направление, път за идването на човека на земята. Човек сам не може да избере родителите си, но веднъж дошъл на земята, той има свобода да избере приятелите си. Щом излезе от утробата на майка си, човек е вече свободен. Някой казва: „Защо трябва да имам баща и майка?“ За да се освободиш от робството. Докато човек не стане баща или майка, той не може да отиде на фронта, да воюва за освобождаването на своите деца от робство. Какво повече може да иска човек, след като баща му и майка му са воювали за него и са го освободили? След всичко това трябва ли да пита защо се е родил? Родил се е, за да бъде свободен. Раждане значи освобождаване. Раждане значи още разбиране на Словото. Почне ли човек да разбира Словото, мъглите около него се разпръскват.

Ако се направи една песен, в която „до“-то се повтаря три пъти, какво означава? Едното „до“ е за бащата, другото „до“ - за майката и третото „до“ - за сина. Значи знаете, че трима члена има семейството. Понеже според закона на битието най-първо се ражда мъжко. Щом са три, то са баща, майка и син, две мъжки има и едно женско. Щом имате кварта, „до“ се повтаря четири пъти, семейството има четири члена, от които двама са мъже и две - жени. Защото в природата първо се ражда момче, после - момиче, пак момче. Така върви естественият ред. Щом някой път вървят 4-5 момчета, едно момиче, то е изключение, едно израждане на закона. Щом преодолява мъжкия принцип, раждат се момчета; щом преодолява женския принцип, раждат се момичета. Тогава значи има нарушение, няма съгласие.

Всеки един от нас иска да бъде господар на себе си, господар на своята съдба. Ти трябва да родиш един отличен ум. То е първото нещо. То е мъжкото дете, трябва да го родиш

на света. Второ, ще родиш една отлична дъщеря - то е сърцето. Тия неща като ги родиш, оттам насетне всичко ще ти върви по мед и масло. Ако не родиш мъжко дете както трябва, всичките нещастия ще дойдат на главата ти. Ако не родиш дъщерята както трябва, всичките нещастия ще дойдат на главата ти.

Имате аритметическо отношение: 1 се отнася към 2, тъй както 2 се отнася към 1. Представете си, че единицата, това представлява бащата, а двете представлява майката; при първото отношение какъв резултат ще имате -1:2? Бащата се отнася към майката, тъй както майката се отнася към бащата. Защото във втория случай, В се отнася към А, то е вече отношението. Като кажеш 1 се отнася към 2, причината се явява вече бащата. Най-първо бащата има отношение към майката, той е изградил къщата. Когато бащата разпорежда, в дома ще се роди синът; следователно в този случай силата на бащата е по-голяма отколкото силата на майката. Това означава. Това е на първо място. Във втория случай, ако майката е активна, чрез нея иде силата, тогава първото дете ще бъде дъщеря. Следователно майката ще бъде по-силна от бащата. Ако майката бъде по-силна от бащата, тя ще заповядва и нейните мисли, желаниа и постъпки, те ще бъдат меродавни вкъщи.

Проследете да видите как работи законът в семейството. Онези семейства, които имат повече момичета, отколкото момчета, там бащата умира винаги по-рано. Семейства, в които има повече момчета, там майката умира по-рано. Обаче, когато се уравнишат и в дома има толкова момчета, колкото и момичетата, става едно правилно прекръстосване. Тогава майката и бащата живеят до дълги старини и домът е по-добре устроен. Щом се измени този закон и притесните мъжкия елемент, в дома ще започнат да се раждат повече момичета, вследствие на което ще се усили мекия елемент, а това ще създаде една по-голяма разпасаност, една по-голяма леност, едно по-голямо чревоугодничество. Запример готварството се създаде от мекия елемент, от преобладаващото влияние на момичетата. Ако в един дом преобладават момчетата, ще се яви гордостта.

Има един закон, който определя ражданията на децата и той върви така: някъде първото от тях е мъжко, после второто, третото, четвъртото, петото, шестото са все мъжки, чак седмото се ражда женско. Законът е такъв: 6 братя трябва да се родят, за да дойде една сестра. Някой път законът е обратен: 6 сестри трябва да се родят, за да дойде един брат. Някой път става една промяна, първо се ражда един брат, после една сестра, пак брат, пак сестра. Някога пък се раждат двама братя и една сестра, или две сестри и един брат. Всички тези положения ги има.

Когато тия същества те пращат на земята да се родиш жена, ти може 99 чифта цървули да скъсаш и пак жена ще се родиш. Ако те пращат на земята да се родиш мъж - мъж ще се родиш. Това е Волята Божия. Закон има. В тях няма насилие. Каквото те решат - туй трябва да стане. Например те ти казват: „Ти трябва да станеш мъж, понеже на тебе ти липсва ум, не е развит“. А на оня, който става жена, казват: „На тебе ти липсва мекота. Ти тая мекота я нямаш.“ Защо трябва да станеш жена? За да добиеш нещо.

Трябва една трезва философия при съвременното възпитание на човечеството. А сега всички искат да се задомят, без да мислят за последствията. Съществува едно задомяване в природата, за което съм и аз. Има едно положение в природата, според което майката трябва да ражда, но има един определен закон колко деца трябва да роди майката. Ще кажете, че рибата хвърля по 300-400 хиляди яйца във водата. Мислите ли, че това е законът на природата? Това е закон на насилието - нищо повече. Там, дето условията на живота се влошават, раждаемостта се увеличава. Това става, за да се балансират условията в живота, но щом се балансират, веднага се възстановява естественият ред на нещата. Природата се грижи за своето равновесие.

Казано е в Писанието: „Плодете се!“ Размножаването е всякога един лош признак. Факт е, че една риба хвърля около 300 хиляди яйца. От тях след време не зная колко остават. Много малко количество - за поддържане. Има голямо изстребление, избиване, не едно, не две, не три, това са 300 хиляди, а в растенията са още повече. Низшите микроби в 24 часа може да изпълнят света. Казва се - да се разплодяваме, но разумност трябва в света. Разплодяването не разрешава въпроса. Ако у един човек се размножават неестествено неговите желаниа, силите му ще се разединят. Трябва да имаш толкоз желаниа и толкоз мисли, колкото можеш да отхраниш, за които ще имаш достатъчно сила да поддържаш. Другояче ще влезеш в противоречие със себе си.

Животът е поставен на чисто материална основа, но той не е само материя, както днес го схващат. Три свята има, в които човек може да живее. Ако е въпрос само да уредим своя физически живот, това е немислимо. И днес даже на земята има повече население, отколкото трябва да има, за да могат хората да живеят щастливо. Като възражение на това цитират стиха от Библията: „Множете се и се размножавайте!“ Но не да се размножават глупавите и лошите хора, а да се размножават добрите хора - повече разумни хора ни трябва, добри хора ни трябва, гениални хора ни трябва. Те трябва да се размножават. Защо ни са обикновените хора в света? Гениалните, добрите, разумните хора като дойдат, те ще оправят света, а обикновените хора са малки деца, които искат само да ядат и да пият. Казват: „Трябва да има повече деца“. Защо трябва да се раждат повече деца? Повечето деца били благословение. Ако ти си един земеделец, имаш само един декар земя, а имаш десет деца, пет дъщери и петима синове, какво ще ги правиш? Или ако имаш само хиляда лева на месец, имаш десет деца, как ще се справиш с тях? Как ще прекараш при тия трудни икономически условия? Как ще ги облечеш, как ще ги нахраниш?

Природата е турила край на всички престъпления. Но на доброто не е турила край - само в това се различават. Доброто се разплодява, а злото не се разплодява. Че злото съществува, съществува от едно съчетание на доброто със злото. Когато се казва в Писанието, че грешните ще изчезнат, това значи, че те няма да се раждат и сами по себе си изчезват. Ако двама грешника се съединят на едно място, те не могат да родят дете. Ако се съединят един грешник и един праведен, само тогава могат да родят едно дете. Ще се роди един катър, но катърът остава безплоден. Значи всички постъпки, които са неестествени, природата ги е осъдила на безплодие, вследствие на което те сами се заличават. Те могат да съществуват един период от 10—20-30-40-50-100 години най-много, след което те се заличават. Следователно, когато питаме как ще се оправи светът, казвам: светът сам по себе си ще се оправи! Тогава и ние ще се оправим.

Като погледне тялото си, някой се запитва с какво тяло ще дойде в бъдеще. Не е важно с какво тяло ще дойде човек на земята. Важно е с колко души ще дойде, т.е. с какъв брой. Ако дойде с по-малко души от тези, които сега влизат в тялото му, той никога няма да влезе в рай. Доказано е, че на лошите и престъпни хора липсва нещо. Значи във всеки живот малките души ги напускат една по една. Те започват да приличат на празни кошери. Пчелите ги няма, а кошерите остават. Когато душите разберат, че някой човек не изпълнява Божията Воля, те казват: „Този човек няма да се оправи, да го напуснем, нека да си научи урока“. Човек усеща, че нещо изчезва от него и той остава сам. Това състояние на самота го плаши, той се усеща вътрешно изоставен, осиромашал. Докато малките душички са в човека, той е радостен и весел. Щом го напуснат, той става скръбен, започва да се оплаква от живота, докато един ден си замине.

ЗА КАКВО СЪМ РОДЕН

МИСИЯТА

Всяка душа, която е слязла на земята, има по една съществена задача, която сама трябва да разреши. За тази цел тя започва с безформеното, с безсъзнателното във физическия свят, което постепенно се оформява. В процеса на оформяването се забелязват три последователни фази: първата фаза е на личността, втората фаза - на индивидуалността, а третата - проява на душата или проява на Божественото начало в човека, което се стреми да сподели благата си с ближния си.

Казваме: „Организирана воля и неорганизирана воля“. Организирана воля - значи има спомагателни средства. Лостът е в организирания свят. Организираният свят си служи с лостове. Най-малките организми имат лостове, спомагателни средства, с които си служат. Под думата „организиран“ имате идеята в себе си, че човек се отделя от цялото. По-напред е бил едно с цялото и е мислил с него. В органическият свят човек се отделя от цялото, неговото съзнание се отделя от космическото съзнание, той започва като индивид, едно същество, което отделно съществува. По-напред е имало общо съзнание на битието.

Добре е понякога човек да се отдели от цялото, от Божествения организъм, да разбере каква е неговата служба. Да се индивидуализира човек, това не значи, че иска да представи цялото, но иска да се познае като част от цялото, да разбере своя дълг към него.

Детето расте, става юноша, възмъжава, става възрастен човек, остарява и близките му, които не са го виждали отдавна, не могат да го познаят. Най-лесно човек се познава по гласа. Той е най-постоянен. Това е външен белег. Вътрешно човек се познава по своята мисъл, по

своите чувства и постъпки. Хората не мислят, не чувстват и не постъпват еднакво. Благодарение на това, те се различават един от друг.

В сегашното поколение това, което интересува хората, то е техният личен живот. И действително личният живот е най-ценният. Някой ще каже, че народът е важен. Народът е като условие за индивидите.

Всеки един човек дотолкоз може да бъде доволен от себе си, когато не прилича на хората. Да не приличаш на хората, то е идеал. Не да приличаш на хората. Може да имаш същи те стремежи, енергии, но всеки един трябва да има нещо специфично, което той да постигне.

Не се стремете да станете като другите. Бъдете такива, каквито Господ ви е направил. Всеки да съдържа своите особени качества, да бъде като едно цвете, както Господ го е създал. Всяко цвете прилича на себе си, но е в хармония с другите цветя.

Никой не може да измести душата от пътя, в който Бог я е поставил! Пътят на всяка душа е строго очертан и никой не е в сила да я измести от него. Когато казваме, че хората взаимно си влияят, това се отнася до техния физически път, но не и до пътя на душата. Душите са в ръцете на Бога, а не в ръцете на ангелите или пък в човешки ръце.

Всеки трябва да живее като себе си. Казвате: „Да има едно правило“. Ето едно правило: не яж, докато не ти се яде. Не пий, докато не ти се пие. Не се занимавай с тези атавистични склонности, които отпосле са дошли. Пий само това, с което си се родил. Яж, пий, обличай се, но за себе си, не за хората.

Онова, което е в хамбара, то не е твое право. Богатството на другите хора, то не е твое право. Право е туй, което носиш в ума си. Право е туй, което носиш в сърцето си. Право е това, което носиш във волята си, в тялото си. Ако ние бихме турили този морал, по-лесно бихме се поправили. Можем да внесем един закон на хигиена.

Вие трябва да търсите правата, които Бог ви е дал, с които сте родени, не някакви наследствени права. Право е само онова, което Бог ти е дал. Да защитиш онова, което Бог е вложил в теб, то е твое право. Ти имаш право да дишаш въздуха, колкото искаш. Имаш право да възприемаш светлината, колкото искаш. Имаш право да ядеш всеки ден, но нямаш право да напълниш хамбара с жито и да мислиш, че си се осигурил. Това нямаш право.

Твое е само това, което носиш със себе си неизменно, което Бог ти е дал. Ти не можеш да вземеш нито един атом от другите, нито те от тебе.

Пазете се! Не всичко, което ви хрумва във вашия ум, е ваше. Вие мислите, че всяка мисъл която иде във вашия ум, и всяко желание, което иде в сърцето, е ваше. Не е ваше! Някой път на десетте, които идват, едното е ваше едва. Трябва да знаеш кое е ваше. Пък чуждото си е чуждо.

Седите и се питате да свирите или не, дали музикант да станете, или архитект. Ако си роден в музикално време, музикант ще станеш. Които са родени в музикално време, са музиканти. Онези, които са родени в инженерско време, са инженери. Онези, които са родени в докторско време, доктори са на болните. Онези, които са родени в богословско време, богослови са. В което време човек е роден, това и става. Ако попита ябълката какво трябва да стане, ще ѝ кажем да стане ябълка. Крушата круша трябва да стане. После пита сливата какво да стане. Казвам: сливата да стане слива, черешата да стане череша. Кой в каквото време е роден, това да стане. Кой за каквото е роден, това да стане. Не търсете друго в света.

Когато душата се храни, човек е силен. Когато сърцето се храни, човек е благороден. Когато умът се храни, човек е просветен. Просветата идва, но не както мислите - само от четенето на книги. Човек се ражда с тези възможности.

Всеки човек не може да бъде лекар и всеки лекар не може да лекува. За да има успех в лекуването си, лекарят трябва да притежава освен диплом от медицинския факултет, но и от живата природа. Този диплом той носи в себе си, благодарение на правилното съчетание на силите в своя организъм и хармонията между тези сили и силите на разумната природа. За такива лекари казваме, че са родени лекари.

Всеки човек е роден, за да извърши известна мисия, всеки човек има свое предназначение. Ако се заеме за работа, която природата не му е определила, той може да причини пакости не само на себе си и на окръжаващите, но и на цялото човечество. Това са хората, които наричаме вредни за човечеството.

Лекарите се раждат. Те в училище не се създават. На мен да не разправят тия работи! Ако някой проповедник иска да свърши училище, за да стане проповедник, то е изгубена

работа. Лекарите се раждат, Бог ги изпраща с известна Божествена енергия, да помагат на хората. Всички тия хора, които трябва да помагат, са пратени от Бога.

Едно се иска от човека: да намери посоката на своето движение и в това направление да насочи своите енергии. Не попадне ли човек в посоката на своето движение, той за цял живот остава недоволен. Като не знаят този закон, родителите често насилват децата си, карат ги да учат това, което не им е присърце.

Когато някоя майка роди дете, тя трябва да се обърне към Бога с молитвата: „Господи, благослови моето дете! Запази го от всички злини и помогни да се развият и разработят всички дарби и способности, които Ти си вложил в неговата душа!“ Родителите не трябва да правят усилия да отклоняват своите деца от правия път, който Бог им е предначертал, или от тяхното органическо развитие.

Нямам нищо против превозните средства. Качете се на автобуса, но автобусът да бъде изключение. Разчитай на краката си. Всякога дръжте в ума си една идея: краката да вървят, ръцете да работят, умът да мисли, сърцето да чувства. Като дойдат превозни средства, благодари на Бога. Но не разчитай на тях, те са механически възможности. Те спъват нашето развиване. Не разчитай на това, което е вън от тебе. Онова, което отпосле ще ви се даде, то е благословение. Туй е правият начин.

Наричам добър човек този, който е роден добър. Добрия не можеш да направиш лош. На родения човек с дарби можеш да се довериш, понеже природата е на негова страна. На силния не можеш да прекъснеш пътя, понеже Бог е на негова страна. Този човек е носител на Божествените закони. Ако ние се явяваме в света и носим нашите идеи, нищо няма да допринесем. Ако един човек е носител на Божествените идеи общо за цялото човечество, всички трябва да съдействаме, за да се прояви Божественото. В Божественото няма туй различие, което съществува в сегашния наш живот.

Човек не трябва да бъде роб никому. Не ставайте роби и на децата си! Всяко дете, което дохожда във вашия дом, има главната задача да служи на Бога. Щом е така, вие ще го приемете както Бог го приема, ще гледате на него като на Божи служител и нито вие ще го заробвате, нито детето вас ще заробва. Не мислете, че вие може да направите децата си щастливи. Всеки човек, бил той учен или прост, повече или по-малко способен, силен или слаб, е изпратен на земята със специална задача, която само той може да свърши. Не мислете, че вие може да измените неговата задача.

Мислите ли, че ако заставите хората да живеят както вие искате, ще постигнете нещо? Мислите ли, че можете да накарате учителя да работи по друг начин от този, по който работи? Преди всичко той не е роден за учител, отпосле е станал такъв. Същото можете да кажете и за много съдии, генерали, свещеници, майки, бащи и др. Всяко нещо, за което човек е роден, е Божествено. Това, за което не е роден, е човешко. Истински генерал е този, който заповядва първо на себе си, а после на другите; учен човек е този, който разбира своя ум; силен човек е този, който разбира своето сърце; благороден човек е този, който разбира живота си.

На земята, или в другия свят след 20-30 години, ще разберете, че в живота има единство. Само че условията на земята са материални, трудни са условията. Тук е опитна станция. Когато на Небето има известен проект, пращат хора на земята, да направят своите опити. Когато завършат своите опити, вземат ги в другия свят. Там не се позволява никакъв опит, там не се позволяват никакви прегрешения. На земята се позволяват всякакви опити, всякакви прегрешения. Като отидете в другия свят и като направите и най-малкото прегрешение, ще ви изпратят оттам. Като направите добро, можете да слезете на земята по свобода. Вашата свобода е да помагате на хората. Тогава ще бъдете свободни да си изберете родители, каквито искате. Тези баща и майка ще ви имат като писано яйце. Те ще ви обичат и при това няма да се родите при бедни родители, но при богати, при учени, при умни и здрави. Целият дом, в който ще се родите, ще диша щастие, ще бъде дом на Бога. Ако сега очаквате да на мерите Бога в другия свят, не зная каква е тази вяра. Сега Господ трябва да живее във вас.

Ние сме пратени на земята не на гости, а на работа. Но и земята търпи своите гости само три дена. Всички съвременни нещастия произтичат от факта, че ние искаме да бъдем гости на земята. И тъй, ако ме попитате от какво произтичат нещастията в света, ще ви кажа, че произтичат от желанието ви да бъдете само гости тук, на земята. Земята е място за една от най-сериозните работи. За всяко същество, колкото и малко да е то, има математически точно определено място и работа, която то трябва да свърши. И днес в света по-висшите същества живеят на гърба на по-низшите.

Ние не сме пратени на земята да бъдем щастливи. То е второстепенен въпрос. И единственото нещо, за което човек е пратен на земята, то е да учи. Ти трябва да учиш. Трябва да изследваш законите на всичко това, което става в тебе. Ще започнеш от себе си, отвътре. Като почнеш от вътрешния живот, тогава външните прояви на живота ще почнат да ти стават по-ясни. То е един сложен механизъм, той е един сложен свят. Не е така лесно.

Казвате, че сте синове Божии. Синове Божии, които не знаят да слугуват. И сега ви пращат на земята да слугувате. Синове Божии, на които са слугували. А сега поставя ви Господ вие да слугувате. Казваш: „Затова ли съм аз роден?“ За това си роден. Досега ангелите ти служиха, и Господ ти служи. Всичко правеха за вас. А сега Той те е турил малко да се мъчиш, и ти да работиш, да помагаш на другите.

Един японски принц пожелал да изучи характера на американците и затова помолил един свой приятел да му намери място за слуга при някое американско семейство, без да казва, че е принц. Приятелят му го препоръчал на едно американско семейство, дето той останал за известно време като слуга. Той миел чинии, метял, вършел всичко, каквото го карали. Семейството било много доволно от него. Те казвали: „Много добър е нашият слуга, много добре си гледа работата. При това, във всяко свободно време чете някаква книга, учи нещо.“

След 3 месеца този слуга изчезнал някъде. Тогава американското семейство намерили приятеля, който им препоръчал този слуга, и го запитали: „Къде отиде твоят приятел? Ние искаме да му платим. Той ни работи много добре.“ „Той не иска никаква заплата. Той е японски принц, който беше дошъл в Америка с желание да изучи американския живот. Той е доволен, че можа да научи нещо от живота на американците.“

Всички вие сте японски принцове, които сте изпратени на земята да служите. И след като служите 3 месеца, след като учите 3 месеца, можете да отидете където искате. Но 3 месеца сте дошли да учите. Онова, което научите, научете го добре.

Ако ви пита някой, защо сте дошли на земята, ще кажете, че сте дошли да учите законите на търпението и смирението. Щом научите тези закони в тяхното практическо приложение, вие ще завършите своята еволюция на земята и ще пребъдете като Христа. Христос ще бъде ваш брат и Учител, а вие - Негови ученици. Всичко в света се определя от търпението и вътрешното разположение на духа.

Вие трябва да реализирате всичко онова, което е определено от Бога. Всеки трябва да разбира защо е дошъл. Изпълнете програмата, която е дадена за вас и не се бойте. Сами не си правете никаква програма, изпълнете вашата програма, която е определена от природата и животът ви ще тече по мед и масло. Мнозина се спират пред идеята, защо са се родили на земята. Според мене, това е смешен въпрос. Отивам в училището да се уча и питам, защо съм дошъл. Да уча, разбира се.

Трябва да имате една ясна представа за „аз“. Един ден ти го изгубиш това „аз“. Едно време беше като едно малко дете, после стана възрастен и най-после главата ти ще побелее, ще имаш дълга брада или къса, или космите ти съвсем ще окапят. Кое е истинското положение на човека? Човек - туй го наричат съвършеният човек, който всякога расте и всякога се учи. То е едно такова разбиране - съвършеният човек всякога расте и всякога се учи, и всякога разбира битието. Един човек, който учи.

Казва Писанието, че човек е странник на земята. Колко време ще остане, то е въпрос. Истината е, че всички материални светове, които съществуват, съставят едно цяло. Цялата Вселена, целият материален свят е едно цяло. Това е то земята в Писанието. Там, дето има живот, е една земя, обитаема земя. Онзи, който така разбира нещата, е на верен път, а онзи, който не разбира, той мисли, че само вашата земя е обитаема. Изисква се един грандиозен ум, за да схване онова отношение, което съществува. Понякога приличаме на мравките. Какво я интересува мравката, че се е качила на главата на един философ? Тя може и сто пъти да се качи на главата му, без да стане философ. Човек трябва да е надарен да мисли за великото. Човек е надарен, той има предназначение. Човек не е предназначен както другите животни да прекара един живот само от 50-60 години. Да му турят един паметник и да пишат: „Тук лежи един човек, който е бил професор, министър, министър-председател“. Изял е толкова и толкова кокошки, агънца, завършил е със златен медал, оженил се е, имал толкова и толкова синове и дъщери. Това не е предназначението на човека.

В човека се крият всички добродетели, които ангелите имат, но в човека се крият и всички злини, които съществата на ада имат. Човек е способен и на едното, и на другото. Това са две възможности, понеже човек живее между два свята. Това са две граници на неговия

живот, в които той се проявява. Животът му, от една страна, граничи с Небето, с рая, а от друга страна, граничи с ада, с преизподнята.

Следователно вие живеете между две граници. Такъв е животът, който сега се проявява на земята. Всички разумни хора в света, които искат да разберат истината, трябва да я търсят, да я изучават, понеже свободата в света не може да дойде без истината. Тя е велик закон. Когато хората разберат истината, само тогава ще имат едно вътрешно гражданство. Но преди да дойде истината, преди да дойде свободата, на тях предстои усилена работа. Човек не е пратен на земята за радости, човек не е пратен на земята за щастие, човек не е пратен на земята за блаженство, човек не е пратен на земята за богатство, човек не е пратен на земята за слава, човек не е пратен на земята за сила - той е пратен да научи пътя Господен, той е пратен на земята да научи закона на служенето, закона на смирението; той е пратен на земята да научи онова истинско знание на вечността, което ще му служи за съграждането на неговия бъдещ безсмъртен живот. Туй е великият закон, туй е великият идеал!

Защо страдаме? Ще ви дам друго едно обяснение. Страданията, това са материали, от които се градят нашите бъдещи жилища. Щом искате да имате едно хубаво жилище, непременно трябва да страдате, за да се съгради това жилище. А пък всички ваши въздишки са ежедневните плащания на работниците. Въздишаш - плащаш, докато се съгради къщата и се измаже. И най-последно ще въздъхнеш; и ще кажеш: „Много хубава е тази къща, но главата ми побеля!“

В това има един вътрешен смисъл. Ще кажеш: „Заслужава си да страдам, но да имам нещо реално, в което да вляза да живея“. И след това ще дойдат радостите. Друго разрешение на въпроса не може да се даде. Това е разумното разрешение на въпроса: страданията са материали, чрез които се гради нашето бъдещо жилище. И колкото са по-големи страданията, толкова по-голяма къща се гради. Ако ви са малки страданията, малка е къщата. Големи ли са страданията, голяма е къщата. Големи въздишки ли имате - много плащате на работниците. Това е хубавото. Страданието е едно временно състояние, от което човек трябва да се освободи колкото се може по-скоро. Целият живот на човека да не е впрегнат само в страдания. Трябва само една част от живота да вземе страданието. На земята едновременно ще живееш живота, който живеят в ада, и ще живееш живота, който живеят на Небето. Когато страдаш, ти си в ада, а, когато се радваш, ти си на Небето. В Небето има радост, а в ада има страдания.

Другото положение е: всеки един човек е в състояние да премахне своите страдания. Майката казва: „Не искам да умираат децата“. Тогава не ставай майка. На възлюбената, която се е влюбила, казвам: тогава не се влюбвай. На ученика, когото трябва да късат и който не иска да страда, казвам: тогава не ставай ученик. Щом си ученик, ще те късат. Професорът не иска да го уволнят - щом той не иска да страда, казвам му: тогава не ставай професор. Някой казва: „Аз страдам“. Казвам му: не се раждай, не идвай на земята. До карал ли те е тук с девет бъклицы някой? Ти сам си дошъл и после току пъшкаш, че страдаш.

Задачата ни е на земята. Като се научим, ще се върнем там, отдето сме дошли.

Трябва да бъдете свободни, за да разберете смисъла на вашия индивидуален живот и на вашия съзнателен живот. Човек първо трябва да разбира смисъла на своя съзнателен живот. Коя е първата причина, която го е заставила да дойде на земята. Защо е дошъл? Той може да зададе въпроса, без да отговори нещо. Но трябва най-първо да зададе този въпрос. Дали ще отговори, това е друг въпрос. Като зададе въпроса, той започва да живее.

Няма по-голямо изкуство от това, да разбираш себе си, да влизаш в дълбочината на своето естество, да разбираш своя произход, причините на твоето съществуване и предназначението ти като човек, дошъл на земята.

Защо човек е дошъл в света? Това е най-трудният въпрос и най-лесният. Човек е дошъл в света, за да намери своето място.

Всеки индивид има определено място. Щом попадне на мястото си, той е доволен, той расте и се развива правилно. Щом напусне мястото си, той става нещастен. Това се отнася не само до хората, но до всички същества без изключение. Следователно, стой на своето място! Ако изместиш някого, ще пострадаш. Дето е щастие на едного, там е нещастие на другото. Такъв е законът. Дадено ти е място, пази го!

Всеки човек, като част от дървото на живота, трябва да знае своето място и своето време за проявяване.

Дръжте в ума си мисълта: „Аз искам да бъда точно такъв, какъвто Бог желае да бъда“.

Никой не трябва да се отдалечава от Божествения план. Другите могат да говорят за вас, но това, което вие дълбоко съзнавате в душата си, старайте се да го реализирате и няма да бъдете далеч от истината. Ако вървите по своя план, нищо няма да ви спъва.

Има една специфична работа, която всеки човек само може да извърши. Никой друг не е в състояние да го замести. Това е правило. Голямо разнообразие има в природата! И когато казваме, че всеки човек е на мястото си, подразбираме, че той извършва една специфична служба; измести ли го някой от мястото му, голяма дисхармония ще настане в природата.

Не е било време и няма да бъде, когато някой е сполучил да вземе благото, което Бог е дал някому! Целият Космос да се вдигне срещу тебе, цялата Слънчева система и земята, никой не ще може да ти отнеме това, което Бог ти е дал.

За всеки човек има само един установен път, по който той трябва да мине. При това за него има един определен бюджет, отпуснат от природата, с който той може да разполага. Още от раждането си той трябва да знае този път и да не се отклонява на една или на друга страна. За каквото е роден човек, в това направление трябва да върви и не трябва да се отклонява нито на йота от своя път, не трябва да се изкушава от нищо.

Помнете, че всеки един от вас си има път, както земята си има, както Месечината си има, както звездите си имат. Всеки да върви по своя си път, там е спасението. Пътя, който Бог ни определил, по него да вървим!

В едно трябва да вярвате: вярвайте, че вие сте пратени на земята с известна мисия и вашата мисия е много важна. Вие казвате: „Аз не съм като другите хора“. Радвай се, че не си като другите хора. „Аз не съм богат.“ Радвай се, че не си богат. „Аз не съм учен човек.“ Радвай се, че не си учен. Ако не си учен, ти можеш да станеш учен. Ако не си богат, можеш да станеш богат, но знай, че и като учен можеш да изгубиш учението си, и като богат ти можеш да изгубиш богатството си.

Всеки човек има мисия, която трябва да изпълни. Ние сме в края на века, няма време за отлагане. Колкото и да е малка мисията ви, трябва да я свършите добре. При това ученикът трябва да знае, ако не в подробности, поне в общи черти своята мисия. Щом знае каква мисия му е възложена, той ще насочи всичките си сили за реализирането - и по този начин ще се свърже с Разумния свят. Като се свърже с Белите братя, човек получава вътрешно прозрение да разбира какво се иска от него и как трябва да реши задачата си. Това прозрение се дава и през деня, и вечер, когато спите. По-добре е да го получите вечер, когато умът и сърцето са пасивни и не могат да внесат във вас някакво смущение и противоречие.

Ако ние сме във връзка с живата природа, тъй както Бог се проявява в нея, ще имаме възможност да постигнем всичко онова, което желаем. И за да се постигнат нещата, има само един път.

Някой казва: „Ами аз за какъв съм роден?“ Все си роден за нещо. Аз говоря само за онези хора, които са родени, защото има такива, които още не са родени.

Сега хората са в едно обезсърчение. Всеки от вас ще каже: „Какво може да стане от мене?“ Ако нищо не може да стане от вас, то вие не бихте дошли на земята. А щом сте дошли, вие имате известна мисия. И няма нещо по-красиво от това до почувства човек силата в себе си. Като вярваш в силата, която е в тебе, тогава ти ще престанеш да боледуваш.

Защо е дошъл човек на земята? Да чисти. Ние сме пратени на земята да я очистим от калта. Съществува обществена повинност на земята. И ние сме дошли за това, да чистим земята с лопати. Понякога се уморяваме - много работим. Не се иска пресилена работа. Достатъчно е да чистим най-много по 2-3 часа на ден.

Какво прави химикът? Като му дадат някое съединение, той първо го пречиства, да няма никакви примеси в него и след това започва да го анализира. На всеки човек, като на химик, е дадено известно количество материя, която той трябва да пречисти и обработи. Когато пречисти и обработи материята, която му е дадена, само тогава човек може да мисли, чувства и действа правилно. Запитате ли се какво трябва да правите на земята, ще си отговорите: „Аз съм дошъл на земята да пречистя и обработя известно количество материя, т.е. да я организирам. Щом свърша задачата си, свободен съм да напусна земята, когато пожелаая.“ Това се отнася за всички хора, а не само за одного.

Значи всеки човек в един и същ момент представя три лица: аз, ти, той. Същевременно човек се проявява и като колективно същество: ние, вие, те. В проявите на всички лица човек изучава себе си, както и своя ближен.

Всеки от нас носи своята земя със себе си. Мозъкът е създаден по подобие на земята. Вашата земя я носите в главата си. С тази земя като се справите, другата ще бъде на ваше разположение. Считайте, че сте в един разумен свят, и се ползвайте от онова, което ви е дадено. Колко работи има, които не знаете! Вие ще напуснете този свят, без да сте се запознали с вашата глава. Да живееш на земята, значи да си преживял живота на всички същества от най-малките до най-големите, да си бил във всички частици, от които земята е създадена, във всеки закон, във всяка молекула, във всички пластове, и в центъра на земята да си бил, навсякъде да си преминал. Това значи да си живял на земята. А ти си минал по кората на земята и казваш: „Всичко познавам“.

Има физически живот, живот на гъстата материя. Има и духовен живот - живот на сърцето, на чувствата. Има и умствен живот, в който сега ние живеем. Има един живот, който е извън времето и пространството - причинният свят, в който се разрешават всички противоречия, в които сега хората живеят. Има един свят, в който, ако бихте отишли, бихте те намерили лек за всички ваши недъзи, болести и страдания, и нещастия. Но колцина могат да се домогнат до този свят? Малцина могат да се домогнат. Този свят е наречен свят на безсмъртието. Безсмъртието е училище, в което като влезете, ще научите законите на този свят, към който се стремите. Ако човек не може да влезе в света и в законите на безсмъртието, т.е. ако не може да научи, да придобие новото знание, то той нищо не е разбрал. Не е въпросът да мисли, че като умре, всичко ще научи. Не, той трябва да научи всичко това на земята. Земният живот е велико училище. Науката във всички свои отрасли, във всичко това, което сега става на земята, всичко е необходимо за човека. Няма нито един отрасъл, нито едно явление в живота, което да не е употребено и използвано за човека. Вие можете да кажете, че всичко не е необходимо на човека във физическия живот, в практическия живот, който той минава на земята. Ако мислите така, вие се лъжете. Или ако кажете, че това не е необходимо на човека за обществения или за религиозния му живот, вие пак се лъжете. Вие не разбирате живота. Всичко ви е необходимо - и общественият живот, и политиката - всичко е необходимо на човека. Това е начин за живот.

В природата съществува закон на единство, който се потвърждава навсякъде в живота, в науката, в изкуствата. Например, ако разгледаме знанието, ще забележим, че между всички негови части съществува единство. В такъв случай истинското знание е това, което може да бъде украшение, помощ, светлина на човека. Знание, което не е нито украшение, нито светлина, нито помощ за човека, то е бреме - нищо повече. Знанието е най-голямото благо, което Бог може да даде на човека. Чрез него човек трябва еднакво да оценява и големите, и малките мисли, чувства и постъпки. При голямото си знание мъдрецът еднакво цени и малките, и големите неща. Бог еднакво цени и Слънцето, и човека. Мощни сили крие Слънцето, но Бог му отдава същото значение, каквото и на човека. Човек казва: какво мога да направя аз? Къде стои моята цена? Твоята цена стои във връзката, която можеш да направиш. Човешкият ум може да направи връзка между Слънцето и земята. Хората са дошли на земята, именно за това, да направят тази връзка. Който не иска да направи тази връзка, той минава за големец. Такъв човек обръща внимание повече на големите величини в живота си, отколкото на малките. Той пренебрегва децата, т.е. малките работи. Бог слага тези големи хора някъде в пространството да се въртят като колела. Нещастieto на съвременните хора се дължи на ламтежа им към големи работи, към велики замисли.

Всички хора носят последствията на миналите поколения. Някой път ти се родиш в един дом, за да забогатееш, да внесеш една нова струя в себе си, не само в своя организъм, в своя умствен свят, но в цялото поколение, което ти представляваш. Ти си като един депутат в камарата. В България на колко хиляди души се избира един депутат? На 20 хиляди. Следователно всеки, който е дошъл на земята, е един депутат, който представя интересите на същества от другия свят.

Разумните същества в света понякога път идат да разрешат неразрешените задачи. Когато някои хора не могат да се примирят, тогава изпратят някое разумно същество между тях, то се облича в плът и кръв и по този начин ги примиряват. Сега, вие защо сте дошли в света? Някои от вас сте дошли само да примирите някого. Тази е вашата задача. Да намерите тия хора и да ги примирите. Тъй щото, в един живот ти си дошъл само за това: да примириш две свои чувства или две желания в себе си. Казваш: „Аз не мога да обичам хората“. Най-първо ще се научиш да обичаш тези, които те обичат. Най-първо ще се научиш да обичаш тези, които те обичат два пъти повече, отколкото ти ги обичаш. Ако не можеш да намериш тези хора, които

те обичат два пъти повече от тебе, ти ще бъдеш нещастен човек. Тази е задачата - да намериш всички тези хора, които ви обичат два пъти повече от вас. Дето и да са те в света, трябва да се свържете с тях.

Всяка душа има своя мисия в света. Вие седите и казвате: „Защо ли съм роден?" Щом си роден в света, ти имаш една макар и малка мисия. Всеки ден ти трябва да извършваш нещо за цялото човечество. Ти си човек, който трябва да проявиш една малка мисъл, едно малко чувство и една малка постъпка и тази хубава постъпка навсякъде ще се разгласи, не само по цялата земя, но целият разумен свят ще пише, че ти си извършил едно дело, което никой не е виждал. То се отпечатва като актив за цялото човечество.

Ще кажете, че сте дошли на земята да вярвате в Бога. Не, вие сте дошли на земята да изпълните Волята Божия: да се учите, да пораснете, да вземете участие в работата, която Бог работи. Голяма работа е тази! Казвате: „Какво мога да направя аз?" Много можете да направите. Така може да каже и всеки слънчев лъч: „Какво мога да направя?" Един лъч може да допринесе известна полза само на един човек в света. Хиляди лъчи, като се съберат на едно място, те могат да причинят голяма полза - да допринесат голямо благо на всички хора. Следователно ти ще направиш най-малкото добро на един човек.

Ако гледате човешкия живот от гледището на Божествения живот, човек прилича на едно посято растение. Някои дават плод на 15-та година, някои на 20-та, на 30-та, на 40-та и т.н. И вас ви чакат от невидимия свят да дадете плод и затова ангелите ви помагат, за да дадете нещо. Един ден, като не давате плод, казват: „Еди-кой си заминал". Извадили го от неговото място. Та, на земята сте дошли, за да дадете плод. Искате да живеете за себе си. Не! Най-първо ще живееш за другите и най-после ще живееш за себе си. Най-първо ще живееш за Бога, ще живееш за ангелите, за светиите, за добрите хора, за праведните - тях ги турям в ангелите. Най-чисти същества са ангелите. И най-после ще живееш за себе си. Това е правият път. И тогава ще бъдеш доволен, понеже си свършил една работа.

Който мисли само за себе си, неизбежно ще влоши живота си. Той казва: „Днес съм длъжен да мисля само за себе си. Утре ще мисля за другите." Не, всеки ден трябва да мислиш за себе си и да правиш по едно малко добро. Има програма, която определя по колко добри дела трябва да правиш на ден и на колко души да помогнеш. Ако не изпълнявате тая програма, в живота ви ще се явят известни празнини. Ако помагате на хората, и те ще ви помагат, ако не им помагате, и те няма да ви помагат. Тоя закон е верен както за отделния индивид, така и за всяко общество и всеки народ. Във всеки дом, във всяко общество, във всеки народ, във всяка раса, както и в цялото човечество съществува една обща душа, която обхваща отделните единици. Общите души се групират в едно общо цяло.

Всички хора трябва да си представиш като огледало. Като се оглеждаш, да ти е приятно да видиш себе си. Кой от нас не се радва на огледалото, понеже себе си вижда? Хилядите огледала са ценни, понеже себе си виждаш. А ти си ценен за другите, понеже в тебе виждат себе си. Ние сме ценни един за друг, понеже виждаме себе си. Аз виждам себе си във вас и вие виждате себе си в мене. Вие сте ценни за мене дотолкоз, доколкото аз мога да се огледам във вас. Дотолкоз, доколкото аз мога да проявя вашия живот, аз съм ценен за вас; дотолкоз, доколкото мога да ви услужа за вашия живот, аз съм ценен за вас. Дотолкоз, доколкото вие можете да ми услужите, вие сте ценни за мене. Тъй седи Божественият закон. То е новото разбиране. Дълбоко разгледано, мистично разгледано, то е закон на безсмъртието.

Всеки човек има своя специфична основна идея, която го отличава от другите хора, но тази идея го свързва с Великото начало на живота. Тази идея представлява център на Вселената. Значи всички хора, като се движат по точките на окръжността със стремежа си към своята основна идея, се срещат в центъра на Вселената, в центъра на битието. Като се движат по периферията, те образуват окръжността, т.е. орбитата на битието, на Вселената. Това виждаме и в геометрията - когато една точка в движението си образува крива линия, еднакво отдалечена от една вътрешна точка, наречена център, получаваме окръжност - крива линия и кръг - пространство, заградено от тази крива линия. Всички точки на окръжността са еднакво отдалечени от центъра, но нямат еднакви прояви. Ако това разнообразие не съществува, кръгът не би могъл да се образува.

Единственото ваше нещо е това, което е излязло от самите вас. И ако го разберете, ще знаете какво отношение имат другите хора спрямо вас. Като се срещнеш с един човек, трябва най-първо да знаеш дали има една основна идея за нещата. Аз, като ви говоря тази сутрин, имам една основна идея. Коя е идеята? Да ви поведе към един общ знаменател, към един общ

закон, на който почива и моят, и вашият живот. Да приведа в хармония известни ноти, това значи да ги приведа в известно съотношение и да се допълват нотите. И тогаз да се образува цяла песен. Ако няма съотношение между нотите и не се допълват хармонично, тогаз не са на място.

Има един закон, който всеки един трябва да знае, за да живее добре: ние не се намираме постоянно на едно и също място. Животът е както в музиката. Каквато нота и да сте, ще вземете разни точки. Ако представлявате един тон, вие може да бъдете в първата октава, във втората, в третата, в шестата и пр. И после може да вземете мястото на една цяла нота, на половин нота, на 1/4, 1/8, 1/16, 1/32, 1/64 нота. Всички отношения, които вземате, зависят от първия тон, от мястото, отдето започвате.

За да се справи лесно с мъчнотиите, човек трябва да държи в ума си поне една свещена идея като основа на живота си. Всяка велика идея освобождава човека от дребнавостите в живота. Той престава да търси слава от хората. Разумност се иска от човека! Разумността осмисля нещата. Като работи човек съзнателно и разумно върху себе си, и славолубието е на място. Човек трябва да бъде определен в желанията си, да знае на кои от тях да даде първо място. Силните желания определят бъдещето на човека. Когато видят силните желания на човека, разумните същества помагат за тяхното реализиране.

Само онзи може да се нарече истински човек, който има в характера си поне една основна черта, която не се изменя при никакви условия нито в живота, нито след смъртта. Няма ли такава черта в характера си, той не е още истински човек. Защо? Понеже се намира още в процеса на постоянно проявяване.

При проучването на великите закони на света, трябва да имате една съществена идея, без която да не се изменят причините на вашето знание, макар и да се изменя формата. Ако у вас причините се изменят, както и формите, тогава вие седите на една лъжлива почва.

Вашите мисли, чувства и постъпки, колкото и време да мине, да не изгубват своята стойност, това е реалното. Защото има една част от живота, която може да се измени. Но когато говорим за същественото, за реалното, разбираме онези мисли, чувства и постъпки, които през всичките времена в нашето съзнание ще останат едни и същи. И ако се доберете до едно такова състояние, вие ще можете да се развивате правилно и да растете.

На всеки човек е дадена специфична работа. Каква е тя? Да бъде носител на Божественото. Бог премахва противоречията от живота на всеки, който е приел Божественото, за да Му служи.

Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, че му предстои да свърши една малка, но специфична работа. Тази работа не е за негово лично благо, но за благото на цялото, на общия живот. Това значи, че човек не живее за себе си. Колкото да работи човек за света, името му няма да бъде записано със златни букви. Работи ли за човешкото, човек никога няма да бъде възнаграден. Иска ли да бъде възнаграден, в смисъл, да изнесе работа, която да остане ценна за вековете, той трябва да работи за Бога, за Великото начало на живота. Името на този работник ще бъде написано със златни букви в книгата на вечния живот. Човек трябва да се вдъхновява от реалния свят, от него да черпи сили за земния живот. Само при това положение човек може да осмисли малките работи в своя живот. Няма ли това разбиране, тази връзка с реалния живот, той всякога ще се отегчава от малките величини. Голямо търпение и съзнание се иска от човека, да шие по цели дни с една малка игла. Голямо усилие се иска от страна на лекаря, да преодолее себе си, да ходи от къща на къща да лекува болни.

Всеки от вас може да направи по едно такова добро, което никой друг не може да го направи, оригинално, специфично добро. Краката могат да направят това, което ръцете не могат. Ръцете могат да направят това, което краката не могат. Очите могат да направят това, което ръцете и краката не могат. Всяко нещо е на мястото си. Следователно нека всеки направи онова специфичното за неговия ум, за неговото сърце и за неговата воля. Като направите специфичното добро, вие ще влезете в този път, в който Бог ще ви благослови.

Вие сте дошли на земята да работите за Господа.

Онзи човек, който живее за народа си или за обществото, или за дома си, или за жена си, или за децата си, или за себе си, както и онзи човек, който живее за човечеството, той не е разбрал смисъла на живота. Ние не сме пратени на земята да живеем за себе си, ние не сме пратени на земята да живеем за дома си, ние не сме пратени на земята да живеем за човечеството - ние сме пратени на земята да изявим Божествения Дух, всичко друго се включва в него. Не можем ли да изявим този живот, всичко друго е пропаднало.

Човек е дошъл на земята да свърши първо работата на Баща си, а после своята. Който не изпълнява Божията Воля, има криво разбиране за нещата.

Аз поддържам следното: ние сме създали злото. Ето как: да кажем, вие сте дошли на земята и Бог ви е турил един план. Вие сте дали обещание, като дойдете на земята, да го изпълните. Вие дойдете на земята, турите ваш план и целия живот изпълнявате вашия план - правите престъпления. След туй ще ви съдят, че не изпълнявате Божия план, но изпълнявате вашия план. Отде накъде, какви сте вие? Казвам: не изпълнявайте вашите планове, каквито и да са, изпълнявайте Божествения. Онзи, който разбира Божественото във вас, то сте вие. Вашите, то са заблуждения. Всичките нещастия идат все от вашите планове. Ние мислим, че сме нещо повече.

Сега мнозина възразяват: „Ние сме синове на Бога“. Не. Ние сме роби на света. Целия ден те пердасат от единия край до другия, а казваш, че си син Божи. Какъв син Божи? Пишеш на баща си, но ни глас, ни вест. Баща ти казва: „Ни какви средства не му пращам, той е разточителен“.

Като е слизал на земята, човек е предвидил какво трябва да свърши. За тази цел той има своя определена програма, която е подписал да изпълни. Не изпълни ли програмата си, той преждевременно заминава за другия свят.

Сега аз искам да ви наведе на онова, което Бог е вложил във вас. Вие сте отговорни за него. Ако не го изявите, вие ще страдате. От него вие ще създадете вашето бъдеще, своето щастие, или ще си създадете своето нещастие. Всякога, когато човек не се подчинява на онези закони, които Бог е поставил, той ще страда. Всеки човек има специфична служба, която трябва да изпълни в света. И ако той не я изпълни, ще дойде страданието. Най-първо всеки човек трябва да бъде верен на онова място, на което Бог го е турил и да не излиза от него. Не напушайте местата си! Не мисли, че в света можеш да намериш по-добро място от това, което Бог ти е дал! Където и да ходиш, най-после ти пак ще се върнеш на същото място, на което Бог те е поставил. Можеш да се движиш, можеш да отидеш надалеч, но трябва да се върнеш пак на мястото, където Бог те е поставил. Понеже ти си на служба - ще те върнат. Ти казваш: „Аз съм свободен!“ Не си свободен. Ти си свободен извън от службата. Ще те повикат да извършиш някоя работа. Успехът ти зависи от работата, която вършиш. Ако я вършиш добре, ще ти върви. Ако я вършиш зле, ще бъдеш нещастен. Много богатство не ви трябва, много знание не ви трябва. Малкото, което имате, да знаете как да го употребите.

Вие сте дошли на земята за една работа. Онова, което сте обещали отгоре, направете го! Онова, за което сте дошли, изпълнете го и онова, което трябва да станете, постигнете го! Вие трябва да станете много повече от това, което искате. Вие искате много малко. Аз желая да не се задоволявате с малко. В природата има един закон, едно правило: или всичко, или нищо! Вие казвате: „Малкото е за предпочитане пред голямото“. Малкото, в което има Любов, е за предпочитане пред голямото, в което няма Любов. Сиромашията с Любов е за предпочитане пред богатството без Любов. Но богатство с Любов е за предпочитане пред сиромашия, в която Любовта не присъства. Тя съдържа по-голямо богатство, отколкото всички най-големи богатства, които има в света. Това не е сиромашия. А пък що е думата „богатство“? Това са тези възможности, които богатият може да използва. Ако ти имаш възможност да направиш нещо, ти си богат човек. И най-после всичият свят е създаден за онези, които вървят по Божия път. Това са бъдещи блага, които ни очакват. Ти не си дошъл да страдаш, не! Ти си дошъл да учиш. След това един ден ще те турят на Венера, на Слънцето или на друго място на служба. Един ден, като те турят на служба, ще знаеш. Дотогава това е дресиране.

Всичките хора на земята са изгубили своите планове. Защото на всяка душа, която слиза, представят един план, казват: „Можеш ли това да изпълниш на земята?“ Тя ще подпише. С документ сте слезли на земята. Като слезнете на земята, виждате, че е трудна работа, казвате: „Това не може“, и започвате нов план. Петдесет-шейсет години живеете, и нищо не можете да направите.

Някой път вие се обезсърчавате, понеже искате туй, което Господ не ви е турил в програмата. Всичките страдания на хората седят в това, че те искат повече, отколкото им трябва. Щом страдаш, да знаеш, че много искаш.

Недоволството, което човек усеща, се дължи на едно неразбиране. Преждевременно ние сме взели една длъжност, която не разбираме. Дошли сме на земята, а сме забравили защо сме дошли.

Вие искате да станете богати. Обещали сте в Невидимия свят, че това ще направите, онова ще направите. Сега, като сте дошли тук, казвате: „Ще разполагам, както искам". В затвора ще идете. Всички имате обещания, а казвате: „Ще разполагам, както аз искам".

Тебе ти е даден живота като капитал, да създадеш нещо от него. Ума тебе ти е даден като капитал, да създадеш нещо от своя ум. Тебе и сърцето ти е дадено, да създадеш нещо от своето сърце, да създадеш едно отлично тяло. При Бога ти ще се явиш с едно тяло, което не подлежи на гниене, на разваляне. Бог ти е дал този живот. Как ще се явиш при Бога, когато не си създал ума си както трябва? Как ще се явиш при Бога, когато не си създал сърцето си както трябва? Как ще се явиш при Бога, когато не си създал тялото си както трябва? Той ще те попита: „Къде дяна живота?" Какъв отговор ще дадеш? Казвате: „Христос ще се застъпи за нас, понеже е милостив". Казва: „Ако Ме любите, ще изпълните онова, което съм ви казал". Любовта е закон да изпълним Божиите думи. Бог има пълно доверие в нас, да изпълним каквото сме казали и да не правим думата Му на две. Това, което сме обещали, да го направим. Не моята дума да бъде закон, но вашите обещания, които сте дали пред Бога, те да ви бъдат закон. Онова, което от Любов сте обещали, него изпълнете, не каквото аз ви казвам. Аз не искам да ви съдя, защото ако съдя вас, ще съдя себе си.

Ти не можеш да се родиш добър, нито можеш да се родиш лош. Можеш да се родиш с предразположения добри и може да се родиш с предразположения лоши. Но ти не си лош, нито добър. Ти от после може да станеш, като действаш, като живееш, може да станеш добър или лош. То е един резултат вече. Тъй щото може да кажеш: „Не съм ли аз добър човек?" „Не си." „Ама не съм ли лош?" „Не си." Е, какво съм?" „Ти си човек, който си роден да станеш добър." Сега във вас виждам една такава статическа мисъл. Ти си роден да станеш музикант. Ти си роден с възможности на музикант, но не си. От сега нататък трябва да станеш музикант. Като станеш музикант, ти ще знаеш да съчиняваш песни. Туй значи песен. Трябва да се работи. И добрият човек дълго време трябва да се учи, за да каже, че е добър. Сега родило се е едно дете и казват: „Добро дете." То кога стана добро?

Сега се явява въпросът: защо е дошъл човек на земята? Човек е дошъл на земята, за да изправи някои свои погрешки на ума, на сърцето и на тялото си. В Божествения свят тези погрешки не могат да се изправят, не се виждат. Това, което не се вижда, което няма външен израз, ти не можеш да го поправиш. Един ден всички същества, които живеят горе, ще дойдат на земята, за да изправят погрешките си. И най-напредналите същества, ако имат някаква малка погрешка, непременно трябва да дойдат на земята, за да я изправят. Както ученикът трябва да знае къде да постави точка, къде запетая, двуеточие, или как и къде да постави глаголите, така и всеки човек трябва изправи погрешките си. Това влиза в задачата на неговото самовъзпитание. За една запетая даже, той трябва да дойде на земята, да се научи как и къде да я поставя. Ще кажете, че това са афоризми, не е възможно за една запетая да слиза човек от Небето. В гръцки език има определителен и неопределителен член. Някои филолози са употребили цели 30 години да тълкуват и обясняват защо апостол Павел е употребил в посланията си определителен или неопределителен член.

Под думата „мъртъв" аз разбирам онези хора, на които сърцето е заледено, на които умът не се движи, не мисли, на които волята е парализирана. Имат желание това да направят, онова да направят, но нищо не вършат. Казват: „Е, за друго прераждане! Когато отидем на Небето, тогава ще учим". Ти на земята не учиш, че на Небето ли? Тази философия не търпи критика. Мислите ли, че една муха, като влезе в един човешки университет, ще стане много учена? Ами че кой университет не е пълен с мухи? При това колко мишки има, които са свършили? И жабички има, и кученца има, но кои от тях са свършили университет? Мислите ли, че като влезете в Небето, ще свършите? Вашето положение ще бъде като положението на една муха. „Е, ще кажете, нали по образ и подобие Божие сме създадени?" Ти, ако тук, при тези условия, при които Бог настоява да учиш, те мързи да учиш, то на Небето, там при онази свобода, ще се забравиш и няма да учиш. И право казват турците, че на онзи свят ще има една цяла планина с пилаф, полят с масло. Какво учение ще има при тази планина? Всеки ден ще има движение към устата навътре-навън, ще мяза на движението на локомотива - пуф, пуф. Това е философско схващане, но не е право схващане. Дали има разлика между нашето и турското схващане?

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Това е една механическа система. Но в природата има едно изчисление, дето 1-то означава нещо. Ти, ако искаш да вървиш по един път, трябва да разбираш числото 1. Ако ти искаш да се движиш в една плоскост, трябва да разбираш законите на

числото 2. Ако ти искаш да знаеш как да се справиш с едно тяло, ти трябва да разбираш законите на числото 3. Ако искаш да разбираш законите на растенето, трябва да разбираш числото 4. Ако искаш да разбираш цъфтенето, трябва да разбираш законите на числото 5. Ако искаш да разбираш зреенето на плода, трябва да разбираш законите на числото 6 и т.н.

Казвам на вас: вие трябва да излезете от този свят, в който сте потопени. Вие сте потопени в астралния свят като рибите във водата. Не сте даже като риби, но като растения, като лозови пръчки на земята.

Христос казва: „Аз Съм лозата, вие - пръчките". Главата на човек е още зарината в гъстата материя. Вие седите и целия ден мислите как ще прекарате живота си. Казвате: „Отгде ще намерим хляб да ядем? После, като умрем, къде ще ни зароят? Кой ще ни зарови, какъв ще бъде паметникът, кой ще ни опеет?" Мислиш за неща, които нищо няма да те ползват. След туй седим в туй положение и питаме кой е прав човек. Разсъждаваме на право и на криво. Кое растение е криво? Кое растение е право? Кой клон е прав, кажете ми! Най-първо върви нагоре, после се огъне, стане крив. Когато човек се претоварва, той се изкривява. Човешката мисъл се изкривява от натоварване.

Всеки един от вас не мисли какво Бог му е дал. От съвременните хора малко хора ще намериш, които мислят какво Бог им е дал и как трябва да обработят това, което им е дадено.

Онова, което Бог е вложил в човешката душа, каквито препятствия и да има, един ден човек ще постигне своето пред назначение. Туй трябва да го знаете, да го вярвате. За далечното бъдеще предназначението, което човек има, ще го постигне. Всичко в света е създадено за подигането на човешката душа. Ние в този живот имаме само предвид да се осведомим за онова, което е вложено в тялото, да знаем как да манипулираме със своята глава, със сърцето си, с тялото си. Някой път ние ставаме най-големите неприятели на себе си, без да знаем. Колко мъчно е да кажеш на човека: „Ще се оправят работите!"

Човек се ползва само от това, което е могъл да приложи. Каквото човек сам приложи, това остава за вечни времена. Следователно той не може да разчита на това, което хората прилагат. Кой каквото приложи, остава за него. В бъдеще кой каквото е приложил, остава като капитал на целокупния живот. Дръжте в ума си мисълта: всички блага, които хората са придобили в миналото и които днес придобиват, ще бъдат общо достойние на цялото човечество.

Човек, който е на земята, първо трябва да си зададе въпроса, какво иска. Трябва да зададе тоя въпрос и да си отговори разумно. Щом е дошъл, какво е неговото предназначение? Детето, когато се яви в света, какво е предназначението му? Дете ли да си остане? Старецът, старец ли да си остане? Нито дете трябва да остане, нито възрастен, нито дори старец. Какво е предназначението му? Никой не знае какво трябва да бъде човек. Казват, че ангел трябва да бъде. Когато се научиш да работиш, ти ще станеш ангел.

Спира ви някой и пита: „Защо си дошъл на земята?" Ще отговориш: „Аз съм дошъл на земята за това, за което и ти си дошъл". „Аз не зная защо съм дошъл." „И аз не зная." Красотата седи именно в незнанието. Ако знаем защо сме дошли, нямаше да дойдем на земята. Понеже не знаем, дошли сме да научим какво е.

И тъй, главната мисъл, която трябва да остане в умовете ви, е всеки ден да откривате в себе си по една нова черта, която Бог първоначално още е вложил в душата ви. Не можете ли да откриете такава черта в себе си, вие се лишавате от благата на живота.

Каква е крайната цел на живота? Крайната цел на човешкия живот е да намери основната черта на своя характер, да намери опорната точка на своя живот, да намери своя Баща и да се върне в Бащиния си дом, да намери своя Учител и да поеме работата, която трябва да свърши. „Какво ще правя като свърша работата си?" Да се задава такъв въпрос, това значи неразбиране крайната цел на живота. Работата никога не се свършва. Да свършиш една работа, това значи да започнеш друга. Като знаете това, никога не питайте каква е крайната цел на живота. Стремете се да свършите започнатата работа. Не отлагайте работата си. Само така ще бъдете щастливи. Отправяйте ума и сърцето си към работата, която ви е дадена. И след като свърши започнатата работа, човек има право да се пита защо е дошъл на земята. От говорът е прост: ти си дошъл на земята да учиш и да работиш.

Има една крайна разумност или една свършена разумност. Например задавате си въпроса, защо сте родени в света. Попитайте тогава баща си, попитайте майка си защо сте родени. Баща ви и майка ви нека питат своите баща и майка защо са родени. Тогава ще

дойдете до крайния предел. Най-после запитайте за причината защо въобще сте родени на земята.

Ти си роден за нещо на този свят. Трябва да знаеш за какво, защо си роден. Съветвай се с най-разумните хора защо си роден. Попитай един, втори, трети, четвърти за какво си роден. Питай едно дете, малко момченце: „За какво съм роден?" То казва: „Роден си, за да помагаш на малките деца, да ги учиш". Като погледнеш, усмихваш се. Роден си, за да помагаш.

Тепърва трябва да изучаваме за какво сме родени. Питали реките за какво са родени. Те отговорили: „Да течем и да поливаме градините". Питали вятъра за какво е роден и той казал: „Роден съм да проветрявам жилищата на хората". „Ами праха, който носиш?" „Той е нещо съвсем случайно. Той е като неканен гост." Попитали растенията защо са създадени. Те казали: „Да даваме плод и да храним хората".

опитали най-после и човека защо е създаден. Той казал: „Аз не зная, тепърва трябва да изучавам това нещо". И досега те все го учат. И досега цели трактати се пишат защо е създаден светът, защо е създаден човекът. Това богословите всеки ден изучават. Ако и на вас сега зададат въпрос, защо е създаден човекът, какво ще отговорите? Човекът е създаден да люби - нищо повече! Това е отговорът на този въпрос. Ако ти любиш, всичко можеш да направиш. Ако не любиш, нищо не можеш да направиш. Това аз разбирам под думата „Любов"! Сега не ми говорете за онази каша на любовта, която прави хората нещастни. Говорете за онази Любов, която всичко върши, която всичко прави. Не говорете за онази любов, в която се раждат престъпления, страдания, несретите в живота! Говорете за онази Любов, която ражда безсмъртието, свободата, която ражда светлите мисли, светлите чувства и мощната сила на човешкия дух! Това аз разбирам - човек е роден да люби, нищо повече! И Писанието казва, че блажени са, които любя. И вас ви е пратил Господ да проповядвате Царството Божие, да проявите своята Любов и всички да се подчините на Божията Любов. Всички духове отстъпват пред нея. Христос е казал на своите ученици: „Не се радвайте, че духовете ви се подчиняват, но радвайте се, че носите Любовта в света, радвайте се, че носите името на Любовта. Радвайте се, че имената ви са написани на Небето." Тъй че вие можете да се радвате, че имате името на Любовта.

Любовта, която човек изявява, и ангелите не я знаят. Ангелите добиват понятие за нея до известна степен по отражение на Любовта, която човек изявява в причинния свят. Човек изявява Любовта по начин, който и ангелите не знаят. Човек има мисия, каквато никое същество няма.

Питате, защо Господ ви е създал. Да ви кажа защо: Той ви е създал, за да разнесете светлината Му по света. И не само светлината, но да разнесете и топлината и силата Му. Значи задачата на човека е да разнесе Божията светлина, Божията топлина и Божията сила по света. След като си свършил тази работа, тогава ще ти дадат един хубав обяд. Ти напълно заслужаваш да ти дадат едно хубаво ядене. Когато човек умре, иде в другия свят, или казано с други думи, разнесъл е светлината, топлината и силата, дават му отличен обяд. Туй, което хората наричат щастие.

Много философи разискват върху въпроса, защо е дошъл човек на земята, но досега никой не го е разрешил и няма да го разреши. Хиляди години ще минат, но този въпрос ще остане все неразрешен. Този въпрос ще се разреши, когато хората завършат развитието си на земята. Докато е във водата, рибата не съзнава положението си. Щом излезе от водата, тя знае вече, че е била риба. Следователно докато е в своята физическа форма, човек минава през състоянието на животно. Един ден, когато напусне физическата си форма, той ще съзнае положението си като човек. Той ще измени сегашните си нрави и обичаи и ще мине в по-висока форма на живот.

РОЛЯТА

По какво се отличава човек от другите животни? По това, че той ходи прав. Растенията ходят с главата надолу, животните ходят хоризонтално, а човек ходи перпендикулярно. Растенията са материалисти. Животните живеят за себе си. Не сте си задали въпроса: какво е човек като напусне тялото, като излезе из тази хижа, в която сега живее? Вън от тялото, какъв образ има човек, какво представя? Виждате едно дете. Казвате: „Детенце". А той е един стар човек, скрит в малкото дете. Може в някое съществуване да е бил с дълга брада, някой равин или патриарх, или може би някой цар, княз, или е бил някой просяк. Той, човекът, нито е мъж, нито е жена, нито е чорбаджия, нито е княз, това са служби. Когато един актьор играе на сцената една царска роля, ни най-малко не показва, че е цар, когато играе ролята на някой

философ, ни най-малко не е философ, много малко разбира от философия. Когато играе ролята на някой виден съдия, юрист, който разрешава въпросите правилно, ни най-малко не е юрист. Или играе ролята на баща и на майка, много образи може да играе.

Каквата роля и да играеш, тя не се отнася до твоя характер. Ти ще играеш ролята на една жена или на един мъж, без тя да представя твоя действителен живот.

Вие играете в някой театър една роля, например слуга сте. Тя ви е дадена, за да научите тая роля, защото във всяка роля има особени черти, характеристики, които трябва да изучите, но вие нито сте едното, нито другото, което представяте на сцената. Като жена сте дошли само за да научите тая роля. В какво стои жената, вие това изкуство още не сте го научили, т.е. не че не го знаете, но сега учите. Някой, който ви гледа отвън, ще каже: „Това жена ли е?“ И ще си даде мнението. Сега, като ви говоря това, не значи, че трябва да се освободите от това си положение, защото животът си е живот, ролята, която играете, ви е отредена, а вън от това ще изучавате неща, които принадлежат към същността на вашата душа.

Вие сте настинали, дава ви се някаква роля, която трябва да изиграете на сцената. Тази роля е временна, само за една нощ. Значи туй, което сега имате, то е само за един живот. Хилядите животи, които ви чакат за в бъдеще и които сте минали, са ролите; вие играете роля на мъже и жени.

Аз засягам този въпрос принципиално, а не лично. Личните въпроси представят комедия и драма в живота. Аз нямам разположение нито към комедията, нито към драмата, нито към трагедията. Според мене комедията е най-простото нещо в света. Драмата е пълна с преструвки, с неестествени неща. Трагедията пък е смес от трагизъм и комизъм. В живота комедията представя здравето в човека, драмата - доброто, а трагедията - ума. И наистина, само умният се натъква на противоречия. Докато разреши тия противоречия, главата му побелява. Побелялата глава е трагизмът в човешкия живот. Жената се оплаква от мъжа, мъжът - от жената, искат да се самоубият. Това е трагедия. Младата мома заплашва момъка, че ако не я обича, ако не се ожени за нея, ще се убие. Той се уплаши и бърза да отговори на чувствата ѝ. Няма защо да се плаши. Ама щяло да стане нещо трагично! Нека момъкът се опита да пореже леко пръста ѝ, да потече малко кръв и ще види, че момата ще се откаже от всякакво самоубийство. Когато момата обича момъка, а той не я обича, това е трагедия. И обратно: когато момъкът обича момата, а тя не го обича, и това е трагедия. Когато и двамата се обичат, това е трагикомедия.

Вие мислите, че любовта, която имате на земята, щом влезете в невидимия свят, ще се разгърне голяма история, голям роман за любовта на всеки одного от вас. Каква е била любовта ви, дали е била искрена или не е била - всичко туй като на филм ще го видите в подробности. Всичко тайно ще излезе наяве, а вие ще сте героите и името ви ще е написано на филмовата лента. После ще кажете: „Да видим този герой, който е играл тази роля“. Тогава ще се намерите в положението на онзи актьор, който играл в Цариград една роля от Шекспир, една от неговите драми, мисля „Отело“ е била, и като гледал турчинът пиесата, на другия ден казал на актьора: „Ти ли забърка ония каши снощи?“ Всякога, когато ние не разбираме нещата, търсим причината за нещастията си в околните.

Казвам: аз не искам да осмивам това, което сега имате и това, което сега съществува в света. Всичко е добро, но то не е ваше. А вие само мислите, че е ваше. Имате една жена, но тя не е ваша, това са заблуждения. Други баща и майка са я родили, а ти си я взел от тях. Следователно тя не е твоя жена. Имаш един слуга - и той не е твой. Това са само временни отношения, които слугата има към тебе. И жената, като един слуга, е дошла временно при тебе да ти служи. Но и тя не е твоя. И след това някой пита дали и на онзи свят тази жена пак ще бъде негова. Опази, Господ! По-голямо нещастие от това няма да има.

Откажете се от тези ваши заблуждения. В онзи свят няма да има мъже и жени в този смисъл, както съществува на земята. Там съществуват други отношения, друга идея е вложена в понятието „жена“. Слушал съм много мъже да казват, че жената била усойница, змия. Други казват: „Змия е жената, но поне да не е от отровните“. И с такива разбирания живеят вкъщи! Но някой път запитват дали и в онзи свят ще живеят вкъщи, дали и в онзи свят ще живеят със своята жена. В Писанието категорично е казано: „В онзи свят човек нито се жени, нито за мъж отива“. Обаче в духовния свят ето какво съществува: ако някой има да взима пари от някого и този умре, то и след възкресението си трябва да плати дълга си. Това значи: никакъв закон не може да те освободи от дълга ти. Никакъв закон на смъртта не те освобождава от дълга ти. Обаче, щом умреш, смъртта вече те освобождава от мъжа ти или от жена ти. Значи, от дълга не можеш да се освободиш; но от жената или от мъжа можеш да се освободиш.

Някои наричат мъжа и жената „сродни души“, но сродните души не са жени и мъже. Щом две сродни души се женят, всичкото сродство изчезва. Женитба между сродни души не съществува. Женитба съществува между мъже и жени, между слуги и господари. Въпросът е правилни отношения да съществуват между тях. Ако господарят по отношение към слугата е като брат, те нямат отношения на господаря и слугата, тъй като днес това са временни отношения. Няма нищо лошо в това, че единият е господар, а другият - слуга, но това са временни отношения във физическия свят, защото и господарят може да стане слуга, и слугата може да стане господар. Ролите могат да се сменят. В братството отношенията между двама братя са съвсем други. Единият брат работи за другия. Обаче отношенията между мъже и жени пак не са такива. Вследствие на това сегашният дом не е устойчив. Ето защо децата бягат от дома си. Когато синът стане на 21 години, и той бяга от дома си. Това са временни отношения.

В света само Бог може да каже така: „Всичкото това аз съм го създал“. А пък ние можем да имаме само владение. Нищо не е наше. Раждаме ли се, умираме ли, страдаме ли, радваме ли се, това не е наше. Страданието не е наше. Всичко това ни е дадено като програма. Ние сме като актьори. Ще играеш една роля, а пък утре ще ти дадат друга роля. Ти не можеш да кажеш: „Аз ще взема роля каквато искам“. Ти искаш една роля, но тя не ти подхожда. Искаш да свириш първа цигулка, но ако не можеш, поне тъпан можеш да биеш.

Ако един човек избере да стане търговец, кои са причините? Ако друг избере да стане поет, кои са причините? Ако трети иска да стане държавник, кои са причините? Ако друг иска да стане лекар, кои са причините? Не всеки може да стане лекар, не всеки може да стане музикант, актьор и т. н. Всеки е роден за нещо в света. Човек не може да се занимава с всички професии. И виждаме, че в природата има нещо разумно. В света, в който живеем, той ни е определил биологически, физиологически, анатомически, тъй че ни е турил под известен ред на нещата. Ако ние престъпим законите, всичко в нашия живот се обръща надолу. Един търговец, който е роден за търговец, той нещастие не може да има. Той не се смущава в такива спекулации. В истинския търговец спекулации няма. Той е човек на реалното. Като дойде някой при него, на вяра никога не дава. Той е материалист.

Всички хора са добри или лоши по отношение на техните роли. Ако ролята на някого е да представи лош човек, той ще играе ролята си така майсторски, че да покаже наистина лош човек. Ако някой играе ролята на добър човек, ще трябва добре да представи ролята си. Изобщо всички роли трябва да се играят добре. Ако играеш ролята на сиромаш, ще я играеш добре. Някой млад човек пък, 21-годишен момък, трябва да играе ролята на 85-годишен старец. От ваше гледище право ли е това или не? От гледището на някой моралист, това е лъжа. Моралистът ще каже: „Този човек е млад, не е стар. Какво се почернил толкова?“

Някой път ти облажаваш своето дете - колко било весело! Ако е било хубаво детинството, защо не останахте като дете, а станяхте възрастни? Защото не зависи от вас. Че сте възрастни, пак не зависи от вас - друг ви е направил възрастни, че не сте деца, пак не зависи от вас. Дадат ти корона на цар, но цар не ставаш. Онзи, който е писал драмата или пиесата, е определил така. Ти ще станеш такъв, какъвто авторът е писал. Някой ще стане слуга, защото така е писано, докато си играеш ролята, ти си такъв. Щом се свърши театърът, ти ще бъдеш такъв, какъвто си бил.

Използвайте закона за подмладяването! Сега сте остарели преждевременно, приличате на актьори на сцената, на които турят изкуствени бради. Той е млад човек, но като му турят брада, мустаци, дълги коси, прегърби се, напълно му подхожда да играе ролята на стар човек. А той съвсем не е стар. Като свърши представлението, хвърли брадата и мустациите, подмлади се. Докато изпълнява ролята си в продължение на 2-3 часа е стар, но след свършването приема своя образ. Ако някой от вас иска да стане стар, аз мога да го направя, а мога и стария да подмладя.

Ако има противоречия, това се дължи на ролята, която ти изпълняваш като актьор в живота. В драматичното изкуство ти изучаваш много работи и виждаш, че не вървят, както ти разбираш, но както авторът е писал. Като актьор, ще играеш по всички правила на изкуството, а не както ти мислиш. Добрият музикант свири по правилата, които музиката изисква.

Нито светът е причината, нито сам човек е причината. Светът може да е съблазън, и ти си съблазън. Казвам: не осъждай себе си. Направил си една погрешка, не се съди. Считай, че ти си актьор, играеш известна роля, не ти е по характера, кой е крив? Ролята е крива. Ти не искаш да играеш. Но в драмата е турена и ти искаш - не искаш: ще играеш. Да кажем, че си

сприхав човек - ще гледаш да не вземеш за в бъдеще такава роля, по един добър начин да се подигнеш, да ти дадат видни роли. По-простите роли да останат за по-простите актьори. Ти, като виден актьор, се подигаш да имаш ролята на някой поет, на някой музикант, на някоя отлична майка, на някой цар, на някоя царица, на някой философ, на някой калугер, на някой постник.

Светът е един театър. Всеки ще си изиграе ролята. В театъра всеки играе ролята, която му е дадена. Ако я изиграе добре, ще му кажат, че добре си е изиграл ролята. Всичките не могат да играят една и съща роля, всички не могат да бъдат царе, царици, патриарси. Може да има и философи, и професори, и съдии, но ще има и слуги, ще има и крадци, и разбойници. Ще се разглежда някое дело на сцената, онзи актьор никога не е крал, дадат му да играе ролята на един крадец. Казват, че майсторски я изиграл. Че човекът никога не е крал, учат го как да краде на сцената! После питат, защо хората крадат. Защото са на сцената, играят. Онзи, който то открадне, казва: „Актьор съм, роля имам дадена“.

Една млада сестра казваше, че не обича майка си. Много естествено, и майка ѝ не я обича. Майката не обича дъщеря си, защото върви по линията на бащата. По същата причина и дъщерята не обича майка си. Ако и майката беше мома като дъщеря си, а бащата - момък, те щяха да се карат за него. Това не са истински семейни отношения, такива отношения съществуват и между животните. И те образуват семейства, дето майката е на лице, а бащата отсъства. Някога петелът се явява между пиленцата, кътка ги, дава им зрънца, но някога ги пъди далеч от себе си. Жената казва: „До какво положение дойдох!“ Причината за положението на сегашните мъже и жени се дължи на това, че като са играли на сцената роли на царе и царици, мислят, че и в живота ги очаква същото. Като не получават тия места, те се разочароват. Вие играете само роля на цар и царица, вие сте герои на някоя драма, но в живота заемате друго положение.

Вие искате Господ да обърне специално внимание само на вас. Прави сте. Ако Господ създаде един свят и вас направи първия човек, вие ще бъдете най-обичаният. Вие искате да бъдете пръв, но тогава светът трябва да започне с вас. Искате да бъдете последни, трябва да бъдете последни в свършването на света. Двама души има, които са важни: единият, с който светът започва, и другият, с който светът свършва. Онези по междината са актьорите, които играят и бият тъпана заради двамата.

При сегашните условия мъчнотиите са изпитателно средство да ни опитат Любовта, доколко обичаме Господа. Изпитана е нашата Любов, на млади и на стари. Жени се млад момък за млада мома - изпитва го Господ как ще се отнесе към момата. Жени се млада мома за млад момък - опитва я Господ как ще се отнесе към момъка. Раждат дете - изпитва ги Господ какво възпитание ще му дадат. Изпитва Господ един слуга, да види как ще се отнесе към господаря си. Всички положения в света, каквито и да са, са само изпитания. Ученик си, изпитва те учителят. Дал ти е Господ един учител да види как ще оцениш този свой учител, да види какъв манталитет имаш, какво е твоето разбиране. Често ти ставаш като едно божество, казваш: „Светът е лош, майка ми е лоша, баща ми, учителите, братът, сестрата са лоши“. Значи ти остана единствен светия в света. Отношение трябва да имаме, да получим силата на Божията Любов.

Животът е велико училище, в което ще учиш и ще държиш изпити. Когато обичаш, той ще те изпита. Без да очакваш, той ще те изпита. Учителят, който обича учениците си, непременно ще ги изпита. Ако не ги изпитва, те нищо не печелят. Когато учителят изпитва учениците си, между тях се създава вътрешна връзка. Ученикът може да не знае урока си, учителят може да премълчи, да не му пише слаба бележка, но между тях се създава връзка. Значи връзката се дължи на изпитването от учителите, както и на изпитанията, през които ние минаваме. Без изпитания не може да се създаде връзка между Бога и нас. Чрез изпитанията човек закрепва, а връзката му с Бога се усилва.

Всеки човек в света съставя една важна единица на туй велико дърво на живота. Някой казва: „Каква роля играя в света?“ Ако ти не би играл някаква роля, ти не би съществувал. Щом съществува, имаш една роля в света. Колкото и да е малка тази роля, ти вече вземаш участие. Ти може да не извършиш много работа, съдбата на света не зависи от тебе, но ако изпълняваш добре функцията, която ти е дадена, колкото и да е малка, ти участваш в благата на всичките хора, участваш и имаш дял във всичките придобивки.

В природата има един закон, има една област, дето всичко е позволено - тя се нарича „област на забавленията“. Туй, което философите наричат „илюзия“. Туриш си една маска,

станеш дядо. Или пък се подмладиш, макар че не си млад, ще се дегизираш, някаква роля играеш на сцената - някой цар или царица, някой виден професор или съдия, адвокат. Каквото искаш, можеш да играеш. Но то е само на сцената.

Този свят, който не е реален, в него хората са временно. Те се явяват на сцената и изчезват, умират. Това не е реален свят. Щом умират хората, ние живеем в една роля. Не е умрял човекът. Един актьор, който слиза от сцената, умрял ли е? Като съблича царската дреха, детронира ли се?

Не считайте, че всичко онова, което е на земята, е много реално. Мислите ли, че много реален е земният живот? Той е толкоз реален, колкото и сънят. Бъдете доволни, че добре сте играли своята роля, като се разхождате като цар и като келнер. Утре могат да ви дадат друга роля.

Целият свят, който живеем, е едно кино. Всички сте артисти, на киното проектирани. Един ден ще се спре тази лента и ще се прекрати киното. Свърши се киното, удари звънецът, вие излизате и започвате да разправяте какво сте видели. Удари звънецът, пак влизат, същото гледат; като излизат из киното, разправят какво са видели. Какво сте видели на киното? Една къща изгоряла, някой се оженил, умряла жената на друг, децата умрели, изгубил богатството си, скарали се двама или виждате някоя зима, някоя планина. Често виждате страшни работи, опасни работи, но това само на кино се показва. Нито зима има, нито богати хора има, всичкото, което гледаш, е илюзия, виждаш, като че ли е на някое друго място, но там, на киното е.

И на земята, дето сте вие, то е едно кино. На този свят нищо няма. Дето виждате, че има бедни хора, то е кино. Това е моето мнение - вие сте на кино. Казвате: „Много страдания имаме!“ Никакви страдания няма. Седиш и в ума си държиш идеята, че гладен ще умреш. Ти седиш и се заблуждаваш, че не те обичат. Ти живееш, Бог ти е дал всичко, заблуждаваш се, че не те обичат. Този, който те обича, ти не мислиш за Него, а който никога не е мислил за тебе, ти него обичаш. Питам: онези, които вие сте ги обичали, къде са? Баща ви къде е? Някой път баща ви насън се явява, може да ви говори, или някой приятел ваш може да ви говори. Реален свят е светът, дето хората не умират, дето чувствата не се изменят.

Вие трябва да носите в ума си само една идея - да учите. Този съвет ви давам. Не взимайте нещата в тяхното статическо положение. Не взимайте работите в тяхната свършена форма. Никога не желайте да бъдете най-добрият човек, нито най-богатият, нито най-ученият. Никога не мислете за нещата в тяхната завършена форма. Освободете се от понятието на господар или на слуга. Не мислете дали сте господар или слуга, мислете, че сте свободни. Освободете се от понятието на учител или на ученик. Дръжте в себе си мисълта, че Бог ви е изпратил на земята да бъдете в даден момент или господар, или слуга, или учител, или ученик.

ЛИЧНОСТТА И ЦЯЛОТО

Личността на човека е една прекрасна хубава дреха, но хляб не дава. При нея ти можеш да имаш всичките похвали на хората, но гладен ще умреш. Това е то човешката личност. Казвам: тя е потребна за дреха отвън. Дрехата трябва да стане като едно средство само за външна обвивка на душата, за да дойде Словото отвътре.

В думата „аз“ се крие всичкото нещастие на хората, защото в света само Един има, Който може да каже тъй. На английски се казва: „I am who I am.“ („Аз съм, Който съм.“) Ти казваш: „Аз съм“. Но кой си ти? Всеки, който ми каже „аз съм“, аз разбирам - ти си онзи, който умираш. Друг казва: „Аз съм“. Да, ти си онзи, който не разбираш нещата. Ти си онзи, който на всяка стъпка можеш да се скараш с някого, да имаш претенции за една педя земя, за някоя къща готов си да направиш спор. Че в какво вярваш тогава?

Всички хора са крайно индивидуализирани, всеки мисли за себе си как да прекара живота си. Ние сме в един век, дето мъчно ще се намерят двама души да живеят заедно по братски, да имат една кесия.

Докато хората се карат и спорят, това показва, че те водят крайно индивидуален живот. В индивидуализма всеки търси своето право. Причината за спора и недоразуменията между хората е недоимъкът. Всички спорят все за малки работи.

Докато човек се отделя от цялото, той е ограничен. Всичкото сплитане на живота е, че ние сме се отделили от цялото, че ние сме се отделили от земята, отделили сме се от въздуха, светлината, от всичко сме се отделили - индивидуализирали сме се. Търсим един живот, според нашите понятия, следствие на това на всяка стъпка усещаме ограничения. То е сегашното наше схващане. На всяка стъпка имаме ограничения. Казваме, че това трябва, онова трябва, какво не правим да осигуряваме живота си! При това животът остава неосигурен. Кой е осигурил живота

си досега? Искаш да живееш, до колко години можеш да живееш? Ако туриш всичкото знание, едва можеш да живееш до 120 години, а някой път и по-рано заминеш. Като турите всичките усилия, колцина от вас сте здрави?

Питам: къде се крие грешката? Грешката се крие в една вътрешна аномалност. Когато вие счупите едно шише, всяка част от него, която по-рано е била безопасна, става вече опасна. Хората, които не мислят добре, аз ги считам за счупени шишета, части от едно цяло, което се е разрушило като една комета.

Мнозина казват, че светът е лош. Не вярвам в това. Повече вярвам, че хората са лоши, а добрината и лошавината на света се определя от тях. Светът е толкова лош, колкото и хората. Като говорите за света, разбирайте своя личен свят, но не света, създаден от Бога. Ако ти не си разположен, не мисли, че всички хора не са разположени.

Понеже вие всички искате идеално да обичате, какво разбирате под думата „идеално“? Идеално в дадения случай, то е възможно само за цялото човечество, в дадения момент идеалното е постижимо само за целокупното човечество. Идеалното обаче не е постижимо за един човек. И злото не е постижимо за един човек. Там е вашата погрешка, че вие мислите, че сте добри и вие мислите, че сте лоши. Злото е нещо колективно, и доброто е нещо колективно. То е качество само на цялото. Само цялото може да прави добро и зло. Злото за цялото не е престъпление. За индивида е престъпление.

Злото в света всякога произтича от факта, когато човек започне да живее за себе си. Това е създало злото в света. Питам: ако кракът живее за себе си, ако коляното живее само за себе си, знаете ли какво би станало? Дърво ще станете. Най-първо кракът, коляното, ръцете живеят за цялото и после живеят за себе си. Когато се казва, че трябва да живеем за Бога, това е идеята — Той е цялото в света, от което зависи нашето щастие. Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако тая идея за Бога е вън от тебе, ако в себе си ти не Го съзнаваш. Ако ти не съзнаваш Бога в себе си, ще мязаш на един сух клон, тогава ще разбереш, че знание не може да имаш, нищо не може да те интересува. Ще те интересува само твоята личност.

Ще се гледаш в огледалото за дрехите, за връзката, за обувката. Твоята философия може да бъде тогава като на Настрадаин Ходжа, който казва: „Като умре жена ми, половината свят ще се свърши, като умра аз, целият свят умира“.

По отношение на целокупния живот човек представлява малка лозена пръчица. Докато пребъдва на великия организъм, той ще има мир в себе си, от нищо няма да се безпокои. Когато казваме, че човек не трябва да се безпокои, ние подразбираме, че той е клон или пръчка в някоя лоза. Щом е така, той няма защо да се безпокои, какво ще стане с него. Каквото стане с лозата, това ще стане и с пръчките.

Питам: в такъв случай де се намира човешкото съзнание, или както някои го наричат - човешката душа? Христос дава отговор на този въпрос чрез стиха: „Отец ми е земеделец“. Значи земеделецът е Духът, който работи извън живота и създава благоприятни условия за лозата. В дадения случай Христос представлява духовният принцип у човека, т.е. неговата душа. Пръчките пък са физическият свят. Затова Христос казва: „Всички пръчки, т.е. всички части вън от общия организъм, умират“. Докато пръчките са на мястото си, т.е. на лозата, те имат цена. Докато окото е на мястото си, то има цена. Докато косъмът е на мястото си, той е независим; един ден, когато косъмът каже, че е свободен, че може да живее сам, той вече изгубва своята независимост.

Значи в света има два вида свободни хора: едните имат свободата на коловете, а другите - свободата на растенията. Кольт е свободен, той няма никакви страдания, но същевременно той изгнива, в него няма никакъв живот, никакво растение. Някой казва: „Не може ли без страдания в този живот?“ И без страдания може, но тогава човек трябва да бъде в положението на кол. Обаче животът на растенията е съзнателен - в тях има страдания, но има и растение.

Всичките хора съставляват един колективен организъм, както едно дърво. И всеки един от вас трябва да знае де е турен. Някой клон е на изток, някой на запад, на юг или на север. После някой клон е голям, а друг - малък. И хората зависят един от друг, защото са части на един и същ космически организъм. Всеки човек е важен за тебе, защото Божествените сокове на цялото дърво се вливат в тебе. Големите клони са важни за малките и обратно, понеже Божието благословение, което е отгоре, се предава на големите клони чрез малките, а Божието благословение което иде отдолу, се предава от големите на малките.

Моралът е да се повърнем към онова състояние, положение, да чувстваме цялото, да имаме връзка. Ние сме свързани с всичко. Тия престъпления, които има, в дадения случай няма

да ги има. Дето и да си, ти ще бъдеш в един уреден свят. Където и да е, ще работиш, ще мислиш, ще чувстваш, всички неща едно след друго идат. Няма да има никакво усилие. Сега има едно усилие, трябва да се мисли, трябва да се изкарва прехраната, защото сме отделени от реалността. Ти вървиш по земята и мислиш, че тази земя не е разумна, няма никакво отношение към тебе. А от туй, неразумното, очакваш всичките блага. Гледаш на Слънцето, то е горящо, никаква разумност няма в него - научно тъй разглеждате Слънцето. От туй, горящото Слънце, от неразумното, ти очакваш всякога да дойде благо. Земята - неразумна, но трябва да те поддържа, да те крепи; Слънцето - неразумно, но от него трябва да дойде благо. И тогава туй, неразумното, трябва да влезе в тебе. Ти, единственото разумно същество, а всичко друго, неразумно трябва да влезе в тебе и да те направи разумен.

Вие мислите, че човек е сам. Не, вие сте сбор, колективно същество е човекът. Вие сте голямо съдружие, не само от няколко души, но от 5,10, до 100 хиляди същества сте съставени, и всички тия същества живеят на едно място. И за да извършиш нещо, ти трябва да прекараш това нещо през цялото събрание. И всички трябва да дадат съгласието си за подписването на това нещо дали трябва да се извърши или не. Ако не дадат съгласието си, или ако се яви разцепление, явява се противоречие във вас. Някога човек е радостен. Защо? Защото всички тия същества са дали съгласието си за извършване на някоя работа, и ти започваш да вършиш тази работа.

На земята се показва реалното. Не се заблуждавайте да казвате: „Аз съм майка“. Зад тебе седи праядо ти. Зад всичките дарби, които имате, седят други. Не мисли, че ти си господар, че ти си ги създал. Зад дядо ти седи праядо ти. Ние сме проводници. Ние се самозаблуждаваме. Казвате: „Аз съм даровит човек“. „И създаде Бог човека по образ и подобие Свое.“ Зад твоя образ, който имаш, седи Господ, който те е създал. Като скъсаш връзката с Него, ти си вече една жаба, която кряка. Като държиш връзка с Него, ти си гениален. Оплаквате се, всички искате да оправите света. Света хората не могат да го оправят. Никой не го е оправил и няма да го оправи. Всичките хора трябва да се сдружат, да знаят, че зад тях седи една жива сила - Онзи, Който ги е създал.

Нашата работа се заключава в обединението. Днес всички хора трябва да се обединят, да работят в единство. Днес всеки човек мисли само за себе си. Всяка майка се моли само за своя син. Ако всички майки в света концентрират мисълта си в едно направление и отправят една обща молитва към Бога, никаква война нямаше да има. Щом няма войни, и синовете им ще бъдат живи. Днес всеки се грижи за себе си, всеки мисли за себе си как да стане чист, свят, учен. След всичко това хората се запитват, защо светът не може да се оправи. Светът може да се оправи само тогава, когато всички хора се обединят. При това положение всеки човек трябва да мисли не само за себе си, но и за своите ближни. Това, което е благо за него, да бъде благо и за ближните му.

Аз не съм за личния живот или за личното благо. За мене поправянето на един човек е поправяне на цялото човечество, и покваряването на един човек е покваряване на цялото човечество. Такъв е принципът. Принципът на цялото е принцип на единичното, и обратното. Защото всеки човек е орган на цялото човечество. Нали вие знаете, ако заболее един от вашите органи, ще ви боли целият организъм. Целият организъм ще страда, докато той оздравее.

Всички елементи от външния свят, от външната природа са свързани с вашето тяло и с вашия ум, вследствие на което всички промени, които стават с вас, неразположенията на вашия дух зависят от промените в природата. Ако един вълк не яде 3-4 дена или седмица, той ще изгладнее и ще моли Господа за храна. Вие долавяте неговата мисъл и страдате заедно с него. Всички неща в живота са свързани, затова вие еднакво преживявате и радостите, и скърбите. Някой казва: „Не мога да търпя този човек“. Ще го търпиш, защото той е част от тебе. Ако го съсипеш, ще съсипеш: и себе си.

Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако цялото не е щастливо. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако цялото не е здраво. Ти не можеш да бъдеш умен, ако цялото не е умно. Ти не можеш да бъдеш богат, ако цялото не е богато. Следователно всичко зависи от цялото. И тогава, ако има някакво нарушение на този закон, ти ще прегледаш какви са отношенията ти към цялото и ако намериш: някаква погрешка, да я изправиш. Като изучаваш цялото, ти ще намериш пътищата, по които може да се устрои твоя личен живот. Съвременните култури минават през едно доста голямо изпитание. Съвременните народи, колкото и да са културни, още не могат да съзнаят, че благо на отделните народи зависи от благо на цялото човечество. Ако на цялото човечество не е добре, той се намира в положението на отделния

човек, който иска само неговите работи да вървят добре. Това е невъзможно! Ние казваме, че в света трябва да има единство между всички народи и между всички хора. Бог е навсякъде.

Човек никога не може да бъде сам. Немислимо е човек да бъде сам в света! Това са само хипотези, предположения. Човек има хиляди клетки в себе си, хиляди желания, вследствие на което той никога не може да бъде сам. Че не може да бъде сам, се вижда по това, че в известни случаи той е недоволен. Значи, ако беше сам, той трябваше да бъде доволен. Щом не е доволен, това показва, че в него има друг някой, който е недоволен.

Отнасяйте се добре към вашия ум и към вашето сърце, и към всичко онова, което Бог ви е дал. Ако вие със себе си не се отнасяте добре, как ще се отнасяте с другите хора? Човек доколкото познава себе си, дотолкова може да познае и другите хора.

Помнете: ако човек е недоволен от себе си, и хората няма да бъдат доволни от него; ако е недоволен от ближния си, и хората няма да бъдат доволни от него; ако е недоволен от Бога, всички живи същества няма да бъдат доволни от него. Такъв е законът. Следователно не можеш да бъдеш щастлив, ако си недоволен от себе си. Значи първо трябва да се справиш със себе си. Намери поне една добра черта в себе си и бъди доволен, че се отличава по нещо от другите. Тая черта да бъде отличителна - никой друг да я няма.

Да обичаш себе си, това значи да обичаш Бога в себе си. Да служиш на себе си, това значи да работиш върху себе си, за да развиеш образа на Бога в себе си. Да обичаш себе си, значи да не допускаш лоши мисли, чувства и постъпки. Да обичаш себе си, значи да не си пакостиш, да не си създаваш лоши навици. Който не спазва тези правила, той не обича себе си.

Съзнавайте, че Бог живее във вас, без да желаете вие да се прославите. Бог живее във всеки човек, затова трябва да Му дадете условия да се прояви. Кажеш ли „аз“, трябва да съзнаваш, че Бог се проявява в тебе. Дали ходиш, говориш, мислиш, чувстваш, това не си ти, но Бог, Който живее в тебе. Той те учи на всичко.

Ние някой път се заблуждаваме и казваме: „Аз мога да мисля“. Не може човек сам да мисли. Ако човек може сам да мисли, кой би мислил? И Бог не е сам. Бог е безкрайно множество, в Бога всички мислят. Не само един да мисли, но когато всички мислят, това разбираме, че е Бог. Когато всички еднакво мислят, то е Бог.

Вие всички имате един личен живот. Мислите ли, че като идете в онзи свят, ще носите същата личност както тук, на земята? И помен няма да остане! И онова, което ще видите, ще бъде хиляди пъти по-хубаво, отколкото формата, която сега имате. Нас ни е страх да не би да изгубим себе си някъде.

Какво представлява индивидът? Той представлява отношението на частта към цялото, т.е. отношението на човека към Бога. Частта трябва да знае какво е отношението ѝ спрямо цялото, а след това и какво е отношението ѝ към другите части. Значи частта има отношение към половината, към четвъртината и към всички по-малки части на цялото. Това е вътрешен закон, който определя нашите разбирания.

Единственото нещо, на което сега трябва да се осланяте, то е да имате тил. Тил могат да ни бъдат нашите майки, нашите бащи, нашите братя и сестри, нашият народ, цялото човечество и най-последно тил може да ни бъде и цялата природа или всички ония разумни същества, които са минали по този път. Питам: всички тия разумни същества, които от 8000 години насам са идвали и са заминавали от земята, къде са те сега? Те представляват едно голямо множество. Изчезнали ли са те? Не, те не са изчезнали. Те са потопени в този живот, те са между нас, постоянно работят с нас заедно. Изобщо нищо в света не се губи. Ние сме приемници на миналото и на сегашното.

Бог всички хора обичат ли Го? Не Го обичат. Мислите ли вие, че обичате Бога? Засега вие обичате само себе си. Вие сега се учите да обичате Бога. Засега хората от сутрин до вечер мислят само за себе си: какво ще стане с тях, къде ще отидат, защо не им отдават нужната почит, защо никой не ги слави? Каквата работа и да започнат, хората мислят само за себе си. Някой казва, че служи на Бога. Той не е забравил себе си, а мисли, че служи на Бога. Какво значи „да забрави човек себе си“? Да забрави човек себе си, това значи да оживее. Хората умират по единствената причина, че мислят само за себе си.

Смъртта се дължи на еднообразието, в което човек често изпада. Еднообразието уморява човека. Във физиката се изучава действието на еднообразните процеси. Когато една капка вода пада продължително върху един камък, тя действа разрушително, благодарение на еднообразното ѝ движение. Казва някой: „Какво ще стане с мене?“ Какво ще стане с тебе? Ще умреш, ще се

разсипеш, ще се изпариш - нищо няма да остане от тебе. „Ами какво ще стане с моите книги? Какво ще стане с децата ми, с жена ми?“ Всички ще се разсипете. Помен няма да остане от вас, нито прах, нито пепел. „Ние забравихме себе си. Какво ще стане с нас?“ Щом сте забравили себе си, Бог ще мисли за вас. Всички трябва да мислим по това, как да извършваме Волята Божия. Ние сме дошли на земята да вършим Волята Божия. Вратата, величието на човека седи в изпълнение Волята Божия. Ние трябва да носим три неща в ума си: първото нещо е да бъдем свети и в името Божие да забравим всичко, което се отнася до нас; второто нещо - от всичкия си ум, сърце и душа да пожелаем да дойде Царството Божие на земята; и третото - с всичкото си същество да пожелаем да се изпълни Волята Божия на земята.

Вселената, това е едно единство в разнообразие, в множество. Тъй се проявява Вселената. Вземете едно житно зърно, то е едно, но посейте го, веднага ще поникнат хиляди листа, много корени, едно разнообразие, но то е едно в себе си. Многого има един принцип, от който всички са излезли и движението на този принцип произтича от едно Божествено начало. И следователно движението е начинът, по който може да се предаде тази енергия, единият принцип в нас, а пък числата, математиката - това е резултатът, с който обуславяме нещата, резултат на туй движение. А когато кажем, че някоя работа се е завършила, това показва, че ние всички се връщаме в този единния принцип, при единния Бог, от Когото сме излезли. Вие сега ще кажете: „Краят му вече дойде“. Краят показва, че всичко се е завършило и ние ще се върнем при единния Бог. Той е Онзи, от Когото сме излезли и при Когото ще се върнем, с тази богата опитност да живеем в Него и да разбираме смисъла на всичките светове, които сега съществуват.

НАСЛЕДСТВЕНОСТ *СЪЗДАДЕНА ОТ ХОРАТА*

Наследствеността е създадена от хората, а не от природата. Както добрите, така и лошите черти се предават от поколение на поколение, докато станат наследствени. Пиянството, кражбата може да станат наследствени. Мислите ли, че вълкът, лисицата, тигърът първоначално са били такива, каквито днес ги виждаме? Мислите ли, че първият човек е бил като сегашния? Първоначално са били други, после са се изменили.

Някой ходи като старец, тресе се от една страна на друга. Човек остарява преждевременно по причина на недъзите на своите деди и баби. Някои недъзи причиняват изкривяване, прегърбване на човека, което го прави преждевременно стар.

Да допуснем, че един ученик в училището не може да помни, паметта му е слаба. На какво се дължи слабата памет? Или на баща му, или на майка му от последното поколение, или от второто, предпоследното поколение, на неговата баба или дядо, на працядо му или на прабаба му. Причината може да е в четвъртото поколение. Може майка му да е имала слаба нервна система, не е могла да подхрани тия способности. Паметта е останала недоразвита. Тя е склад и вследствие на това много малко нещо може да побере, затова човек не помни. Или някой път нямаш светлина в ума си. Искаш да си спомниш нещо, тъмно е. Когато си припомниш, явява се светлина. Казвате: „Памет имал“. Къде се явява паметта, къде се намира паметта? Обща идея имате. Има един център специфичен за паметта, намира се посред челото. Там има място, което се заема от паметта. Когато паметта е развита, тази част е издадена; когато паметта е слаба, челото има една малка вдлъбнатина. Тази вдлъбнатина понякога е доста малка. Щом е вдлъбнато, значи налягането отвън е голямо. В някои от родовете е имало налягане отвън, сплескало се е челото, наместо да изпъкне.

Да допуснем, че имате слаба воля. Кой е вашият метод за усилване на вашата воля? Ти ще кажеш, че човек трябва да бъде твърд. За да се добие тази твърдост, хиляди поколения са работили, баба ти и дядо ти са работили. Но как ще я добиеш? Същото е и за щедростта, за смелостта и пр. Баба ти и дядо ти са били смели. Покажете ми един пример, когато дядо ти и баба ти не са били смели, а ти да си смел. Не съществува това.

Ти се боиш от онова, което си опитал. За пример децата ги е страх от горещата печка, понеже са я опитвали. Децата ги е страх от кучета, понеже много пъти ги е хапало куче. Страхът върви по наследство.

Ако майката и бащата са свети хора, как са родили престъпници? Това е несъвместимо! Вълчицата ражда вълче, овцата ражда агне. Подобното подобно ражда. Това е природен закон, в който няма никакво изключение. Ще кажете, че родителите са добри, а детето излязло лошо, метнало се на дядо си. Не, жено, признай си истината, че когато си заченала това дете,

правдата не е била в сърцето ти, истината не е била в ума ти, а светостта не е била във волята ти. И бащата трябва да си признае истината. Ето защо момъкът и момата, преди да родят, трябва да вложат правдата, истината и светостта в себе си. Само така ще родят добри деца и в дома им ще цари радост и веселие. Момък и мома, в сърцата на които живее правдата, в умовете им - истината и във волята им - светостта, могат да се женят. В който дом цари правда, истина и святост, там се чува песен и музика, там владее радост и веселие.

Всичко в света е строго определено, а не механически. За пример Слънцето върви по определен път, растенията растат по определен път, реките текат по определен път, ветровете духат по определен път, изобщо всичко, което се случва в живота на човека, е точно определено. Обаче хората съзнателно, за свои лични облаги изменят този определен път на нещата. За пример те срещат някоя вадичка и като видят, че водата ѝ е добра за воденица, отклоняват я от пътя ѝ, като я използват за работа. Някое дърво по естество е киселец, дивачка, но опитни земеделци и градинари го присаждат с някое благородно дърво и с това го видоизменят. Те могат да го видоизменят на каквото дърво искат.

По същия начин много хора са присадени с калеми, които не отговарят на тяхното първично естество. Много деди и прадеди са работили върху тях и така са ги изменили, че те се чудят на себе си, сами не се познават. Те мязат на квачка, която насаждат с кокоши, пачи и юрдечи яйца. Като се излюпят яйцата, малките тръгват подир нея и тя се чуди какъв е този разнообразен народ, който я следва. Като дойдат до някоя река, патенцата и юрдеченцата се нахвърлят във водата и започват да плуват. Квачката седи на брега, чуди се и казва: „Божия работа е тази!“ После юрдеченцата излизат от водата и хвъркват из въздуха. В същото положение се намират и съвременните хора. Те замислят една работа, взимат предвид ред условия, но в края на краищата се намират пред изненада: патенцата им влизат във водата, някои от юрдеченцата им хвъркват във въздуха, а с тях остават само пиленцата.

Питам: какво представляват патенцата и юрдеченцата в живота на човека? Те представляват неговите груби желания, които влизат във водата. Обаче няма по-големи страдания от живота във водата. Там е цял ад! Във водата се вършат големи престъпления, за които няма никакъв съд. Там няма никаква култура, никакъв морал - рибите например се гълтат целите едни други.

Ако бащата е несправедлив, и синът ще бъде несправедлив; ако майката е несправедлива, и дъщерята ще бъде несправедлива. Ако майката люби, и дъщерята ще люби; ако бащата люби, и синът ще люби. Законът в природата е такъв: подобното от подобното се ражда. А съвременните хора искат да докажат, че от любов омраза се ражда. Това е невъзможно.

Кажете ми, например, колко плаща синът на баща си? Както виждате, синът не само че не плаща на баща си, но задига всичкото му богатство, всичкото му имане и един ден забягва. И бащата, като няма какво да каже, като не може да му направи нищо, казва: „Бог да го благослови!“, и си заминава. Някой път и дъщерята изяжда всичкото имане на майка си. Майката казва: „Бог да я благослови, да обърне сърцето ѝ!“, и си заминава. Не, вие трябва да отидете по-далеч! Вие трябва да знаете, че ако се ражда такъв син, който изяжда всичкото богатство на баща си, причината за това е, че у бащата има някакъв дефект. Според закона на наследствеността от вълка не може да се роди овца, и от овцата не може да се роди вълк. По същия закон от орел не може да се роди паун, и от паун не може да се роди орел. От змия не може да се роди риба, и от риба не може да се роди змия. Значи във всички тия форми се крият известни сили, които определят посоката на движението им.

Ти раждаш едно дете и градиш за него предпотопни кули, вавилонски кули искаш да изградиш, въобразяваш си, че то ще стане гений или кой знае какво. Аз нямам нищо против тази любов. Но ти трябва да живееш в реалността, да разбираш какво може да излезе от новороденото. Ти само със своята мисъл можеш ли да създадеш нещо? Ще можеш, само ако детето съдържа тези качества, тези способности в себе си, за да има над какво да се работи. Случва се детето да е невъзприемчиво, не прилича нито на баща си, нито на майка си, нито на баба си, нито на дядо си. Детето може и да умре, но най-много след четири поколения пак ще се яви на земята. Обикновено такъв е законът.

Ако бащата и майката не са здрави, то и цялото поколение, което ще излезе, и то ще бъде такова. Майката и бащата, ако са здрави, може 15-20 души да излязат здрави и хиляди хора може да излязат - от малкото към голямото отиваме - законът в природата е такъв. Здравето на човека зависи от здравите малки частици, които са влезли в съединение с мозъка. Умът на човека зависи от интелигентността на мозъчните клетки.

Органическите болести са наследени от майката и бащата и от ред предишни поколения и доста мъчно се лекуват. Има разлика между органичните заболявания и натрупванията на енергия в различни части на тялото.

Трябва да дойдем до основните идеи, върху които почива съвременният живот. Нека вземем например идеята за свободата: върху какво почива тази свобода? Днес, ако имаш пари, свободен си; ако имаш знание, свободен си; ако имаш здраве, свободен си. Ако нямаш пари, ако нямаш знание, не си свободен. Ако нямаш здраве, не си свободен. Така седят работите. Питате: „Какви са причините да нямаме пари?“ Или от какво зависи да нямаш знание? Ще кажете, че някои хора са по-надарени. Защо даден човек е даровит? Това зависи от миналите поколения преди него, които са се развивали, които са работили. Например, ако вземеш практиката, която е проверена с научна теория, ще видиш, че ако преди 20-30-50 до 100 поколения дедите и прадедите на някой човек са водили добър живот, работили са разумно, и техните потомци ще имат един добре развит организъм, един подвижен ум, ще могат правилно да се справят с противоречията на живота, ще водят един добър живот. Ако пък повече от 50-100 поколения са водили нередовен живот, техните потомци ще имат хилав организъм и като влязат в света, няма да могат да се приспособят към дадените условия.

БЕРИГАТА

Пороците на майката и бащата се предават на детето чрез кръвта. Докато живеете на този свят, има ред условия да се предадат недъзите и вие да ги приемете.

Онзи, който лъже, внася отрова в организма си, по-силна и от материалната отрова; тя се предава в кръвта на бъдещите поколения и те постепенно се израждат.

Всяка душевна тревога ще се отрази зле върху вашето здравословно състояние. Това състояние ще се предаде на ред поколения. Дъщеря ви, синът ви, които вървят по ваша линия, ще наследят тия състояния.

Не се поддавайте на минали внушения, защото човек е възел. Знаете закона на наследствеността какъв е. Ще ви приведа два примера, те са следните.

Един баща, ако се ожени и е намислил да краде или да убие някого, но не е извършил това, когато той се ожени и има надмощие в детето, което се ражда, бащата ще внесе тия внушения и детето ще извърши всички тия престъпления, които са били идейни в ума на бащата. И обратното е вярно: някой баща иска да направи нещо добро, да се пожертва за хората или в науката да направи нещо, или да направи някое даруване, най-хубавите работи да направи. Като се ожени, неговото дете ще изпълни всичко туй. Тия неща, които бащата е желал, детето ще ги извърши. Тъй щото ние сме подтик на ония внушения на миналите поколения, които са в нас.

Ти можеш да превърнеш една своя мисъл. В тебе се явява една страст, това е една форма, която се е създала още преди три - четири поколения. В четвъртото поколение тази форма може да се прояви. Дядо ти или баба ти са създали тази аномална форма. Понеже ти вървиш по тази линия, в тебе сега се явява едно неестествено желание. Тази форма идва по закона на внушението. Вие ще кажете: „Защо законът е такъв?“ Този закон има две страни: ако дядо ти е мислил да направи някакво добро преди три поколения, ще бъде естествено за тебе, ти да направиш туй добро. Но ако в дядо ти тогава е имало едно престъпно желание, ти ще постъпиш по-лошо от него, ти ще изпълниш това деяние. Следователно, като говорим за хората, ние разбираме тясното единство, което съществува между тях. Животът на цялото човечество е живот на индивида, и животът на всеки индивид е живот на цялото човечество.

Пияницата, като види вино, веднага трепва. Каква сила може да го отучи? Казваш му, че е вредно. Отвърща ти: „Зная всичко това, но не мога да се въздържа“. Коя е онази сила, която не може да накара един пияница да се въздържа? Един човек, като се разгневи, изважда ножа и пробоща другия. Коя е онази сила, която може да го въздържи в дадения случай? Казвам: тези работи трябва да се предвидят от много по-рано. Всяко убийство, всяко престъпление е родено най-малко 100 години преди да се извърши. Бащата на младини е намислил да убие някого; не го е убил, но тази мисъл е останала в ума му. Този момък, като се ожени, убийството в неговото подсъзнание стои. Като стане баща, той влага всичките си дарби в сина си и ще предаде и мисълта, че трябва да убие някого. В сина тази мисъл ще е още по-силна, отколкото у бащата. Ако синът не извърши това, тази мисъл ще се изрази в третото поколение - неговият син ще убие някого. Всички грехове се зараждат в далечното минало и ние само ставаме канали на престъпленията, които после идат. Тия престъпления не се зараждат сега, сегашните престъпления не са отсега. Така че трябва да бъдем умни, да

създадем широки условия за развитие на младите поколения. На сегашните хора трябва да се дадат нови мисли, нови чувства, за да могат да се противопоставят на това зло.

Хората мислят, че истинският Господ спи. Онзи, истинският Господ, никога не спи. Той всякога пише всичко, каквото става. Бащата влага всички тези покварени мисли на своето благовестие в своя новороден син и един ден синът ще стовари всичко туй върху гърба му, бащата да опита сам своето учение. Бащата мисли да обере другите, а сега синът му ще дойде със същите тези идеи да обере баща си. И бащата ще каже: „Господи, защо ми даде този син?“ Господ казва: „Дадох ти този син, да опиташ чрез него своето учение, та ако ти харесва туй учение, прилагай го и върху другите“. Сега, всички работи вървят добре, докато засягат кожата на другите хора. Трябва да знаете, обаче, че всеки един закон на Божествената справедливост ще засегне и нашата кожа.

Имаш едно лошо желание, искаш да си отмъстиш, ред години го носиш в сърцето си, лицето ти ще стане черно, защото зло носиш в себе си, но един ден все ще извършиш туй престъпление: ти си родил туй желание, ти си родил едно дете, то е една форма, която живее в невидимия свят, един престъпник, създаден в духовния свят и този престъпник ще се роди на земята.

Всяко едно желание, всяка една мисъл, каквато и да е тя и както и да е скрита в нас, непременно ще се изяви, ако не сега, то след 15, 20, 100, 1000 години. Това, което бащата и майката са мислели, то непременно ще се изяви в техните деца. Това, което писателят мисли, ще се изяви в неговото творчество.

Наскоро дойде една майка с едно дете, закъсняло в развитието си, което мудро се развива. Виждам къде е причината. Долната част на челото върви по мъжка линия, обективният ум чрезмерно развит, после скулите са силно развити, брадата, волята е слабо развита, личните чувства са по-слабо развити - имате дете, изостанало в своето развитие. Главата ниска, не е израснала. Майката иска да знае кои са причините за закъсняването. Казвам: „Тя върви по мъжка линия. Някъде някакво отклонение е станало в развитието.“ Започна да разправя, че дядото обичал да пие. Понеже това дете върви по мъжка линия, това момиче носи последствията на дядото, на пианството на дядото.

Дядото ял и пил преди 100 години, то сега изплаща последствията. Някой път даровити деца вървят по същата линия. Децата носят последствията на миналите поколения. Бъдещите поколения ще носят последствията на онова, което вие свършите, доброто или злото, всичко туй се предава. Добрият живот се предава от едно поколение на друго поколение. Или можем да уподобим наследствеността на онези, които са ходили на северния полюс, оставяли са провизии по пътя, като се връщат, намират ги. Човек като се връща, ще намери онова, което е оставил. Сегашните хора мислят, че каквото се направи, се изгубва. Пък туй, което направи човекът, остава, потребно е.

Ние сега носим последствията на нашето веруе. Ти казваш: „В това не вярвам, в онова не вярвам“. И сега никой в никого не вярва. Младото поколение, което идва, и то ще бъде като вас. Чудни са хората! Младото поколение като дойде, какво ще бъде то? Ти нямаш закона на самоотричането, и искаш да имаш син щедър. Ти не разбираш самата природа, а искаш син ти да я разбира. Ти не си музикант, а искаш син ти да бъде такъв. Ти не си художник, а искаш син ти да бъде. Ти не си здрав, а искаш син ти да бъде здрав. И той ще бъде като тебе. А ти очакваш нещо и казваш: „Дано някое дете дойде!“ Туй е крива философия в живота, на която ние поставяме нашето щастие.

Здравето зависи от ума на човека, щастието зависи от сърцето на човека, а пък външният, материалният успех на човека зависи от човешката воля. Определени са тези неща. И не мислете, че за да бъдете вие щастливи, да ви върви в света, зад вас трябва да има един, който да ви кредитира - зад вас трябва да има 1000 поколения, които да ви кредитират, деди и баби, и тогава да бъдете щастливи. Ако нямате 1000 поколения зад вас, какво щастие може да очаквате?

За да бъде човек гениален, талантлив, непременно майка му и баща му трябва да са били гениални, талантливи. Ако майката е талантлива, а бащата не е, синът ще бъде обикновен музикант, но не и гений. За да бъде гений, и майката, и бащата трябва да бъдат талантливи, те заедно да го създадат. Този закон се отнася не само до музиката, но и до всички отрасли на науката и изкуствата. За да се създаде един гениален човек, непременно баща му и майка му трябва да бъдат гениални. Тогава синът ще представя събраните качества на бащата и на майката. И тогава той ще може да постигне онова, което майка му и баща му не са могли да

постигнат. Майката и бащата не са постигнали известно свое желание, но синът ще го постигне, защото те са му дали съответни благоприятни условия. Това не е унижение за бащата и за майката, че те не са могли да постигнат своите желания.

Едно движение в природата може в началото да е съвсем малко, както разстоянието между страните в ъгъла, но колкото се удължават страните, то расте, в далечното пространство тия линии се разклоняват в милиони и милиарди кило метри. Един малък прогрес в основата, за бъдеще произвежда големи резултати. Не се чудете. Казвате: „Малка работа“. Тия малките работи, те са големи работи. Един градус в началото после има големи последствия. Някога една добра дума произнесена може да те направи ангел. Някой път една лоша дума, казана тъй, както не трябва, може да те направи дявол. Една добра дума може да те направи ангел и една лоша дума може да те направи дявол. Такива са резултатите в природата. Трябва да бъдем много внимателни! Затуй погрешките в човешкия живот трябва съвсем да се изправят. Всяка една погрешка, която не се изправя, има лоши последици. Като направи погрешка човек, веднага да я изправи. Понеже последиците на доброто са по-добри, на злото са много по-лоши. Ако омраза се задържи дълго време, много лоши са последиците. По закона на наследствеността цели семейства са изчезвали по причина на някаква омраза. Понеже не са спрели омразата, дали са ход и цели семейства са изчезвали. Не само това, но цели човешки раси са изчезвали по причина на омразата.

Първо човек е млад и после остарява. Какъв смисъл има това остаряване? Като остарее, човек започва да мисли, че дъщерите и синовете му ще продължат неговата работа. Не, той се лъже, те няма да продължат неговата работа, но ще продължат своята работа. Вие не знаете още закона на живота. Когато бащата умре, животът му ще се влее в живота на сина му, животът на сина му пък ще се влее в неговия правнук. Значи вливане става в живота. Тъй щото ще зависи как е живял бащата, как е живял дядото и т.н. Когато става вливане на няколко живота, всички отиват на едно място. Вие мислите, че като умре бащата, ще отиде на едно място, а синът ще остане на земята и всеки ще живее за себе си. Не, това е едно първично схващане. Във всички неща в света има едно единство.

Щом между братята и сестрите на един дом няма равенство, това показва, че любовта отсъства там. Любовта между тях е външна. Външната любов между братята и сестрите на един дом се изгубва в продължение на четири поколения. В четири поколения тази кръвна връзка между тях се заличава. При това положение отношенията между тези хора стават вече обикновени.

Някои се плашат от закона на наследствеността, но този закон е едно благословение, защото по този начин една погрешка, която се предава до четвъртото поколение, се ликвидира. Една добра мисъл се предава до много родове, значи доброто е по-силно от злото. Ако в това време не направите друго престъпление, хиляди години ще се ползвате от едно направено добро. Ако направите една погрешка и не я поправите, от четири до десет поколения съдбата ще ви преследва.

Всяка неестествена мисъл, която се вмъква в твоя ум, всяко неестествено желание, което се вмъква в твоето сърце, всякога ще даде противоречие в следващите поколения. Всяко противоречие в четвъртото поколение трябва да се ликвидира.

Природата може да остави едно противоречие да живее най-много до десето поколение.

ЛИНИИ

Ако детето не е добро като майка си и баща си, то не е родено от тази майка и от този баща. Ако детето не мяза на баща си и майка си, то не е родено от тях. Ако върви по линията на майката, майката е майка, но бащата не е баща. Аз бих ви привел примери. В съвременните семейства не само мъжът прелюбодейства, но и жената прелюбодейства. Ако един мъж има една жена, която не обича, а обича друга жена, тази, която обича, го зачева, а другата го отглежда. То не е дете на тази майка. Любимата е майка, тя е майка му. Законът е такъв: щом едно дете не носи добродетелите на родителите си, щом едно дете не носи добродетелите на Любовта, щом едно дете не носи добродетелите на Мъдростта, щом едно дете не носи добродетелите на Истината, то не е родено от Бога. То не е родено от тези майка и баща. Това е моралът. Едно дете трябва да носи добродетелите на Любовта, поне една добродетел да носи.

Какво означава „сестра“? В природата съществува един закон: сестрата определя възлюбената на брата си; един брат определя възлюбения на сестра си. Ако сестрата не обича своя брат, никога не може да намери своя възлюбен, понеже нейният възлюбен върви по

линията на нейния брат. Ако братът не обича сестра си, не може да намери своята възлюбена, понеже възлюбената върви по линията на сестра му.

Ако един син има майка, която обича, синът всякога трябва да се ожени за една мома, която прилича на майката. Дъщерята да се ожени за един момък, който прилича на баща ѝ. Когато тя се жени за момък, който не прилича на баща ѝ, всякога ще има противоречие в живота, ще има разногласие. Когато се жени за момък, който прилича на баща ѝ, ще има обединение.

Син, който не мяза на майка си или на баща си, на дядо си или на баба си, нито на кого да е от рода, не е признат за техен син. Щом бащата и майката не го признават за свой син, той остава вън. Майката и бащата обичат детето си, само когато то мяза на тях или на някого от техния род. Няма ли нещо общо с тях, те го държат далеч от себе си. Това е закон, който се отнася до връзките на всички хора. Ти не можеш да обичаш един човек, ако той няма нито една черта, подобна на твоята. Срещнете ли човек, който има нещо общо с вас, вие го обиквате.

Казва Христос: „Кой е посял това семе? Някой враждебен човек.“ По този закон някое дете прилича на майка си. Защо прилича на майка си? Гледам му носа. То носи носа на майка си. Гледам, окото на майката - същото. И детето върви по линията на майка си. Но брадата на майката е остра, а на детето е широка и казвам: по брада детето върви по линията на баща си. Бащата има широка брада. И казвам, че в това дете майката има две, а бащата има едно. Бащата влияе само на брадата, на физическия свят. Майката влияе върху носа, върху неговия ум и неговата разумност. Това дете в живота ще мяза на майка си. В началото ще мяза на баща си, а в края ще мяза вече на майка си.

Всички онези усилия, които ние правим в съвременния живот, са само сили, които работят за създаването у нас на един отличен мозък, за създаването на едно отлично сърце и за създаването на една отлична душа - формата на една душа.

Всички имате нужда от една положителна наука. Има нещо, което по наследство сте приели. Ти си енергичен, защото баща ти е бил енергичен. Или си муден, защото майка ти е била мудна, дядото е бил муден. Ако вървиш по тяхна линия, приемаш техните характерни черти. Ако дядо ти е бил материалист, и ти си материалист. На дядо ти веждите са били дебели, и твоите са дебели. Наследствените черти биват външни и вътрешни. Например състоянието на един човек се определя от неговата коса. Колкото неговите мисли и чувства са по-груби, и космите са по-дебели. Когато космите щръкват, имат повече електричество, тогава трябва да се овлажнят, за да се уравни тази енергия. Трябва да се правят бани поне веднъж в седмицата, защото космите се нуждаят от вода, за да бъдат проводници на магнетизма. Ако не се мие човек, косата загрубява. Щом стане косата по-суха, и човекът ще стане по-сух. Той не може да бъде добър. Празна е торбата му, помоли го някой, няма да направи услуга. Ако торбата е пълна, готов е да обслужи. Ако има само едно сухо парче хляб, то е за него, не е разположен да прави добро.

Според закона на наследствеността, казваме: ако майката е вложила повече любов в своето дете, то върви по нейна линия, т.е. по женска линия. Следователно, ако майката е здрава, бащата и да е болен, детето ще бъде здраво, това дете не е изложено на болестта на бащата. Обаче, ако детето върви по линията на баща си, който е бил студен по отношение на него, това дете е осъдено да си замине.

От децата си майката и бащата могат да видят как са живели. Ако децата боледуват, или майката е виновна, или бащата е виновен. Ако синът боледува и върви по бащина линия, бащата е виновен за това. Ако дъщерята боледува и мяза на майка си, т.е. върви по женска линия, майката е виновна за това. Ако пък синът върви по линията на майка си и боледува, майката е виновна. Ако е глупав и върви по майчина линия, пак майката е виновна. Ако синът е лош и върви по бащина линия, бащата е виновен. Мнозина казват, че еди-кое си дете върви по линията на дядо си и пращядо си. Това е по закона на наследствеността. Значи бащата на това дете е приел някакъв недостатък от своя баща и после, като е станал сам баща, предал този недостатък на сина си. Та, когато казват, че някое дете мяза на дядо си и на пращядо си, то е защото и баща му мяза на своя баща. Понеже детето днес върви по бащина линия, то приема от баща си този недостатък, който баща му е приел от своя баща.

Като изучавате закона за наследствеността, ще видите, че цели родове следват живота на късите линии, а други - живота на дългите линии. Следователно деца, родени от родители, които произлизат от рода на късите линии, ще живеят малко време на земята. Ако се раждат

деца от вторите родове, те ще следват пътя на дългите линии, ще живеят дълго време на земята. Често в живота стават кръстосвания: майката е от рода на тия, които следват пътя на късите линии, а бащата от тия, които следват дългите линии. Тогава, ако синът или дъщерята на това семейство мяза на бащата си, ще има възможност да живее дълъг живот. Ако мяза на майка си, ще живее къс живот. В такъв случай синът или дъщерята ще живеят толкова години, колкото е живял бащата или колкото е живяла майката. Обаче, ако синът или дъщерята водят по-добър живот от родителите си, техният живот може да се продължи с няколко години. Ако младите не водят по-добър живот от родителите си, има възможност да умрат с няколко години по-рано от годините, до които са доживели родителите им.

Ти не можеш да бъдеш щастлив, ако баща ти не е бил щастлив. Ти не можеш да бъдеш нещастен, ако майка ти не е била нещастна. И обратното е вярно: ако ти вървиш по линията на майка си, ти не можеш да бъдеш щастлив, ако майка ти не е била щастлива; или ти не можеш да бъдеш нещастен, ако майка ти не е била нещастна. Този закон е законът за вътрешното съчетание на семейството.

Казвам: добрите и лошите черти, които хората сега носят, са онаследени в техния организъм. Често се явяват такива дисонанси, музикални дисонанси - туй, което наричат нервозност, нервен човек. Нервността произтича от нервната кал, която се образува около стените или вътре в стените, или от вън. Става подпушване, енергиите на човешката мисъл не могат да текат и тогава се явява туй нервно състояние. Става изтичане на нервната енергия. Нервен е, не зависи тази нервност от него. Дядо му е бил нервен. Разправяше ми един господин следното: „Не мога, казва, да си обясня. Баща ми беше много смел човек, безстрашен, и майка ми беше смела. Аз съм толкова страхлив, вечерно време като мръкне, страх ме е да изляза вън. Мисля, че някоя мечка ме чака, че някой вълк ме чака, че някоя голяма змия ме чака, че духове има, или че е някой разбойник. Като е светло, смел съм, готов съм да извадя нож. Как, казва, ще ми го обясниш? Дойде ли вечер, страх ме е." „Аз ще ти обясня този страх, той е онаследен от дядо ти. Дядо ти го е премачкала воденица." „Действително дядо ми, бащата на баща ми, го е смачкала воденица." „Понеже вървиш по пътя на дядо си, ти си онаследил този страх на дядо си."

Ти не трябва да прегръщаш една мома, докато не си питал баща ѝ за това и майка ѝ. Досега баща ѝ още не я прегърнал и целунал така, а ти си позволяваш да я прегръщаш и целуваш. Тя е чужда още. Има едно право в света, което трябва да се спазва от всички. Тя е свързана с баща си и с майка си. Освен това тази дъщеря е обична на бащата и ако ти си позволиш да я целунеш, ще се случи нещо лошо с бащата. Аз мога да приведа ред примери за потвърждение на тази си мисъл. Много бащи боледуват по единствената причина, че децата им не водят добър живот. Много майки боледуват, понеже синовете им не живеят добре. Кой с когото е свързан, носи последствията на неговия живот. Ако ти си свързан с човека, който не живее добре, ти можеш да платиш с живота си. Ти трябва да разбираш добре този закон. Ако синът ти не живее добре, ще му кажеш: „Синко, понеже аз съм свързан с тебе, твоят лош живот се отразява и върху мене. Аз съм те родил, станал съм гарант за тебе и затова искам да живееш добре. Гледай да изправиш живота си, да не сведеш моята седина преждевременно в гроба." Със своя лош живот дъщерята може да умори майка си, а синът със своя лош живот може да умори баща си. Без позволение на вашия баща вие нямате право да обикнете никого. В това правило има само едно изключение: без позволение на баща си вие можете да обикнете само Бога и ближния си.

Какво трябва да бъде отношението към майка ти, към баща ти? От баща си ще вземеш силата на своя характер, на своята мисъл. А от майка си ще вземеш тази пластичност на своите мисли и чувства. От бащата ще дойде светлината, а от майката ще дойде топлината. Не мислете, че майката може да предаде светлина. Не! Бащата в света, това е светилникът, майката е топлиникът. Топлина без светлина е на половина топлина. И светлина без топлина е наполовина светлина.

Бащите са слаби да предадат гениалността си на своите синове. Майките могат да предадат повече неща на синовете си, отколкото бащите. Гениалността се предава по женска линия, по линия на чувствата. Духът носи гениалността, а душата я отхранва.

Един гений може да е роден от майка, кръвта на която не е била чиста, и този гений ще бъде под гнета на този недъг и едва ли ще може да се освободи лесно от него. Гениалността не може да му помогне да се освободи от утайките на миналите поколения.

Всичките гениални хора, всичките талантиливи хора, всичките светии на земята, са имали подобни на тях майки. На гениалните хора майките са били гениални. Аз за майката имам съвсем друго понятие - майката не е една обикновена жена, майката е една необикновена душа в света, която може да роди един необикновен човек. Бащата е един необикновен дух, който може да роди в света пак подобен на себе си. И Писанието казва: „Бог направи човека по образ и подобие Свое“.

НАМЕРИ СВОЕТО

До известно време мислиш, че всички хора са добри. Ти, като едно дете, имаш идеално схващане за майка си и баща си, най-хубавото чувство имаш за тях, че са като божества. Но това отношение, което имаш към баща си, това верую, което имаш за баща си, ще се измени. Има някои работи в майка ти и баща ти, които няма да харесаш и ще видиш в тях едно противоречие. Ти ще се поставиш в положението на съдия и ще почнеш да съдиш майка си и баща си. И мислиш, че онези погрешки, които имат баща ти и майка ти, като че не са в тебе, като че ти си ги надраснал. Това е една самоизмама.

Вие казвате: „Какво съм виновен аз, че баща ми и дядо ми са грешили? Защо непременно аз да изкупувам техните грехове?“ Че тогава помислете и обратното: защо дядо ти и баща ти, като са живели добре, ти ядеш и пиеш за тяхна сметка? Щом не искаш като дядо си да правиш престъпления, да носиш последиците, откажи се! Значи ти се отказваш от лошите последиствия, а от доброто, което дядо ти е оставил, не се отказваш, наследяваш го. Когато дядо ти е оставил наследство от много пари, ти си готов да го наследиш, а когато дядо ти е оставил дългове и трябва да ги плащаш, казваш: „Аз не съм от неговия род, отказвам се“. Последователен трябва да бъдеш, ще кажеш: „Не искам да участвам нито в едното, нито в другото“. Тогава ще имаш право.

Искате да станете умен човек. Че да станеш умен човек, трябва да се вгълбиш в самосъзнанието и да започнеш да виждаш не само своите погрешки, но и погрешките на 100 - 200 поколения преди тебе. И след като се запознаеш с техните погрешки и добродетели, да ги използваш правилно - погрешките да избягваш, а добродетелите да усвоиш. Може да се нарече умен човек този, който оправя погрешките на своите прадеди и използва техните добродетели, а не да се възмуцава и да ги критикува, че не са оставили нещо добро, което може да се използва. Закон е: прадедите са правили престъпления, но са оставили и добродетели. Получават се плюс и минус. Плюс и минус дават нула.

Що е наследственост? Тръгнал си по един крив път. Наследствеността е кривият път на живота. В края на този път има пропаст. Искаш да продължиш. Ако продължиш, ще паднеш, ще се убиеш, не може да минеш. Какво трябва да направиш? Ще се върнеш назад, ще заобиколиш. Ако се върнеш, ти ще се изправиш.

Трябва да се примириш със съдбата си и да използваш положението, което ти е дадено. Щом се примириш, условията ти веднага ще се подобрят. Човек няма право да избира родителите си или в кой дом да се роди. Миналият живот е определил сегашния, а сегашният ще определи бъдещия. Значи до раждането си човек не може да бъде господар на условията си, но след раждането си той вече може да изправи живота си. Като стане пълнолетен, човек е в състояние да нареди живота си както иска. Затова е нужна силна воля и работа, нищо не се дава наготово. Ако синът е разумен, в един момент може да се справи с недостатъците на баща си. Бащата обича да пие, връща се у дома си пиян, създава неприятности на домашните си, разпилява имането си. Лошите прояви на бащата са в състояние да отвратят сина от пиянството и той да вземе решение никога в живота си да не пие. По този начин синът дава добър урок на баща си и му помага да се освободи от недостатъка си. Рече ли синът да се оправдава с лошо наследство или да очаква на Бога, Той да оправя работите, неговият живот ще бъде като този на бащата.

Всички противоречия, които сега съществуват в нашия организъм, се дължат на известни смущения. Например някой път се чувствате нещастен, а сте богат. Къща имате, деца имате, но сте неразположен духом. Има някакъв дефект, допуснат някога в миналото. Може да е допуснат и от вашите родители. Ако този дефект не може да се изправи, вие никога няма да бъдете щастлив човек, винаги ще имате заробва не във вашия организъм - във вашите дробове, в стомаха, в глезените, в гръбначния стълб, в ребрата.

Ако се обхождам зле с другите, аз вредя или на ума си, или на сърцето си, или на волята си. И ако се отнасям добре към хората, отнасям се добре към ума си, към сърцето си и към волята си. Та, добрата обхода към другите е за самите нас. При лошата си обхода аз губя.

При всяка лоша обхода аз губя или от светлината на ума си, или от топлината на сърцето си, или от силата на волята.

Много болести се зараждат от тая дисхармония вътре. Сега тези неща са наследени от ред поколения. Едно време сте ги наследили. Вие казвате някой път: „Баща ми беше сприхав“. Сприхав е бил баща ви, понеже е имал изобилна светлина, която не е знаел как да употреби. Или е имал изобилна топлина, която не е знаел как да употреби; или е имал изобилна сила, която не е знаел как да употреби. Следователно синът има за задача да урегулира светлината, топлината или силата на баща си.

Една поговорка казва: „Баща, който не може да възпита сина си, не е баща. Син, който не може да превъзпита баща си, той не е син.“ Бащата трябва да превъзпита сина, и синът трябва да превъзпита бащата. Как ще го превъзпита? Синът трябва да стане по-добър от баща си. Бащата, за да превъзпита сина, трябва да бъде по-добър от сина си. Всеки баща, който не е по-добър от сина си, не е баща. Всеки син, който не е по-добър от баща си, и той не е син. Това е максима.

Всички трябва да разчитате на онова, което Бог е вложил във вас. Нищо повече! Да бъдете благодарни на туй Божественото, което ви се дава. Него развивайте! На туй, което хората ви казват, благодарете. Каквото да ти кажат хората, то за тяхна сметка остава. Вие всякога разчитайте на онова, което Бог е вложил във вас. Не разчитайте винаги на природата, понеже и природата по някой път обича да изпитва хората. Вие не разчитайте по някой път на баща си на майка си, понеже баща ви и майка ви може да са ви предали някаква слабост, може по баща да сте слабохарактерен човек. Бащата имал слаб характер, вие сте наследили неговите черти. Майка ви не обичала да мисли, ти си наследил тази черта. Какво ще правиш? Ще коригираш мисълта на майка си, ще коригираш слабохарактерността на баща си, затова си дошъл.

Много пъти причините, които намираме, са последствия. Ти си намерил едно последствие и от него разрешаваш друго. Баща ти е пил вино и ти пиеш. Но това е последствие. Причината не е в баща ти, но не е и в тебе. Това са последствия само. И в живота, който водим, има едно последствие. Има и известни противоречия. Тези противоречия съществуват във всичките хора, без изключение. В едни повече, в други по-малко.

Човек е изпратен на земята да се очисти. Земята е място за чистене. А под думата „чистене“ трябва да разбираме учение. Защото човек, който се учи, той може да се чисти. Ти не трябва да вземаш нещата на вяра. Ти може да вярваш, но ако отидеш при един бакалин да вземеш ориз. този ориз няма да го сипеш в тенджерата, защото ти го е дал бакалинът, но ще вземеш, ще го разсипеш, ще го почистиш, защото много пъти бакалинът продава и това, което не трябва да се продава. Той продава за ориз неща, които не бива да минават за ориз. Колко прах продава с ориза? Той няма право да взема пари за праха, а взема. И ти нямаш право да ядеш праха. Нито камъчетата. Защото, ако ядеш праха или камъчетата, ще те държат отговорен.

Сегашните хора учат кое е правото верую. Кой е онзи, който ще ми каже правото верую? Казва: „Ти вярваш ли в Бога?“ В кой Бог? От моето гледище, ето в кой Господ аз вярвам. Срещна един господин, карат го с железни вериги на краката. Двама стражари го карат. Туй е един древен разказ. Един от царете, като го вижда, приближава се и казва: „Каква му е вината?“ „Ял и пил, направил престъпления, много големи борчове, и е осъден да изплаща борчовете.“ Той отива и казва: „Аз ще платя заради него, пуснете го“. А пък на него казва: „Не прави борчове отсега нататък! Каквото си ял и пил, аз плащам, но ти не прави повече борчове.“

И целият процес на човешкото развитие е там. Една майка ражда едно дете. Тя е онзи цар, който трябва да освободи детето от ония връзки, наследени от ред поколения лошо наследство, тя трябва да плати заради него. Ако майката не може да изправи погрешките на миналото у него, тя не е майка. Ако бащата не може да изправи погрешките у детето, той не е баща. Баща е онзи, който може да изправи погрешките на сина си. Майка е онази, която може да изправи погрешките на дъщеря си. Защото в човека има възможност да се изправят тези погрешки.

Човек трябва да се откаже от някои наследствени черти. Допуснете, че между учениците в един клас има един княжески син, друг е син на барон, а в класа е и синът на един овчар. Княжеският син може да има високо мнение за своя произход. Каква е разликата между кръвта на един овчар и на един княжески син? Има ли съществена разлика между тяхната кръв? Има, разбира се, но е нужен един философски ум, за да я долови. В какво седи това различие?

Единият мисли, че стои по-високо, а другият - че е по-ниско. Онзи, който мисли, че е по-високо, е князът, а овчарят е на по-ниското обществено ниво. В природата, когато се каже, че някой е княз, тази форма трябва да съответства на княза. И формата на овчаря трябва да съответства на овчаря. Но овчари има, които съвсем не са овчари, а има много князе, които са овчари. Разместени са.

Но в кръвта им има различия. У един княз е развито самосъзнанието, значи личните му чувства са развити. Той всякога живее в личните чувства, не забравя, че е княз. Князът мисли, че много може да направи, а пък овчарят знае, че не може да направи кой знае какво - може да пасе само 200-300 овце. Князът обаче заповядва на цяла една област. Нека направим един паралел: ако на овчаря в един зимен ден измрат всичките му овце, истински овчар ли е той? Има нещо, което той не е предвидил. И ако хората на княза започнат да умират, това княз ли е? Има нещо, което му липсва.

Не всички деца, които се раждат от княжеска кръв, са князе, не всички деца, които се раждат от благородна кръв, са благородни. Не, не, има други закони, други условия, които определят това. Как тогава ще примирите тези два факта: в едно благородно семейство по някой път се раждат отлични вагабонти. Ако тази кръв е благородна, отде е попаднало това семе там? И много пъти в най-бедните семейства се раждат гении. Ние ги наричаме „случайности“ и се учудваме. Не, това е великият вътрешен закон, който определя математически нещата. И ние, като не разбираме този закон, като не разбираме Божието Слово, казваме, че тия неща са тъй или инак. Обаче за съвременните интелигентни хора, които са отраснали, дошло е време да го разберат.

Ние трябва да имаме ясна представа за нещата. Някой казва, че е роден от благородна фамилия. Не е въпрос от каква фамилия сте родени. Интелигентност, възможности за интелигентност вие може да наследите, но въпросът е дали ще можете да проявите тази интелигентност. Онова, което вие сам развивате в себе си, то е придобитото, то е човекът. Хубаво е, че всички хора се раждат с възможности, но всички хора не развиват тия възможности, не живеят както трябва, вследствие на което се ражда противоречие в света. Религиозните хора обясняват, че такава била Волята Божия. Волята Божия за разумните хора е да са щастливи, Волята Божия за глупавите е да страдат. Волята Божия за разумните хора е да прогресират, Волята Божия за глупавите е да регресират. Сега ще кажете: „Защо е така?“ То зависи от вас.

Ако ти си роден от царско семейство, но не си учил, тази кръв ще се измени. Царска кръв може да тече в жилите ти, но ако не си учил, ако не си добър, тази кръв ще се измени. Ти може да си овчар някъде - ако живееш добър живот, твоята кръв царска ще стане. Сега някои от вас мислят, че са родени християни. Ако не живееш по учението Христово, тази кръв ще се измени. Може да си роден окултист - не е важно раждането, но какъв е човек, какво постига, какво приложение има. Приложението е всичко. В даден момент какво може да направите. И затова, именно, за нас въпросът не е миналото. За нас е важно настоящето. Любовта действа в настоящето. За миналото ние имаме само възпоминания. Бог е толкоз мъдър, че в миналото е оставил само греховете, а в настоящето е оставил Любовта. Ако в настоящето би оставил нашите грехове, ние бихме се спънали и никакъв прогрес не бихме имали. И даже в бъдещето Господ никога не разкрива нашите слабости. Пита някой: „Какво ще бъде моето бъдеще?“ Твоето бъдеще напълно се определя от твоето настояще. Каквото си сега, такава ще бъде и твоето бъдеще.

Освободете се от онова човешко състояние, в което попадат аристократите! Срещат се учени, царе, князе, които се държат високо над другите хора. Например царският син в училището се мисли по-горен от другите деца. Обаче има деца, по-способни от царския син. Който има знания, който е способен и даровит, той е царски син. В дадения случай човек трябва да носи в себе си една конкретна, велика идея, която да го отличава от другите.

Не си служете със следния аргумент: „Баща ми е богат, и аз съм богат“. Не е така. Баща ти може да е учен, но ти може да не бъдеш учен. Ти може да наследиш чертите на учеността, но трябва да учиш толкова години, колкото е учил баща ти. Ти казваш: „Ще добия по закона на наследството“. По закона на наследството се онаследяват само възможностите, но ти трябва да учиш, да работиш. Ти може да имаш предразположенията на баща си, но не си като него. Ние казваме: „Бог е всеблаг“. Но Бог през цялата вечност е работил, а ние не сме работили като Него. У нас има предразположение да бъдем като Бога. Следователно ние трябва да направим едно усилие, много малко усилие, за да бъдем така добри като Него. Че имаш

препятствия в живота си, това нищо не значи. Че имаш прегрешения, падане, ставане, това нищо не значи. Може да имаш грехове колкото искаш. Това е една възможност твоята вяра да се развие. И даже Христос, който нямаше никакви грехове, взе греховете на другите, за да се научи на нещо. Да има една опитност.

Съвременните хора носят едно напрежение от минали векове, от своите деди и прадеди, които не са знаели как да живеят. Те са вложили в себе си много неестествени желания, които не са могли да изпълнят. Ако речете вие да задоволите всички техни желания, ще изгубите смисъла на живота си. За пример, ако си създадеш за цел през целия ден да ядеш, за да се справиш, какъв смисъл ще има твоят живот? Или започваш да събираш старинни книги или стари марки, за което често пишат във вестниците, че дават 200-300 хиляди, а даже и милион за някои марки. Какво ще постигнете с тези марки, кажете ми! Аз считам придобивка само онази мисъл, която може да внесе нова идея в ума ти. Аз считам придобивка само онова знание, което може да внесе в духовния свят, т.е. в чувствения свят, едно разширение. Аз считам истинска придобивка само онези постъпки, които могат да внесат на физическото поле, т.е. в тялото на човека, една естествена черта на пластичност в тялото. Това е една истинска придобивка.

Мнозина страдат, изгубват зрението си. Известни лоши мисли на вашите деди и прадеди идат и ако не вземете предпазителни мерки - да пазите очите си, веднага ще заболяят. Наслояване става на мислите - наслояват се в зрителния нерв, такива вещества се натрупват, че започва да се затъпява зрението, започваш да не виждаш. Или ако не слушаш правилно, тази светлина започва да се наслоява в слуховия нерв и тогава оглушава човек.

Та, необходимо е човек да разбере всички онаследени черти. Тази е причината, че понякога човек се намира в противоречие с мъчнотиите в себе си. Много от мъчнотиите им се дължат на тия онаследени черти. Често в самия човек се явява една борба. При това, забелязано е, че колкото по-високо се повдига човек, толкова и борбата става по-голяма. Колкото е по-голям невежа, толкова и борбата е по-слаба. Значи колкото по-просветен става човек, и борбата става по-тежка. Някои мислят, че като станат добри, борбата ще престане. Не, след като станат добри, борбата ще бъде гуша за гуша.

Вие носите отгънците на хиляди поколения, които са оставили в себе си известни недостатъци. Трябва да се освободите от тях, за да изпъкнат Божествените качества, които са вложени първоначално.

Изисква се едно *разумно обяснение* на сегашния живот. Ние сме дошли до положение да отричаме всичко. Имаме право да отричаме някои работи. Аз имам право да отричам калта на мътната вода, но нямам право да отричам чистата вода. Тогава какво трябва да правим с мътната вода, с нечистата вода? Ще я преценим, ще я прекараме през филтър, а чистата вода ще употребим за нуждите, които имаме. Следователно, когато казваме, че трябва да мислим и разсъждаваме, под разсъждение аз разбирам, че всяка мисъл, всяка теория трябва да премине през филтър. Каквато и да е теория или учение, ние трябва да видим в съгласие ли са те с разумната природа в нас, или това са наследствени качества. Наследствените качества не са още качества на природата. Човек може да наследи от баща си пиянство например. Дядо му и прадедо му са обичали да послъгват, и синът е наследил това. В съвременната наука учените хора забелязват, че на тези, които обичат да крадат, известни области на мозъка са чрезмерно развити.

Като дойде злото, да предизвикаме доброто. Затова трябва да се молим на Бога в дадения случай. Като дойдем до една криза, дето има лоши внушения и не може да се справим, тогава ще извадим хубавите внушения, които са в нас, и ще ги противопоставим, ще се неутрализират и ще ни поставят в правия път - пътя на Любовта. Любовта е единственият път, който ни извежда из този лабиринт на сегашния живот. Затова трябва да имаме Любов към Бога, за да излезем на спасителния бряг.

Бъдете подвижни като водата, търпеливи като вятъра, бързи като светлината и твърди като земята.

Има закон, наричат го психологически комплекси, мисловни комплекси, сбор на известни мисли - положителни или отрицателни. Трябва да се заменят. Що е един комплекс? Един трън влязъл в крака ти. То е комплекс. Не е само една частица, много частици. Комплексът говори долу в крака ти. Куцаш. Защо куцаш? „Не мога да ходя.“ Какво трябва да направиш? Изуй обувката, извади този комплекс навън, намажи мястото с дървено масло.

„Колкото и да се кастри тръна отгоре, той все ще пуца корени." Значи злото се крие някъде дълбоко в човека - в човешкия егоизъм. (...) Синът може да наследи от пиания си баща слабостта да пие, но ако има будно съзнание, той може да избегне тази наследственост. Как могат да се надвият наследствените черти? Различни начини има, но преди всичко изисква се будно съзнание и воля.

Не е във вашата власт и воля да избирате вашите родители - налага се на човека според условията на неговите минали съществувания. Ти не си в състояние да избираш; баща си и майка си, но веднъж роден от баща си и майка си, ти си господар, ти можеш да изправиш живота си. След като се освободиш, като станеш на 21 години, пълновъзрастен, ти си в състояние да измениш живота си както искаш. Но се изисква воля, воля! Няма да дойде, без да мислиш. Да кажем, баща ти бил пианица, ти се отвориш от неговото пианство и кажеш изведнъж: „Няма да пия!" Без никаква философия - „Няма да пия!" Свършена работа!

Лошите работи са все наследствени. Добрите неща са дарби. Правете разлика! Доброто е дарба, а злото си го онаследил. Ние сме наследили злото. И той казва: „Това е по наследство". Много работи по наследство не са приятни, а сме ги приели. А доброто е дар на Бога. То не се онаследява. Ти не можеш да го наследиш от баща си. Но можеш да наследиш един лош навик от него. Може да се наследи. Ще прави те разлика - доброто е дарба, благословение е то.

Някои ме питат: „Как е баща ти и сестра ти?" Баща ми е на Небето и всеки, който изпълнява Божията Воля, той е баща ми, брат ми, сестра ми. Никакви кръвни връзки не трябва да се смесват с Веригата! Това не е Духът Господен и аз искам да се противопоставя на всички спънки, които ми пречат. Няма по-голяма спънка в духовния живот от домашните. Волята Божия е да възлюбиш ближния си.

От вас аз искам да любите Господа; ако имате Любов към Господа, покажете я към нуждаещите се, а за себе си - нищо не искам. Ако искате да покажете към мен Любовта си, можете да я покажете само когато любите ближните си както себе си.

Онова, което спъва съвременните хора, то е едно криво предаване на някои наследствени черти. Има дарби в човека, които са вложени от природата, от Бога. Има други придобити някои качества, които са вложени от деди и прадеди. Да кажем, малко си сприхав. То е вторична способност. Или си малко недоверчив, то е вторична способност. Или си разложен, ти обичаш да не довършваш работите, започваш много добре и на края оставяш нещата недovършени, обещаваш и не си държиш на обещанието. Това са вторични способности. В Божественото - това са гениалните хора. Онези, които са станали гени в света. Те са били верни на онези черти, които са дадени от Бога, тях са развили. Гениалните хора не мислят толкоз за себе си, те искат да бъдат полезни на всички. Не искат да бъдат полезни, за да се прославят. Те знаят, че като се подобрява светът, подобрява се и тяхното положение; щом светът се подобрява, и нашето положение ще се подобри. Щом светът не се подобрява, и нашето положение не може да се подобри. Щом знанието расте, идете в кой и да е народ, щом то се проявява, то е общо достойние на всичките, които искат да знаят. Днес то може да минава от една област в друга.

В края на краищата у човека трябва да остане само Божественото. Всички останали неща у него са пособия, дадени само за известно време.

Съществуването на Духа е едно особено състояние на човешката душа, на великото, което може да стане в живота на човека и във всички негови превъплъщения, които е имал. Той се превъплъщава с единствената цел, за да добие туй състояние. Аз го наричам закон. Докато те ражда майка овца, ти ще бъдеш овца, нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда вълк, ти ще бъдеш вълк, нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда майка змия, ти змия ще бъдеш, нищо друго не можеш да бъдеш. От каквото се раждаш, такъв ще бъдеш, докато дойдеш до това положение, за което се казва, че ще бъдеш роден от Бога. А пък за да бъдеш роден от Бога, трябва да приемеш Духа. Докато станете синове на възкресението, доста време трябва да мине. Много хора може да мислят, че са синове на възкресението, без да са такива. Може да носиш името „християнин", без да си християнин.

ВЪЗРАСТИ

ХРОНОЛОГИЯ

От първата си до 7-годишната си възраст човек се развива главно физически. От 7 до 14 години той развива главно сърцето си. От 14 до 21 години развива ума. Затова от окултно

гледнище хората се делят на три възрасти: едни от тях са на възраст от 1 до 7 години, други са на възраст от 7 до 14, а трети от 14 до 21 години.

Ще кажете: „Как е възможно да сме на различни духовни възрасти, когато е казано за човека, че е бил създаден по образ и подобие на Бога?" За първия човек е казано, че е създаден по образ и подобие на Бога, но що се отнася до хората, населили земята след грехопадението, въпросът е съвсем друг. Те не са на еднакъв уровень на развитие със своя пръв баща, следователно те са на различни физически и духовни възрасти. Същото можем да кажем и за детето, което прекарва цели девет месеца в утробата на майка си, докато се развие в човешка форма.

Има един период от 7 години, сменят се условията всеки 7 години. От 1 до 7 години - това е дете. От 7 до 14 години - то е вече втората фаза, започват да се развиват чувствата му. От 14 до 21 година, в тия 7 години се развива неговият ум. Или в първите 7 години расте тялото. Децата, изобщо, обичат да ядат, те служат на стомаха. Вторите 7 години те служат на своето сърце. В третите 7 години започват да мислят малко. Затуй учениците от 14 до 21 година стават поети. В гимназията пишат стихове почти всичките. От 21 до 28 те стават разумни. Тогава настава един период критически от 3 години и ако оживее, човек ще стане; ако не оживее, отиде. Ако до 28 години ти не уредиш живота си както трябва, оттам насетне много мъчно можеш да се справиш. Нещата се повтарят. От 28 години ти си в четвъртия период, ти влизаш в крайния предел. Ти си в причинния свят. Там са всичките възможности.

Малките деца се разболяват, когато започват да им никнат зъби. Тогава се явява в тях възпаление, температурата им се увеличава. Момичетата на 14-годишната си възраст пак минават известни болезнени състояния. Значи във всички преходни периоди човек прекарва някакво болезнено състояние, а именно: от 2-7-годишна възраст, от 7-14, от 15-21, от 21-28, от 28-35 и т.н.

Мъжкия и женския пол в невидимия свят не се менят, а на земята се сменят. Важни са следните възрасти в човешкия живот: 12, 24, 36, 48 и 60 години. На тая възраст стават промени.

От 1 до 7-годишна възраст човек минава през положението на растение - детето не се отдалечава от дома си. От 7 до 14-годишна възраст човек минава през фазата на животно - той започва свободно да се движи и се отдалечава от дома си. От 14 до 21-годишна възраст човек започва да мисли, влиза във фазата на истинския човек. От 21-годишна възраст до 42-годишна възраст човек минава отново последователно през всеки седем години през тези три фази: от 21 до 28-годишна възраст той отново е във фазата на растение. От 28 до 35-годишна възраст пак е във фазата на животно и от 35 до 42-годишна възраст - във фазата на човек. Тези фази се повтарят и по-нататък до дълбока старост.

Аз считам, че в първите години - до 21 година, е младата мома. От 20 до 40 години - възрастната мома. От 40 до 60 години - старата мома. От 60 пак иде повторение, от 60 до 80 е пак младата мома. В нея се заражда желание да обича младите. Изобщо има стари баби, които на 60 години се женят за някой стар дядо. От 80 до 100 години е вече възрастна мома и от 100 до 120 години е стара баба. Тя вече придобива всичкото знание. Два пъти се подмладява.

Първите 7 години си на физическия свят, вторите 7 години си в астралния свят, третите 7 години - в умствения свят и четвъртите 7 години - в причинния свят. Горещо в тия светове ще минете. Тъй щото след 49 години тебе ще ти се дадат условия да ти се повтори нещо. Ако нещо не си направил, ще дадат пак същите условия да направиш туй, което си пропуснал. Ако втори път не го направиш, след 49 години ще имаш пак същите условия. В живота два пъти ти се дават условия за нещо. Значи онзи е умен човек, който първото условие използва.

Има три зрели възрасти: от 1 година до 30 години - това е физическият живот на човека. Тридесетата година - това е зряла възраст за живота. До 60 години е духовният живот на човека. Шестдесетата година представя зрелият живот на духовния човек. Третата фаза е до 90 години. Тя представя умственият живот на човека. Човек почва да разбира Божественото. Когато стане човек на 90 години, едва ще почне да разбира Божественото.

След като живеем 20-30 години, от деца имаме едно състояние; после в зрялата възраст имаме друго състояние, мислим друго; като остареем, мислим друго. Сега, тия 3 състояния на живота аз ги наричам 3 фази. Едната фаза е свързана със стомашната система. Другата фаза, на зрялата възраст, е свързана с дробовете. Третата фаза е свързана с мозъка. В зрялата възраст

човек живее в дробовете. Като дете живее в стомаха, в слънчевия възел. Като остарее, живее горе в главата си. Тогава има всичките неща

Аз разделям човешкия живот на 3 фази. Някои го делят на 7 фази. Ако първата фаза от 20 години преживееш добре, аз ти предричам, че и вторите 20 години ще живееш добре. Ако и тях преживееш добре, и третите 20 години ще преживееш добре. Тогава ще мога да заключа, че на 60 години ще бъдеш в разцвета на живота си. Онова, което става на 30 години, и на 60 години ще бъде. Щом се качиш на върха на 60-те години, тогава ще живееш още 60 години добре. Животът ни е разделен на три части. Ако първото деление от 20 години прекараш добре, на върха ще бъдеш на 60 години все така добре. Щом дойдеш на върха, ти по никоя начин не можеш да живееш само 60 години. Но ако долу, в лошите условия си живял 15 години добре, аз мога да ти предскажа, че имаш да живееш само 30 години: 15 години и още 15 - 30. Ако през първото деление си живял само 2 години добре, ти ще живееш само 4 години. Но тази наука е опасна, по-добре е хората да не я знаят. Защо? Понеже хората не са живели хармонично, лесно може да се предвиди за някой, че след няколко часа ще свърши. По-добре е човек да не знае кога ще умре.

Трябва човек да има търпение, за да постигне своите добри желания. За да се постигнат добрите желания, има един закон, който върви периодически. Според този закон нещата се повтарят на всеки 22 години. Ако преди 22 години е станало нещо, след 22 години пак ще се повтори, но в друга форма. Значи през всеки 22 години ще имаш един прилив и един отлив. Ако на 22-годишната си възраст изгубиш първия прилив, като станеш на 44 години, ще имаш втория прилив. На 66 години имаш третия прилив. На 88 години ще имаш четвъртия прилив и така ще се продължава до 120 години, до което време ще имаш няколко прилива. Важно е да използваш този прилив и този отлив разумно. Когато дойде едно неразположение, не казвай, че си неразположен, защото и неразположението е полезно.

Има преходни форми и състояния, но има и постоянни. Както и да изменят една форма, в края на краищата природата ще я превърне в постоянната ѝ форма. Коя форма е постоянна за човека: детската, формата на възрастния или тази на стария? Нито една. И трите форми се изменят, понеже те представят условия за учене. Като минава от една форма в друга, човек се учи. Коя е истинската, реална форма на човека? Тази, която никога не се изменя.

Човек минава през няколко фази на живота, докато успее да включи всичко в себе си. Първата фаза на човешкия живот е личният или материалистическият живот, когато той живее само за себе си. Втората фаза е общественият или духовният живот, когато човек живее за дома, за обществото, за народа си. Третата фаза на живота е общочовешкият или Божественият, когато човек живее за цялото. Не е лошо да живее човек за себе си, но той трябва да преработи своята инертна материя. Това се постига само чрез възвишения живот, който се ръководи от Разумното Начало в света. Само разумността е в състояние да прообрази, раздвижи и преработи инертната материя.

И тъй, личният живот има отношение към материята, общественият - към силите, общочовешкият - към Божествените мисли, които направляват целия живот. Всеки човек трябва да се стреми към общочовешкия живот, да оформи и развие ума и сърцето си, да даде простор на духа и на душата си. Това е правият път към самовъзпитание. Да живее човек за цялото, не значи, че не трябва да живее за себе си. Религиозните казват, че човек трябва да живее само за Бога. Това е ограничено разбиране на живота. Човек трябва да живее за Бога, за ближния и за себе си.

Влезе ли в областта на общочовешкия живот, човек се свързва с цялото, в което влизат всички същества от най-малките до най-големите. При това положение човек започва да гледа еднакво и на растенията, и на животните, и на хората.

Преди известно време един приятел ми разправяше един арабски анекдот. Той е следният. Когато Господ създал света и всички животни, определил на всяко животно да живее по 30 години: на човека определил 30 години, на магарето - 30 години, на кучето - 30 години и на маймуната - пак 30 години. Един ден Господ повикал магарето и го запитал: „Ти благодарно ли си от 30-те си години?“ „Е, Господи, не искам да живея 30 години, много са ми! Този бой, тези подигравки, които се сипят върху ми, тежко е да го нося 30 години, намали ги малко - поне наполовина. Вземи 15 години.“ Понеже човекът бил цар, живеел добре, казал: „Господи, аз съм цар, ще управлявам дълго време, дай на мен тези 15 години“. Той имал 30 години и като взел 15 години от магарето, станали му 45 години. После Господ извикал кучето и го попитал: „Ти доволен ли си от твоите 30 години?“ „Много са ми тия 30 години, да ходя да се скитам

натук-натам, да зъзна на студа, посъкрати ги малко." Съгласил се Господ, взел 15 години от живота на кучето и пак ги дал на човека, та му станали 60 години. Най-после Господ извикал и маймуната: „Ти благодарна ли си, че ще живееш 30 години?" „Не, не искам, Господи, да бъда подигравка на света, да ме карат да се качвам и да слизам от върлините, много ми са тия години, посъкрати ги малко." И от нея взел Господ 15 години, та ги дал на човека. Затова животът на човека се продължил повече, отколкото на другите животни.

Питам сега: какво е искал да каже този, който е създал анекдота? Каква идея е скрил в него? Ако питате турците защо страдат хората, те казват, че хората страдат, защото са серсеми. От този анекдот, според арабите, до 30-годишната си възраст човек живее добър човешки живот; от 30-годишната си възраст до 45 години живее магарешки живот; от 45 до 60-годишната си възраст живее кучешки живот, а от там насетне - маймунски. Щом дойде човек до годините, които е взел назаем от магарето, казват: е, от магарето си взел. Като дойдат в живота на човека много страдания, казват: е, от кучешкия живот си взел, нищо, ще теглиш. Щом дойде човек до годините, които е взел от маймуната, казват: е, от маймуната си взел, ще се подиграват всички хора с тебе.

Изводът се състои в това: ако постъпваме според ума на магарето, ще носим последствията на магарешкия живот; ако постъпваме според ума на кучето, ще носим последствията на кучешкия живот; ако постъпваме според ума на маймуната, ще носим последствията на маймунския живот. Значи всеки един живот се обуславя от степента на вътрешната интелигентност, т.е. от съзнанието, което човек има.

Човек се развива до известна възраст, когато растенето спира. Растене и спиране има периодически. И застои има. И в този застои започва растенето на друго същество - вие събирате известна енергия за следната година.

Ако детето не расте, не може да се развива. Ако възрастният не расте, също не може да се развива. Казват, че човек расте само до 25-годишна възраст и после престава. От 25 години нагоре той престава да расте на височина, но расте на широчина. Дали на височина или на широчина расте, важно е, че в организма става постоянна промяна. От 25 години нагоре расте и се развива мозъкът. Това продължава до старини, даже и до 120 години. Докато расте, човек може да бъде полезен.

До 45 години расте човек, до 45 години като яде, пчели, а от 45 до 90 години губи. Колкото и да вземеш, всякога губиш. От 1 до 45 години тялото се увеличава, от 45 започва да намалява.

Тялото ни представлява една Божествена дреха, която постоянно се подновява. На всеки 7 години тя се подновява. Според старите вярвания, или според някои научни данни, на всеки 7 години тялото се изменя. Според някои научни данни се знае, че на всеки 3 месеца човек изменя всичко, каквото има в себе си. Благодарение на тази постоянна обмяна, която става, човек се чувства здрав и бодър. Ако не знае как да изменя дрехата си, човек остарява.

Шестдесет години — това е зенитът, върхът. Истинската работа започва от 60 години нататък. Няма какво да бързате да заминавате за онзи свят. Като отидете на онзи свят, пак ще искате да дойдете тук, на земята.

На върха на една висока планина, двете страни на която са стръмни, горе има много хубаво място. Раждаш се ти в долината и започваш да пъплиш, искаш да се изкачиш до горе, до върха. Качваш се, но ти не се спираш там, искаш да видиш и от другата страна на планината какво има. Там има точно това, което си минал. Виждаш едното и другото място и почваш да слизаш, докато пак дойдеш до основата на планината и кажеш: „Интересно е на върха". Интересно е, но малко се стои горе. Като се качиш на най-високото в живота си, там ще се спреш за малко и ще започнеш да слизаш.

Като станете на 60 години, Слънцето е перпендикулярно, ти си на най-високото място. От 60 години минаваш на другия гребен, започваш да слизаш. На 120 като дойдеш, ти си там, дето си започнал. Направил си един полукръг: качил си се на една планина и си слязъл в живота.

Онези, които не разбират законите на Бога, ще намерят едно голямо противоречие. Той започва от доброто и се качва до разумното: едно възлизане и едно слизане. До разумното само веднъж ще идеш, до доброто - два пъти. Като идеш при земята, при него ще слезеш и като слизаш, пак при него ще спреш. Ще слезеш в същото положение отдето си започнал. Сега, защо вие два пъти срещате доброто, а разумното само веднъж? Два пъти срещате доброто, понеже човек е раздвоен на земята. Веднъж ще срещнеш доброто, че е жена, втори път ще

срещнеш доброто, че е мъж. Понеже в умствения свят няма раздвояване, в Божествения свят мъжко и женско няма, затова при него само веднъж ще идеш. Щом повториш, ти си раздвоен в себе си. Тогава светът има раздвоение. Ти си в един свят на промени, не си в света на реалността. Ти, в младините отдето започваш, пак там ще слезеш. Както си бил слаб в детинството, така и в старини ще бъдеш.

От 50 до 120 години работата е най-полезна и ползотворна, това е работа за вашето повдигане и за повдигането на цялото човечество.

Някои от вас сте на 45 години, някои на 50 години, някои на 60. Тези, които сте на 50 години, влезли сте в чувствата, едва сега се влюбвате, любовни работи, романи. И на 60 години може да се влюбите. Всеки може да си прави шеги. Като седиш, да фантазираш. На 60 години може да бъдеш поет, на 70 години - да оправиш света, да туриш ред и порядък, на 80 години - да бъдеш щедър, да раздаваш добрините, които имаш, на 90 години - да ходиш да освобождаваш: хората от затвори, да кажеш: „Излез навън на чист въздух!“ На 100 години ще покажеш каква е обществената банка. На 110 години ще покажеш от какво произтичат противоречията в живота. На 120 години ще покажеш как да живеят в съгласие мъже и жени, братя и сестри, и всичият свят.

Човек говори глупости до 48-та година, може да прави много глупости. От 48 години до 68 години живее един обикновен живот. От 68 години до 98 години живее един талантлив живот, а от 98 до 120 години живее живота на един светия.

Във физическия живот до 19 години младите са гъвкави, голяма пластичност имат в тялото, в движенията. Приятно е да видиш хубаво движение. Това хората го запазват до 35 години. След 35 години майката започва да става критична, загубва тази гъвкавост, вече няма тази гъвкавост, едва се огъва. Обикнете числата 19 и 35, те са крайни полюси.

Казват: „Дядо ми беше много учен човек, много благороден човек, големи постижения имаше. Дядо ми едно време голям пехливанин беше.“ Пехливанин не когато е на възраст. От 50 години нагоре пехливанин не може да бъде. Пехливанството започва от 21 години и свършва до 40 години.

В детинството човек трябва да плаче. От 7 години нататък детето трябва да плаче по-малко, а да яде хубаво. Като стане на 21 години, той трябва да учи хубаво. Като стане на 33 години, той трябва да оре нивите си и да ги отглежда добре. Като стане стар, той трябва да възпитава мислите и чувствата си. На стари години няма защо да плаче, той е научил вече тази наука. И плачът е наука.

Няма един истински плач в света. Той се случва може би на десет, двадесет години. В един живот от 33 години може веднъж да се случи да плачеш. То е истински плач. От 29 години до 30 години човек минава най-голямата скръб. Има едно място, дето човек може да поплаче малко. Другият плач, той е по навик.

В 33-та си година човек влиза съзнателно или несъзнателно в по-духовен живот, уравновесява се вътрешно.

Младостта може да се уподоби на инволюционния процес, слизане в материята. Този процес продължава до 33-годишна възраст. От 33 години нагоре започва еволюционният процес, качване, възлизане. И този процес продължава около 33 години, човек живее средно около 66 години.

Вие трябва да дойдете до онова съзнание, при което повече да не остарявате. Като дойдете до 33 години, повече не трябва да остарявате. Щом дойдете до 33-годишна възраст, ще се задържите такъв, какъвто сте в този момент и ще останете колкото време искате млад.

Щом се научите да любите, няма да остарявате, ще бъдете млади, на 33 години. Като остареете, ще снемете старите си кожи, така ще се подмладите.

Като ученици, вие ще гледате да се освободите от думата „стар“. Няма да мислите, че сте стар човек, но сте изпратени да се учите. Като ви питат на колко години сте, вие ще кажете: „Аз съм на 33 години“. Тия, които не са дошли до тази възраст, ще задържат в ума си 21-та си година, а тия, които са минали тия години, ще задържат в ума си 33-та година. „На колко години сте?“ „На 33 години.“ „Как тъй?“ „Е, моите години не се менят.“ Тогава питам: ако ти имаш 33 слънчеви години, на колко нагли години се равняват те? На 660 милиона години. Така и ние трябва да бъдем последователни. Ще покажем на хората, че сме от тия, които не остаряват. За да изживеем една слънчева година, изискват се 20 милиона наши години. Ние сме в началото на 21-ата си година или в началото на 33-та си година. Идущата година ще бъдем пак на 21 или на 33 години. Ще кажете: „Как така?“

Ние трябва да мерим нашия живот с живота на Слънцето, а не с живота на земята. Ние остаряваме преждевременно, понеже са ни отделили от слънчевата енергия, а са ни свързали с енергията на земята.

Когато говорим за стари и млади, ние разбираме физическия живот на хората. Дойдем ли до ангелския живот, там няма стари и млади. Там всички са 33-годишни. Там по-стари от 33 години и по-млади от 33 години не съществуват.

Крайният предел на сегашния живот е 120 години. Има изключения, когато някои хора живеят и над 120 години. Дали си готов, или не, след 120 години ти трябва да напуснеш училището на земята и да отидеш в друго училище. Така ще минеш през една вътрешна смяна на състоянието. Без тия смени човек е в обикновения живот, дето изгубва смисъла на всички неща.

Според новото учение, на човека е определено да живее 120 години и до това време да си служи сам, да не се нуждае от ничия помощ. Човекът на новото учение не трябва да боледува. И като дойде време да заmine за онзи свят, той пак трябва да бъде здрав, да не е боледувал.

Засега на човека е определено да живее 120 години на земята, съблече ли по-рано старата и нечиста дреха, казваме, че преждевременно е напуснал земята.

Като живеете добър живот или добрият ви живот, това е тъкане, това е устройване на вашия организъм за бъдеще. Всичките ваши мисли, чувствания и всичките ви волеви актове, които сега употребявате, в каквото и да е направление, те ще влязат в бъдещия ви строеж. Казвате: какво ще добием? Ще добиете. Днес ако не, може би след години, след 10, 20, 30, или след 50 години, след 120 години вие ще имате един завършен резултат в края на този живот, който сега имате. Сега всеки един от вас има един живот от 120 години, такъв един кредит имате, който ви е определен. $120 = 3$. Да допуснем, че някой живее 60 години, тогава той едва е реализирал 6; който е реализирал 70, той има 7; 80 - 8 и 90 - 9. Питам: тези, които са реализирали 6, 7, 8, 9 - кой е реализирал повече? В дадения случай числата 6, 7, 8, 9 се произвеждат от числото 3. Те са части на едно цяло. Това е общият капитал, с който човек разполага, а вие сте разполагали само с 60 или със 70, а други с 80 от капитала си, а другата част от капитала остава неизползвана. Следователно, ако сте един умен човек, вие може да се ползвате.

Но щом дойдете до 120 години, там ще се смени процесът. Втория път тогава, колко ще имате? ("Тогава ще имаме повече.") Е, колко? ("Двойно повече."). Природата е голяма скъперница. Втория път вие ще имате това число -121. Всичка та ви придобивка за 120 години, тя ще тури в единицата. Но единицата показва, че капиталът на цял един живот е използван. И тази единица къде може да се види? Като се погледне човешкото лице, като се погледне човек в неговото лице, могат да се знаят хилядите години, които той е прекарал.

Престанете да мислите, че сте стари! 85-годишен бил някой и се смята за стар. Че какво са 85 години за Космоса? Вие сте едно бебче още. Животът е вечно подмладяване. Ще отивате в Божествената работилница, ще се подмладявате, тук ще остарявате, пак ще се подмладявате и така няколко пъти, докато сами се научите да се подмладявате.

Като сте на 80 години, казвате: "Стари сме". Що са 80 години? Вие не сте работили - 80 години земята се е мъчила, 80 пъти обиколила около Слънцето, пък вие сте се уморили. Мязате на мухата в онзи анекдот, дето мухата се качила на рога на вола и казала: "Цял ден орах на нивата". Волът и нея носил, а тя мисли, че орала.

Никога не дръжте в ума си отрицателна енергия! Например някой ти казва: „Аз не съм много надарен. Нямам много големи дарби, с обикновени таланти съм, минал съм възрастта. За някое друго съществуване ставам." В това няма никаква философия. Ти на колко си години? Че си бил на 20 - 30 години, възраст ли е това? 30 - 36 години, това са три юпитеровски години. Ако отидеш на по-далечните планети, няма даже да имаш и една година. А пък ако отидеш на Слънцето, което прави едно завъртане по своята орбита за 20 милиона години, на колко години си тогава? Слънцето, като се завърти за 20 милиона години, имаме една слънчева година. На Слънцето хората трябва да живеят много дълъг живот. Ние мислим, че 20 милиона години е грамадно нещо.

Най-първо трябва да научите онова, което хората могат да ви дадат, и най-после ще дойде Божественото. Вие сте правили много усилия в това отношение и може да имате една нова мярка за живота. Лошото е, че сега смятате, че годините са напреднали. На колко години сте? Според мен годините не са важни. Христос казва на учениците: „Не е важно за вас да

знаете годините и времената, които Господ е турил в Своята власт. Важен е днешният ден." Ако вие знаете мерките на деня, годината не съществува. Годината се състои от дни. Един ден е нещо реално, от изгрева до залеза на Слънцето. Това е цял един живот, който минавате. Какво струва един ден? Един ден е равен на 120 години. Това, което преминавате в един ден, трябва да имате в миналото 120 години, за да имате същата опитност. Вечерта вие сте преминали 120 години, заминавате за другия свят. Спите. Това е умирање. На другия ден се събуждате, пак се раждате.

На 120 години какво ще добиеш, кажете ми! На 120 години турям запетая след 12, на 120 години ти си на 12 години; нулата, това са условията. На 120 години ти си направил в своята зодия едно обръщение. На 120 години като станеш, ти си само на една година, обиколил си веднъж своята зодия.

Вие трябва да развивате в себе си физическите сили. Човек до стари години има какво да развива в тялото си. И ако вие бихте следвали законите на природата, човек би живял много естествено. Сега крайният предел е 120 години. Има 12 зодии. Значи във всяка зодия по 10 години, те са 120 години. Но човек не може да направи един кръг - някои живеят само един месец, някои една година, 10, 20, 30, 50, 60, 70, 80. На 80 години почват да мислят, че са остарели и казват, че трябва да вървят за другия свят, нямат с какво да се занимават повече на физическото поле.

Аз ви препоръчвам да работите върху себе си. Някой минал 45, 50, 60 години. Ти и на 120 години като станеш, работи. Едно слънчево същество на една година, то е на 120 милиона наши години. Слънцето, за да обиколи около своя център, му взема 20 милиона години. Едно същество на 20 милиона земни години, то е на една слънчева година. Ти си на 100 години - каква част съставлява от Слънцето? Говорите за старост. 120 години са играчка, нищо не значат. Да мерим живота с Любовта.

Хората мислят, че заченатото дете няма никакво отношение към живота. Какъвто е животът на детето в утробата на майката 9 месеца, такъв ще бъде и животът му на земята 120 години, нищо повече. Деветте месеца в утробата на майката определят живота до 120 години, а пък какъвто ще бъде животът на земята от 120 години, такъв ще бъде и животът в другия свят. 120-те години, които живееш на земята, определят живота ти в Небесния свят. Там ще живееш 2500 години. 120 години на земята - 2500 в невидимия свят. Сега 2500 години не може да живееш, защото има основание за това. Вие не сте седели 9 месеца в утробата на майка си, родени сте по-рано. Някои се раждат един месец по-рано. И в оня свят не могат по-дълго време да седят.

Като умреш, ти си свободен и си вече млад. Тук си бил, например, на 120 години, а като умреш, имаш друго тяло - млад си като момче на 15-16 години. Но не за всички души е това. За умните души смъртта е освобождение, а за неумните - мъчение. За това, което можеш да направиш на Земята за 50 години, в другия свят се изискват 250 години.

В духовния свят старостта се определя от това, колко пъти човек се е прераждал на земята. Прераждал се е да кажем 500 пъти по 100 години - 50 хиляди години. Той е възрастен човек.

Та когато искате да станете богати, вие губите вашите енергии. Когато искате да станете много учени хора, когато искате да станете изведнъж за 10-15 години учени, вие губите вашата енергия. Аз ще ви определя така: за да станете дете така, както трябва, едно прилично дете, на вас ви трябва 25000 години да живеете! Така ще станете едно дете на свят. За да станете на средна възраст - на 14 години, трябва ви още 25000 години. За да станете на 21 години, трябва ви още 25000 години. За да станете на 45 години, трябва ви още 25000 години. А за да станете на 120 години, колко ви трябва? Трябва ви милиони години! За едно дете казват: то е едно дете на една година. Ако всяка година умножите на 25000, вие ще намерите едно число.

Земята постоянно се движи около Слънцето и се върти около себе си. Значи те са две състояния. Аз правя следното уподобление: първото състояние, т.е. въртенето на земята около себе си, то е да мислим за себе си. Това е нашата ос. А пък да обичаме ближния, този закон уподобява на въртенето на земята около Слънцето. А пък Слънцето с цялата Слънчева система се движи около своя център и с него ние правим един голям кръг. С Любовта, в 24 часа, ще се завъртите около себе си, за 365 дена ще се завъртиш около Слънцето. Ние говорим за Божествения живот в нас. Той изисква един дълъг период. На Слънцето му взема 20 милиона години, за да обиколи около този Божествен център. Питам: ти, за да направиш

това, колко пъти трябва да дойдеш на земята? Ако при всяко идване ще живееш 120 години, то колко пъти трябва да се преродите, за да изкарате една слънчева година на онзи Божествен живот? Това ще пресметнете като разделите 20 милиона на 120. Ако ти се завъртиш около себе си, ще имаш една малка придобивка. Ако се завъртиш около Слънцето, ще имаш по-голяма придобивка. А пък ако се завъртиш заедно със Слънцето около онзи Център, ще имаш една голяма придобивка. И животът ти ще се осмисли.

Представете в ума си три положения: дръжте положението в живота на едно дете, дръжте живота на един възрастен човек в ума си и дръжте живота на един стар човек в ума си. Тия три положения да бъдат като полюси в ума ви. Вие трябва да имате едно дете, трябва да имате един мъж на зряла възраст и трябва да имате един стар човек, не хилав човек, а мъдрец във вашия ум. Тогава вие съставяте един цял възрастен човек на 33 години. Това дете, този възрастен човек и този старец на 120 години съставят един дом. Тогава ще имате една основа, върху която ще можете да градите.

МЛАД, ВЪЗРАСТЕН, СТАР

Докато е на физическия свят, човек минава през три състояния: млад, възрастен и стар. В Божествения свят тези три състояния символизират трите велики добродетели: младият представя Любовта, възрастният - мъдростта, а старият - истината. Следователно, ако младият не може да придобие живота, Любовта в него още не е дошла; ако възрастният не придобие знанието, мъдростта в него още не е дошла; ако старият не придобие свободата, истината в него още не е дошла. Млад ли си, с тебе е Любовта и животът; възрастен ли си, с тебе е знанието и мъдростта; стар ли си, с тебе е истината и свободата в себе си. Че косите и брадите ви са бели, това нищо не значи. Тази старост е от особено естество. Старостта подразбира състояние, в което човек се е освободил от всички ограничения на живота. Старият е свободен да прави всичко, каквото пожелае. Старият може да се подмлади, да стане колкото иска млад. Той става магьосник, може да прави каквото си иска.

Ако младият е роден глупав, глупав си остава. И като стар, пак глупав си остава. Младият, роден мъдър, мъдър остава. Така е законът.

Каква е разликата между младия и стария човек? Младият винаги е малък, старият е винаги голям. Младият е семка, старият е дърво. Младият човек е цвят, старият е плод.

Старият умира, младият оживява. Младият се подмладява, старият остарява.

Тогава как ще определите какво е младостта и какво старостта? Младостта е едно качество и старостта е едно качество. Вие нито от младостта можете да се избавите, нито от старостта. То е смешно! Вие искате винаги да бъдете млади. Ако бъдете само цвят, без да станете плод, да завържете семка, какъв ще бъде вашият живот? Един цвят, който окапва, безплоден цвят. Младият, който не може да остарее, е един безплоден цвят.

Питам: тогава къде е смисълът? Според природните закони без смисъл животът е невъзможен. Младият е началото на живота, старият е краят. Следователно ти като млад започваш да живееш, а като стар свършваш. Младият казва, че старият е глупак. Старият пък казва на младия, че той е глупак. Тогава и старите са глупци, и младите са глупци. Може да трансформираш мисълта: и старият, и младият са мъдrecи. Какъвто е младият, такъв е и старият. Какъвто е старият, такъв е и младият. Аз ви слушам понякога да казвате: „Той е стар човек, глупав“. Щом кажеш на стария човек, че е глупав, и ти си подобен нему.

Ако старият не може да се подмлади и ако младият не може да остарее, и двамата са глупаци. При остаряването се носи по-голям товар, ще помагате повече на хората.

Младият е цъфнала череша, възможностите на плода са скрити в него, а старият е узряла череша - плодовете са реализирани. Младият ще го помиришеш, старият ще го вкусиш.

Кой човек наричаме млад? Докато Сатурн не се е проявил в човека, докато е весел, той е млад. Щом Сатурн се прояви в него, той е стар. До колко години човек е млад? И 100-годишен да е, щом е весел, разположен, той е млад. Който пада духом, не е млад. В този смисъл всеки сам може да си отговори, млад ли е или стар. Ако раните ви заздравяват лесно, това показва, че мислите и чувствата ви са добри. При това положение вие минавате за млад човек. Онзи, на когото раните не заздравяват лесно, е стар. Лекарите ще кажат, че причината за това е нечистата кръв. Ние вадим друго заключение, а именно: старият има нечиста кръв. На младия кръвта е всякога чиста. Тъй щото, ще знаете, че старостта не е нито във външния израз на човека, нито в годините, но в нечистата кръв. Стар човек е онзи, който се спъва от

злото. Който не се спъва от злото, е млад. Младият е добър, старият - лош; младият е силен, старият - слаб.

Ще ви кажа нещо, за което не сте мислили: в младия има условия да остарее. То е слабата страна, че у младия има условия да остарее, има условия да престъпи Божия закон, а щом го престъпи, ще остарее. В стария има условията да се подмлади. То е Божествената страна на стария. Ти като млад, ако не разбираш Божия закон, трябва да знаеш, че има условия да остарееш. И щом остарееш, ще умреш. То е човешката страна. След като остарееш, ако съзнаваш, че в старостта има условия, за да се подмладиш, то е Божествената страна - ще се подмладиш. Но, ако в старини изгубиш туй условие, ти няма да се подмладиш. Защо сте остарели? Защото не знаете, че във вашата младост се крие старостта. И като остареете, пак не подозирате, че във вашата старост се крие младостта. Две неща не знаете: първо, че в младостта се е скрила старостта; и когато остареете, казвате: „Остаряхме. Какво мислихме, какво бяхме и какво станахме!“ - и тогава пак не подозирате, че в старостта е скрита младостта. Значи, когато човек се ражда, дяволът се крие в младостта. И трябва да го намериш този дявол. Да го изгониш, да не му позволиш да се проявява.

Докато човек е здрав, лесно се разрешават въпросите, но като заболееш и се молиш, и не знаеш: дали ще оздравееш, тогава? По някой път мислим, че Господ ни слуша. Я се помолете да не остареете! Можете да се молите колкото искате, но няма да бъдете млади като децата. Вие сте повярвали в едно нещо, което не съществува. Старост в света не съществува. Тогава под „стар“ какво да разбираме? Всеки, който заболее, е стар.

Някой изгуби правия ход, някой като стане кахърен, навежда се, свива гърдите, започва да се образува кривина на гърба. Той гледа към земята. Че какво ще добие от земята? Нищо няма да добие. Ще гледаш към Слънцето, към центъра на Слънцето и към центъра на земята. Старият и на 120 години като стане, да бъде като свещ прав. Младата мома, старият, свещеникът, учителят прави като свещ да бъдат. Щом като се изкривиш, не можеш да приемеш светлината правилно, не можеш да приемеш топлината правилно и не можеш да приемеш силовите линии на волята си.

Старият човек се огъва към земята. Докато е млад, неговият материализъм е външен, а пък като започне да остарява, външно е идеалист, но отвътре е материалист. Това е голямото нещастие на старите хора. Той започва да се страхува - парите и всичко друго държи във възел. Младият е материалист, но дава, щедър е. Има упование в себе си. А пък старият - не. Та мнозина сте попаднали в линията на вътрешния материализъм. Има едно външно безверие, но има и вътрешно безверие. Има едно външно безлюбие, но има и едно вътрешно безлюбие.

Любовта дава, а не взима. Затова децата са гъвкави, пъргави. Да обичаш някого, значи да влезеш в него, да му дадеш нещо и да се зарадваш, че си дал. Това подразбира млад човек.

И тъй, младият е като топлината, старият — като светлината, младият топли, старият свети.

Младият събира ли или разпръсква? Младият разпръсква. Той е всякога много щедър. Младите хора са крайно щедри. У тях има щедрост. Старият има вече качествата на една умна жена: той събира всичко наоколо. Старите хора ще ги видиш, че имат лешници, орехи, ябълки, парцали, корени. Младият даже не знае цената на парите. А пък старият знае колко струват парите. Той събира и ядене, но не знае как да яде горкият! Изпадали му са зъбите. Каквото и да яде, разваля му се стомаха, а пък на младия, каквото и да яде, всичко му е сладко. Ако вие сте изгубили смисъла на живото, вие сте остарели.

Какво е предназначението на стария човек? Да раздава. Какво е предназначението на възрастния? Постоянно да събира. В своето сърце събираме хубавите желания, в ума си раздаваме тия желания, които се превръщат в една изработена мисъл, която ние можем в една поетическа или религиозна форма да я раздадем. Има начини за раздаване на мисли.

Разправяше ми една стара жена: „Мома бях, но пропаднах от любовни работи, главата ми побеля. Най-напред ми израсна един бял косъм и аз го изтръгнах. След два дена ми израснаха два бели косъма - и тях изтръгнах. След това ми израснаха четири бели косъма - изтръгнах ги, но ми израснаха осем. Изтръгнах и тях, израснаха ми шестнайсет. След това престанах вече да ги изскубвам и главата ми побеля.“ Защо побелява главата на човека? Защото е зима вече. Вън е станало студено, а отвътре е топло.

Всичко онова, което Бог е създал, има своя смисъл. Трябва да се учите. На младите, докато станат възрастни, главите им са черни, а щом остаряят, побеляват. Какъв е смисълът на белите и на черните коси? Защо побелява главата? Най-първо имаш коса с черен цвят, за да се

научиш да събираш. Чашата има черен цвят, изпразнената чаша като се обърне надолу е бяла. Старостта е наука да раздаваш, тя е щедрост. Вие, които сте остарели, казвате: „Побеля ни главата, но няма какво да раздаваме“. Аз правя заключението: на млади години не сте събирали, затова сега няма какво да раздавате.

Има известни правила, по които човек може да разбира нещата. Но понеже ние сме попаднали в едно течение на една хазартна игра в живота, хората мислят, че късметът ги очаква. Казват: „В младини не сме имали късмет, но в старини. ..“ Законът е: ако на младини не си късметлия, и на старини няма да бъдеш. Какъвто си на младини, такъв ще бъдеш и на старини.

Разумен е младият човек, който е пригответил условия за разумен живот на старини. При всичките тия мъчнотии, трябва да пригответе условия за старини. Глупавият постоянно се безпокои и чака, че в старини ще бъде още по-добре, а той повече загазва.

Често устата на децата са красиви. В младини имат красота, а в старини изгубват тази красота. На младини от 12 години нагоре носят има особен строеж, а на старини хората изгубват своята красива форма. Ние не спазваме закона. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“. Ние започваме да мислим, че остаряваме. Мислим, че много знаем. Какво знае старият повече? Едно дете знае повече от стария. То лесно се примирява, а пък един стар човек не може да се примири. Едно дете се сбие с друго, теглят си косата и след половин час пак се сприятеляват. Със старите това не става, понеже материята на стария човек не се поддава на примиряване.

Младостта, това е движение, старостта, това е застой, почивка. Едно тяло за да бъде старо, е в застой, за да бъде младо, е в движение. Всеки, който не се движи, е стар, всеки, който се движи, е млад. Всеки, който не мисли, е стар, всеки, който мисли, е млад. Всеки, който прави добро, е млад, всеки, който не прави добро, е стар. Писанието казва, че старият човек е, който не прави добро. В човека има двама: има един, който е стар, има един, който е млад. Недоволството в човека е старостта, доволството в човека е младостта. Радостта е младият, скръбта е старият. Здравето това е младостта, болестта това е старостта. Богатството, това е старостта, сиромашията, това е младостта. Ленивият е стар, прилежният е млад. Прилежанието е младост, леността е старост.

Човек не може да бъде нито стар, нито млад. Младост и старост — това са вътрешни психологически състояния у човека. Човек не остарява само по своя собствена вина. Хиляди поколения са живели нередовен живот, в който са изгубили всичко най-свещено от себе си и днес тия души, изостанали в своето развитие, пъшкат, страдат, чувстват се остарели. Казвате: „Какво общо имат тия души с него?“ Те са свързани кармически с него и докато той не изправи отношенията си към Бога, винаги ще се намира под тяхно влияние. Днес по обратен начин ще си внушавате, че и 500 години да живеете, вие пак може да бъдете млади и свежи. Младостта на човека не седи във външните промени, но в полето на неговата душа и в мощността на неговия дух.

Казвам: под думата „малък“ и „голям“ разбирайте процес на движение. Един предмет, поставен в точката А, ще бъде по-голям, отколкото в точката В. Защо е по-голям? Защото е по-близо. А е по-голям, а В е по-малък. Но то е по отношение на движението. Защото в природата има един свят реален, абсолютен свят, дето формите не се менят. Всяко тяло, всяко същество си има определена форма, която остава през всичкото време една и съща, не се мени. Те са същества с известни неизменливи форми. Да кажем, вие сте млади. Младостта е по отношение на движението. Движете се, остарявате. Кой е по-близо, младият или старият? Старият се отдалечава, младият се приближава. Вие обичате младостта, защо? Защото младостта се приближава при вас. Не обичате старостта, защото се отдалечава от вас, много естествено. Младостта допринася нещо, старостта отнася нещо.

Младостта е едно Божествено благо. Старите хора с белите бради и коси, с бръчките, с немощта си са карикатури на природата. Младото е изявеното, красивото, пъргавото с хубавите линии, чело, лице, очи, нос, от което лъха нещо свежо и хубаво. От ангелите, Божиите служители, излиза нещо хубаво. Ние сме остарели преждевременно. Те са на милиони години и не са остарели, а ние на 10, 20, 60 години вече сме стари. Не бива да остаряваме така скоро.

Питам: какво нещо е стремеж? Стремежът на един дух в пространството е да се въплъти. Стремежът на едно дете, което се е въплътило вече, е да расте. В растенето детето започва от едната точка, достига известна височина, отдето започва да слиза като образува крива линия, която свършва на другата опорна точка. Младина и старина са двете опорни точки в живота на

човека. Като минете пътя от детинството до старостта, ще намерите двете опорни точки на вашия живот. След туй, като се върнете втори път, ще градите върху тия точки, ако не сте ги забравили; ако сте ги забравили, ще почнете отново. Има хора, които само кръстосват, никога не градят. Върху двете опорни точки трябва да се сложи една крива линия. Това е закон на движение. Туй движение се изразява в човешката мисъл.

Старият трябва да се подмлади, а младият — да запази младостта си. Смисълът на великия живот седи в трансформиране, в превръщане на енергиите от едно поле в друго, при което електрическите сили могат да се превърнат в магнетични, а магнетичните - в електрически. В природата съществува закон за превръщане на енергиите.

Както двата крака, двете очи, двете ръце вършат заедно една обща работа, така млади и стари трябва да работят за едно, да вървят напред. Ако срещнете един стар цигулар, не го критикувайте, но дайте му импулс да свири. Доведете една млада мома пред него да го вдъхновява. Той ще поглежда към нея и ще свири. Младият дава импулс, а старият използва живота. Старият никога не може да даде импулс, а младият никога не може да използва живота. Ето защо стари и млади трябва да се съберат заедно: младите да дават импулс, старите да използват живота. Ако нямаш подтик, извикай един млад човек да те импулсира. Ако имаш импулс и не знаеш как да го използваш, извикай един стар човек да го импулсираш.

За да расте и да се развива правилно, младият трябва да държи в ума си следната мисъл: да бъде винаги млад и чист. Ако не е млад и чист, преждевременно ще изгуби младостта си и ще остарее.

Чистотата прави човека млад, а знанието го прави мъдър. Задачата на стария е да разреши закона на безсмъртието.

Щом сте млади, трябва да пазите чистотата си. Тогава вие имате право да се занимавате с Любовта.

Човек непрестанно расте от слава в слава, от знание в знание, от сила в сила. Мислите ли, че това, което сте достигнали, е достатъчно, вие се намирате в заблуждение. Човек всякога има какво да учи. Едва сега вие влизате в ученичеството. Ако мислите, че сте стари, вие се заблуждавате. Ако мислите, че сте млади, вие пак се заблуждавате. Нито сте стари, нито сте млади. Млад е онзи човек, който има правилни отношения към Природата. Млад е онзи, който няма никакви противоречия, който има абсолютна вяра. Каквото се каже на този човек, той напълно вярва. Младият има само едно разбиране за живота - той се ръководи от своите вътрешни чувства, от гласа на своето разумно сърце. Каквото сърцето му каже да направи, така постъпва. Младият казва: „Каквото мога да направя за себе си, това мога да направя и за ближния си". Това е Любов. Старият, обаче, има две разбирания за живота, вследствие на което изпада в големи противоречия и заблуждения.

Аз имам едно правило: младият трябва да живее, а старият трябва да мисли. Ако младият не живее добре, старият не може да мисли добре. Ако старият не мисли добре, младият не може да живее добре. Съотношение на нещата има. Човек не може да бъде стар, но човек може да влезе в образа на млад и на стар. Това е друг въпрос, че тия хора остаряват.

Младият нарушава закона на Любовта, старият нарушава закона на Мъдростта и затова остаряват.

Ние наричаме млади онези, които се занимават с Любовта, а стари, които се занимават с добродетелта.

Кое е отличителното качество на младия? Той живее в областта на симпатичната нервна система, без да разбира нейното значение. Той не подозира какво грамадно влияние оказва тази система върху човека.

Човек всякога става млад, когато сърцето господства. Всякога ставаш стар, когато умът господства. Всеки може да стане млад, ако направи сърцето си господар. Всеки може да стане стар, ако направи ума си господар. Това е разграничението, което трябва да разбирате. Казвате: „Човек трябва да се води по ума си". Да се води по ума си е едно нещо, а да бъде умът господар, е друго нещо. Да се води по сърцето си, е едно нещо, а да бъде сърцето ти господар, е друго нещо. Не е лошо нещо човек да се води по желанията си. Някой казва: „Да не желая". Ако той се ръководи от всякакви желания, какъв ще бъде животът му? Какъв пък ще бъде този живот без никакъв подтик, без никакви желания? То е все едно да направиш къща без дървета, без камъни, без тухли.

Кой човек е млад и кой стар? Млад човек е онзи, който е влязъл в областта на Любовта и изпълнява Волята Божия. Стар човек е онзи, който е влязъл в областта на Мъдростта и прилага Божественото знание, което е придобил в живота си.

Малкият кръг на мелодията е един затворен кръг. А хармонията е отворен кръг. Има отворено пространство, има разширение. Една мелодия в хармонията ти ще я развиеш. Мелодията става едно украшение на хармонията. В съвременната музика ние сме дошли до хармонията и ритъма. Но в хармонията трябва разумност, трябва Любов, трябва светлина, трябва свобода и простор, в който музиката да се проявява. Мелодията се дължи на симпатичната нервна система.

На млади години старият ще помага на младия, а пък на стари години младият ще помага на стария, и последният ще учи. Какво учи старият човек от младия? Той учи мелодия. А пък какво учи младият при стария? Той учи хармония. Младият като се приближава при стария, трябва да учи хармония. На младия му трябва хармония. А пък на стария му трябва мелодия.

Сега, кои са причините? Като млад вие може да придобиете онзи материал, с който трябва да работите. На вас ви трябва материал, с който да работите в света. Каквато и да е идея, за да я турите в проекция, трябва ви материал, едно разположение. Скръбта и радостта са мелодии. Те са нюанси на мелодията. Вие се плашите от скръбта. Скръбта и радостта са противоположни полюси в мелодията. Скръбта и радостта са два полюса. То е една елипса. С мелодията вие се приготвявате да влезете в живота. Като влезете в ума си, вие ще влезете в елипсата, ще се изправите перпендикулярно и ще почнете да функционирате в параболата, или ще дойде дете под влиянието на онази мисъл на напредналите същества, които наричаме ангели, съвършени същества или светии, които са завършили своето развитие.

Ако си млад, устата те спасява. Ако си стар, езикът те спасява. Младият се спасява с устата си, старият се спасява с езика си. Туй е разликата. Езикът е нещо по-дълбоко. Ако старият иска да се покаже като млад, с уста, той ще направи една голяма погрешка. Ако младият иска да се покаже с езика си, той ще направи друга погрешка, защото на младия устата е отвън, това е външният живот. Това са два Божествени живота.

Една крива философия гласи, че младите мислели по един начин, а старите — по друг начин. В живота има място и за младите, и за старите. И младият трябва да живее. Не е лошо онова, което мисли младият. Не е лошо и онова, което мисли и старият. Лошото у стария е, че той не мисли като стар човек, и младият понякога не мисли като млад човек. Младият човек се отличава с една черта, която той всякога трябва да има: младият човек прилича на един извор, който постоянно извира и който не трябва да пресъхва. Младият трябва да бъде извор, който блика, а пък старият трябва да бъде като запалена свещ, която гори. Всеки ще отиде при извора, ще утоли жаждата си; всеки ще отиде при светлината да намери своя път в нощта.

Като казваме, че обичаме старите хора, ние ги обичаме заради светлината. Тя ме интересува в стария човек, не неговото тяло, неговата брада. От тази брада един ден, като влезе в гроба, нищо няма да остане; и от лицето му нищо няма да остане. Благородството му къде ще намериш? Аз подразбирам онази светла, трезва мисъл на стария, която не умира. Аз подразбирам онази светла мисъл на младия, която не умира и е като жива вода. Когато правих своите изследвания, опити, аз съм срещал някои млади - като те погледне, внася живот, като те погледне, нещо благородно излиза. Някой път погледна някое дете, преждевременно остаряло. Много деца има остарели, те имат лица не на деца. То отсега е замислено как ще живее. Още е малко и казва: „Ти, мамо, ще ме ожениш ли?“ То е на 10 години и казва: „Ожени ме“.

Ние, съвременните хора, искаме само наслада от живота. То е погрешно схващане. Искаме да бъдем силни. Всички желаят да бъдат силни. Силата Бог я дал на децата. Топлината и чувствата, Любовта я дал на възрастните. Знанието и светлината - на старите. На стари години човек няма топлина, няма ни сила. Някои искат да бъдат силни. Човек не може да бъде силен на стари години. Ако старите биха били силни, ще направят някое престъпление.

Много от старите не разбират правилно живота, и затова казват на младите: „Едно време и ние бяхме като вас, но ето, остаряхме. Ще дойде ден, когато и вие ще остареете и ще се примирите с условията на живота.“ Не, който се примирява, той не може правилно да се развива. Няма с какво да се примирявате. Старите казват: „Като поживеете, тогава ще разберете нещата“. Няма какво да разбирате. Ако влезете в някоя локва, какво ще разберете? Ще разберете само това, че в локвата има тиня, кал. Ако влезете в някоя кръчма и пиете,

какво ще разберете? Че сте се напили. Какво знание има в тия неща? Да се окаляш, да се напиеш, в това няма никаква наука, никаква философия. Старите все продължават: „Нищо, ще поживеете малко, и ще разберете живота“. За какъв живот говорят те? За живота на калта или за живота на пиенето, или за живота на грабежите и убийствата? Щом дойде до този живот, кажете си: „Ние знаем този живот, опитвали сме го някога, нищо ново няма в него. Ние искаме сега да научим новия живот, който не познаваме.“ Който мисли по този начин, той е млад, който не мисли така, той е стар. Старостта и младостта не седят в годините на човека, но в начина, по който той мисли.

Казват например, че окултната наука не била за младите. Не е така. Според мен, точно обратното е вярно. Защо? Защото младите имат по-силна индивидуалност от старите. (...) Значи в младите се въплътяват по-силни духове, затова, те трябва да се занимават с окултизма. По тази причина младите бягат от черковите. Те са смели, решителни, лесно ликвидират със старите форми.

В древността един мъдрец е казал: „Ако търсиш сила, търси я у младите, у новите хора, а ако търсиш мъдрост, търси я у старите хора“. Мъдрост и сила не са едно и също нещо. Силата включва в себе си човешката воля, а мъдростта - човешкия ум. Следователно вие имате два противоположни полюса: умът е горе, на Небето, а волята - долу, на земята. Ако искате да бъдете стари, мъдри, трябва да сте горе, на Небето, а ако искате да бъдете млади, трябва да сте долу, на земята. Затова, когато разменим отношенията на нещата и поставим стария човек на физическото поле, а младия поставим на Небето, ние произвеждаме дисхармония. В такъв случаи вие ще извадите неправилно заключение и ще мислите, че всички хора на Небето са все стари, а всички хора на земята са млади. Но това не е вярно. Под „младост“ аз не разбирам вътрешния растеж на човека.

Младият защо го е страх? Понеже страхът съставя почва, в тази почва са поставени корените на справедливостта. От това го е страх младият. Понеже младият живее без закони, прави каквото иска. Младите, децата правят каквото искат. Туй, което старият никога не го прави, или може да го направи само когато е болен, децата правят, когато са здрави. Здравите деца правят туй, което никога не се позволява на възрастните. Детето казва на майка си: „Ти ще я изправиш тази погрешка!“ Детето постоянно прави погрешки и казва на майка си: „Ти ще изправиш, ще изправиш“. Всякога, когато търсите погрешки у другите, вие сте млад.

Справедливостта е изгрев, честността е залез. Изобщо старите хора говорят за честност. Като остарее човек, той става много честен. А младите говорят повече за справедливост. Младите в началото са справедливи, в края са честни. Човек като се отдели от Бога най-първо е справедлив, като дойде до себе си, обеднява, става честен, да не би да изгуби и малкото, което има в себе си. Защото честността е най-малка та връзка, която го държи свързан с Бога. Защото и нея като изгуби, и той е изгубен.

В младостта се намиращ в една градина, чиито плодове са узрели, има какво да те интересува. А пък старостта се намира зимно време в градината, когато тя е покрита със сняг, студено е, краката ти почват да тръпнат. И гледаш колкото се може по-скоро да излезеш от градината и да отидеш в някоя къща, да седнеш при някоя печка. А пък на младия не му се седи вкъщи. Ти да го туриш в градината. А пък старият казва: „Слава Богу, че има къща!“ И той, като седне на столче край огъня, казва: „Колко е приятно да се живее в тази къща!“ А пък, младият, като погледне къщата, казва, че тя е затвор. „Не ми трябва!“ И като поглежда градината, казва: „Колко е хубава!“ Питам: защо градината е неприятна на стария, а приятна за младия? Времето определя това.

Старият иска да си легне. Детето и на леглото да е, като се събуди, иска да стане. То стане, падне, захваща се за предметите, ходи от предмет на предмет до стената. Като проходи, казва: "Победих!" То е младост.

Само младите воюват, а младите - не. Отношението на стария човек към младия е 1:100. Една армия от 1000 млади хора може да победи една армия от 100000 стари хора. Когато казвам, че бъдещето на земята е в ръцете на младите, прав съм, защото този свят е създаден за хора, които обичат да воюват. Небето е създадено за стари, мъдри хора. В горния свят 1 000 стари хора се равняват на 100 000 млади хора, значи отношението там е обратно. Ще ме запитате: „Какво отношение има между младите и старите хора?“ В духовния свят старите хора са само опорната точка, около която се движи махалото на младия човек, като в часовника. Докато младият човек извърви 100 километра, старият не е извървял нито един километър. Така че младите хора са стрелките в часовника. Старите хора в този свят не се движат, затова от

тях не очаквайте никаква култура на земята. Умствена и духовна култура, за каквато се говори, тук, на земята не може да съществува. Най-голям подем в културата може да се постигне само тогава, когато се пуска кръв на хората. Колкото повече кръв се пусне, толкова по-голяма култура се ражда.

Хората на ХХ век започнаха да мислят, че са много културни и казват: „Ние, съвременните хора, не пускаме кръв, това са правила само хората на миналото“. Обаче съвременната война опроверга тази теория и показа, че младите хора всякога пускат кръв и колкото са по-млади, толкова повече кръв пускат. Днешните хора, понеже са много млади, затова правят и най-големи опустошения. Сегашните хора може да се уподобят на гъсеници, които всичко опустошават.

Знаете ли кога стават хората недоволни? На стари години. Всичките стари хора са много недоволни от себе си. Те виждат много ясно как е трябвало да използват младите си години, да се учат, да придобият опитности, а как са прахосали времето си. Всички стари хора, с малки изключения, са крайно недоволни от себе си. Младите пък са недоволни от ограниченията, които често ги спъват, та не могат да изпълнят, което искат. Щом им турят граници, които ги спъват, за да изпълнят желанията си, те са недоволни от тия препятствия, които им се създават.

Като станете на 100 години, ще почнете да преповтаряте всички ваши минали глупости, защото старите хора не се занимават с нищо друго, освен с колелото на своя живот, както онзи кон, който прекарва колелото в градината. Старият човек все казва: „Едно време, като бях млад, тъй беше, иначе беше“. Не, никакъв смисъл няма в преповтарянето на живота! Вие и без да мислите, без да искате по-скоро да израстете, ще растете. Приятното в живота е да растеш, без да мислиш за това, да ставаш добър, без да мислиш, че си станал добър, но всеки момент да използваш благоприятните условия.

Мислите, че сте млади, но като се огледате в огледалото, станала е една промяна във вас. Не само една промяна, но в много неща има промяна. Вие, като станете стар, Любовта изчезва от вас. И всичките стари хора са все такива кисели. Ама кисели, знаем как. Като оцет. И религиозни хора, като остаряят, и те стават кисели. Не че вашето естество се е изменило, но влизате вече в един свят, който трябва да разбирате, да не се заблудите.

Всичката погрешка е там, че старите, които трябва да плачат, не плачат, а младият, който трябва да се весели, той плаче, пък старият седи спокоен. Обърнете работата: старият да плаче, а пък младият да се смее. Сега старите се смеят, пък младите плачат. Светът е обърнат. Добрите хора винаги трябва да бъдат весели. Пък сега добрите хора плачат, пък лошите се смеят. Смехът да иде при добрите хора. Смехът, веселието да дойде при добрите хора, а лошите да се сърдят. Скръбта не е за добрия човек, за лошия човек е скръбта. Сиромашията не е за добрия човек, сиромашията е за лошия човек.

Вие сте млад, то е едно движение. Дойдете до възрастта. Според мене стар човек не може да има. Човек е дете до 40 години, млад - до 80 години, възрастен - до 120 години. Щом като остарее, дойде в четвъртата фаза, викат го в другия свят. На земята няма условия да стане духовен. Понеже няма условия за старите хора, те са нещастни. Единствените нещастни хора са старите - пенсионира ги, никъде вече няма място за тях, никъде не го искат, казват: „Да си върви!“ И той чувства това. Дъщерята казва: „Да си върви!“ Синът казва: „Да си върви!“ Този-онзи казва: „Да си върви!“ Няма място за него. Всички насядали, няма място за него. Гледаш - стол не ти дават да седиш. Тогава казват старите хора, че сегашното поколение не разбира живота. Не че не разбират, но няма място. Къде ще го туриш стария човек? Старият сам трябва да носи стола със себе си. Ако дойде старият, казвам: да си донесе стола със себе си. Моя стол не му давам, той ще го счупи.

Бъдете деца, бъдете млади, бъдете възрастни, но никога стари.

Като дойде страданието, да почувстваш една радост. Като дойде радостта, да имаш две радости.

Ще дишате и ще казвате: „Благодаря ти Господи, подмлади ни, за да можем да ти служим“. Старите да станат млади. Че старите са млади всъщност. Младите да не искат да остаряват. Старият да се подмлади, а пък младият да не остарее. Или ако остарее, да знае как да се подмлади. Това е сега новата религия, която обновява човешката душа, човешкото сърце, човешкия дух и човешкия ум. Така ще дойде новата песен. Навсякъде Любов да цари!

Старият мисли, че младият е глупав, че не разбира нещата, че няма никакви опитности в себе си. Старият се мисли за авторитет, а на младия гледа като на недозрял, като на

зеленчук. Старият забравя, че едно време и той е бил толкова зелен. Той забравя, че и по-старите от него са мислели за него така, както той мисли днес за младите.

Младият пък обратно: той гледа на стария с особено уважение, той мисли, че старият знае всичко и си казва: „Да стана един ден и аз като дядо, с такава брада!“ Старият е идеал за младия. Дето и да отива детето, на училище или в къщи, все за дядото си мисли, да стане като него голям и с големи знания. Обаче дядото никога не мисли да стане като своя внук. Това е една погрешка. Като остарее, старият не трябва да се връща назад, в своите младини, но да върви напред, да почне да се подмладява. В бъдеще старите колко то повече остаряват, космите от брадите им един по един ще почнат да окапват, те постепенно ще се смаляват, докато станат малки дечица. Може би в бъдеще хората няма да се раждат по този начин, както сега се раждат, но чрез смаляване. Той ще се смалява, ще стане като едно семенце, докато пак израсне, и после пак ще се смалява.

За такива заключения турците казват: „Близо до ума е това“. Но дали точно така ще стане, дали това е възможно, то е въпрос на времето. Това може да стане, близо е до ума, т.е. има известни факти, които трябва да се доказват. Засега това е теория, която в бъдеще може да се превърне в наука.

Младият извира, възрастният тече, старият се влива.

Младият се ражда, възрастният расте, старият умира.

Думата „умира“ има две значения: у-мира, значи, отива в друг свят, по-високо се качва, не се занимава вече с обикновени работи - счита ги детински. Умрял човек е той, който гледа от горе. Под „умрял“ не разбирам заровен в земята. Заровеният не е умрял човек.

Младият пее, възрастният работи, старият пари събира.

Младият цъфти и връзва, възрастният зрее, старият плодове продава.

Младият на майка си пее, възрастният я утешава, старият я прославя.

Младият е Любов, възрастният - истина, старият - мъдрост.

Любовта дава, истината разпределя, мъдростта огражда.

Между цвета и вкуса на нещата съществува известно съответствие. За пример червеният цвят съответства на сладкия вкус, синият - на киселия, а жълтият - на горчивия. Следователно сутрин човек трябва да бъде сладък, на обяд - кисел, а вечер - горчив. В какво седи сладчината на човека? В червения цвят. Киселостта му? В синия цвят. А горчивината? В жълтия цвят. Размести ли човек тия цветове в себе си, заедно с тях той изменя и своите вътрешни качества.

Ако остане на хората да разрешат този въпрос, как биха желали да започнат: със сладкия или с горчивия вкус? Ако предпочетат сладкия вкус на първо място, те ще угодят на децата; ако предпочетат киселия вкус, ще угодят на възрастните; ако предпочетат горчивия вкус, ще угодят на старите. Старите хора обичат горчивия вкус. Те се чувстват щастливи, когато им казват горчиви думи. Защо? Те могат да обработват горчивото в себе си и да го превръщат в сладко. Това правят обаче не обикновените стари хора, които постоянно се оплакват от живота си, но ония стари, които са станали мъдреци. **Само мъдрият е в състояние да превръща горчивия вкус в сладък.**

От това гледище, който иска да се подмлади, той трябва да носи в себе си червения цвят и да обича и разбира сладкото. Който иска да възмъжее, той трябва да носи синия цвят в себе си и да разбира и обича киселото. Който иска да стане мъдр, той трябва да носи жълтия цвят в себе си и да разбира и обича горчивото.

Ето защо, поне през няколко хиляди години трябва да дохожда по един стар, мъдр човек на земята, за да превръща горчивото в сладко. Не дохождат ли от време на време стари, мъдри хора на земята, които да превръщат горчивото в сладко, децата и възрастните ще бъдат подложени на големи страдания.

И тъй, сладкото е за децата, киселото - за възрастните, а горчивото - за старите. С други думи казано: Любовта е за децата, мъдростта - за възрастните, а истината — за старите. Който е разбрал сладкия вкус на нещата, той е дошъл до познаване на Любовта. Който е разбрал киселия вкус, той познава вече мъдростта. Който е разбрал горчивия вкус, той познава истината в живота.

Сам по себе си животът е сладък, кисел и горчив.

Хората и до днес още се намират във фазата на своето детинство и трябва да се хранят със сладки плодове. Вкусят ли от горчивите плодове, те се натъкват на противоречия, които не могат да асимилират и казват, че животът е лош. Сегашният човек няма право да се ползва от

храната на ангелите. Той не е дошъл още до развитието, в което те се намират. Ангелът не се съблазнява от нищо. За него нито мъжът, нито жената, нито парите са съблазън.

Когато човек се проявява, това показва, че той е познал Бога. Той ще бъде и млад, и възрастен, и стар. Той ще образува цялото колело, върху което се движи животът. Той няма да има онази старост и немощ, и слабост на стария. Младият представя семето, което е поникнало. Възрастният е цветето, което цъфти. Старият е узрелият плод. Следователно човек трябва да се посее, да поникне, да израсне, да цъфне, да завърже и плодът му да узрее. Като узрее, това е старият човек, който е познал Бога. Като опиташ този плод, ти ще придобиеш неговия живот. Животът ти ще се увеличи и ще станеш като него, т.е. ще познаеш Бога. И тогава, като дойдат страданията, ти поглеждаш дървото на живота, защото знаеш, че в него са условията на поникване, на растене, на цъфтене и на връзване. През всички изпитания, през които човек минава, има нещо, което може да израсте и да укрепне. Това ще остане в него и в бъдеще, а другите неща са скрити.

Сега младите се извиняват, че са неопитни, а старите - че са нервни. Господ никога не извинява, нито младите, нито старите. Които влязат в училището, трябва да се учат. Ако си стар и имаш съзнанието, че си стар, това е дисхармония. Ако мислиш, че си млад, и това е дисхармония. Щом помислиш, че си стар, това значи, че един ден ще се подмладиш. Ако мислиш, че си млад, това значи, че един ден ще остарееш. Това значи да подхвърляш една топка и да си играеш - млад - стар, млад - стар. А какво е млад и стар в музиката? Началото на музиката е младостта, а краят на музиката - старостта, т.е. младият е в началото, а старият - в края. Как разбираме музиката? Когато остарее музикантът, не го посрещат с ръкопляскане. Щом завърши концерта, всички се възхищават, публиката ръкопляска - „бис, бис“, да се повтори. Започват от началото да свирят. Значи няколко пъти може да остарее и да се подмлади човек, това е схващане в музикално отношение. Няма старост, както вие мислите. И в този смисъл в музиката под „млад човек“ се подразбира човек, достигнал разцвета на своята възраст, а когато той развие до най-висока степен всички свои чувства и способности, това е старост. Тогава той е най-силен, най-мощен. А най-силното, най-мощното извън музиката го разбираме като най-старо, най-неспособно и казваме: „Стар човек!“ Та щом влезете в хармонията, ще измените вашите схващания.

Най-първо хората мислят, че знаят много, че са всесилни и затова в младините си стават безверници, повече уповават на своята сила. Като минат 45-50 години, стават набожни, а към 80-та година всички се предават на Бога и вярват в невидимия свят. Това е една слабост на човешкия ум.

Да кажем, ти си неразположен. Някой път си неразположен. Тогава съединете палците и показалците на двете си ръце. Щом поставите така ръцете, вече имате геометрическа хипербола.

Имате две хиперболи, които се срещат, образуват една фигура. Те образуват тия хвърчила, които децата правят, и които хвърчат. Много деца си правят тия хвърчила. Много деца са бити за тия хвърчила. Но те много хубаво действат. Децата казват: „Едно време правех хвърчила“.

Казват: „Възможно е човек да разреши всички неразрешени въпроси“. Има въпроси, които в детинство не са разрешени, но след 3-4 години се разрешават. Има въпроси, които след 20-30-40 години се разрешават. Има въпроси, които след 120 години се разрешават. Възрастта на човека не е нищо друго, освен че всичките мъчнотии в разните възрасти се разрешават. Дойдеш до старини, трябва да разрешиш най-важният въпрос - за Бога. Понеже, човек като остарее, няма за какво да работи. Човек като остарее, се подига. Човек в детството работи с основата на мозъка, после работи със средната част на мозъка, а в старини работи с горната част. Всичките работи ще обработи, като няма какво да прави. Той на хоро не ходи да играе като момък. По кръчмите не ходи да пие вино, остарял е и не може. Седи той и не може да се движи, мисли и чувства. Като няма какво да прави, за Бога почне да мисли. За Бога мисли, то е за дома да мислиш. Кой е старият човек? Казва: „Дълго време не съм писал на нашите домашни“. Той казва, че вече близо 50 - 60 години нито едно писмо не е получил. Седи, мисли, започва да пише писмото, на Господа. Седи и мисли, забравил адреса. Забравил адреса на баща си и майка си. Не знае как да направи молитва. Не знае как да започне молитвата - значи не знае адреса. Казва: „Не зная да се моля“. Щом някой ми казва, че не знае да се моли, казвам: „Забравил си адреса“. Веднъж един ме пита: „Как да се моля?“ Казвам: „Знаеш как да се молиш“.

Старите хора в света са Божествени съкровищници. Те са съкровищници на Божествените придобивки.

За вас може би трябва да минат няколко хиляди, няколко милиона години, за да остарееете. Това е един интензивен живот; едва след няколко милиона години ще придобиете някои от чертите на старостта.

Едновременно съм млад и стар. Млад съм толкова, че като мене друг млад няма. Стар съм толкова, че като мене друг стар няма.

Като срещна някого, който има много моди, казвам: дупки има там. Аз имам мнение за модата: да имаш една дреха, която е цяла, да е скроена така, че да има само две дупки, една дупка, през която можеш да нахлузиш дрехата и друга, през която може да мине главата. Да има други две дупки, през които да си туряш ръцете.

Как трябва да се гледа на живота? Кой е най-красивият живот? Аз наричам живот, който да съставя едно цяло от младост до старост. И човек никога да не съжالياва, че е минал през този живот. И като остарее, да е млад, и като е млад, да е стар. В природата това е. Малкото дете има желание да стане стар. Стариият като остарее, в него има копнеж да стане млад. Не само да има копнеж, но като си стар да се чувстваш, че си млад. Представете си един човек, който е научил смисъла на живота, защото старостта е една дупчица. Представете си, че си остарял. Като няма никой, ти като малко дете си играеш, търкаляш се в стаята, а пък като дойде някой, вземеш старата форма. Като си отиде онзи, пак се търкаляш и си играеш като дете. Питам: кой е в пътя на истината, стариият или младият? Вие сте забравили изкуството да ставате деца. Нали има един стих в Писанието, който казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“.

Постоянните неща са непрекъснати. Туй помнете за реалността. Там, дето става едно прекъсване, то не е реално. При неща, при които не става никакво прекъсване, тия непрекъснати неща, те са реални неща. Дали вие ги съзнавате или не, то е друг въпрос. Но в самите неща, в същността на нещата, дето няма прекъсване, там е реалното. За пример, ако в твоя живот ти в младини си мислил едно, а в старини - друго, станало е прекъсване, ти не си бил в реалния живот. Ако ти облажаваш живота на младините си, а не си доволен от живота на старините си, ти не си в реалния живот. Животът и в младини, и в старини е един и същ. Но за нас има стари и млади.

Млад греша, стар се изправя. Когато стариият се изправя, младият добре живее. Има съотношение. Всякога може да съдите от едно поколение какво ще бъде следващото поколение - от старите хора. От старите хора ще знаете какво ще бъде младото поколение. От младото поколение, което сега живее, ще знаете какви ще бъдат старите хора. Хубавото в сегашното поколение, в младото поколение е това, че всички търсят свободата. Туй е отношение. Свобода значи как да се употреби доброто в дадения случай.

Казвам сега: представете си, че една линия представлява две състояния: едното е гъсто състояние, това е почвата, а другото е една по-рядка материя - въздухът. Вие можете да си представите основния живот в корените, а в клонищата може да си представите по-възвишения мисловен живот. (...) Сега да допуснем, че вие имате такъв един резултат, който ще се види след 100 години. След други 100 години израства друго едно клонче. След други 100 години имате още едно клонче. Тук ще се появят цветовете. Ние не отричаме старото, миналото, понеже това новото е базирано върху старото; само между хората е казано: млад човек и стар човек, но в природата старото и младото не са разделени, както в света между хората, а всичко там съставлява едно цяло, всичко е свързано.

Философия, която не включва тези три елемента: на младия, на възрастния и на стария, не е никаква философия. Младият представя началото на живота, оттам, отдето е излязъл. Той представлява началото на Истината. Възрастния е зенитът, дето Слънцето е дошло, дето всички неща се виждат в един естествен път, защото към обяд имаме най-малката сянка и земята е равномерно осветена. Ако някой рисува, може да го нарисува в най-добрата форма. Който може да намери своя меридиан, той може да има ясна представа за живота.

За живота трябва да имаме ясна представа. Тази представа седи в младия, тази представа седи във възрастния и тази представа седи в стария. Младия, за да го познаем, той трябва да има две фази. Той е млад като младо момиче и той е млад като младо момче. Той е възрастен като някой възмъжал мъж, той е възрастен като една домакиня въщи. Той е стар като някой дядо, на 120 години мъж, той е стар като някоя стара баба на 120 години. Бабата и дядото си

приказват двамата. Най-хубавата любов, която в света може да на мерите, то е на стария дядо и на старата баба.

Ние растем и се развиваме. Не трябва да оставаме на това положение, в което сме сега. Някои от вас сте млади, някои сте стари. Но нито младостта е за похвала, нито старостта. Младите остаряват, а старите умират. Е, защо ни е младост, която остарява и защо ни е старост, която умира? Казваш: „Млад човек“. Ще остарее. „Но той е остарял.“ Ще умре. Каква философия има в това? Мене не ме интересуват младите, които остаряват, нито пък старите, които умират. Да, интересува ме младостта, която е израз на сили, на знание. Да, туй, което има да остане. Не до буквата. Има една младост на буквата, тя уморява. Има една старост, пак на буквата. Да бъдеш млад, без да знаеш, че си млад. И да бъдеш стар, без да знаеш, че си стар. Защото щом знаеш, че си млад, ти ще мислиш да остарееш. И щом знаеш, че си стар, ти ще мислиш да умреш. Следователно, да си млад, без да знаеш, че си млад и да си стар, без да знаеш, че си стар, за да се избавиш от двете временни нещастия, които преследват хората.

Вие трябва да знаете, че физическият, духовният и Божественият свят са непрерывно свързани. Те са така свързани, както са свързани детинството, зрялата възраст и старчеството. Тези три състояния в човека са тясно свързани. Малкото дете е във възрастния, и възрастният е в стария. "Малкото дете, възрастният и старият образуват един човек. Старият човек от време на време въздиша и си казва: „Какво дете бях!“ Той съжالياва за своето детство и за своите младини. Малкото дете, като погледне дядо си, казва: „Колко е умен дядо!“ Детето, баща му и дядо му заедно съставят един човек. Нищо не е изгубено. Като отидем в невидимия свят и се обърнем назад, нашето минало не е нищо друго освен нашето детинство. В духовния свят имате възрастния човек, а в Божествения свят - стария човек. В Божествения свят има само един стар човек - това е Бог. В духовния свят има само двадесет и четири старци, а двадесет и петият сега се приготвява. На физическия свят има старци с милиони. Това е неестествен процес. На земята всички хора трябва да бъдат деца. Този е естественият процес.

Казвате: „Какво ще стане после?“ Ще стане туй, което всякога е ставало: Слънцето ще изгрее, нивята ще изникнат, реките ще потекат, птичките ще пеят, хората ще ядат, младите моми ще се женят, майките ще раждат, бащите ще отглеждат децата си, проповедниците ще проповядват, учителите ще учат, работниците ще работят. „Ами после?“ После пак същото. „Ами след това какво ще стане?“ Пак същото. Ще се върти колелото.

Сега някой иска пак да пита: „После какво ще бъде?“ Какво разбирате под „после“? Аз бих желал да разбера какво иска после аз да му кажа. Казвам му: после ще станеш богат. „Ами после?“ Като станеш богат, после ще се ожениш. После ще намериш една жена, която ще те бие два пъти на ден. „После?“ Ще родиш и деца и те ще те бият по три пъти на ден. „После?“ После ще те турят в чутурата и на прах ще станеш. „После?“ Ще се разпръснеш във въздуха и от теб ще се образуват дъждовни капки. После тия капки ще паднат на земята и тревата ще изникне. После овцете ще я пасат, говедата ще я пасат. После вълците ще ги ядат. После хората ще ги бият, ще вземат кожата им. „После?“ После хиляди години да разправям, туй после няма да се свърши.

Има работи, които след 10 години ще ви кажа. После чакайте. Като дойде годината на „после“, тогава. В моя ум идеята за „после“ е следната: като узрее житото, то е после вече. Значи придобил си, няма какво да се страхуваме.

Любовта иска да даде опит, цена на всичко. Като станеш млад, ще се радваш. Колкото повече се радваш, по-дълго време млад оставаш. Колкото по-малко се радваш, по-бързо заминаваш. Пълната възраст дойде, ще замине, дойде старостта. От старостта има по-страшно: смъртта иде. Щом не искаш стар да бъдеш, трябва да умреш. Старият предпочита да страда, отколкото да умре; после, старостта като стане не поносима, той е готов да умре. То е пътят, по който трябва да мине човек, за да се подмлади.

Като минем през всичките фази на живота, тогава ще дойдем до онзи стих, който казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе, единаго, истиннаго Бога“.

ПОДМЛАДЯВАНЕ

МИСЛИ, ЧУВСТВА И ПОСТЪПКИ

Както тялото има възможност да остарява, така могат да остаряват умът и сърцето на човека. Видите ли, че човек не се интересува от нищо, преставя да чете, да учи, да обича хората, знайте, че неговото сърце и неговият ум са започнали вече да остаряват. Страшно нещо е остаряването на тялото, но по-страшно е остаряването на ума и на сърцето. Ето защо, почне ли тялото да остарява, човек трябва

да се стреми да запази младостта на ума и на сърцето си. Всяко падане, всяко подхлъзване, преждевременно остаряване, се дължи на една неправилна мисъл, на неправилни чувства и неправилни постъпки. Човек остарява и се прегърбва от дисонанси. Остаряването зависи от онази вътрешна дисхармония между мислите и чувствата на човека. Човек остарява, понеже мислите и чувствата му постоянно се карат. Всички хора остаряват от постоянни караници. За да се развива човек правилно, в ума и в сърцето му трябва да има постоянен прилив на енергии. Прекрати ли се прииждането на тия енергии, човек започва да остарява. Както градинарят полива всички зеленчуци в градината, така и човек трябва да насочи мисълта си към всички центрове на мозъка си, да приижда към тях енергия, да ги храни. Полива ли само едни центрове, а други изоставя, той се развива едностранчиво. Хората са нещастни поради това, че са едностранчиво развити. Ако вие не сте господар на своята нервна система, то тази нервна система ще почне да не се съкращава, когато вие искате. А ако почне да се съкращава както тя иска, тогава ще остарее. Вие сте млади, докато тези действия на вашите крака и ръце са под вашата разумна воля. Почнете ли да вървите по произволен начин, ще остарее. Има мисли и чувства, които моментално умъртвяват човека. Ако между ума и сърцето на човека влезе един дисонанс, организмът му постепенно се разрушава. Само гениалните хора могат да си служат с дисонанси. Не туряй в ума си мисъл, която катастрофално може да се отрази на живота. Остаряват хората, защото не знаят как да хранят мозъка си, т.е. не знаят как да мислят. Понеже мисълта на хората е много еднообразна, в мозъка не може да нахлува много кръв. И затова остаряват. Като само се безпокои, а не мисли, кръвта отива на друго място, а не в мозъка, и човек остарява. Човек чувства нещата със симпатичната нервна система, вследствие на което се развива неговият стомашен мозък. Но не е все едно дали се развива главният, или стомашният мозък. Човешката мисъл е, която е създала тялото. Искате ли да ви направя един опит? Дете, каквото и да е хилаво дете, по известни закони ако аз съсредоточа ума си върху него, няма да минат 10 години, туй дете съвсем ще се измени, съвсем ще се измени неговото естество. Ще го пресъздам, без да му говоря нещо. Със своята мисъл ще го създам. Но трябва да зная как да мисля. Или Бог със Своята мисъл ни е създал. Ако ние спазваме законите, по които Той мисли, ние ще бъдем вечно млади. Причината, че ние ставаме стари, обезсилваме се, е, че ние изменяме на онзи закон на Неговата мисъл, вследствие на това идат големите нещастия на земята. Христос казва, че за да добие вечен живот, човек трябва да се научи първо да мисли и действа правилно. Чувствителността увеличава възможностите човек да бъде по-здрав. А пък умът е, който продължава живота. Ако човек мисли правилно, удължава живота си. Ти не можеш да възприемеш повече светлина, ако не развиваш своята мисъл. Защото мисълта е формата, в която се влага светлината. Има мислови форми за светлината. Светлината в една мислова форма можеш да затвориш, както водата в едно шише и да я употребиш както искаш. Закон е това. (...) Трябва да знаеш за колко време да ограничиш тази мисъл, тази светлина. Вземете сегашния живот, той е затворен в една форма. Затворен е за 120 години. След 120 години стане изменение, този, затвореният живот от тялото трябва да излезе навън, да стане една обнова. Ако човек би знаел как става обновата, той нямаше нужда да умира. Понеже не знае, трябва да иде в другия свят да го обновят. Ако знае как да се обновява, може да живее 120 години, 200, 300, 1000, 5 000 години и 10 000 години на земята. Такива факти нямаме. На земята, според Библията, Адам е живял 960 години. Някои искат да ги намалят, казват, че тия години били по 3 месеца. Не, годините били такива, каквито са сегашните. Ние остаряваме, защото не разбираме дълбоките причини, чрез които се гради материята. На какво се дължи нашето остаряване? Желязото в нас е ръждясало, златото е изчезнало, фосфорът е изчезнал и мисълта е престанала да действа.

Остаряването или втвърдяването идва, защото старите хора малко мислят и малко чувстват. Чрез възприемането на храната идва и топлината. Топлината е носителка на живота. Продължаването на живота зависи от топлината, от топлото сърце. Продължението на живота зависи от топлината на човека. Всички хора, които изгубват своята топлина, бързо се състаряват и умират. Ако някой хиромантик разглежда ръцете на хората, той ще види, че на ония, които имат дълъг живот, линиите на ръцете са дълги. Колкото е по-кратък животът на хората, толкова линиите на ръцете им са по-къси. Това не е абсолютно правило, не е закон. Като правило, и в него има изключения. Късите линии са дошли впоследствие. Съвременните хора вървят по пътя на късите линии. Първоначално хората са живели много години на земята. Такива примери имаме в Библията, в Стария Завет. Тогава животът на хората е бил около 900 годни, после се е намалил до 500, до 200, до 150, до 120 години, а днес хората живеят най-много до 60-годишна възраст. Като изследват въпроса за дълготрайността на живота, съвременните учени са дошли до заключението, че животът на хората е толкова по-дълъг, колкото е по-щастливо съчетанието на дългите линии на мислите и на чувствата им. Щом линиите на мислите и чувствата им са дълги и правилно съчетани, те ще разполагат с разумна воля, която ще съгради здраво, хармонично сложено тяло, в което душата ще обитава колкото време желае. Задачата на всеки човек е да си създаде

здро, добре развито тяло, в което силите функционират правилно. Ето защо, човек трябва да избягва тези чувства, или по-право чувствования, които са кратковременни и му са наложени отвън. Само възвишените, благородните чувства и светли мисли, които произтичат от душата и духа на човека, са в състояние да образуват дълги линии, да продължат неговия живот. Правата линия представя кристалите, а кривата линия - организмите на растенията и животните. Правата линия носи безсмъртието. Кристалът се отличава по това, че се топи, без да изгаря. При силни атмосферни влияния - крайно висока температура, той се топи и кристализира и след милиони години се превръща в скъпоценен камък. Затова се казва, че правата линия издържа на високо налягане и голяма температура. Обаче смъртта е резултат на изгаряне. Следователно, ако махнете правите линии в живота на човека, вие го излагате на смърт. Във всяко ваше желание трябва да има поне една права линия. Когато чувствителността на човека се увеличава, сърдечната линия се удължава. В него се събира излишна енергия, която се натрупва в задната част на мозъка и му създава големи тревоги и смущения. За да се справи с тази енергия, той трябва да мисли, да я отправи в предната част на мозъка. Ако линията на ума се удължава за сметка на сърдечната, чувствителността се намалява и човек постепенно губи топлината и влагата си, втвърдява се и заболява от атеросклероза. Тази е причината, дето младите страдат от голяма чувствителност, която ги довежда направо до размекване в чувствата, а старите - от сухота, втвърдяване и атеросклероза. Между чувствата и мислите, между ума и сърцето трябва да има равновесие. Когато чувствата на човека вземат връх над мислите, той преждевременно умира. Хората на чувствата остаряват по-рано от хората на трезвата мисъл. Ако имате слаба памет, всяка вечер като си лягате, влагайте в подсъзнанието си мисълта: „От утре моята памет ще бъде по-силна“. Всеки, който иска да вложи в подсъзнанието си една велика мисъл, която да реализира, той трябва да избере за това най-хубавото разположение на духа си. Колкото човек е по-неспокоен, толкова по-бавно и несигурно работи законът за внушението.

Подмладяване може да стане само там, дето силите са координирани. Не може ли да се координира, човек клони към остаряване. А всеки стар човек попада под влиянието на Сатурна, който засега е в низходяща степен. Който има много и същевременно силни желания, скоро остарява. Ние остаряваме, защото не сме господари на сърцето и на ума. Смущаваме се за какво ли не, и то постоянно. Повтаряш: „Остаряхме, остаряхме ...“ и така си остаряваш. Днес се остарява от грижи и от неестествени тревоги, които изваждат всекиго от нормалния път. В нервните състояния се губи грамадно количество енергия. Старостта е недоимък на тази нервна енергия. Не трябва да я изживявате напразно. Опасно е човек да се смущава, понеже разрушава своята нервна система, мускулите, костите, косата му пада, парализира се и най-после умира. Всяко чувство, което огорчава човека, носи смърт. Щом започнете да се дразните от малките неща, вие сте влезли вече в старостта. За да не остарявате, не се дразнете. Който много и постоянно се дразни, остарява по-лесно и оглупява. Постоянните терзания остаряват човека. Ти се ожениш, главоболие с жената, главоболие с децата, че с техните деца главоболие, терзания. Занимаваш ума си с чужди работи - остаряваш. Вземете хората, които имат да плащат някои големи дългове, остаряват. При една война в човека, при едно раздражено състояние 5 милиона клетки стават жертва. Има войни, при които 10 милиона клетки стават жертва. Докато се народят нови, докато мине туй състояние, два, три, четири, пет месеца трябва докато се възстановят. Казвате: „Няма нищо“. Но организмът така се изтощава. Щом се изтощава организмът, той изгубва своята способност или богатство да може да се възстановява. Щом не може да се възобновява, човек остарява. Ако искате да бъдете млад, трябва да бъдете жизнерадостен, да възстановявате всякога вашия организъм, да обновявате мозъка си, да възобновявате сърцето си, мускулите си, костите си, нервите си. Кожата си трябва да възобновявате. Когато човек започне много да бърби, остарява. Недоволен ли е, целият свят му е крив, той много по-бързо остарява. Ако искате да остарее по-скоро, оплаквайте се. Когато човек се тревожи много, тревогата произвежда сътресение първо на стомашната му система, оттам сътресението се предава на дробовете, от дробовете — на мозъка, а от мозъка - на очния нерв. Щом очният нерв отслабне, човек почва постепенно да губи зрението си. За да възстанови зрението си, човек трябва да започне по обратен път да възстановява нормалното състояние на органите си: първо на мозъка, после на дробовете и най-после на стомаха, дето е дошло първото сътресение. После трябва да се намери причината, която е произвела сътресението и тя да се премахне. Понякога при един грях могат да измрат по 50-60 хиляди, а понякога и до 100 хиляди клетки. При голямо безпокойство, при голямо отчаяние, измрат с хиляди клетки в организма. Гневливият губи част от енергията си, която мъчно се доставя. Разумният човек пази енергията си, не я изразходва безразборно; гневливият по-бързо се състарява. Следователно, който иска да се подмлади, той трябва да стане господар на гнева си. Не се гневете на никого! Когато гневът дойде у вас, говорете с него, но не се гневете. Помнете всякога, че Бог живее във вас и вие в Него. Ако Той търпи всички хора, всички противоречия, радвайте се за това и не се сърдете на хората. Лъжата, гневът,

лицемерието, подозрението носят в себе си такова взривно вещество, което руши човешкия организъм. Това са силите, които втвърдяват и състаряват човека. Искате ли да се подмладите, ще трябва да се откажете от гнева, роптанието, недоволството. Може да имате една магнетическа дреха, в която животът тече. Магнетическа дреха е тази, която постоянно извлича силите на живота в себе си. Там, дето човек има живот, всякога му е топло. Там, дето животът почва да си отива, всякога му е студено. Онзи, който обича, всякога му е топло. Онези, които почват да мразят, всякога им е студено. Онези от вас, които искате да продължите живота си, направете опит да не мразите никога. Направете опит от 3-4 години: всеки ден да се не разгневите. Направете този опит и ще се подмладите. Не давай на лицето си сърдит и недоволен израз, не се обличай нехайно — от дребни неща наглед човек остарява преждевременно. От много тревоги и недоволство човек остарява. Хората остаряват от невежество и от безпокойствия. Един мъж днес се страхува от жена си, утре се страхува, докато един ден се разстрои черният му дроб. Много болести се явяват от страх. Хората най-много от страх остаряват. Страхът скъсява живота. Искате ли да знаете дали сте млади и силни, влезте в света и се изучавайте. Яви ли се в сърцето ви най-малката ревност, ще знаете, че не сте млади. Младостта изключва всякаква ревност. Младият е извор, който дава изобилно. Не дава ли изобилно, той не е млад. Щом не е млад, ревността' неизбежно върви с него. Младият е всякога доволен и богат. Не е ли доволен, човек е влязъл в областта на старостта. Запази ли своето вътрешно равновесие, човек остава винаги млад. Каквато обидна дума да му се каже, той всякога ще намери нещо добро в нея и ще я използва за своето повдигане. И мисля, че методът за дълъг живот е тук. Сега ще ви кажа един факт. Вземете хора, които страдат и които се ядосват, които преминават в живота си през много бури - техният живот е кратковременен. Онези пък, които са спокойни, както казват - хора разположени и не се ядосват, не се терзаят, те имат дълъг живот. И затова Херберт Спенсер казва на едно място: „Когато външните сили на природата се уравнишат с вътрешните процеси на човешкия организъм, ние ще имаме вечен живот във физическия свят". Кои са тези външни сили? Та са тези вредни елементи. Когато се уравнишат, когато започнем да разбираме какво желаем, какво искаме и знаем как да реагираме срещу вредните елементи и ги подчиним, ще можем да живеем на земята колкото време искаме - 100, 500, 1000 години и ще можем да заминем пак когато искаме. От нас ще зависи. Умът произвежда хормони, сърцето - също. Хормонът на мисълта и хормонът на чувството като се съединят в щитовидната жлеза образуват една нова клетка. Ако знаете как и къде да поставите тази клетка, ще се подмладите. Като знаете как да вкарате повече кръв в мозъка си, вие ще се подмладите. Служенето на Бога всеки един може да изпълни по хиляди начини. Той може да служи на Бога като обработва своите мисли и облагородява своите чувства, калява своята воля, заздравява тялото си, пресъгражда го, служи на всички хора, обогатява техния живот и им помага. Именно първата фаза на всеки един живот трябва да започва с обработване на човешките чувства. Аз ви говоря за обработване, но не зная дали сте правили усилие да обработвате вашите чувства. Червеният цвят е отражение на живота, той е основният тон на живота. Колкото червеният цвят е по-ясен, толкова животът е по-разбран. Когато животът стане съвсем неразбран, тогава в старите хора, които не разбират живота, набира се червен цвят на венозна кръв, от която идат всички болести. Всичките болести се дължат на нечистата кръв у човека. Но, за да се пречисти кръвта, трябва три качества: ти трябва да обичаш - ще призовеш алхимическия огън; ти трябва да мислиш - трябва да се яви светлина; най-после ти трябва да бъдеш силен, трябва да имаш истината в душата си. Следователно, ако твоята мисъл не е светла, ако твоите чувства не са топли, ако твоите постъпки не са силни, твоята кръв не може да бъде червена. Някои мислят, че червеното кара хората да се бият. Онзи цвят, който кара хората да се бият не е червеният цвят. Червеният цвят събира хората да живеят добре. Ако младият не е живял в младините си както трябва, не е придобил сила, тогава във възрастния усетът няма да бъде естествен, в стария - мисълта. Казвам: в младини човек трябва да придобива сила, възрастният - да придобива усет, а в старини - да придобива мисъл. Всяка семка трябва да се посее в земята и всяка мисъл - по същия закон тя си има свое начало. Началото на нещата - започва със сила, развитието започва с усета, мисълта е завършекът, краят на нещата. Тогава ние имаме: в силата растене, после - живот, имаме и движение. В подмладяването има три процеса: първо, ще започнете с процеса на ума, после - на сърцето и накрая - на волята. Не може да събираш, ако не си вложил. Най-първо трябва да вложите нещо в умствения свят, след това ще вложите в духовния свят, а трябва да вложите нещо и във физическия свят. Туй трябва да бъде една мощна сила. Младият трябва да има сила да вложи. Той трябва да посее нещо някъде. След време ще събира плодовете. Тогава само животът е нормален. За да живее човек дълъг живот, трябва да е поставен при благоприятни условия и да мисли. Подмладяването най-първо започва от причинния свят, в причинния свят човек ще работи върху подмладяването. Мислите ви трябва да станат млади, после - чувствата и след това - постъпките. Да знаем да регулираме мислите си — то е закон на светлината; да знаем да регулираме чувствата си — то е закон на топлината; да знаем да регулираме

волята си — то е закон на силата. Това е начин за подмладяване. Стремете се към подмладяване, за да запазите енергиите на организма си. Само така можете да работите правилно и да имате добри резултати. Не може ли да се подмлади, човек лесно се уморява. Каквато работа и да започне, скоро се уморява. Коя е причината за това? Невежеството му. Той работи, без да знае как; почива, без да знае как да си почива. За да работи и да си почива правилно, човек трябва да възприема само такива мисли, които го интересуват. Гладният се интересува от хляба, жадният - от водата, умореният - от почивката, ученият — от книгата и т.н. Следователно интересувайте се от онези мисли и чувства, които могат да внесат във вас сила и живот, да ви помогнат. Силата на човешките мисли се определя от чувствата, и обратно: силата на чувствата се определя от мислите. Постъпките пък се определят от силата на чувствата и мислите. Трябва да се осмисли животът ви. Онова, което ви е дадено, трябва да се приложи. Има много неща във вас, които трябва да ги вложите. В ума си трябва да вложите знанието. В сърцето си трябва да вложите чувството. Във волята си и в нея трябва да вложите работа. Тогава втората фаза ще дойде. Младият ще започне с външните условия и с вътрешните възможности, а старият ще започне с вътрешните възможности и с външните условия. Впрегнете ума си на работа. Някои ще започнете да разсъждавате за причините. Може разни да бъдат подбудителните причини, но каквито и да са те, вложете в мисълта си един подтик, който да застави умът ви да работи. Ако сте остарели и сте станали добри, добре е. Ако сте остарели и сте станали умни, добре е. Ако сте остарели и силни сте станали, добре е. Но ако сте остарели и не сте станали умни, добри, силни, за какво ви е тази старост?

Остаряването е остаряване по отношение на тялото, но по отношение на човешкия ум е подмладяване. Младостта е външен процес, а старостта — вътрешен. Когато младостта и старостта се съединят в едно, образуват разумността. Знанието на старите е потребно. То е сегашният живот. Животът на старите е сегашният живот, телесният живот. Като срещнете един млад и един стар, да не може да направите една разлика между младия и стария. В старите ще забележите повече възмъжалост, забелязвате повече устой, повече сила, а в младия - повече подвижност. И двамата са еднакво красиви. Младият гледа на външния свят, старият гледа на вътрешния свят, навътре в живота. Следователно младият и старият като се съберат, те са целокупният човешки живот. Едновременно да бъдем млади отвън, във физическия свят, а стари в разбиранията. Но в единия и в другия случай духът ни ще работи, душата ни ще работи, умът ни ще работи и сърцето ни ще работи. Казвам: нещата са на място. Пролетта е едно благословение, лятото е едно благословение, есента е едно благословение и зимата е едно благословение. Но човек трябва да знае как да използва пролетта, как да използва лятото, как да използва есента и как да използва зимата. Зимата има много блага, но само за умните. Зимата е за много умните хора. Не е за глупавите. Пролетта е за много обикновените. Всички могат да се ползват от пролетта. И богатата на есента пак всички могат да използват. Но пак умните са, които събират плодовете. Онези, които не разбират закона, оставят плодовете да изгният и през зимата гладуват. Човек от Божествената пролет, от Божественото лято, от Божествената есен да е събрал богатства, че през зимата на живота да има какво да си похапне, да има дажба вътре. Да примири ума и сърцето. Умът и сърцето да се примирят с тялото и след като направят туй примирение, да се примирят отвън. По възможност да се примириш, да не виждаш злото в света.

ЧИСТЕНЕ

Всеки ден, всеки момент човек трябва да се чисти, да се обновява. Иначе той е осъден на преждевременна смърт. Не се подмладявате, защото не сте чисти. Чистотата поддържа здравето. Колкото повече чисти хора срещаш, толкова по-дълго време ще живееш. Ако човек води чист и свят живот, никакви пращинки, никаква излишна материя няма да се натрупа на очите му и той ще има здрави и силни очи до дълбока старост. Чистотата продължава живота. Когато ученикът опази тялото си чисто, той дълго живее, опетни ли го, рано го сменя. За да се продължи животът ти, мислите и желанията ти трябва да бъдат чисти. Без чистота животът не може да се продължи. Силните нисши чувства и влияния са свързани с черния дроб. И ако вие не контролирате вашите нисши чувства, ще разстроите черния си дроб. А това ще повлече разстройството на всички други системи. Постоянните спорове, дразнения, алчността, гордостта също разстройват черния дроб. Едно голямо вътрешно притеснение, едно голямо разочарование, което подпушва енергиите, едно обезсърчение могат да смажат човека. Могат да му докарат най-лошите заболявания, да намалят вибрациите на редица органи, да нарушат нормалното им функциониране, да изменят химическите процеси в тях, дори да изменят анатомичния им строеж. Здравата права мисъл е здравословна. С чиста и права мисъл може чудеса да вършите. Чистотата обновява, преражда и подмладява човешкия организъм. Пазете се от нечисти мисли и чувства, които покваряват човешката душа. Сега аз ви говоря за онзи вътрешен процес на противоречие. Да дойде човек до онази вътрешна чистота, да знае, че той служи на Бога. Бог иска да знаем кога правим погрешка и всяка погрешка да изпъква, за да може да се пречисти. Всяка погрешка в нашето съзнание

трябва да излезе навън, за да се изправи. Ако нашата погрешка не изпъква в съзнанието ни, тя прилича на венозна кръв. И старите хора страдат от непречистена кръв и това образува кръвното налягане. Кръвното налягане е венозна кръв, която се събира във вените, и кръвообращението не е правилно. И тези хора преждевременно остаряват. Значи колкото се може по-малко венозна кръв, колкото се може по-малко лоши мисли. Добрите мисли са артериалната кръв на човека. Лошите мисли са венозна кръв. Не се ли подмладяваш, много утайки остават по капилярните съдове, полепват навред по артериите и вените, а ти се чудиш защо това и онова те боли, защо не можеш да се движиш, защо те е хванала артериосклерозата. Старостта не е нищо друго освен задръстване на кръвоносните съдове: артериалната и венозната система се задръстват с кал. Артериите и вените се напълват с кал, с утайки, които трябва да се махнат. Старостта не е нищо друго освен задръстване на нервната система, външно и вътрешно с кал. Ако човек може да прочисти всички тия тръби, всички капилярни съдове в артериалната си система, да може да тече кръвта правилно, той ще се подмлади. Вследствие на тази кал, на тези утайки явява се болестта артериосклероза, т.е. втвърдяване на кръвоносните съдове. При това положение и артериите изгубват своята пластичност, своята подвижност. За да се освободите от тази кал, първо вие трябва да знаете как да се чистите. На онези от вас, които са готови да направят този опит за лекуване, казвам: никога не дръжте в ума си болни образи, ако искате да очистите вашата артериална система. Всеки ден трябва да търсите здрави хора да се свържете с тях и само такива да гледате. Под „зdravi хора“, не разбирам червендалести, но здрави, с приятна, хубава краска на лицето. Дръжте в ума си такъв човек. Той ще ви помогне с мисълта си. Иначе, мисли ли за старостта си, човек ще изгуби своите жизнени сили. При стария човек бързината на трептенията на неговото тяло се намалява, вследствие на което изгубва своята сила и бързина в движението на неговите частици. Ако тази бързина се върне, и артериите ще се освободят от натрупаната в тях кал. Лекарите препоръчват да се яде чесън. Това средство е добро, защото то увеличава вибрациите на организма. После, като отивате в планината, подпрете се до някое здраво дърво. Това дърво ще внесе във вашия организъм известен род енергии, които ще бъдат в състояние да пречистят вашата кръвоносна система, вашите артерии, и без това никакво лекарство няма да бъде в състояние да ви спаси от вашия фалимент. В това отношение духовният живот е сила, с която човек може да обнови своето тяло, както и своята кръвоносна и нервна система. По този начин всеки ден ще се обновявате. Никога не допускате една отрицателна мисъл да ви обсеби! И да ви кажат, че сте остарели, пак не вярвайте. Старостта не е нищо друго, освен неорганизирана материя в човека. Всички негови мрачни и лоши мисли образуват отлагания, утайки, отлагат се около нервната система, а това не е нищо друго освен артериосклероза. Когато животът стане съвсем неразбран, тогава в старите хора, които не разбират живота, се намира червеният цвят на венозната кръв, от която идват всички болести. Всичките болести се дължат на нечистата кръв в човека. За да се пречисти кръвта, ти трябва да обичаш. Ще призоваваш алхимическия огън, ще мислиш, мисълта ти да свети. Ако твоята мисъл не е светла, ако чувствата ти не са топли, ако постъпките ти не са силни, твоята кръв не може да бъде ясночервена. Онзи червен цвят, който кара хората да се бият, не е този червен цвят, за който аз ви говоря. Ако вашите вярвания, ако вашата наука нямат тая сила, защо ви са те? Всяко верую, всяко учение, което може да обнови мислите, чувствата на човека, да го направи достоен човек, да го доведе до положение, както природата го е създала, това верую, това учение е на мястото си. Всяко учение, което не внася тази обновителна сила в човека, това учение не е потребно. Казвам: често хората предлагат различни програми за някакви промени в социалните системи на обществата. Обаче съществува само една социална система, която може да обнови света. Единствената обновяваща сила в света е колективната Любов, която в дадения случай може да действа между хиляди и милиони хора. Тя действа обновително. Ако вие може да убедите бедните и богати хора, че те са полезни едни за други, вие ще постигнете много нещо. Много въпроси в живота ще се разрешат. Който гладува, се подмладява. Ако хората умират, това не е от гладуване, а причината за това е по-ниският живот, който ги е нападнал. Той се ползва от техните енергии като от свои, и постепенно спира развитието им. Като знаете това, не допускате в ума си нито една нечиста мисъл, нито в сърцето нечисто чувство и желание. Нечистите мисли и желаниа са паразити, които изяждат човека и го пращат на онзи свят. Ако искате да се подмладите, всеки ден поне по 10 минути, не допускате никаква отрицателна мисъл в себе си. Всеки ден една добра постъпка, едно добро чувство, една хубава мисъл. Всяка отрицателна мисъл е предвестник на смъртта. Ако недопускаш нито една отрицателна мисъл в ума си, в три месеца можеш да се подмладиш. Когато се влива в организма нова енергия, той се обновява, тялото се изправя, засилва. Обновяването не е механичен процес, то има отношение към духовното естество на човека. Да се очисти човек, това подразбира да се освободи от всички ненужни мисли и желаниа в него, които се отделят във вид на утайки в организма му. Тези утайки са причина за гниенето, за смъртта. Човек, ако иска да се подмлади, трябва да се освободи от товарите и противоречията си, от дребнавостите и недоволствата.

Човешкото съзнание трябва да се разтовари от ненужния багаж, който идва от семейния и обществен живот, от неговия личен живот, от хората, с които е заобиколен. Да се подмлади човек, това значи да се освободи от онази инертна материя в себе си, която носи недъзите на миналите векове. За да бъдете млади, здрави и красиви, ще изваждате само есенцията на нещата и с нея ще се храните и живеете, а всичко друго ще изхвърлите. Човек може да се подмлади не само по алхимически начин, но и чрез мисълта си. Светлата мисъл на човека създава около него приятна атмосфера, която го прави способен да възприема хубавото и красивото от живата природа. Всички имаме теоретически знания. От много теория ние сме остарели и това знание се превърна в тежест. Човек не трябва да обременява мозъка си с излишни трептения, които нямат никакво отношение към неговия живот. Знанието служи за подкрепа, то е храна на ума. Със знание трябва да се храни умът. Не е нужно да носиш десет торби с хляб. Онова, което ще изядеш, то е важното. Хората остаряват, когато започнат да мислят, че много знаят. Щом започнете да мислите, че много знаете, вие сте в старостта. Че много знае човек, то е като туриш един товар и започваш да усещаш, че е тежък. Колкото повече усещаш тежестта, толкова тежестта е по-голяма. Голямата тежест състарява човека. По възможност човек трябва да носи малка тежест. В ума си не трябва да носите тежест. Всяка мисъл, всяко чувство да бъде леко, да не тежи. Казва: „Тежи ми нещо на сърцето“. Извади тежестта от сърцето. Казва: „Тежи ми на ума“. Извади този товар от ума си. Ако ви кажа, че човек може да се подмлади, какво ще си помислите? Няма да повярвате. А той ще се подмлади! Ако забрави всички обиди, които хората са му нанесли, ако забрави сиромашията, ако забрави болестите, негодите, да не мисли за нищо лошо. Мисли, че всичко имаш. „Как да мисля?“ То е най-лесната работа. Човек може така да се концентрира в себе си, че да не чувства никаква болка. Вие сте чудни! Ще се оградите с една мрежа, ще прекарате ток с голямо напрежение и голяма температура по нея и ще си почивате необезпокоявани от нищо. Нека да дойде тогава някоя муха да ви хапе! При 1 000 градуса нека дойде разбойник да ви обере. Кой ще смее? При 100 градуса по е възможно да те оберат. Но при 1 000 - изключено е. Питате: „Как може да стане това?“ Налягане трябва. Ако на земята нямаше налягане, нищо нямаше да се върши. Знаете ли, че ако нямаште тия мъчнотии, които имате сега, нищо не щеше да стане от вас? Вашите чувства се дължат на налягането, то е, което гради. Често обаче вън от това налягане, което гради, ние си създаваме друго, което руши. Махнете от вашия живот неестественото налягане от всевъзможни външни товари. Тръгнеш ли на път, нищо излишно не взимай, носи само един килограм на гърба си. Някой ще каже: „Как да мисля право?“ Стани като малко дете, нищо повече! Но как да станеш? Големият философ да стане като малкото дете. Внеси мекота в живота си! То е подмладяване. Човек, който не може да внесе всеки ден мекота в живота си, той не може да се подмлади. Едно от правилата е това. Човек, който иска да прави хубави упражнения и да си почине добре, трябва да знае следното: старите хора имат една слабост. Старият е седнал и заспал със свити юмруци. Значи стегнати са мускулите. А у малките деца мускулите са отпуснати. Всичките мускули трябва да бъдат отпуснати, да не мисли човек за нищо. Престани да мислиш, опразни се, отпусни се и кажи: „Каквото Господ даде!“ Но не чакай откъде и какво Господ ще даде. Каквото даде! Забрави и заспи така. И като станеш, ще видиш, че при тебе има нещо оставено. Колкото по-просто, естествено живее човек, толкова по-добре. Една от задачите на съвременния човек е да продължи живота си. След грехопадението човек е съкратил живота си. Той трябва да работи върху себе си, да продължи живота си, да се върне в първото си положение. Следователно иска ли да продължи живота си, човек трябва да води прост, чист живот, без никакви чужди влияния, никакви външни примеси. Срещнете ли такъв човек, ще видите, че животът му е прост, скромен в храна, в облекло, в отношения. Човек остарява, понеже непрекъснато трупа богатства. Когато товарът му става непоносим, той започва да се прегърбва, краката му не държат и най-после умира. Товарът на стария се дължи на неговите мисли, чувства и желания. Неестествените желания представят непоносим товар за човека. Също така има идеи, които са непоносими за човешкия ум, въпреки това, той се наема да ги реализира. Като не може да издържи на тежестта им, той най-после остарява и заминава за другия свят. Знаете ли защо остарява човек? Младият човек е млад, понеже не е вързан с никакви конци. Като влезеш в културата, турят ти една връзка, после втора, трета, четвърта, като турят стотина връзки ти вече се ограничиш навсякъде и остаряваш. Скъсайте всички нишки, оставете се така, както първоначално сте били, обърнете се към вашата душа. Старите хора остаряват, понеже те идат до една тъмна зона. Има една старост в живота, която произтича от неразбрания свят. Хората остаряват по една неразбраност в света. Ако искате да се подмладите, вие трябва да се освободите от вашите чифлици, от вашите деди и прадеди, да се освободите от ненужния товар, който днес ви е непотребен. Освободете се от мисълта, че сте майки или бащи, че сте философи. - Никакви майки и бащи не *сте*, това са заблуждения. Казваш, остарял си. Ти си се заблудил, ти си се натоварил. Разтовари се, ще се подмладиш. Трябва да учите закона на разтоварването. Вие от 20 години помнете кой ви е обидил, кой ви е направил нещо, баща ви как се е отнесъл, брат ви как се е отнесъл.

Представяте си отрицателни работи, не си представяте красиви работи. Красивите работи са редки. Откак съм дошъл в България, побеляла ми е главата от оплакванията на хората. Аз този живот го търсих и още има да ми стане бяла главата. Чрез волята си човек може да се подмлади - достатъчно е да си внуши някаква положителна мисъл, толкова светла и права, че да разбие всички отрицателни мисли, които са го съсипвали в продължение на години. Който иска да се подмлади, трябва да прояви Божествените мисли и чувства, които са вложени в него. На старите казвам: вие може да се подмладите. Да се подмлади стар човек не е мъчна работа. То е работа на алхимиците. Може да се подмлади човек. Сега учените хора чрез присаждане на някои жлези подмладяват. Но ние знаем други методи за подмладяване, не с жлези. Може човек да се подмлади! Най-първо ще развиеш волята си, ще освободиш волята си вечерно време от всички тягостни мисли. Ще мислиш, че работите са уредени, че си министър-председател, че заповядваш на целия свят, че имаш милиони в банката. Ще кажеш, че това било илюзия. Не е илюзия. Твоите очи, които имаш, струват 10 милиона английски лири. Твоите уши, които имаш, струват 5 милиона английски лири. Езикът ти струва 7 милиона английски лири. Носът ти струва 15 милиона английски лири, стомахът ти струва 2 милиона английски лири, белите ти дробове 1 и половина милиона английски лири. Такава грамадна сума! Тогава беден човек ли си? После, имаш човешкия ум. Ти оперираш с най-великите неща в света - умът и сърцето, а минаваш за беден човек. Не ходи да лъжеш себе си и хората. Какво трябва да прави, за да не остарява човек? Той трябва да замества в себе си всяко отрицателна мисъл с Божествена. Всяка сутрин като стане, да каже: „В мое разположение е да дам ход на моите дарби и способности, които Бог е вложил в мене. Аз искам да върша Волята Божия." Кажете ли си тези думи, по този начин вие ще бъдете свободни от всякакви слабости. Не се поддавайте на никакви слабости. Не казвайте, че ще живеете за себе си, но кажете: „Аз ще живея за Онзи, Който ме е пратил на земята". Не си играйте с една мисъл, която се върти. Тя се върти, върти, образува едно въже. Ти казваш: „Развърти се!", тя не се развърта. Не правете опити да играете с една ваша лоша мисъл, с едно ваше лошо желание. Ще си направите въжета, от които ще образувате кармата. После трябва цяло поколение да ги къса конец по конец. Дойде една мисъл, ликвидирай, втора, трета - скъсай я. Всяка вечер се справяйте с тия мисли, не оставяйте за другия ден. Вечерно време ликвидирайте с всички лоши мисли, а което е хубаво, оставете го; което не е хубаво - навън. Освободете се. Аз зная, че когато се каже истината, мнозина се обиждат. Който се обижда от истината, той минава пред Бога за стар човек. Такъв е законът пред Бога. Господ досега никога не се е обиждал. Няма друго същество, което да е понесло по-големи поругания от Бога, но Той даже и веждите не си е навъсил. Тихо и спокойно гледа Той и казва: „Тези деца ще разберат закона. Сега трупат грехове и затова ще носят този товар." „Тежко, много тежко е положението ни: сиромашия, болести, какво ще правим?" „Ще работите." „Другояче не може ли?" „Не може, ще работите." „Големи сме." „Ще се смалите, ще станете деца." Като се върнете дома си, опитайте се да станете деца и ще видите как ще се подмладите. Остарели сте. Защо? Защото носите света на гърба си. Когато влезете в един параход, който се клатушка и се страхувате, какво ще ви ползва този страх? Стойте спокойно, имайте доверието на дете. Който е направил парахода, той ще се погрижи за вас. Параходът ще се поклатушка и после ще спре. И гръм да има, и буря да има, не се бойте. Птиците, които са в небесното пространство, също се клатушкат, но те разбират този закон по-добре от вас. Ще ме извините за всичко това.

ВНУШЕНИЕ

Ние сме в състояние да отдалечим от себе си всяко нещастие, да отдалечим всяка болест, всяка сиромашия, да отдалечим от себе си всичките несъгласия, които съществуват между нас. Ако бяхме се възлюбил един друг, щяхме да сме в състояние да продължим човешкия живот. Може да направите опит: нека хиляда души да пожелаят на едного да живее по-дълго време - и той ще живее. Но ако хиляда души мислят, че един човек трябва да си замине, той не може да издържи тяхната мисъл. Някой старец не го искат въщи, казват: „Този старец няма ли да си замине?" След 1-2 години минавам покрай същото село, питам: „Де е старецът?" „Замина си на онзи свят." Минавам покрай друго село, гледам, един старец хилав, но казват: „Да живее този дядо!" Минавам след години, въздигнал се този човек. „Да умре" - и той умира. „Да живее" - и той живее. Туй е, което правят предците, старите, това е родът, който иска да се върнеш назад. Или те те турят в един сън и ти внушават, че си на 20 години, след това, че си на 35 години, после на 45, после на 60, прекъсват ти всичката жизненост и ти трябва да се върнеш при тях. Ако иска човек да разбере закона за подмладяването, той трябва да се освободи от влиянието на своите глупави прадеди и на своите неразумни прадеди. У хората се натрупва психически прах и вследствие на него хората остаряват. Това е общо казано. Тук действа и внушението: баща ти, дядо ти, прадыдо ти са мислили за остаряването, ред поколения са мислили за това. И ти, като дойдеш на 45 години, всичките тези дявовци дефилират пред тебе и ти казват: „Остарял си!" И погледнеш, че е дошла някоя бръчка върху лицето ти. Защо е дошла бръчката? Порои са дошли и копаят, а горите са изсечени. Ти трябва да

посаждаш нови гори. Старостта е нещо посторонно за човешката душа, то е нещо външно. И наистина всички стари чувстват, че са млади, а само тялото им е остаряло отвън. На душата не е свойствено да остарява, това са вторични състояния. Те са наложени на хората чрез внушение. С хиляди години хората си внушавали, че са стари и остаряват, че и другите хора около тях ще остарееят и остаряват. Затова човек като мине 45, 50, 60 години идат при него мислите на хилядите поколения и му казват: „Ти си вече стар“. И той казва: „Хайде, да бъде както вие казвате“. За да не остареееш, ти трябва да бъдеш гений да се бориш с тези мисли. Остаряването е най-ужасната патология, това са микроби, мислите за старостта. Когато се заразят от тези микроби, хората остаряват. Те са като термитите, изяждат всичко свещено в човека, като оставят само кости от него. Та остаряването е един метод на постоянно внушение: „Не мога, не мога, стар съм, стар съм“. Ти спираш спирачките, затягаш, докато краката престанат да се движат и постепенно човек остарява. Самовнушението ще го обърнеш. Казвам: правилната мисъл седи в това, всички да разтегнете спирачките, които ред поколения са завъртали, завъртали. Речеш да направиш нещо, стегне те. Трябва да знаеш начина, по който ще се завъртят всичките спирачки. Или всички наслоявания, набрани мисли да се изхвърлят. Всяка неправилна мисъл трябва да се изхвърли. Или, другояче казано: съзнанието трябва да се очисти, нищо повече! Да се убеди човек, че не е стар, това е цяла наука. Като дойде до 30 години, по-нататък да не мисли вече за годините, а да каже: „Не зная на колко години съм“. Някой казва: „Ще умра!“ Не, няма да умреш, но ще идеш горе на ремонт, за да се подмладиш. Човек остарява по внушение; ако би могъл да задържи това, което му се дава, всякога би бил млад. Човек губи повече и печели по-малко, и затова остарява. Когато ти внушават, че си остарял, запуши си ушите и не слушай какво ти се говори. Казвай: „Не разбирам“. Като дойде до старостта - памук в ушите! Ти се оглеждаш в огледалото и казваш: „Остарях вече“. Какво означава старостта? Остаряваш, защото сам си внушаваш тази мисъл. Кажеш ли си, че ще остареееш, че краката ти не държат вече, че ръцете ти треперят, всичко ще се сбъдне. Както мислиш:, така става. Млад човек наричам този, на когото въжетата са развързани. Старият човек е завързан. Младите хора са носители на Новото учение. Старите им казват тъй: „Вие сега сте млади, но един ден ще остарееете като нас“. Не, ако вие остарееете като старите, не ви трябва да носите Новата култура. Първото нещо: трябва да турим в ума си мисълта, че няма да остарееем. Нищо повече! Докато вярваш в старостта, ти си стар, щом престанеш да вярваш в старостта, ти си млад. Ако престанеш да вярваш в младостта, пак си стар. Това е новото правило на живота. Често ние страдаме от хипноза. Видиш болен човек, кажеш: „И аз може да се разболея“. Срещнеш глупав човек, кажеш: „Да не би и аз да стана като него“. Срещнеш слаб човек: „Да не би и аз да стана като него“. „Да не би и аз да остареея.“ Едно правило ви давам. Кажете така: „Аз вярвам само в младостта, която изключва смъртта. Аз вярвам в младостта, която изключва глупостта и слабостта.“ Щом вярваш в един стар човек, който е изгубил ума си, това не е старост. Казва: „Аз остарях вече, не помня“. Той не е остарял, но е оглупял. Постоянно казват: „Ти си остарял“. Аз вярвам само в една старост, която изключва смъртта и слабостта. Аз вярвам в една старост, която носи знание. Аз вярвам в една старост, която е готова на стари години да работи за всичките хора като един най-добър слуга и на 120 години да е готова да служи. Сега на 120 години не могат да служат, на 21 години служат. Продължителността на човешкия живот на земята се определя от закона на внушението. От майката зависи колко години да живее детето ѝ. Колкото години е определила на детето си да живее, толкова и ще живее. Ако майката каже, че иска нейното дете да живее 50-60 години на земята, то не може повече да живее. Това е крайният предел на неговия живот на земята. Никоя майка не определя да поживее сина ѝ до 120 години. Тя намира, че това е премного, няма нужда от толкова дълъг живот на земята. Най-много определя до 100 години и там спира. Затова хората сега живеят малко на земята. Продължителността на живота зависи от самия човек. Някои хора, като слизат от невидимия свят, сами си внушават колко време да живеят на земята. Защо си внушават? Защото като дойдат на земята, те забравят колко трябва да живеят. Всеки живее толкова години, колкото той сам си е определил. Този въпрос е свързан с ред още въпроси и подробности, но основният закон е, че много от нашите навици се дължат на внушението. Ако някой вярва, че може да живее хиляда години, и това може да бъде, но с условие да не злоупотребява със силите на живота. Щом се усъмни, той внася в своя живот безсилието. Турите ли в ума си мисълта, че можете да живеете много години, ще видите как действа тази положителна мисъл. Ако с внушение може да се умъртви един човек, защо с внушение да не може да се подмлади? Прокарвате ръката си често около тялото с мисъл за подмладяване и се подмладявате. Повече сте склонни обаче чрез мрачни внушения да си създавате нещастия. Ако бащата и майката вярват сто и едно на сто, че от детето им ще стане нещо, то наистина ще стане. Казваш: „Остарях вече, не мога да обичам. Любовта е за младите.“ Ти кога стана стар? Старият може да стане млад, и младият може да остарее. От 8 хиляди години се носи една и съща мисъл: „Остарях, остарях“. Като приемаш тази мисъл, наистина ще остареееш. Ангелите носят друга мисъл: „Подмладих се!“ Затова ангелите са

вечно млади. Те никога не остаряват. „Как ще се подмладя?" Като гайдата. Докато е свита, тя е стара баба. Казвам ѝ: бабо, ще се подмладиш. „Не мога, синко, моята работа е свършена." Взимам гайдата, надуя я и тя започва да свири. Докато свири, тя е млада. Щом престане да свири, тя остарява. Човек трябва да се оглежда често и никога да не мисли, че е стар, но да пее, да мисли, че ще се подмлади и че е млад. Във вашия ум има хиляди плочи, важното е да знаете коя от тях да пуснете. Ти насила си остарял. Аз считам старостта актьорство. Искаш - не искаш ти играеш ролята на стария човек. Отвътре си млад, отвън си стар. Някой път хванат един стар човек и му казват: „Ти ще играеш ролята на млад". Искане - не иска ще играе ролята на млад. Нито младият е млад, нито старият е стар - и двамата са актьори. Казвате: „Как може да бъде така, ние не го виждаме". Че вие какво виждате? Ако направя една млада кукла и една стара кукла, какво виждате? То е моята идея: искам стара кукла - стара кукла си направя, искам млада кукла - млада кукла си направя. Ако вие разбирате закона, в 24 часа можете да измените лицето си, да станете едно дете на 15-20 години. Ако знаете, можете да се поставите в магнетичен сън и да кажете: „На 85 години съм, мога да се подмладя с 20 години, да стана на 65!" Станеш на 65, виждаш, че има една промяна. След една седмица пак сепоставиш в магнетичен сън, заспиш и кажеш: „Искам сега да бъда на 49 години". Връщаш се назад. Така може този сън да продължи още 24 часа и да се събудиш на 35 години. След това друг опит, заспиш и кажеш: „Искам сега да стана на 25 години". Ако искаш още назад да се връщаш, брадата и мустаците ще изчезнат, ще станеш млад момък. Ако искаш, още по-назад може да се върнеш, да станеш малко дете. Светът е създаден за младите. Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Небесно. Като малки деца трябва да се учите. Пазете младостта, защото тя е едно Божествено качество. Не мислете за старостта. Когато забележите признаците на остаряване, кажете: „Ние остаряхме, за да се подмладим отново. Следващия път ще бъдем по-млади, отколкото бяхме сега." Ако вие вечер, когато си лягате, кажете: „Аз утре ще се подмладя", и това повтаряте всяка вечер, какво ще изгубите? Нищо няма да изгубите, ще спечелите. А вие всяка вечер при лягане казвате: „Остаряхме". Мине една година, втора, трета, четвърта, двадесет, четиридесет, петдесет, шестдесет години все това - остаряхме! Деветдесет години минат, вече за другия свят се готвите и пак това повтаряте. А другият свят, за който вие се готвите, е свят за подмладяване. Като идете в оня свят, ще видите все стари хора, които седят и чакат да ги приемат. Искате ли да се подмладите, направете следния опит: ако сте човек на 50-60-годишна възраст, всяка вечер, като си лягате, кажете в себе си, че утре ще бъдете с 5 години по-млад, отколкото сте днес. Правете този опит цяла седмица. Ако сте успели да вложите тази мисъл в подсъзнанието си, в края на седмицата наистина ще бъдете с 5 години по-млад. Така правете няколко седмици наред, докато се подмладите и стигнете до 25-годишна възраст. В продължение на 5 години най-много човек може да се подмлади. За да постигне това, той трябва да пристъпи към следния опит: всяка вечер, като си ляга, да си каже, че на сутринта ще намери на главата си един чер косъм. На другата вечер да си каже пак същото. И наистина, всяка сутрин той ще намира по един почернял косъм. Ден след ден космите му ще почерняват, докато една сутрин види, че цялата коса е станала черна. Това зависи от силата на мисълта му и от неговата вяра. Вземете вие две малки момиченца: еднакво им давате ябълки, дрешките им са еднакви, еднакво се отнасяте към тях; и двете се поправят, щом виждат, че ти си справедлив; и те следят как ще постъпиш. Като им даваш храната, те имат вяра в тебе, но направиш ли едно малко отклонение, покажеш даже само привидно едно пристрастие, веднага ще се измени лицето на едното. Едното ще стане по-хубаво, другото ще погрознее. Срещне го някой и го пита: „Какво ти липсва, момиченце?" Казвам: ябълката е била по-малка, дрешките не са тъй хубави, яденето е по-малко. Туй са психически причини. Туй може да е привидно. Изменете тогава условията и приложете обратния закон: обърнете вниманието си към туй момиченце, другото ще почне да погрознява. И вашите лица се погрознели от този закон. Остарели сте по този закон. Който иска да не остарява, чрез закона на внушението може да направи някои опити. Най-напред да е будно съзнанието и всяка сутрин от 10 часа да казваш десет пъти: „Ще се подмладя!" От 10 до 12 часа колкото пъти се сетите, произнасяйте тези думи. Думите са велика сила. Сутрин, откакто изгрее Слънцето до обяд, ще изговаряш сто пъти: „Аз ще се подмладя", и ще видите, че микроскопически резултат поне ще имате. Всеки ден ще повтаряте: „Не съм стар", и ще видите, че не сте стар. „Аз ще се подмладя" — така ще си казвате всеки ден до 12 часа най-късно. Вечер преди да заспиш, си кажи: „Няма да остарявам!" Като станеш от трапезата, пак си кажи: „Няма да остарявам!" И така, когато се сетиш, казвай си тези думи. Цяла година всяка вечер си казвай: „Аз искам да се подмладя с 10 години". А тези години тури на работа за Бога. Не дръжте в ума си стари хора, за да не остарявате, също и стари образи. Гледайте портретите на родителите си като са били млади и преди да се оженят, не ги гледайте сега. Често умираме от скръб, че не сме опитали живота. Как ще опитате живота? В ядене и пиене. То е едната страна. Много страни има в живота, за да се опита. Казвам: старите от вас, за да се подмладят, трябва да започнат да проучават. За да се подмлади човек, трябва да търси красивите форми, красивите образи,

трябва да търси хора с добър характер и да бъде постоянно в съприкосновение с добри хора. Казваш: „Умря баща ми“. Казвам: няма нищо. Искам да ти кажа, че баща ти не е умрял. Може да се докаже, че като умре бащата, тежестта на сина ще се увеличи. Тежестта на всички синове и дъщери ще се увеличи. Затуй, когато в някой дом някой умре, подобряват се работите, всички болни в тази къща оздравяват. Докато дядото е жив, всички боледуват, като умре дядото, всички стават здрави. Защо стават здрави? Много естествено, дядото със своите мисли за старост и с болестите си е тежал върху гърбовете на всички. Мислите на дядото са се възприемали от децата и затова са боледували. След неговата смърт те се освобождават от тази ненужна тежест. Същото е, ако турите върху едно семенце един камък, пониква накриво. Като падне камъкът, цветето се изправя. Искате ли да бъдете вечно млади, дръжте в ума си идеята »за вечната младост. Обичайте младите, за да се подмладите. Обичайте мъдрите стари хора, за да поумнеете. Всякога, когато човек се събере с хора, които стоят умствено и духовно по-ниско от него, той остарява. За да се подмладите, дружете с хора, които стоят по-високо от вас. Има един закон за подмладяване - дружи с младите, радвай се на младостта и ще се подмладиш. Старият иска да се подмлади и като не знае как, умира, за да се подмлади. Смъртта не е нищо друго освен алхимичен процес на подмладяване. Пазете своя вътрешен мир. Казано е: „С какъвто дружиш, такъв ставаш“. Следователно дружи с добри, възвишени хора, за да запазиш младостта си. Свързвай се с Божественото, със светлите мисли на Бога, за да бъдеш всякога любещ. „Къде ще намеря Бога?“ Във възвишените мисли и чувства. Достатъчно е да повдигнеш мисълта си нагоре, за да се свържеш с Бога, с Неговите светли мисли.

Помнете, че младостта, това е Божието име на Любов, посадено в Божественото човешко тяло. Наистина младостта е Божественото в човека, тя е духовният красив живот. Тя е живот, който живее и обича - единственият вечен живот. Старостта е неудохотворена, смъртта - грозна, нереална. Мисли от страх, болка, скръбни мисли създават грозотата, която се нарича старост. Радостни мисли, красиви и идеални мисли създават красотата, наречена младост. Старостта обаче е черупка, вътре в която лежи бисерът на реалността - съкровището на младостта. Практикувайте придобиването на съзнанието на детството, съзерцавайте мислено Божественото дете във вас. Преди да заспите внушете на вашето съзнание: „Сега аз съзнавам, че вътре в мене има духовно радостно тяло, вечно младо, вечно красиво. Има красива духовна мисъл, очи, нос, уста, кожа - тялото на Божественото дете, което сега, тази вечер е свършено.“ Повтаряй това потвърждение и съсредоточи мисълта си върху това тихичко, докато заспиваш. При ставане сутрин, внушете си също: „Така, драги (обърнете се към вашето име), има Божествен алхимик в тебе. Чрез духовната сила на тези утвърждения през нощта, станало е превръщане и разкриване отвътре. Духът е направил това духовно тяло и духовен храм. Вътрешният алхимик е причина мъртвите и изтощени клетки да паднат и златото на нова кожа да се появи с вечно здраве и красота. Наистина, изявата на Божествената Любов е вечната младост. Божественият алхимик е вътре в моя храм, постоянно изработващ нови и красиви клетки. Духът на младостта е в моя храм - тази Божествена човешка форма, и всичко е в ред. Мир! Мир! Мир! Научете се да с усмихвате с очарователната усмивка на дете. Усмивка от душа и духовна отмора. Истинската усмивка е истинска красота, артистична творба на „Вътрешния Безсмъртен Владетел“. Добре е да се потвърждава: „Имам хубава мисъл за целия свят. Нека целият свят да бъде щастлив и благословен.“ Кажете тази мисъл преди започване на дневната работа: „В мене има свършено същество - Божествено същество. Аз съм сега всичко това, което желая да бъда! Съзерцавам всеки ден моето красиво същество, докато го изразя с диханието си. Аз съм Божествено дете, всички мои нужди за сега и завинаги са задоволени!“ Научете се да се въодушевявате. Потвърдете: „Безгранична Любов изпълва моя разум и въодушевява моето тяло с нейния свършен живот“. Направете всяко нещо светло и красиво около вас. Култивирайте дух на хумор. Радвайте се на слънчевата светлина.

ДОБРОДЕТЕЛИ

Всеки човек чрез своя живот образува една особена форма, в която слънчевите лъчи се пречупват. Тези лъчи, ако се пречупят нехармонично, съкращават неговия живот. Ако неговите мисли бяха хармонични, ако неговата воля беше свършена, то слънчевите лъчи биха предали едно благотворно влияние. В това отношение е необходимо всички хора да се съберат - по двама, по трима, по четирима и да се споразумеят, хармонично да мислят, да не виждат у другите никакъв дефект. Понякога казвате: „Той има много недостатъци“. Престанете да мислите за недостатъците на хората! Недостатъкът, за който мислиш, един ден ще ти стане наследствена черта. Не мисли за недостатъците на хората! Мисли за хубавото, за да ти стане то наследство. Търсете в хората доброто - у тях има една Божествена страна, дръжте нея в ума си. Защото, ако ти мислиш зле за другите хора, най-първо ти ще пострадаш, а след това ще пострада онзи, за когото мислиш. Не бъдете вече толкова глупави. Не дръжте нито своите, нито чуждите погрешки в ума си - това е един метод за подмладяване. Не дръжте чуждите погрешки дълго време в себе си, понеже ще се заразите от същите погрешки. Когато човек огорчи

Господа, остарява преждевременно. Затова не критикувайте, на съдете никого, не осъждайте и себе си. А когато човек чрез Любовта си весели Господа, се подмладява. Не е мъчна работа да се подмладите. Щом обикнете всичките хора и като не виждате никаква погрешка в никого, неусетно ще се подмладите. Реалното е вътре в нас. Никога не се отказвай от най-малката добродетел, която можеш да носиш, от добрата мисъл, която може да ти дойде, никога не се обезсърчавай. Да се самоосъжда човек, това е остаряване, а да се поправя, това е подмладяване. „Ще изправа погрешката си!“ - това е законът на подмладяването. С поправянето на една погрешка ти се подмладяваш, с придобиването на една добродетел ти се подмладяваш. Трябва да изправим погрешките си, да се подмладим. И трябва да остареем по ум. Трябва да добием една добродетел, пак за да се подмладим. Трябва да турим една мисъл в живота. Има защо да живеем. Стар човек е онзи, който мисли, че е голям, велик, и от такъв човек именно трябва да се пазите. Това е проповядвал Христос, когато е казал: „Да станете като малки деца“. Като изследвате природата, ще видите, че най-скъпоценните работи не са големи. Например едно време брилянтът е бил въздухообразно вещество, което е заемало голямо пространство. Трябвало е да мине дълго време, докато се съгъсти. Господ го е съгъстил, превърнал го е в твърдо тяло, но същевременно е намалил обема му. Той е станал малък по обем, но скъп по цена. Знаете ли колко енергия, колко материя е пресирана в един атом? По същия закон и ние трябва да се смалим, да станем малки като деца, защото велик е само Бог; за да бъдем като Него, ние трябва да научим изкуството на преходните неща в битието, стадиите на преходния живот, да знаем защо малките неща минават в големи. Едно узряло зрънце, колкото малко да е, щом падне на благоприятната почва за своето развитие, то израства, превръща се в голямо дърво. Обаче листът или гнилият плод, колкото и да са големи, паднат ли на почвата, изсъхват. Който се мисли за голям, преждевременно остарява. За да не остарява, човек трябва да има готовността на детето, да възприема от всички, за да може да расте и се развива. На старите хора им липсва магнетизъм. Всички стари хора развиват личните си чувства. Те остаряват от своите лични чувства. Старите стават много амбициозни, мислят, че са остарели, че имат опитности, искат да ги уважават и да ги почитат. Тебе ще те уважават хората заради силата, която имаш. Тебе ще те уважават хората заради знанието, което имаш. Казваш: „Аз зная“. Какво знаеш? Ще вземеш да нарисуваш една картина, ще вземеш да пееш, ще вземеш мотиката и ще работиш. Горделивите хора скоро остаряват. Гордостта е духовна болест. Да пазиш своята свобода — това е самоуважение, но горделивият търси своето право там, където го няма. Трябва да имаме смирение, защото хора, които стават горделиви, скоро остаряват, не могат да понасят страданията. Истината и благостта внасят в човека сила, мир, спокойствие. Истината и благостта продължават живота. Кротостта и смирението подготвят човека за съзнателното му влизане в астралния свят. Те успокояват душата, която укрепва тялото и го прави здраво и бодро. Без кротост и смирение никаква идея не може да се приложи, а лекуването е немислимо. Кротостта и смирението са един метод за подмладяване и лекуване на разни недъзи. Човек с благ и спокоен характер може да доживее до дълбоки старини. Ще ви дам едно правило: тайната на живота е в това да имате всякога разположение. В разположението е зародишът на живота, т.е. зародишът на яйцето. Благодарността и признателността представляват магическа формула, с която човек може да работи и да се подмлади. Ако не благодари човек за всичко, което му е дадено, преждевременно остарява. Под „младост“ аз не разбирам само външните отношения, но разбирам вътрешния растеж у човека. Зная растения, които могат да лекуват всички болести. Зная известни растения, които съдържат в себе си жизнения еликсир, с помощта на който може да се продължи животът. Мога да продължа живота на всеки човек, но има един друг, много по-важен закон, а именно, че трябва първо да го науча да живее добре. Ако продължа живота му, а не съм го научил да живее добре, нищо не съм направил. А за да го науча да живее добре, време се изисква за това. Мога и насила да го заставя да живее добре, но това е механически начин. Ако живее съзнателно и изпълнява Божиите закони, човек продължава живота си. И тъй, нека идеалът ви бъде вътрешно да се подмладите, а не да останете външно вечно млади. Това може да се постигне само чрез доброто на сърцето и разумност на ума. Остарели сте, защото всичкото добро, което минава през вас, не го приемате. Ако сте млади, направете това, което старите мислят. Аз съм слушал старият да казва: „Много голям грешник съм! Биех жена си, казвах й „говедо“, но съжалявам сега. Ако тя беше тук сега, щях да я целувам по 10 пъти на ден.“ Почнете да целувате сега вашата добродетел в душата си, вашата правда, вашата справедливост и пр. Това е култура, това е приближаване към Бога. Вие искате да станете свети. Че всичкото онова добро, което усещате във вас - вие искате да учите, да бъдете добри, искате да пеете, какво ли не искате - всичко това е Божествен импулс във вас. Вие казвате: „То сега няма да го бъде, но в някое друго прераждане, при други условия...“ Тъй не се говори. Вие, като дойдете на 33 години, повече не може да станете. Който стане повече, той е виновен. Старостта на земята произтича от престъпления, човек остарява от престъпления. Той губи силата си, губи ума си; от всяко едно престъпление остарява човек. На земята е

такъв законът. А в Небето правят добро, затова се подмладяват. Всяка хубава мисъл, колкото и да е малка, тя подмладява. Всяка една добра постъпка, колкото и да е малка, тя подмладява. Законът на доброто е закон за подмладяване. Законът на злото е закон за остаряване. Които искат да се подмладят, да правят добро. Вие не можете да имате един дълъг, щастлив живот, ако не вложите доброто като основа на този живот. Въпросът не е хората да знаят, че аз съм добър, но аз да водя един добър живот и аз само да зная това. Някой път направите едно малко добро или една малка услуга на едно същество в гората или на едно дърво, или на едно растение и през целия ден се усещате доволен, радвате се и се връщате у дома разположен. Нещо отвътре ви радва. При това никой не знае, какво сте направили. Това добро продължава живота ви. Според мене млад човек е онзи, който може да прави добро, който не може да прави добро, той е стар. Който може да прави добро, той е човек на новата култура, който не може да прав добро, той е човек на старата култура. Дълголетен е животът на добрите хора. Който прави добро, живее добре, той живее дълго. Следвайте пътя на доброто, за да се подмладите. Не вървите ли в този път, непременно ще остарееете. Чрез доброто ти пазиш живота си, чрез доброто ти подкрепваш организма си. Да бъдеш добър, това е в твой интерес, в интереса на твоята душа. Колкото си по-добър, повече ще живееш. Значи, ако си бил добър само 10 годни, на тая възраст ще заминеш за оня свят. Някой заминава на оня свят на 20, на 30, на 40 години, според степента на доброто в себе си. Не е важно колко години си живял на земята, важно е да си използвал доброто в себе си като капитал, от който си придобил нещо. Ако нищо не печелиш, животът е безсмислен. Всички ония хора, които използват силите си за доброто, техният живот се продължава, а ония, които не използват богатството си за благо на народа, техният живот се съкращава. Добрият човек се подмладява. Когато има силна вяра, умът му се просветлява. А Любовта обновява. Ако можете да се свържете с общото течение на великия живот, на смъртно легло да сте, животът ще потече у вас. За това е нужна вяра, по-силна от най-големите смущения, които нарушават равновесието в човешкия организъм. Безверието нарушава равновесието. Има едно състояние, което вие не съзнавате, а именно, че само вземате. Искате само доброто, а нищо не давате. При това положение злото се явява като процес да отнеме онова, което вие вземате. Ще даваш, за да се чистиш. Ще даваш, за да се подмладяваш. Ще даваш, за да растеш. Ще даваш, за да си здрав. Който обича, дава. Бог постоянно дава. Божественият закон подразбира непрестанно даване. Отворете торбите си, раздайте на страдащи и нуждаещи се, и вие ще се подмладите. Който е остарял и закъсал, той никому нищо не дава. Казвал съм и друг път: сиромашията продължава живота. Затова е тя в света - за да не се съкрати човешкият живот. Всеки човек трябва да раздава своето богатство. Защо? За да мине от този живот във вечния. И тъй, като придобива знания, човек трябва да се подмладява. Всъщност става точно обратното: човек придобива знания и остарява. Значи, сегашният човек се товари със знанието, а не се разтоваря. Много естествено, човек не търси начин да изправи погрешките си, но се пита защо е сгрешил и защо греши. Не питай защо си сгрешил и защо грешиш, но питай защо си служиш с белите и черни лъжи. Лъжата е причина за преждевременното остаряване на човека. Казваш: „Аз никога не лъжа“. Днес малко хора говорят истината. Ти се оплакваш от живота — не говориш истината. Казваш, че Бог не те е надарил, нямаш никаква дарба — не говориш истината. Ти не си орал, не си сял, а поглеждаш със завист към нивите на другите хора и казваш: „Моята нива нищо не роди, а нивите на съседите ми дадоха много плод“. Ти не говориш истината. Твоите съседи ораха, сяха, затова имат плод, а ти нищо не работи. Ти говориш лошо за своя ближен, че греши, без да знаеш как е сгрешил. Нямаш право да съдиш! Ти не познаваш правото, не си поставен за съдия. Никой няма право да се заема с работа, за която не се е учил! Човек с морален устой живее по-дълго, отколкото този, който не е морален. Който иска да има здраво, красиво, силно тяло и да бъде безсмъртен, да постави за основа на живота си истината. За да уякнеш физически, дръж се за истината и доброто. Не позволявай на злото и на лъжата да те уморят преждевременно. Истината е, която внася безсмъртие, повдига човешкия дух, повдига човешкото сърце и създава ново тяло. Този те лъже, онзи те лъже и ти от своя страна лъжеш, докато най-после остареееш и казваш, че животът е нещо безсмислено. С лъжата животът се съкращава. Заменете лъжата с истината и ще се продължи животът ви. Плодовете на лъжата са най-горчиви. Когато първата мома беше пред дървото за познаване на добро и зло и взе от този плод и яде от него, тя се засрами и извика: „Отиде всичко!“ Но след това дойде онзи закон на безочливост. Казва: „Трябва да се скрие това! И да не съм само аз!“ В нея след срама дойде първата лъжа. Казва: „Аз намерих еликсира на живота, намерих онова, което Бог има в себе си“. И Адам, без да му мисли, и той яде. Той беше първият момък. И двамата като ядоха, засрамираха се. И като се погледнаха, видяха, че са голи и се скриха в гъсталака. Или това скриване е, когато ти мислиш, че твоят фасон е смачкан. Това е скриване. Ти се скриеш в един гъсталак и казваш: „От мене нищо вече няма да стане!“ Тогава дойде това съзнание. Онзи, който те е пратил, който ви е дал живота, почва да вика в Своята градина. И това стана надвечер, когато Слънцето е минало, залязло. А надвечер, това са старините на живота. След като

е минал този живот, ял си,пил си, в разгулен живот, мъж си вече, дядо с брада до пояса достига, а жената е станала баба и всичката коса е окапала от главата ѝ. Тя се оглежда и казва: „Колко беше дълга косата, а сега..." Оголяха и двамата. Дойде съзнанието, онова горчивото съзнание, казва: „Отиде животът в безразборност. Отидоха онези светлите дни." Ние казваме: това е опит на онзи вътрешен разбор на душата. Истината освобождава и подмладява човешкия дух. Следователно предложат ли ви някакъв нов метод за възпитание, не го приемайте, докато не разберете носи ли освобождаване и подмладяване на човека. Истината и благостта внасят в човека вътрешна сила, мир и спокойствие. Те продължават човешкия живот. Да мисли човек, че по механически път може да се подмлади и продължи живота си, е заблуждение. Там, където няма истина, търпение, благосклонност, подмладяване не може да има. Кое подмладява човека? Три неща могат да подмладят човека: Любовта, която носи живот, Мъдростта, която носи знание и светлина, и Истината, която носи свобода. Любов, която не носи живот, не може да подмладява, Мъдрост, която не носи знание и светлина, не подмладява. Истина, която не носи свобода, не подмладява. Като знаете това, живеете в онази Любов, Мъдрост и Истина, които постоянно подмладяват и обновяват. Любовта дава материал, Мъдростта нарежда материала, Истината работи с него. Любовта продължава живота, Мъдростта огражда живота и му дава всички условия отвън. И тъй, Любовта продължава живота, Мъдростта огражда живота. Човекът на Любовта е същевременно умен. Значи същевременно той е и мъдър, и истинолюбив. Любовта, Мъдростта и Истината са неделими. Всеки, който служи на Любовта, на Мъдростта и на Истината, може да стане външно и вътрешно красив, да се подмлади. Човек трябва вечно да се обновява. Значи задачата на всеки човек е да работи за своето вечно обновяване. Това се постига чрез Божествената Любов, Мъдрост и Истина. Има три вида остарявания: като престанеш да слугуваш на Любовта, остаряваш. Като престанеш: да слугуваш на Мъдростта, остаряваш. Като престанеш да слугуваш на Истината, остаряваш. Три вида подмладявания има: като слугуваш на Любовта, Мъдростта и Истината; първото подмладява душата, второто — ума, третото - Духа. Ако Мойсеевото учение беше съвършено разбиране, нямаше нужда да идва Христос на земята и да проповядва друго учение. Имаше нещо, което не достигаше на Мойсеевото учение, затова дойде Христос. Христос не отрече съвършено Мойсеевото учение, но дойде да изправи Мойсеевото учение. То беше съвършено в закона, във външните форми. Отлично е в своята форма. Като форма е съвършено. Но по дух нямаше онова, което Христос донесе. По Мойсеевия закон, който работи в съботен ден, с камъни го убиваха. Шест дена като работиш, седмия непременно трябва да почиваш, по закон. Учението на Христа изключва убийството. Понякога се заражда едно противоречие: някой път Мойсей живее в тебе, някой път Христос живее. Един ден живееш в учението на Мойсея, втория ден живееш в учението на Христа. Постоянно има противоречие. Казвате: „На Мойсея говори Бог". На Мойсея говори Бог отвън, при къпината, а на Христа говореше отвътре. Христос казва: „Отец е в Мене. Аз и Отец Ми едно Сме." Разликата е и в просветата, която имаха. Мойсей, когато пасеше овцете, видя, че къпината гори - значи отнася се до неговия ум. Има едно по-дълбоко познание от Мойсеевото. Бог може да ви говори чрез богатството, Бог може да ви говори чрез добродетелите, чрез всичко може да ви говори. То е външната страна. Онова, което трябва да разбира човек и което му е необходимо, е едно място в света, дето едновременно работят Любовта, Мъдростта и Истината. Това място човек трябва да го намери. Той трябва да живее в Любовта, без да има слабостите на детинството. Той трябва да живее в Мъдростта на възрастния, на възмъжалия, без да има грубостта на възмъжалия, без да има неговите слабости. И може да живее в областта на стария човек, без да има слабостите на стария. Старият човек има слабост, някой път да отстъпи от своите убеждения. Много пъти се случва, че хората при остаряването отслабват. Тия три състояния съставляват отношенията, които човек трябва да има. В детинството си ще научиш онази велика истина, кой е онзи, който те е родил. Ти ще намериш в детинството Майка си - Любовта. Любовта е истинската Майка, отдето си излязъл. Щом възмъжееш, ще намериш Баща си - Онзи, Който те е въвел в света и ти е дал всичко. А в старини ти ще намериш всички ония, които са твои братя и сестри. Старостта е запознанство. Следователно вие сте в един Божествен дом. Първо, детинството е запознаване с Майка ви, при зрялата възраст ще познаеш Баща си, а пък в старините ще намериш всички твои Братя. Това като разбереш, имаш вече една истина. Както във физическия, така и в духовния живот има качване и слизване. Когато човек се обезсърчи, или когато животът му се обезсмили, той е слязъл от върха. Насърчи ли се, той пак се качва на върха. В този смисъл Любовта, Мъдростта и Истината са високи върхове, на които качи ли се човек веднъж, той трябва да остане. Той трябва да устои на законите, които съществуват на тия върхове! Не устои ли, той ще остарее, а едновременно с това ще изгуби и силата си, и здравето си - всичко, което дотогава е имал.

СТРАДАНИЯ

„Не можем ли да живеем без страдания?" Може, но ще жабунясате, ще плесенясате. Хората, които страдат, по-дълго живеят. Човек, който страда, ще стане неуязвим за смъртта. Човечеството само в

една фаза на своето развитие минава през областта на страданията. Те каляват нервната система, за да издържи новата светлина, която ще дойде. Първо човек се облича с дрехата на младостта. Тази дреха наричат „дреха на страданието“. Ето защо, който не може да облече тази дреха, не може да се подмлади, не може да се нарече млад. Това е закон. Работете в пролетта. Страданията, това е пролетта на живота. Радостта, това е старостта на живота. В старостта вътре работим. Онзи, който не е работил отвън както трябва, и отвътре няма да може да работи. Ако в страданията си работил хубаво отвън, и в старостта ще работиш още по-хубаво отвътре. Тогава ще имаме два начина за подмладяване. В страданията ще се подмладим, и в радостите ще се подмладим. Сега сме в най-хубавите времена. Във всяка къща почти пеят и свирят. Във всяка къща все крещат всичките, всичко е хубаво. Сега, че крещат, че пеят, че свирят, че криво пеят, нищо не значи. Туй желание на всички да пеят, е добро. Скърбите продължават живота. Без скърби и страдания човешкият живот би бил по-тежък и по-къс, отколкото е сега. Колкото по-развито е човечеството в умствено отношение, толкова по-големи са страданията му. Засега болестите са методи за продължаване на живота. Това са доказали много учени. Те казват, че деца, които са боледували много през своето детинство, като пораснат, могат повече да издържат. Обаче, ако някои деца не са боледували, като пораснат, и най-слабата болест не могат да издържат. И ще видите, че един такъв човек, едва дошъл до 30 години, умира. Болестта го завлича лесно. Вие не поставяйте парите като условие за живот. Вие трябва да знаете, че като спечелите, тогава именно сте кандидати за смъртта. Като осиромашеете, вие сте кандидати за живота. Трябва ли тогава да считате сиромашията за нещастие? Сиромасите живеят повече, отколкото живеят богатите. Деца, които са боледували, живеят повече от деца, които са били здрави. Това се вижда от ред статистически данни. Хора, които са минали през големи изпитания, имат по-дълъг живот от тези, които не са минавали през големи изпитания. Като знаете това, вие не трябва да се обезсърчавате. Всичко е предвидено според законите на икономията в природата.

Сегашните изпитания в живота показват, че вие сте в положението на растенията в природата. Изпитанията не са нищо друго, освен бурите в природата, които идат да подобрят кръвообращението, теченията във вашия живот. Ако тези бури не дойдат, вие бедствате да изсъхнете. Само че тези бури не трябва да бъдат толкова силни, че да изгубите и тялото си. Те само трябва да подобряват положението ви, но не и да го влошават. Следователно страданията в живота не са нищо друго, освен една икономия на природата за подобрене на вашия живот. Радостите и веселието пък е за растене в живота. Когато животът расте и строи, това е здравето. Огъването, разрушаването, това са болестите и страданията. Страданията и болестите, това са вътрешният строеж, а радостите и придобивките, това са външният строеж. Като разбере така нещата, човек ще бъде готов да се примири, да заработи в света. За кураж сега ще ви кажа: щом имате страдания, по-дълго ще живеете. А, както виждам, нито един от вас не иска да умре. Когато някой дойде при мене и ми се оплаква от страданията, аз казвам: „Няма ти нищо“. „Как няма ми нищо! Тебе ти е широко около врата!“ Аз му казвам: „Радвам се на моите страдания, ако нямам страдания, ще ми турят бялата риза“. Не че искам да ви насърча, не че аз одобрявам страданията, но зная, че страданията в този живот на безпорядъка вършат една много хубава работа. Страданията са едно благо. Аз разбирам, страданията не са благо на вечния порядък на нещата. Страданията са благо за този свят на безпорядъка, едно благо са те. Следователно малкото добро е за предпочитане пред голямото зло. Аз не казвам: „Ела, зло, че без тебе по-зло“, но казвам: „Малкото добро е за предпочитане пред голямото зло“. Защо ще ми е голямото зло? Малкото добро, колкото и да е малко, то е за предпочитане. Човек се подмладява чрез мъчение; който не се мъчи -остарява. Говоря за мъчения, които произтичат от самата Природа, а не за мъчения, които сами си създаваме. За да се подмлади, човек непременно трябва да има разумни страдания. Ако знаете как да страдате, ще се подмладите. Понеже богатите от страданията и не ги оценяват, остаряват. Ако човек и радостта не оценява, остарява. За да се продължи животът, необходимо е сегашните страдания да се намалят. Ние страдаме чрезмерно, с което разрушаваме своята нервна система. Човек, който се мъчи, остарява; грижите, скърбите състаряват. В новата психология трябва да се пазите от следното: ако не разбирате законите на Природата, то дълбоките преживявания, дълбоките морални сътресения, изживени неправилно, могат да ви състарят преждевременно и да ви лишат от енергията на вашата младост. Когато пък старият преживее една радост правилно, той се подмладява, добива нови енергии. Който посреща страданието с радост, ще живее дълго. Момък, който остане верен на любовта си, ще живее дълго. Човек, който не смесва храните, ще живее дълго. Ученикът трябва с радост да посреща страданията и да се радва, защото от тях ще научи нещо добро. Разбере ли страданията, той ще се подмлади. Човек може да живее 120 години, но той трябва да има такова разположение на духа, че отдето и да дойдат вълни, каквито страдания и удари да му дойдат, да не предизвикат в него никакви сътресения. Ако страданията в живота произвеждат сътресения в човека, той едва ли ще може да доживее 50 години. Ще се мъчите като великани със спокойствие и хладнокръвие, без да губите равновесието си. Казвам: във всяка душа има хубави, богати

условия за бъдещето. При най-голямото си нещастие, при най-голямата си несполука, благодари на Бога за всичко това и си кажи: „Аз ще докажа на Бога, че имам Любов към Него". Ако не можете да носите страданията си, в какво ще покажете вашата младост? Аз наричам „млади хора" тия, които геройски могат да носят най-големи страдания. Герои трябва да бъдете! Само по този начин ще се подмладите. Дойде ли ви някое страдание, турете го на гърба си, поносетете го малко и после го свалете на земята пред себе си, нагостете го, разговорете се с него и то ще ви напусне. Страданието се плаши от стария човек. То иска млад човек да го носи на гърба си, за да се разговаря с него и да му обяснява смисъла на страданията. Вие казвате: „Лесно се говори за страданието, но мъчно се носи". Герои иска светът! Той търси млади, силни хора, с такива умове, които да обгръщат всички умове и с такива сърца, които да обгръщат всички сърца. Нашето благо е благо за всички хора и благо на всички хора е и наше благо. Затова всеки трябва да каже: „Аз затова се родих". Защо? „За да живея в безсмъртието." „Аз затова се родих." Защо? „За да живея в ред и порядък." „Аз затова се родих." Защо? „За да живея, цъфтя и зрея." „Затова се родих." Защо? „Да свидетелствам Истината и да покажа, че това, което Бог е създал, не се разрушава." Слънцето не се разрушава. Разрушават се само тези неща, които човек е направил. Ако нещата в Природата се разрушават, това показва, че те са направени от други някои същества, а не са направени от Бога. В старостта не може да има опитност, младият може да има опитност. И докато вие страдате, вие сте млади. Престанат ли страданията, вие сте остарели. Тъй е на земята! За другия свят е друг въпрос. На земята, щом престанат страданията, вие сте остарели. Щом престанат радости и скърби, ти си остарял. Щом престане сиромашията и богатството, вие сте остарели. Щом престане знанието, вие сте остарели, на 120 години сте.

Радвайте се, щом страдате, радвайте се, когато страдате - вие сте млад! Щом имате желание да забогатеете, вие сте млад. Щом ви е страх, че ще остарее, вие сте стар. Във всичките стремежи, които човешката душа има, туй е хубавото. Откъде произтичат нещастията на хората? Не искате да се освободите от страха, то е невъзможно. Понеже като се освободите от страха, опасностите идват. Щом се освободиш от страха, погледнеш, на някой безстрашен ръката я няма, на друг безстрашен окото му няма, ухото няма. Какво ви ползва това безстрашие, когато изгубваш крак, ръка? По-добре да си страхлив, да са всичките ти удове на място, и умът ти, и сърцето ти да е на място, отколкото да си от безстрашните и да си лишен от много удове. То е ново становище, да се осмислят нещата в хората. Така трябва да мислите. При неразумните страдания съществува смъртта. В света има по-малко страдание, повече смърт. Хората имат много малко страдания, хората повече умират. Човек, преди да страда, умира. Имате ли някой паметник на страдащи хора? Но на умрели хора колкото искате паметници има. Светът е пълен само с паметници на умрели хора. Та сега желая вие да си образувате паметници на вашите страдания. Да има повече паметници на страданията, отколкото на смъртта. Единственото почистване, което трябва да стане в света, е да се намалят паметниците на смъртта и да се увеличат паметниците на страданието. Засега за предпочитане е да се увеличат паметниците на страданието. И в ума ни когато остане една идея като паметник, онзи който е извел поука от своите страдания, той избягва смъртта. В ума си трябва да имате паметник на страданието, а не на смъртта. И в сегашното веруя, че хората въздигат паметници на Христа, за неговата смърт, там е грешката. Трябва да се по-дигнат паметници на страданията на Христа, а не на неговата смърт. Да страдаме като Христа, не да умрем като Христа. Че какъв позор е то! Христос като умря, какво придоби? Достатъчно е един човек да умре от такава позорна смърт, няма защо да умират двама души. Да няма нужда да се повтаря опита. Казва: „Да умрем като Христа". Не, да страдаме като Христа има смисъл, но да умрем като Христа няма смисъл. Да умрем и да възкръснем като Христа има смисъл. Защото Христос умря и възкръсна, а ние умираме само, не възкръсваме. Ако умреш и възкръснеш, то е разумно. Ако умреш и не възкръснеш, то не е разумно.

НАЧИН НА ЖИВОТ

Съвременният човек работи прекомерно, за да се осигурява с дрехи, вещи, имоти. Днес голям процент от хората умират от преяждане и пресищане, от бездействие, а и от прекомерен труд. Така се изтощават много бързо. Досега не съм срещал човек, който да е доволен и благодарен на това, което има в момента. Понеже човек е богат на енергия, изразходва я безразборно. Той не знае, че за всяка енергия, която му е дадена, природата държи сметка. Тя го кредитира във всички случаи, но каквото дава, пише в тефтер. Един ден човек ще плаща за неправилното и неразумното изразходване на енергията. Тя е Божествена енергия и трябва да се използва разумно. Ако работиш повече, отколкото трябва, ти сам нарушаваш хармонията на своето тяло. Остарява човек, защото харчи повече енергия, отколкото приема, разточителен е много. Разточителен в умствено отношение, в сърдечно и физическо отношение. В сегашните времена хората бързо остаряват, понеже безразборно харчат своята енергия. Богатият тича, за да забогатее още повече и така не усеща как остарява. Щом се изтощава един организъм било нервно,

било физически, той се състарява бързо, но бързо не може да се възстановява. На какво се дължи остаряването? На пресилена работа, на образуване на сложни съединения, които се натрупват в тъканите, без да може организмът да ги усвои. Съвременните хора само за навъсването, знаят ли колко енергия е изхарчена? Едно помръдване, но знаете ли колко излишна енергия сте изхарчили? Един ден ще ви попитат, защо мръднахте ръката си! Какво ще кажете? Какво сте добили, като сте мръднали ръката? Накъде изхарчихте тази енергия? Всичко в света трябва да бъде разумно. Тази енергия струва 2-3 хиляди лева и с лихвите. За какво сте я изхарчили? Вие дигате рамене. Защо остаряват хората? Остаряват по единствената причина, че харчат безразборно. Като остаряват, казват: „Ще се мре“. Тази енергия отникъде не можеш да вземеш. Сега чрез присаждане искат да подмладяват. Донякъде може да закърпят. Казвам: ако по този начин младите можеха да живеят, да теглят думите, постъпките си, не да се плашат, всеки щеше да живее до 120 години и пак щяха да бъдат млади. И след 120 години нямаше да дадат да ги арестуват, да ги закарат в онзи свят. Като дойдат до 120 години, ще ликвидират, ще вземат билет, ще напуснат доброволно. А пък сега като дойдат да го арестуват, той иска не иска, ще иде. Сегашната старост е резултат от напразно изразходване на Божествената енергия - който я пилее безразборно, преждевременно остарява. Старостта е недоимък на енергия. Децата харчат по-малко енергия, защото харчат само физическа енергия, а възрастните освен физическа, харчат и духовна, и умствена, значи са по-разточителни. Пазете живота си! Внимавайте да не скъсате нишката. Всичко останало - обезсърчаване и насърчаване, скръб и радост, сила и безсилие произтичат от един и същ източник. Остаряваш - обезсърчаваш се, подмладиш се - насърчаваш се. Като стар, губиш енергията си, като млад придобиваш енергия. Вие сте виждали някой път децата връзват за крака някое насекомо с тънък конец. То не знае, че е вързано, хвъркне и падне на земята, хвъркне и пак падне. Често вие питате защо не успявате. Вързани сте с някой конец и падате. Пак литнеш, пак паднеш. Всичките тия работи ги обясняват, че съдба имало. Съдбата е, че си вързан. За пример имаш желанието да свириш, но туй свирене може да ти стане спънка. Искаш да пееш, но пеенето може да ти стане спънка. Искаш да учиш, но учението може да ти стане спънка. Искаш да ядеш, но яденето може да ти стане спънка. Всяко преяждане е спънка. Ако ядеш повече, ти изхарчваш повече енергия. Тази енергия мъчно се добива. Ние изразходваме безразборно ония сили, с които ни е надарила природата. Мъчно се добиват. Хората остаряват по единствената причина, че изхарчват енергията си и не знаят как да я добият. Най-първо завършват бюджета си с един приход, вървят нагоре. Дойде до едно място и всяка година завършва с недоимък и най-после, като дойде най-големият недоимък, фалира. Не може да уравни бюджета си. Най-първо имаш един подтик, ходиш, имаш едно желание в тебе, после туй желание се намалява, докато най-после се спреш вече, не ти се ходи. Не разполагаш с енергия, казваш: „Кой ще ходи да се мори?“ Днес отлагаш, утре отлагаш, намаляваш, намаляваш, докато дойдеш до една точка - невъзможно е повече. Във физическия свят е невъзможно в дадено време и пространство човек да прояви изведнъж всичката си енергия. Това трябва да става последователно - в младините си той ще изразходва един род енергия, в средната възраст - друг род, а в зряла възраст - трети вид енергия. Всяко време изисква специфични прояви. Същият закон се забелязва и при растенето и развитието на плодните дървета. Погрешката в сегашния живот на всички хора е, че те изразходват повече енергия, отколкото трябва, а пък пестят времето. Две неща ни са дадени: време и сила. Време имаме в изобилие. Времето не зависи от нас, а пък силата зависи от нас. Силата ние трябва да я придобием отнякъде. Времето ни се дава даром. А пък за силата ти трябва да работиш, за да я придобиеш. И ако изразходваш безразборно своята сила и пестиш времето, ти си на крив път.

Живата Природа обича последователността, тя никога не бърза, това ще запомните. В нея е вечността, разполага с време, колкото иска. Тя икономисва силите, не времето. Тези, които много бързат, се изтощават бързо. Често младите казват: „Да изживеем всичко, докато сме млади, че на старини да не съжالياваме, че не сме опитали всичко“. Да желае човек да опита всичко в младините си, това значи преждевременно да остарее, а дали ще придобие нещо, е въпрос. Човек, който иска бързо да преживее, който иска да израсне изведнъж, който иска много неща, той бързо остарява. Който бързо расте, бързо и остарява, който бързо остарява, бързо и осиромашава. Такъв е законът в Природата.

Младите остаряват преждевременно. Защо? Във вас младите се заражда желание да израстете бързо. За да продължим живота си, ние не трябва да бързаме. В това отношение, аз считам добродетелта в света като икономия на живата Природа. Преждевременно остарява този, който се стреми час по-скоро да узнае или изучи нещата. Гледайте не бързо, а солидно да проучват науките или каквото и да било, за да се ползват от тях, а не да бързат. За да се реализира една идея, трябва да има хора да я приложат. Не бързайте да изнасяте идеите си пред хора, които не разбират. На какво се дължи бързането? Човек бърза, когато има много желания, които иска да изрази навън. Който има много и силни желания, скоро остарява и умът му отслабва. Голямата интензивност на живота разклаща нашите

нерви. Понеже не разбираме законите, тази интензивност дава обратни резултати, става подпушване, което се отразява зле на ума и на сърцето. Старите хора умират от страх, а младите — от пресищане, от преизобилие. Страшна е отровата на пресищането. Дори и най-хубавите неща могат да доведат до пресищане. Пресищането произвежда втръсване, втръсването — отвращение, отвращението - бездействие. А бездействието води до смърт. Всяко постигнато желание е израз на смъртта. Всяко постижение носи със себе си страдание. Постигнеш нещо, остарееш. Какво те радва старостта? Като станеш стар с брада, какво те радва? Или като станеш стар на 80 години - мъж или жена, какво те радва? Знание имаш, но краката не държат. Много работи знаеш, страдание имаш, казваш: „Отиде младостта!“ Докато беше млад, не оценяваше младостта. Като остаря, оценяваш младостта, но тя си отиде. Вие сте живели, живели на земята, много сте видели, много сте учили. Аз ви считам като големи търговци, които сте правили големи операции с милиони, имали сте фирма голяма, но в края на краищата нито пет пари не са останали на фирмата ви. Останали са някои платове, остатъци, човек мисли, че едно време е бил богаташ, някой голям търговец, някой знатен човек. Има такива учени хора, които като учили, на стари години всичко забравили, оглупели. Знае, че е бил учен човек, виден астроном, но всичките данни изчезнали, нещо смътно останало. И той не може да си представи къде отиде всичко туй. Често вие слушате сегашните хора да казват: „Остарях“. Че защо си остарял? Кажете ми, защо остаряват хората? Остарява човек, защото иска да оправи света. Бърка се в чужди работи, бърка се и най-сетне, онова рало, което го туряш да оре хиляди ниви, какво ще остане от него? То ще светне, но то постоянно се изтрива. Най-после погледнеш, развалило се ралото. Вие остарявате по единствената причина, че искате да оправите целия свят. Не, седнете да учите какво Бог е вложил във вашата глава, какво е вложил в стомаха, във вашия организъм, а вие се занимавате с други неща и имате големи претенции като някой цар - като кажете нещо, да стане. Мъжете остаряват по единствената причина, че дават повече, а пък жените остаряват по единствената причина, че вземат повече. Аз тъй определям остаряването. Не трябва да даваш повече, не трябва да нарушаваш равновесието вътре в себе си. Ти може от лихвите на капитала, който придобиваш, да даваш, но капиталът трябва всякога да остава една и съща величина. Ако човек дава толкоз, колкото трябва, и ако взема толкоз, колкото трябва, това е вечният живот. Болестите се дължат на две причини, същият закон е и там: или си взел повече, или си дал повече. Здравето е да вземеш нормално, законно да вземеш - толкоз, колкото трябва, и да даваш колкото трябва. То е здравият човек. Става една обмяна.

Упражненията, които правите, са необходими, понеже в половината част на тялото ви се набира повече негативна енергия, а в другата половина — положителна. При тия упражнения, различните енергии в тялото ви се балансират. Човек, като боледува, започва да се гърчи, да се движи, става, ляга, а с това енергиите се регулират. Ако се урегулират правилно, човек оздравява, ако не се урегулират правилно, човек заминава. Същият закон за балансиране на енергиите се отнася и при мислите, и чувствата на човека. Когато човек мисли, енергията преминава от едното полушарие в другото. Когато човек чувства, чувствата му служат същевременно да движат кръвта. Когато чувствата са радостни, те движат артериалната кръв и предизвикват положителни мисли в човека. Когато пък човек е скръбен, когато тъжи, кръвта става венозна и се предизвикват отрицателни мисли в човека. Чувствата служат при кръвообращението на човека. Всички духовни процеси, които стават в човека, имат физически прояви в организма му. Между духовните и физическите прояви има пълна хармония. Някой казва: „Защо трябва да правя упражнения?“ Разумно трябва да ги правиш! Това е закон на Природата. Ако ти не си господар на очите си, те ще изгубят своята тоналност. И тогава ще почне да отслабва зрението ти. Защо у старите хора отслабва зрението? Старите хора не прокопсват, понеже на стари години започват да възприемат повече, а да дават по-малко. Така започва остаряването. В момента, когато човек е започнал да взема повече, отколкото да дава, започва остаряването. Когато ти даваш повече, отколкото вземаш, тогава си в процеса на подмладяването. Когато виждаш повече погрешките на хората, отколкото добрите им черти, то ти си в процеса на остаряването. Ти казваш: „Драган, Стоян направил това и това“. Все отрицателни работи споменаваш. Че някой си се бил с някого - нека се бие, че някой спечелил, това не е твоя работа. Ти се тревожиш защо той има повече. Мисли, но не се тревожи. Ако старецът знае начин, по който може да регулира енергията на своите очи, а също така и да уравни своята нервна система, той никога не би изпаднал в положението да не вижда. За да не дойде до това положение, човек трябва да повдигне и мисълта си, и съзнанието си до едно по-високо поле от това, в което се намира. Това значи да владее човек законите на подмладяването. Който не владее тези закони, той неизбежно ще бъде изложен на постепенно остаряване, което ще го доведе до смъртта. Обаче след 10, 20, 50, 1 000 или 2 500 години - крайният предел на прераждането, той отново ще дойде на земята. Мнозина, след като направят топла баня, отиват и взимат един студен душ. Колко минути трябва да трае този душ? Преди години дойде един приятел и ми каза, че бил на баня, после взел един студен душ и почнали тръпки да

го побиват. Ти минаваш от едно любовно състояние в едно ожесточено състояние. В любовното състояние ти си бил в банята с топла вода и после минеш в студеното, в безлюбието. Че това е същият процес. От какво идва остаряването на човека? Остаряваш, понеже ти си ту в огъня, ту във водата. Ту в огъня, ту във водата. И станал си повече корав, отколкото трябва. От начина на храненето и от живота, който човек води, може да се определи колко години неговата кола, т.е. неговото тяло ще му се подчинява. Това зависи и от разумността на човека. Който не живее разумно, той е осъден на преждевременно остаряване; когато човек остарее, краката му отслабват и се отказват да му служат. Такъв човек се намира вече в зависимост от другите хора и често става играчка в техните ръце. Всички хора се стремят към живота, искат да живеят. Колкото повече време живеят на земята, толкова по-добре за тях. От какво зависи дългият живот? От правилното разпределяне на енергиите в човешкия организъм. Човек трябва постоянно да пренася енергиите си от физическия свят в духовния, от духовния в Божествения, и обратно: от Божествения в духовния, и от духовния във физическия. Спре ли на физическия свят и остане задълго време там, той непременно ще се натъкне на ограниченията и на недоволството, които изсушават, изсмукват енергиите му. Такъв човек се радва и скърби, но нито радостта му е трайна, нито скръбта - разумна. Който престава да се развива, преждевременно остарява. Човек остарява от леност, от мързел. Остаряването на човека се дължи на натрупване на известни киселини и отрови, както и на утайки, които предизвикват болестта артериосклероза. Страшно е да гледате как човек постепенно се втвърдява, докато дойде до пълен фалит, не може да мисли, да чувства, да диша, да се движи. Докато е на земята, човек трябва да мисли, да чувства, да се движи, да диша дълбоко, да работи. Рече ли, че не се нуждае от много мисъл, той е дал вече път на склерозата в себе си. Чуete ли някой да казва, че човек може да яде каквото намери, ще знаете, че той е отворил вратата на организма си за всички болести. Вземете вие един лист - щом той изсъхне, веднага ще се набръчка. Щом започваш да остаряваш, влагата намалява. Старите хора нямат влага, изгубват водата. Старите хора са градинари без вода. Градинарство без вода не може. Тия, плодните дървета, без вода не виреят. Красотата без вода не вирее. Човек, който не може да се забавлява, не може да се подмладява. Сериозността вкоравява човека. Сериозни са тези, които изчерпват своите сокове, влага. Нервите, мускулите им започват да се втвърдяват. В забавлението има разширение, а не натегнатост. Ние имаме едно криво разбиране за дядото. Дядото, след като остарее, стане на 120 години, трябва да прилича на едно малко дете, да знае туй изкуство да става като малко дете. Като дойдат децата, да си смъкне брадата и да си поиграе с тях, като излязат те, да си тури пак брадата за пред възрастните. Такъв дядо виждали ли сте? Ако имате такъв дядо, ако бихте намерили този дядо, той може да ви даде всички съвети и да разчитате на него. Той може да бъде като малките деца. Така и бабата да поиграе с малките деца. Защо се срамува старата баба да играе като малките деца? Значи да лежи тази баба, да измъчва децата с философия, не я е срам, а да стане като малките и да поиграе с тях, я е срам. Каква философия е това? Тя казва: „Аз съм поживяла“. Какво е видяла тя? Че десет момци я обичали, това знание ли е? Че един грънчар направил десет грънци и ги счупил, това занаят ли е? Че един търговец е спечелил 10 милиона и после ги изгубил, това търговия ли е? Дългият живот зависи от правилното мислене и чувства-не, от дълбокото и правилно дишане. Правилното дишане помага за оформяне на характера, усилва светлината на ума, прави лицето красиво. Набръчкването на лицето и ръцете се дължи на неправилното дишане и на разстройството на черния дроб. Когато кръвоносните съдове в човека губят своята пластичност, своята пъргавина, той заболява от атеросклероза. Който иска да запази здравето си, да продължи живота си, той трябва да запази подвижността на тялото си. За тази цел човек трябва да не преяжда и да пие гореща вода, която помага за разтваряне на утайките, които се образуват при храненето. Дългият живот зависи от дълбокото и правилно дишане, от правилното мислене и чувстване. Като слушате своя вътрешен лекар как да дишате, ще изправите всичките си недостатъци. Каквото ви липсва, ще го набавите, като подобрите дишането си.

Продължителността на живота зависи от количеството въздух, което приемаме в дробовете. От каквато и болест да страдате, търсете помощ в дълбокото дишане. Няма болест, която да не може да се лекува чрез дишане. Дългият живот зависи от дълбокото и правилно дишане. Дишането пък зависи от правилното мислене и чувстване. Дишайте дълбоко и мислете, че Божието благословение иде върху човека чрез въздуха. Ако искате да живеете дълго, ще дишате плавно, бавно, без да се забелязва отвън, че дишате, да не се вижда, че гръдният кош се повдига, раменете също да не се движат, да не се чувства дори, че има някакво свиване и разпусчане. Човек, ако диша правилно, ще чувства една музика при дишането. Клетките на дробовете са оркестранти. Хора, които живеят затворени в стаи по цял ден, умират по-рано от онези, които са изложени на проветряване. Ако дишате добре, можете да останете на земята до дълбока старост. Който не диша правилно, заминава преждевременно за онзи свят. Като почнете правилно да мислите, като обикнете живота, като дишате дълбоко, като пеете и свирите, ще

удължите живота си. Старите казват, че младите не живеят като старите. Нито старите живеят като младите, нито като възрастните. Всеки трябва да живее като себе си. Казвате: „Да има едно правило!“ Ето едно правило: не яж, докато не ти се яде; не пий, докато не ти се пие. Не вземай тези атавистични склонности, които отпосле са дошли. Пий само това, с което си се родил. Яж, пий, обличай се, но за себе си, не за хората. Погрешките състаряват. Човек може да се състари от яденето, от много чувствания, от тревожни мисли, от вкисната, гнила, престояла храна. Станеш сутрин, виж лицето си, огледай се, щом забележиш някой дефект в себе си, веднага го коригирай. Ако устата ти се е изкривила или ако устата е почерняла, че няма тази красота, то е мярка, ще гледаш какъв е цветът на устата. Изваждаш езика си, ако е побелял, тази работа не е добра. Езикът ти трябва да бъде червен. Изплезе го и виж на огледалото червен ли е, или бял. Езикът ти да не побелява. Щом езикът побелява, ти остаряваш. Щом почервенява, ти се подмладяваш. Белият език показва, че храносмилането не е правилно. След туй гледай да подобриш стомаха, за да се подобри езикът ти. Ако човек яде половината от това, което сега яде, ще си удължи живота. Човек трябва да разбира скритите сили, които провидението, великото в света е вложило в материята. Ако човек е разположен, ако има трезва, права и свежа мисъл, ако разбира причините за нещата и законите, явленията в света, процесът на хранене ще протича правилно. Който иска да продължи живота си, трябва да се въздържа. От какво? Първо от много ядене. Винаги ще оставаш малко гладен, да не си дояждаш. Така в организма остава известен запас от неизползвана енергия, която го обновява. Ако преяждаш, ти съкращаваш живота си. Освен това, като яде, човек трябва да бъде доволен от яденето. Значи доволството продължава живота. Никога да не преяждаш и всякога да ядеш с благодарност и доволство - ето две правила за продължаване на живота. Ето един метод за подмладяване: да не преяждате и да прекарвате известно време в пълен пост. Пълният пост подмладява и ако гладуваш определено време през годината, ще се подмладиш, защото се обновяват клетките. Досега съм ви давал пост за пречистване, още не съм ви дал пост за подмладяване. При сегашните условия човек не може да се подмлади без пост. Който бързо яде, рано умира. Ще дъвчете добре от двете страни на зъбите - отдясно и отляво. Когато си неразположен и болен, не яж. Гневен ли си, не яж, почакай да утихне всичко в тебе. Дотогава, докато те блазнат хубавите гозби, ти си в пътя на смъртта. Две неща продължават живота: разумно хранене, т.е. спазване на известна диета, и нормални страдания. Като не преяжда и не си дояжда, човек пак продължава живота си. Да ядеш с разположение, това значи да си млад. За да ядеш сладко, трябва да бъдеш млад. Трима души в света ядат с разположение: първият е младият, който се е учил и носи Любовта в себе си; вторият е възрастният, който има сила; третият е старият, който е придобил разумността. Всички останали, въвн от тия категории, не ядат добре. Този човек, който знае как да се храни, живее дълъг живот — 100, 120, 130 години. Адам, който знаеше закона, живя 900 години. След това животът почна да се съкращава, защото хората вече съгрешаваха и се хранеха с месна храна. Ако се направи един опит, ще видим, че ония хора, които се хранят с растителна храна, ще живеят повече, отколкото ония хора, които се хранят с месо. Тия животинските клетки, те носят смъртта в себе си. Понеже като ядете животинските клетки, всяка животинска клетка тя си има стомах, черва, нечистотии, извержения, като ги ядете, с всичко туй ги ядете в свинското месо, в овчето месо. Вие, като ядете месото, приемате тия благоухания. Клетките са пълни с извержения, които учените хора наричат токсини. Когато се препоръчва растителната храна, то е защото най-малко токсини има в растителната храна, в плодовете. Това е от чисто научна страна. Днешното готварство ще остане в архивата на човешкия живот, като утайка. Не могат да се подмладят онези, които ядат месо, пушат и пият. Въздухът има отношение към човешкия ум, водата - към живота, а хлябът - към човешката воля. Като знаете това, ценете въздуха, водата и хляба, както цените ума, живота и волята си. Като отчупите парче хляб, кажете си: „Благодаря Ти, Господи, за хляба, който си ми дал. Искам да бъда чист и устойчив като житното зрънце.“ Вие искате хляб, без да мислите за отношението му към вашата воля; пиете вода, без да съзнавате отношението ѝ към живота, както и към вашето сърце. Като пиете вода и се разхлаждате, кажете в себе си: „Както водата разхлажда, така и моите чувства да разхлаждат и освежават уморения и жаден пътник“. Ако произнасяте тези думи всеки ден, сърцето ви ще се обнови. Това е един от методите, с които си служи природата за подмладяване на човека и за повдигане на неговия дух. Чрез храната човек възпитава волята си, чрез водата - сърцето, а чрез въздуха - ума. Когато един крак се движи, той има своя функция. Когато главата мисли, мозъкът трябва да има функция. Когато дробовете дишат, дробовете имат своя функция. Когато стомахът работи, стомахът има своя функция. Мозъкът е функция за мисълта. Дробовете са функция за дишането, стомахът е функция за храносмилането. Ти ще оставиш стомаха си да работи тъй, както е предназначен. Ти ще оставиш дробовете да дишат, както са предназначени и умът да мисли. Да не искаш умът да се занимава със стомаха. Ако вие обичате Бога, ще цените нещата. Това искам да ви кажа: ако вие обичате Бога, ще цените вашата глава. Ако вие обичате Бога, ще цените вашите дробове. Ако вие обичате Бога,

ще цените вашия стомах. Ако вие обичате Бога, ще цените вашето тяло, свещено ще бъде. Колко хиляди ваши приятели, които не ги знаете, са работили за създаването на вашето тяло! Един ден тия приятели ще ви дадат начин да се подмладите. Те знаят начин как да се обновите. Те, чрез една нова мисъл, която внасят във вашия ум, чрез едно ново желание, което внасят във вашето сърце и чрез една нова постъпка, която внасят във вашето тяло, те ще ви дадат един подтик за подмладяване. Подмладяването е хигиена на живота. Може да се подмлади човек само тогава, когато признава, че Бог е единствен, в Когото той живее. Трябва да обичаме себе си по причина на това, което Бог е създал. Трябва да обичаме себе си, понеже от Бога сме излезли. Има такива хиромантически знаци по ръцете, които ние можем да изменим. Ако линията на живота на едната ръка на някого е скъсена, а на другата е цяла, значи, че на около 40-50-годишната си възраст той ще умре. Но ако реши да живее един добър, хармоничен живот и взема мерки за това, тогава ще може да измени тази скъсена линия на ръката си и ще може да продължи живота си до 60 години. По-грубите тела по-скоро остаряват, а по-фините тела, с по-фина материя по-бавно остаряват. Работете върху себе си, да се подмладите. За това е нужно да обичате своите органи - нос, ухо, око, уста, като фирми, с които работите. Колкото по-съзнателно отношение има човек към удовеите си, толкова по-дълъг ще бъде неговият живот. Той гледа на удовеите и на органите си като на разумни същества, с които влиза в съзнателна връзка и така продължава живота си. Ако искаш дълго да живееш, ще хванеш долната част на ухото си, не да го стискаш, а леко ще си пипаш тази част на ухото и леко ще го придърпваш надолу. Ако долната част на носа е по-широка, това показва, че стомахът е добре развит. От това зависи дължината на човешкия живот. Ако не се секне, човек преждевременно ще умре. Секненето се отразява благотворно върху симпатичната нервна система. Мнозина от вас по някой път боледувате. Аз да ви дам едно малко наставление. Имате *голяма* температура, да кажем, треска имате, 40-41 градуса. Може да си турите инжекция, или *може да вземете една баня, или каквото и да е, но аз казвам*: аз, ако съм, ще се разтривам тук задушите, тия кости, ще направя най-малко 99 разтривки и ще произведе в мене по-добър резултат, отколкото, ако туря 10 инжекции. Защото тук е един център, който е свързан с устойчивостта на живота. Това са токове. Това са два тока, положителен и отрицателен, събужда се животът. Ако вярваш, единият ще се изяви, ще влезе в съобщение с всичките здрави хора, ще потече всичката енергия, няма да се мине един-два дена и ще стане в тебе веднага един вътрешен преврат. Хубаво е, у някои хора тази част е издадена; тази част, която е издадена, ред поколения са били здрави. Той не умира. Душата на косъм виси, но той живее. Онзи, на когото тук е слабо развито, умира лесно. Онзи се връща, не умира, дълго време живее. Онези хора, които живеят дълго време, устройството на брадата е друго, друго е устроена волята. Дълговечните хора устойчиви са, затуй живеят 100-120 години. Космите, това са проводници, антени на човешките чувства, на човешките мисли и на човешките постъпки. Следователно, когато главата на човека оголее преждевременно, той остарява. Когато космите са черни и изобилни на главата, винаги организъмът е пълен с жизнена енергия. Най-големият лекар е вътре у вас. Когато заболете, ще кажете: „Аз ще живея. Имам много работа, която трябва да свърша. Нищо не съм направил досега, трябва да живея и като си свърша работата, тогава ще си замина.“ Така ще кажете на по-висшите същества и те ще ви помогнат, няма да ви уволняват. И псалмопевецът казва: „Да не ме вземеш, Господи, на половината на дните ми, за да придобия това, което искам, да разбера закона Ти. Да поправа живота си и да живея толкова, колкото трябва.“ Болен си. Никой не може да ти *помогне*. И най-способните лекари не могат да ти помогнат. Тогава ще си кажеш: „Има нещо по-силно от лекарите, аз ще живея, имам още работа, *която трябва да се свърши*. Искам да живея!“ И ще живееш.

ЛЮБОВ

Продължителността на живота зависи от правилните отношения, които човек има към Първата Причина, към ближните си и към себе си. Спазва ли тия отношения, върви ли по законите на правата линия, той има условия за дълъг живот. Човек сам определя линията на своя живот — дали ще бъде къса или дълга. Хората остаряват, защото не любят ближните си. Който не люби ближните си, той е осъден на старост. Майката и бащата могат да се подмладят, ако децата им ги обичат. Мнозина се страхуват от Господа, но същевременно Го отричат. От страх, те се крият от Него, както Адам се скри някъде в шубраците. Той искаше да избегне погледа Му и Го отрече. Това не е синовно отношение. Бог иска да ни постави в правия път и да ни покаже, че Любовта е вечна и неизменна. Когато младият люби, трябва да добие знание. Когато старият люби, трябва да се подмлади. Любовта подмладява, мъдростта носи знание, а истината помага за прилагането им. Истината е връзка между Любовта и Мъдростта. Какво означава раждането? Да се роди дете, това значи майката и бащата да се подмладят. Те ще бъдат млади само тогава, когато синът и дъщерята ги обичат. Ако децата не обичат родителите си, последните бързо остаряват. След това те казват: „Да си заминем за другия свят, не ни се живее повече на земята“. Така е, защото децата не ви обичат. Ако те ви обичат, ще кажат: „Ние искаме да останете повече време

между нас". Когато старите и младите се обичат, те живеят заедно в рай. Ако младите напуснат рай и излязат във външния свят, с тях заедно и старите напускат рай. Това е естествен закон на живота. От обичта към хората зависи твоето дълголетие. Когато искаш да живееш дълго време на земята, трябва да намериш любимо същество, което да ти даде назаем от своите сили. „Да възлюбиш ближния си!" Това е един закон за продължаване на живота. И когато те любят, и когато любиш, животът ти ще се продължи. Ако обичате баща си и майка си, брат си и сестра си, животът ви ще се продължи, в противен случай - ще се съкрати. Ако майката няма любов към сина си, и ако бащата няма любов към дъщеря си, тогава животът на майката и бащата се скъсява. И обратното е вярно: ако синът не обича майка си, и дъщерята няма любов към баща си, животът на сина и на дъщерята се скъсява. За да живее, човек трябва да изучава законите на Божията Любов. „Защо трябва да любя една жена?" За да се подмлади твоят живот. Жената пита: „Защо трябва да обичам мъжа?" За да се подмлади твоят живот - нищо повече. Ако дъщерята иска да продължи своя живот, тя трябва да обича баща си, а не майка си. Синът пък трябва да обича майка си. Така върви законът. Братът и сестрата пък отделно ще се обичат. Най-първо братът ще обича майката, сестрата ще обича бащата и тогава ще родят онази мощна сила. Ако в дома така се кръстосат енергиите, такъв дом ще бъде здрав и физиологически, и духовно, и умствено. В такъв дом никакви болести не могат да се явят. И да се явят никакви болести, те лесно ще заминат. Там всяка болест е добре дошла. Обаче в този дом никога не може да се яви такава болест, която да задигне един от членовете. Те живеят дълго време. Дълго време могат да останат на земята. Всеки, който мрази баща си, няма да живее дълго. Ако синът дойде в стълкновение с баща си и мисълта на бащата е по-силна, синът ще си замине по-бързо от бащата. Ако мразите майка си, тя ще си замине по-скоро. Ако ли майка ви ви мрази, вие няма да живеете дълго. Ще обичате майка си, баща си, брат си, сестра си от здравословно гледище, понеже ако ги предизвикате с вашата омраза, техните мисли към вас ще ви разрушат. Може, когато мразите и когато ви мразят, да се ограждате постоянно с молитви и формули. По-хубаво е в даден случай да използвате закона на Любовта, и когато се препоръчва да се възлюби ближния, то причината е да бъдат хората здрави. В едно семейство, ако всички се обичат помежду си, то болести в такъв дом не идват, ако дойдат, бързо си отиват. Вие мислите, че като обичате другите, добро им правите. Не, в Любовта човек прави добро" на себе си. В Любовта човек продължава живота си. Без Любов в света нищо не може да извършите, крачка не можете да направите. Тя е Божествен импулс. Когато човек изгуби този импулс, започва да остарява, умира, какво ли не става. Всепрощаващата Любов е, която ще спаси света. Ако мразите някого, вие скъсявате живота си, а ако отидете да се примирите, ще продължите живота си. Примирите ли се, обикнете ли всички, които досега сте мразили, направите ли всички необходими жертви, вие ще живеете дълго. Ако ти храниш една отрицателна мисъл или омраза към когото и да е, не можеш да бъдеш излекуван. Отрицателните мисли са лоши проводници на силите на живота. Ти, за своето благо, за благо на своето тяло, за благо на своята душа, за благо на своя ум, сърце и органи, трябва да отпъдиш всяка една лоша мисъл, която е лош проводник. Щом намразиш някого, какви ли не болести ще те сполетят! Намразиш ли някого, тури го настрана. Замести го с някого, когото обичаш, за да стане проводник. Трябва да обикнеш някого, за да се излекуваш. Ще обикнеш някое лице, което никога не си обичал, нов, непознат човек досега, нов елемент, който ще послужи за проводник, за да се излекуваш. Който мрази, става по-енергичен, по-смел, по-нахален, следствие на което мускулите му се втвърдяват, лицето става грубо, сурово. Който обича, на вид е мек, слаб, но животът му се продължава, тялото му е пластично, мускулите - гъвкави. Ако искате да продължите живота си, направете опит да не мразите никого, нито един човек поне за няколко години, а също и да не се гневите, гарантирам ви добър живот при този случай. Щом престанат хората да те обичат, ти остаряваш. За да се подмладиш, ти обикни. Когато вие обичате някого, ще знаете, че Бог във вас люби, а не вие самите. Ако за момент само помислите, че вие обичате, ще изгубите Любовта си. Щом изгубите Любовта, ще изгубите и младостта си. Искате ли да бъдете млади, любете всички хора и винаги помнете, че Бог чрез вас люби. Някой може да каже: „Аз не искам да го обичам". Това са празни работи! Това са ваши заблуждения. Да обичаш е Божия работа. Ти ще се подчиниш на Божия закон. Ти казваш: „Аз съм свободен да обичам". Любовта носи свободата, свободата излиза от Любовта. Като дойде Любовта, тогава идва свободата. Любовта носи и знание. Ти казваш: „Аз зная тази работа". Ти без Любов нищо не може да знаеш. Ако вие бихте имали Любов, вие не щяхте да бъдете стари, главите ви не щяха да бъдат побелели. И после, не щяхте да имате бръчки, неразположение и пр. Ако имахте Любов, не щяхте да имате болести. Бих желал един ден да ви срещна, че да не ви позная. Някоя стара сестра, като я срещна, да е на 21 години, да се подмлади. Братът, който е бил с брада, да се подмлади, да стане млад. Гледам, че някои от младите започнаха да стареят. Всички ми се оплакват, че краката не държат, бърбреците ги болят, на гръбнака имат нещо, на раменете имат нещо, а все за Любов говорят. Любовта е, която поддържа живота. Щом човек изгуби Любовта, той вече постепенно умира. Хората умират от

безлюбие. Ако няма нито един да обича даден човек, той скоро умира. Има ли Любов в света, или не? Има ли Любов, или това е една илюзия на младите? Младите умират от илюзиите на любовта, и старите умират от илюзиите на любовта. Стариият умира, понеже мисли, че няма кой да го обича. Младият умира, понеже мисли, че няма кого да обича. Младият човек, който може да обича всеки, без разлика, той не умира. И старият, който вярва, че мнозина го обичат, и той не умира. Казвам сега: младите трябва да вярват, че могат да обичат; старите трябва да вярват, че могат да бъдат обичани. Това е най-важното. Между тези два полюса е веруието. Докато обичате всички живи същества, вие сте млади. Щом престанете да ги обичате, вие сте стари. Любовта осмисля живота. Такъв е Божественият закон. Да служиш, да почиташ и да обичаш, това е девизът на новия живот. Не прилага ли този девиз, човек преждевременно остарява. Късият живот се дължи на това, че ние винаги имаме едно съмнение в законите на Любовта. Безсилието се дължи на същата причина. Кое е онова, което освежава и подмладява човека? Любовта. И днес хората любяат, но вместо да стават по-млади, те остаряват. Защо? Защото методите и проявите на тяхната любов са стари. Знаете ли, защо вие сте остарели? Аз ще ви кажа сега: вие сте остарели, защото криво са ви обичали хората. Щом един човек ме пипне без Любов, аз остарявам. Щом мисля за къщата без Любов, остарявам. Щом мисля за воловете без Любов, остарявам. Щом мисля за жена си без Любов, остарявам. Щом мисля за децата си без Любов, остарявам, щом мисля за синовете си без Любов, остарявам. Разбирате ли го вие това? Има два закона, по които човек върви: законът на Христа - закон на Любовта, и старият закон. Христовият закон подмладява и възкресява човека, а старият закон прави човека още по-стар, отколкото е в действителност. Кога остарява човек? Когато Любовта му не отговаря на новите изисквания. Кога остарява човек? Когато няма онова знание и онази свобода, които душата му желае. Вечерно време старият човек си сменя брадата и я туря на масата, отдолу е един млад момък, сутрин пак си тури брадата, пред хората той е стар, а отдолу е млад. (...) Той казва: „Един ден и аз ще мога да бъда млад. Да остарея, значи другите хора да знаят, че аз съм стар, а пък аз да зная, че съм млад.“ Старите хора вечерно време отиват да помагат. Любовни работи вечерно време търсят. Вие ще кажете: „Ходят по гуляи, срещи с младите моми, любовни работи правят, пишат любовни писма, цяла нощ не спят“. Как ще ме разберете с вашия ум? Когато си млад, вечерно време какво правиш? Чудни сте. Пишеш любовно писмо и пишеш от дълбочината на сърцето: „Обичам те. Готов съм да се жертвам за тебе.“ Като обичаш, ще обичаш, да няма думата други значения. Аз съм привеждал онзи пример за една 85-годишна българка, стара баба, на която баща ѝ навремето не дал да се ожени за този, когото обичала. Сега тя казва на свещеника: „Снощи бях със своя любовник, яла съм и пила“. С кое тяло е била? С онова старческото тяло тя се усеща като млада мома. С кой ум, с кое тяло е правила това? Това са факти. Има един живот, в който човек никога не остарява, един живот на вечните промени. Във вечните промени седи младостта. В началото на живота, в младостта, има много скръб. И във възрастния също. Някой път мислите, че сте много възрастни. По какво се отличават младият и възрастният? „До“ и „ре“ са за живота; „ми“, „фа“ - за ума, „сол“, „ла“ са за старостта. Младият не е цъфнал, той е пъпка. Младият иска да стане стар. Стариият цъфти, но остарява, понеже не е живял добре. Старостта е, която цъфти. В старостта има цъфтене. Но ти казваш: „Старите хора не се занимават с Любовта.“ Много се лъжете. Стариият, като му се запали бунището, хиляди години гори. Това, което в живота става, то е емблема, то е символ. В духовния свят старите хора са много подвижни, те са подвижни като светлината, а пък младите са инертни, те се движат едва, едва пъплят. В духовния свят, от това гледище, старите са в правия път, а младите са в кривия път. Затуй духовният свят по някой път приема повече стари хора, понеже те са по-пригодни от младите. И от младите много малко кандидати има. А старите, всичките са кандидати за онзи свят. А там, като дойде до младия да го приемат, там има комисия, като го прегледат, те казват: „Да се върне назад, той не е за нас“. А като дойде някой стар, казват: „Годен е тук, в първите редове“. Какво по-хубаво нещо може да има за стария човек от любовта? Като люби, той се подмладява. Ако младата мома се влюби в стар човек, тя поумнява, става мъдра. Значи младата мома жертва любовта си, старият жертва мъдростта, знанието си и по този начин се обменят. Когато си служи с образа на младата мома и на младия момък, аз ги взимам като символи. Младата мома символизира младостта, младият момък - старостта. Като се срещнат, те не се разбират, не се познават, вследствие на което младата мома изгубва младостта си и остарява; младият момък изгубва старостта си и умира. И двамата губят. Казват, че младите трябва да се срещат. Не, млад с млад не може да се срещне. Това е несъвместимо! Когато младата мома за пръв път срещне младия момък, тя е срещнала старостта; когато младият момък за пръв път срещне младата мома, той е срещнал младостта. Ако младата мома мисли, че в лицето на младия момък е намерила младостта, тя се самоизлъгва. И тъй, когато срещнете млад човек, питайте го, какъв е; когато срещнете стар, задайте му същия въпрос. После запитайте и себе си, млад ли сте, или стар човек. Необходимо е да си задавате този въпрос, защото несъвместимо е двама млади да се срещнат. Несъвместимо е и двама стари да се срещнат. Млад и стар могат да се срещнат -

това е съвместимо. В обикновения живот, обаче, млад с млад и стар със стар могат да се срещнат, но в Божествения свят това е несъвместимо. Всички вие, които сте били влюбени на млади години, казвате: „Каква глупост е било!“ Един старец на 85 години, като гледа старата баба, казва: „Като гледам тази старица, чудя се как се влюбих в нея!“ Тя е изгубила красивото вече. Онова, което той е обикнал, то не остарява, то не умира. Ако остарява, то не е това, което ти обичаш. Това, което се изменя, не е което ти обичаш. Ти не можеш да обичаш това, което остарява - не можеш да обичаш болния човек, не можеш да обичаш и сиромаша. Не можеш да обичаш и богатия. Казват, че огънят на Любовта може да направи всичко, каквото човек желае. В него телата се топят, пречистват се, светят, но не изгарят. Докато топлината на Любовта е духовна, тя възкресява мъртви, лекува болни, повдига паднали," утешава страдащи. Превърне ли се на физическа, тя всичко изгаря и разрушава.

Любовта на младите е влюбване, а ние говорим за Любовта, която живее в душата и е достояние на всички хора. Влюбването има пред вид формите. Светът на формите има отношение към старостта. Окултизмът помага на човека да не се привързва към никакви форми. Формите отнемат, без да придават нещо. Помнете: онова, което може да подобри вашия живот, е Любовта. Ако я възприемете и приложите правилно, тя ще ви подмлади.

Ако Любовта не прониква в сърцето както въздухът в дробовете, човек не може да живее. Както чистият въздух освежава и засилва дробовете, така и Любовта подмладява човека. Ако Любовта не посещава човека, всичките му органи ще се атрофират. Съмнението, безверието, завистта, омразата, лъжата, представляват утайки, които пълнят полето на етерното тяло, както и неговия мозък, а това се отразява върху белия и черен дроб, върху сърцето, върху цялата жизненост, те са ненужен товар, от който човек може да се освободи само с Любовта. Аз съм казал много пъти: ако всичките жени се решат да поддържат за 5 години само една идея, да кажат - отсега нататък ние искаме нашите мъже да бъдат справедливи, абсолютно справедливи, никой да не убива, никой да не насилва, никой да не краде, всеки да почита баща си и майка си - до 25 години ще се съкратят тези 2 100 години. Как ще накараш тези жени, които обичат да се мажат с масло, как ще накараш тези жени, които искат отвън да се представят, да бъдат възлюбени на мъжете, които утре ще ги захвърлят? Един мъж си играе с една жена, докато е млада. Като остарее, казва: „Стара баба не искам!“ И жената, като остарее мъжът, казва: „Стар дядо не искам!“ Че ние сме станали подигравка един на друг. Апостол Павел казва - като остареем, ставаме подигравка на хората и на ангелите. Хората остаряват по единствената причина, че у тях е престанал подтикът на Любовта и затова не им се живее, а щом не им се живее - остаряват.

Любовта подразбира великото благо, при което светът може да се възпитава. И първото нещо, което Любовта ще внесе, то е истинското здраве. Туй увеличаване на болестите е признак на нередовен живот, т.е. царува любовта със своя червен цвят. Всеки гняв, всяко възбуждане, всичко туй спира онези възвишени и благородни мисли и прояви у нас. И ние, като остаряваме постоянно, наместо да поумняваме, оглупяваме. Забележете, всички стари хора започват да се дразнят, да оглупяват. Защо? Днес ги дразнят, утре ги дразнят и постепенно един червен цвят започва да избива на лицето им и тези стари хора оглупяват. Старостта е неорганизирана материя, която се намира в ставите и нервната система. Ти може да се подмладиш, когато всяка клетка се подчини на закона на Любовта.

Любовта обновява живота на клетките. И като млад, и като стар, човек всякога трябва да обича. Така той ще избегне света на недоволството и няма да се кисва. Дето Любовта присъства, старост не съществува. Силата на човешкия живот е в топлината на неговата Любов. Ако твоята топлина е силна, твоите отрицателни мисли, които те мъчат, ще изгорят.

Любовта е динамическа сила, която може да преустрои тялото, ума и сърцето. Любовта лекува всички болести. Тя повишава трептенията, вибрациите на човешкия организъм и с това го прави способен да издържа на външните влияния и на влиянията на микробите. Когато човек се демагнетизирва, той губи своята жизнена енергия и лесно заболява. При всяко демагнетизиране става пропукване на известни места в двойника, отдето изтича голяма част от жизнената енергия на човека. Когато това пропукване се запуши, човек оздравява. Всяка дума, която излиза от Любовта, служи като мазилка, с която се запущва и най-малкото пропукване на нервната система. Когато кръвоносните съдове в човека губят своята пластичност, своята пъргавина, той заболява от артериосклероза. Това се случва най-много със старите хора. Ако не обичате, няма да имате никакво кръвообращение, артериалната и венозната кръв няма да се движат, дишане няма да има. Любовта е живот. Ще умрете, ако не обичате. Без Любов и яденето не е ядене, без Любов не може да мислите.

Когато мислим чрез обичта или когато мислим чрез Любовта, тогава плазмата в човека се обновява. Щом този закон на обичта и на Любовта не действа, плазмата, от която човек е създаден, остарява, не се обновява и се изгубва. Щом първоначалният капиталът, който Бог е вложил в плазмата, се разтопи, трябва да напуснеш земята, защото нямаш капитал. При процеса на Любовта и обичта

плазмата се обновява, обновяват се червените кръвни телца. В един кубически милиметър кръв има 5 милиона червени кръвни телца и 5 до 10 хиляди бели телца. Те са стражарите. Любовта е процес, който обновява живота. Тя е обновителен процес за болните. Любовта е в състояние да премахне вашите болести, от какъвто и характер да са те. Човек при 2 хиляди волта може да го постигне смърт. Ако прекарате през него 50 хиляди волта, частиците на материята са толкова дребни, че като минават през порите на тялото, не го разкъсват. Частиците при 2 хиляди волта са едри и разкъсват тъканите. Тия, висшите трептения на Любовта, като минават през тялото, го пречистват. За в бъдеще човек, който иска да живее дълъг живот, да се влюби. Като се влюби, този поток на Любовта от невидимия свят ще мине през тебе и ти ще се подмладиш. Ако можете да се влюбите, вие ще се подмладите. За да изчистите живота си, пуснете през него силна струя от Божествената Любов, за да ви окъпе, да ви очисти, да отнесе всички утайки и нечистотии, събирани години. Любовта е силно течение, което не само ще ви очисти, но ще ви и спаси.

Любовта побеждава смъртта. Хората умират поради това, че Божественият живот не се е вселил в тях. Който живее в закона на Любовта, всеки ден придобива живот. Един закон гласи: човек, който не обича, Божествените тонове не могат да минат през него и той изсъхва, изгубва живота си. Дето Любовта цари, там има вечен, постоянен прилив на енергия. Само Любовта е в състояние да подмлади човека, тя внася в него живот и енергия. Човек заболява не от изобилие на живот и Любов, а от недоимък. Когато Любовта посети човека, тя го подмладява и обновява. Съвременната медицина прави особени операции за подмладяване, но ако Любовта проникне в сърцето на човека, тя засилва известни жлези и той се подмладява. Престане ли да обича, жлезите се атрофират. Любовта е велик процес, който постоянно усилва светлината на човешкия ум, топлината на човешкото сърце и силата на човешкото тяло. Любовта прави човека съвършен. Любовта е причина за вечното подмладяване, за вечното обновяване на човешката душа. В един ден човек може да стане млад. Достатъчно е да приложи великия закон на Любовта, за да се подмлади. Любящият се подмладява отвътре. Не може ли човек да направи това, няма вяра, няма и Любов. Алхимиците поддържат мисълта, че човек се подмладява само чрез закона на Любовта. Любовта подмладява човека, тя го прави безсмъртен, тя го прави способен за постижения. Онзи, който носи Любовта в душата си, той ще се подмлади и ще се роди. Това е онова, вечното раждане. Дългият живот зависи най-напред от качеството на Любовта, която имаш. Любовта е солта на живота, тя го предохранява от онези условия, при които той може да се развали. Дългият живот зависи от интензивността на Любовта.

Животът, който е осмислен от истинската Любов, никога не се мени. Всички блага и условия, които този живот дава на човека, са постоянни и неизменни. Който е влязъл в Божествения живот, той постоянно се подмладява. Следователно каже ли някой, че е остарял, ще знаете, че той живее в света на промените, във външните условия на живота. Не можем да се подмладим, докато не почнем да се храним с плодовете на Любовта. Ще остаряваме, ще страдаме, понеже не се храним с Любовта. Говорим за Любовта, но тя е само отвън. Работете с жълтия цвят, с разумността, да научите пътищата, които водят към подмладяване. Казано е в Писанието, че онези, които очакват Господа, ще се обновят. Думите „ще се обновят“ означават „ще се подмладят“. Следователно онези, които не очакват Господа, ще остаряват. Като живее, човек трябва да се стреми към подмладяване. Кое е отличителното качество на младия? Служенето. Младият трябва да служи. Който служи на ближния си от Любов, той има инициатива да прави опити. Като прави опити, той се учи и придобива знания.

Който прилага Любовта, той е вечно млад и красив. Отнемете му Любовта, и вижте как ще погрознее. Пазете Любовта, която ви е дадена. С други думи казано: не отхвърляйте Бога от себе си, за да не изгубите Любовта и живота си. Жалко е, когато човек не може да събуди в себе си никаква хубава мисъл. Жалко е, когато у него не могат да се явят красиви подтици. Защо? Защото няма външни стимули. Момъкът се въодушевява от някоя млада мома и може да пише. Старият не се въодушевява от младата мома и не може да пише. Старият се въодушевява от идеята за Бога и пише. Младият не се въодушевява от тази идея, не може да пише. Забелязано е, че когато поетите остаряват, те започват да пишат за Бога. Да мислиш за Бога, и това е любовна работа. Когато старият започне да мисли за Бога, той вече се подмладява. Ето защо, иска ли човек да се подмлади, той трябва да намери такъв обект за мисълта си, който да не остарява. Всички вие искате да бъдете като Бога, да имате синове и дъщери, че като ги видят хората, да кажат: „Какъв баща е той!“ Той Бога не познава, иска да стане велик баща, да народи велики синове. Аз зная какви синове ще народите. Няма да говоря нищо по това. Аз не искам вие да бъдете нито майки, нито бащи. Искам да бъдете отлични синове и дъщери на Бога, да обичате вашия Баща с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си сила. Тогава целият свят пред вас ще се измени. Вие сте в сила сами да измените вашата съдба. „Ако думите Ми пребъдват във вас.“ Ако моите думи пребъдват във вас... Сега, като се върнете дома си, аз искам да се подмладите,

всеки да се подмлади с толкова години, колкото години е обичал Христа, а да не казвате само, че сте работили за Христа, без да сте постигнали нещо. Вие трябва да опитвате своята Любов. Ако страдате от ревматизъм, а сте се подвизавали 10 години, кажете си: „В името на тази Любов, която съм имал 10 години, да изчезне моят ревматизъм!“ Ако ревматизмът ви изчезне, вие наистина сте обичали Христа. Ако не изчезне, не сте Го обичали. Ако ви боли глава или друго нещо, направете същия опит. Не само това, но ако желаете нещо, кажете си: „В името на Бога, Когото обичам, да бъде това, което желая!“ Ако стане това, което желаете, вие наистина сте обичали Бога. Христос казва: „Вие досега не сте просили. Просете, и ще ви бъде. Каквото попросите в Любовта, всичко ще ви бъде.“ Но за да стане това, всички трябва да бъдем вярващи, разумни деца, да няма никакво съмнение в нас. Каквито и външни промени да стават, вие не трябва да се изменяте вътрешно.

ВРЪЗКА С РАЗУМНАТА ПРИРОДА

На каквато възраст и да сте, вие трябва постоянно да се подмладявате. Не мислете за старост. Постоянно подмладяване! Този е законът на вечния живот. Всеки ден трябва да работите за своето подмладяване. Тази идея ще внесе нещо ново във вашия живот. Който държи в ума си идеята за подмладяването, той всеки ден ще получава по нещо ново от невидимия свят. Другият свят, според мен, е свят на вечното подмладяване. Вечното подмладяване, това е смисълът на живота. Тук хората остаряват и умират, а пък там се подмладяват постоянно. Които отиват в другия свят, все се подмладяват. Казва: „Ако думите Ми пребъдват във вас.“ Ако моите думи пребъдват във вас... Сега, като се върнете дома си, аз искам да се подмладите, всеки да се подмлади с толкова години, колкото години е обичал Христа, а да не казвате само, че сте работили за Христа, без да сте постигнали нещо. Вие трябва да опитвате своята Любов. Ако страдате от ревматизъм, а сте се подвизавали 10 години, кажете си: „В името на тази Любов, която съм имал 10 години, да изчезне моят ревматизъм!“ Ако ревматизмът ви изчезне, вие наистина сте обичали Христа. Ако не изчезне, не сте Го обичали. Ако ви боли глава или друго нещо, направете същия опит. Не само това, но ако желаете нещо, кажете си: „В името на Бога, Когото обичам, да бъде това, което желая!“ Ако стане това, което желаете, вие наистина сте обичали Бога. Христос казва: „Вие досега не сте просили. Просете, и ще ви бъде. Каквото попросите в Любовта, всичко ще ви бъде.“ Но за да стане това, всички трябва да бъдем вярващи, разумни деца, да няма никакво съмнение в нас. Каквито и външни промени да стават, вие не трябва да се изменяте вътрешно.

Какво нещо е другият свят? Свят на вечно подмладяване. А пък това вечно подмладяване става по закона на Божията Любов, която възвръща на хората това, което те са изгубили. Като изгуби човек Любовта на земята, той е вечно недоволен, кисел, съмнява се, сърди се, гневи се, критикува навсякъде. А пък онзи, който се подмладява, той е всякога доволен. Човек, който е доволен, той е в процеса на подмладяването. А който е недоволен, той е в процеса на остаряването. Доволството е процес на подмладяването. Това се дължи на другия свят. Един ден ще съзнаете, че живеете в разумен, красив свят. Днес сте нещастни, защото не съзнавате това. Който влезе в разумния свят, може да се обнови, да стане млад. В разумния живот всичко става точно на определено време и място. Само по този начин човек може да бъде добър, свеж, да се развива правилно, да прогресира, без да остарява. Невъзможно е да изпълнявате Божията Воля, а същевременно да боледувате или да живеете в сиромашия. Бог е дал изобилно вода, въздух, светлина, храна на хората. Въпреки това те гладуват, мизерстват. Ако стомната е пукната и каквото се налее в нея, изтича навън, кой е виновен за това? Пукне ли се гърнето, маслото почва да изтича, човек се състарява, почва свят да му се вие, боли го тук, боли го там, очите му се премрежват. Но ако възстанови връзката си с разумната природа, с духовния свят, може да се обнови. „Ама остаряхме!“ Съзнанието не остарява. Кажете ли, че сте остарели, това значи, че сте изгубили вярата си. „Ама краката ми не държат.“ Това значи, че си прекъснал връзката с възвишените и светли същества. Каквото и да поучават и съветват човека, той нищо не изпълнява, прави се, че не чува. Днес постъпва така, утре - докато един ден наистина оглушее, остарее и замине за другия свят. Човек може да се подмлади с 20-30 години, но ако е във връзка с разумни и светли същества. Онзи свят и този свят представляват един реален свят. Когато някой от земята се обърне към Бога да моли за знание и придобие това знание, на Небето между ангелите, светиите и праведните настава голяма радост. Когато у вас проникне една хубава мисъл за Любовта и пожелаете да обичате всички, това е състояние на възкресението, което ще ви подмлади. Тогава във всички свършени души, които ви любят, се събужда желание да ви помагат, да ви оздравят и подмладят. Онзи свят е по-реален от този свят, който вие смятате единствено за реален. Забележете, в природата всички издънки, които израстват от земята, вървят нагоре, право перпендикулярно, отвесно растат и клоните са прави. Като почнат да остаряват тия клони, почват да се превиват. Знаете ли причините, защо младото расте нагоре? То винаги е свързано с центъра на Слънцето и в този стремеж застава право; но като мине известно време и стане старо, обърне погледа си към центъра на земята, и вследствие на това прегърбва се. И всички стари дървета стават по-тежки.

Младият ходи изправен, но като мине известна възраст, както и растенията, почва да става материалист; той почва да се прегърбва, а по същия закон неговата глава започва да мисли за центъра на земята. Смъртта не е нищо друго, освен мисъл за центъра на земята - човек там иска да живее. Христос умря на 33 години, значи сега е на 2 033 години, но когато човек замине за онзи свят, той не остарява. Старостта е свойствена на хората, които живеят на земята. Тя става по единствената причина, че няма правилен процес, правилна обмяна между частиците на материята, вследствие на което равновесието се губи. Старостта е изгубване на материалните сили в човека. Ако в този процес може да се внесе едно освежаване, едно обновяване на силите, човек ще се подмлади. Всъщност остаряване в Природата няма. Силите, които взимат участие при известен творчески акт, при стопяване се оттеглят в по-висока сфера, вследствие на което на земята няма условия за тяхното проявяване. И тогава ние казваме, че е настъпил процес на остаряване. Силата на човека се крие в това да бъде добър проводник на мощни сили в природата. Само тогава той може да бъде силен човек: А онзи, който не е добър проводник, е изложен на големи страдания. Какво нещо е доброто? За да бъдеш добър, трябва да бъдеш добър проводник на силите, които функционират в природата. Ти не можеш да се изолираш от тях - навсякъде ще бъдеш изложен на техните влияния. На туй се дължи остаряването, на туй се дължи и смъртта в света, която идва поради едно добро, но и неразрешимо противоречие. Защото, ако тия сили, ако тия дарби, които ни е дала природата, не срещат нашата съпротива, те винаги оживяват и обновяват човека. Съществува една връзка, интимна връзка, която сърцето на природата е турило между всички животни и човека, една вътрешна връзка. Тази връзка щом я късате, смъртта ще дойде. Всеки, който я е скъсал, веднага умира. Та сърцето на природата държи живота. Скъсате ли тази връзка на природата, веднага смъртта ще последва. Казвам: дългият живот се дължи на сърцето на природата. Щом скъсате вие втората връзка, с ума на Слънцето, веднага ще дойде умопобъркването. Следователно законът е: трябва да държите връзка със сърцето на природата и с ума на Слънцето. Трябва да се държи връзка. Има и трета връзка: с душата на цялата вселена. Ако вие бихте скъсали тази връзка, тогава идват всички нещастия, тъги, скърби, които не сте сънували. Човек, който иска да бъде щастлив, той трябва да държи тази връзка на душата си. Религиозните хора вярват в Бога, в духове, в ангели, и ръководители, но съществува един принцип: първата връзка, с която трябва да бъдете свързани, е сърцето на природата. Вашето сърце, човешкото сърце, пулсира приблизително според пулса на природата. Отмерени са тия движения. У някои хора, ако се отличават ударите на сърцето, то е според гъстотата - както е организиран човек, така са и ударите. Има едни математически отношения на ударите, като се усили или се намали, има вътрешни връзки на организирането. Казвам: трябва да имате едно сърце, което да ви е понятно. Сърцето на природата и сърцето на другите хора, на животните са свързани. През сърцето на природата вие ще влезете в общ контакт. Когато искаме да приложим Любовта, да обичаме всичките хора, трябва да се свържем със сърцето на природата. Докато не познаваш сърцето на природата, докато ти функционираш с твоето сърце, твоята любов ще бъде ограничена. Разбирайте природата не както аз я разбирам, но както трябва вие да я разбирате. Не онова, което влиза в моите уста, но онова, което влиза във вашите уста. Не онова, което излиза от моите уста, но онова, което излиза от вашите уста. Не онова, което влиза в моите очи, но онова, което влиза във вашите очи. Не онова, което моята ръка може да направи за мен, но онова, което вашата ръка може да направи за вас. Това са основни работи, които трябва да спазвате. Новото седи в това, че всяко едно движение, всяко едно чувство, всяка една мисъл да бъде като една нишка, която придава и е нишка на освобождение. Там е подмладяването. Тела, в които има постоянен приток на енергия, горят непрекъснато. Тела, от енергията на които става постоянно изтичане, горят и изгарят. Ако пък в телата нито се втича енергия, нито изтича, те никак не горят. Въз основа на същия закон ние казваме: човек остарява, понеже в организма му не става вливане на енергия. В организма на младия става постоянно втичане на енергия от Природата. Който може да хармонизира, да съгласува в себе си енергиите на втичането и изтичането, той може да се подмлади, да придобие вечния живот. Как може човек да живее дълго време, когато не знае причината за правилната обмяна на клетките в организма? Щом силите в човешкия организъм не са в равновесие, естествено няма равновесие и между неговите мисли, чувства и постъпки. Няма човек на земята, у когото силите да са уравновесени. Затова именно хората не могат да вървят право. Искан ли човек да живее дълго време на земята, той трябва да познава добре законите и силите, които управляват неговия организъм. Човек остарява, понеже нечистотиите не могат да се изхвърлят и задръстват кръвоносните съдове. Но ако се усили движението на кръвта, тя ще има сили да изхвърли тези мръсотии. За това е необходимо да повишим вибрациите на организма. А за да стане повишаване на вибрациите на организма, необходимо е да се възприеме хармонично действаща енергия от Природата, което може да стане чрез хармонична и възвишена мисъл и чувства, чрез системата на ритмичното дишане или пък, ако опрем гърба си до някое здраво, вековно дърво в гората. Има много методи за това във великата наука на живота. Не мислете, че растенията са прости. Много

умни са те. Растенията знаят тайната на дълголетие. Има растения, които живеят 5-6-8-10 хиляди години. Казвате: дарба. Това не е само дарба, те знаят как да живеят дълъг живот. Освен това, те много лесно си лекуват раните. Имат един определен начин на лекуване. Между растителното царство и човешкото има връзка, както между животинското и човешкото. Дълголетие на човека зависи от растенията. Подвижността и хладнокръвието на човека зависи от рибите, а дишането му зависи от птиците. От млекопитающите човек е придобил трудолюбието, а скромността и доволството — от тревопасните. Месоядните животни научиха хората на готварство. Ако се отнасяте добре с дърветата и растенията, ще живеете по-добре и по-дълго.

Онзи, който иска да живее дълъг живот, той трябва да изучава дърветата. Растенията са по-големи майстори от хората в превръщането на слънчевата енергия в органическа материя. Затова има растения, които живеят по няколко хиляди години, а не като Матусал, син Енохов, живял 969 години, 4, 5, 6 и повече пъти от него. Казвате: „Възможно ли е?“ Възможно е, разбира се. Това, което растенията могат да направят, и човек може да го направи. Когато човек е излязъл от растителното царство, от този Божествен свят, дето енергиите се превръщат, той е забравил онзи основен закон, превръщането на енергиите в жива материя. Сега тук-там само, в някои окултни книги от средните векове ще срещнете, че хората са познавали някакъв еликсир на живота, от който като се вземат само няколко капчици, животът може да се продължи. Има някакво твърдение по този въпрос, но казвам: дълъг живот без съзнание, не е живот. Дълъг живот може да съществува само при едно възвишено съзнание, да бъдеш във връзка с природата, да съзнаваш, че природата, в която живееш, е жива и разумна. За да живеете по-дълъг живот, трябва да разбирате живота на растенията и да умеете да използвате нектара им. За да живеете по-дълъг живот, трябва да разбирате живота на растенията. Дотогава, докато човек се хранеше с ония сокове, които излизат от растенията, той беше безсмъртен. Докато човек се хранеше от дървото на живота, от този нектар, той беше безсмъртен. Дървото на познанието на доброто и злото, то е сухото дърво, сухите клечки. Изгорят дървата, имаш само временна топлина, после пак останеш на сухо. А при дървото на живота имаш този сок на безсмъртие. Вие много знаете, но още алхимия не сте изучили, не знаете как да се подмладявате. За пример има растения на земята, като ги свариш и само се полееш, може да се подмладиш. Аз мога да ви кажа как са го варили алхимиците. 15 минути ще го вариш на огъня, ще се полееш 4-5 пъти в годината, с всяко поливане с по 5 години ще се подмладиш, 10 пъти като се полееш, с 50 години ще се подмладиш. Казвате: „Кажки ни!“ Ще ви кажа. Но ако ви кажа как да се подмладите, какъв е вашият проект, как ще употребите живота си? В природата има един закон, който определя времето на цъфтенето и връзването на плодовете. Според този закон има растения, които цъфтят един път в 1 000 години, а узряват едва в 2 000 години един път. Вие познавате може би столетниците, но познавам аз такива растения, които цъфтят един път в 1 000 години и узряват само един път в 2 000 години. На такива дървета има плодове, които седят от всички минали епохи. Ако разбирате законите на развитието на тези дървета, ще видите, че в тях се намират онези елементи на живота - жизненият еликсир, който алхимиците са търсили. Само в тези растения се намира този елемент на живота. За да влезеш в тази област, за която ви говоря, ти трябва да бъдеш роден от баща светия и от майка светица. За 1000 години поне нито баща ти, нито майка ти не трябва да са направили едно престъпление нито в мислите, нито в чувствата, нито в постъпките си. Значи баща ти и майка ти трябва да са родени като светии, а ти - като кандидат-светия, за да можете да влезнете в тази област. Такъв е законът. Достатъчно е да вземеш подбел и ти ще се подмладиш. Но трябва да знаеш през кой ден на годината да го вземеш, дали когато цъфти и изобщо по кое време на годината. Според мене най-добре е да го вземете, когато в него се балансират положителните сили. Човек трябва да попадне в този момент, когато подбелът е в състояние да самоудоволствие и е готов да дава, да помага. Това е и с всички останали растения. Тогава човек трябва да излезе рано в зори или при изгрева на Слънцето, когато на небето няма нито един облак. Има ли най-малкия облак, лекарството се разваля. Ако съвпадат тези състояния, тези моменти, тогава ти ще си откъснеш един цвят и ще го затвориш в едно шишенце. Ако знаете това изкуство, кога да откъснете този цвят, вие ще изпитате голям трепет, когато се приближите към подбела, защото той ще ви подмлади и радост ще бликне у вас. На ранина, точно при изгрева на Слънцето, ще откъснете цвета и ще го турите в шишенце. Съгласен съм с вас, че мъчно става човек да попадне в такова съчетание, на такъв ден. Денят не трябва да е мъглив. Все ще дойде ден, когато ще се достигне това знание, но това се постига само по пътя на Любовта. Любовта да е проникнала в човека и да го владее, подразбирам възвишената Любов. Възвишената Божествена Любов има за цел да възвърне младенческото състояние на цялото човечество. Ако разбира вътрешните закони, човек по вътрешен път може да продължи живота си, да живее с векове, да се подмлади. Човек може и по външен път да се подмлади. Например като изгорите тялото на змията, от праха ѝ може да направите лекарство, което придава устойчивост на тялото. Да възстановите силите си, това значи да се обновите и подмладите, да

се свържете с Първоизточника на живота, от Когото всичко извира, Който храни и пои цялата Вселена. Светлината, топлината и силата ти са дадени от Бога и ако ги обновяваш, ще се подмладиш. В сегашния живот топлината е по-опасна от студа. Ако някои човек се подложи на замръзване по специален начин, студът няма да го повреди. Той може да се запази в това състояние векове и после пак да се размрази. Размразяването трябва да става от опитни хора. Да умеят да възстановяват постепенно кръвообращението. За в бъдеще хората ще се подмладяват с помощта на електричеството. Като се прекара през него силен волтаж до 10 милиона, човек ще се обнови, ще стане като малко дете. Обаче само праведните ще могат да издържат такъв волтаж. Ако се прокарат през човека от 10 хиляди до 50 хиляди волта електричество, всички болести у него ще изчезнат, лицето му ще се освежи и подмлади. Страстите като огън разрушават и тялото, и душата, а не електрическият ток. Високият волтаж пречиства и обновява. Да кажем, има едно противоречие в живота ти. Ти си един лош проводник. Ако си лош проводник, ще се потопиш в хелий от 273 градуса, ще пуснеш електрически ток и веднага ще започне едно обновление в тебе. Ще кажеш, че при 273 градуса ще умреш. Няма да умреш, ще се спре животът. Спирането временно на живота не показва, че туй е смърт. Животът временно влиза в една нова фаза. Опитът е правен - след като умре човек, той продължава да живее. Функциите на тялото може да спрат. На много места из Рила, дето човешки крак не е стъпвал, се намира този първичен елемент, жизнен елемент, който още старите алхимици са търсили. Достатъчно е човек да стъпи на мястото, дето е този елемент, за да се подмлади моментално. В природата има известни места, дето силите са в равновесие, в абсолютен покой. Ако човек попадне в едно от тия места, неговият пулс непременно ще спре. Разправяше един учител от Варненско подобна своя опитност: както вървял, попаднал в едно от тия места на абсолютен покой и забелязал, че пулсът му започнал да спира. Един свещеник и други някои хора разбрали, че с този човек става нещо и започнали да го разтъркват, за да предизвикат изкуствено дишане, от което той се съживил. Ако тези хора не бяха му се притекли на помощ, той щял да умре. Той е попаднал в мъртва зона. Така също и във всеки град и село има улици, през които мнозина не обичат да минават. Някой ще каже, че това е известно самовнушение или суеверие от страна на тези хора. Това се дължи на трептенията на почвата в тия места. Трептенията не са хармонични, не съответстват на трептенията на минувачите. Щом забележите такова нещо, не минавайте по тези улици, трептенията на които не са хармонични с вашите. Същото нещо се забелязва и при яденето, и при спането. Има хора, които едни храни обичат, други не обичат. После, някои хора обичат да спят в една стая, а не обичат да спят в друга. Всичко това има свои дълбоки причини, затова не бързайте, добре обмисляйте нещата. Яжте храна, които обичате! Спете в стая, която обичате! Това са идеи, които трябва дълбоко да залегнат в ума ви. Въздух, вода, огън и земя - тези четири елемента са символи и показват различните видове материя, от която човек е направен. В тези елементи има съзнание, живот. Ако човек привлече с мислите си известен род материя, той ще придобие и съответни на материята състояния и настроения. Ако с мислите си той привлече твърда материя, в него ще стане известно втвърдяване. Хората се безпокоят какво ще стане с тях на стари години, кой ще ги гледа и така привличат към себе си твърда материя и започват да се втвърдяват, и заболяват от артериосклероза. Тази болест се явява от безверие. Във всяка кръв има злато. То е само за поддържане на живота. То не е излишно злато. Дължината на живота зависи от златото. Когато се поквари златото като елемент, животът се съкращава.

Като обикнеш всички хора, тогава ще бъдеш здрав и силен, тогава в кръвта ти ще има злато. В златото се крие една сила, която може да произведе безсмъртие. Човек, който има повече злато в кръвта си, е винаги по-здрав. Стремете се към придобиване на вътрешно злато, което прави човека здрав и продължава живота му. Златото ще ви освободи от смъртта, а среброто ще ви освободи от болестите. „И рече Бог: да бъде Твърд сред Водите, и раздели Водите от Водите. И направи Бог Твърдта; и раздели Водите, които бяха под Твърдта, от Водите, които бяха над Твърдта; тъй и стана. И Бог нарече Твърдта Небе. И настъпи вечер, и настъпи утро - Ден втори.“ „И раздели Водите от Водите“ подразбира, че Бог отделя Божествения живот от земния, от живота на човека. Твърдта пък е границата между Божествения и човешкия живот. Ученикът ще създаде тази граница в себе си и ще нарече това, което е над Твърдта „Небе“, а което е под Твърдта - „земя“. И в скръбен час той ще пие от водата, която е горе. Понякога вие искате да пиете от водата, която е горе, а понякога искате да пиете от водата на земята, от земния живот. Ако пиете от такава вода, никога няма да утолите вашата жажда. Роденото от плътта е плът. Вие имате два живота: единият е плътски, земен живот, в който се ражда онова вътрешно недоволство, раждат се омраза, надпреварване, спорове - в него няма спокойствие. Другият живот е небесният, Божественият, в който има Любов, светлина, мир и радост. Като разделите тези два живота, на земята ще дойде водата, която ще служи на физическите ви нужди. Вие сега боравите само с водата, която е на земята. Забележете - всички светци, които са боравили с Божествения свят, когато лекували някой болен, прибягвали до Водата над твърдта. Преведено на научен език, това значи: те са лекували само тогава,

когато са успявали да привлекат слънчевата прана, или Божественият живот да действа върху човека, и той веднага произвежда реакция. Понякога вашият живот се обезсмисля, нямате никакъв стимул да вървите напред. Как ще осмислите живота си? Това е една от великите тайни. Достатъчно е да придобиете само една десетохилядна част от милиграма от водата на Божествения живот и да я вкарате във вашето тяло, тя веднага ще произведе благотворно влияние върху вас и вие коренно ще се измените. Ако знаете тайната да внесете във вашия организъм от тази вода като чрез инжекция, само една капка - във вас ще настъпи цял преврат. Ако преди това сте бил 120-годишен старец, след 24 часа само ще се измените така, че никой няма да ви познае. Ще се превърнете в един млад, 21-годишен момък. Не е мъчно да се подмлади човек. Достатъчно е да влезе в съзнателна връзка с клетките на своя мозък, които са интелигентни и разумни и да се разговаря с тях. Те могат да го напътят към нов живот, към обнова. Не живее ли съобразно законите на разумната Природа, те ще въстанат против него и ще го напуснат. Напуснат ли го веднъж, с него всичко е свършено. Те се отказват да му служат, а с това заедно и смъртта започва да го преследва. Следователно, за да продължи и обнови живота си, човек трябва да се съобразява с изискванията на своите разумни клетки и да задоволява техните естествени нужди и стремежи. Това може да постигне човек, като предизвиква доброто в себе си. Да предизвика доброто в себе си, това значи да предизвика деятелността, мощните сили на своите клетки, да му дойдат на помощ. За да дойде до единство със своите клетки, човек трябва да изучава самообладанието. Не е лесно човек да се владее. В последно време учените заговориха за подмладяване на човека, без да умира и отново да се ражда. Това подмладяване става чрез присаждане на някакви животински жлези. Учените не подозират даже, че има духовен начин за подмладяване на човека. Всъщност подмладяването е вътрешен психически процес. В мозъка, в симпатичната нервна система има особени жлези, с които човек не знае да манипулира. Съвременните учени не знаят още ролята на тези жлези. Един ден, когато научат ролята им, те ще могат да ги използват съзнателно като средство за подмладяване. Сега започнаха да присаждат маймунски жлези на хората, правят опити да подмладяват човека, но в човека има толкова много жлези, че не е необходимо да се присажда. У човека има известни жлези на активния живот, на човешката воля. Всяка жлеза може да се събуди чрез една специфична храна. Понеже това са тайни на природата, няма и не мога да ви кажа точно как става подмладяването. Казват, че някой учен открил в киселото мляко някакъв бацил, който продължавал живота. Аз пък зная едно особено мляко, което не само че продължава живота, но го и увековечава. Всъщност киселото мляко може да продължи живота с десетина години, не повече. Българите ядат много кисело мляко, но не живеят много, може да има тук-там някои, които да са живели до 100 години, не повече. В Англия един човек е живял 250 години, но едва ли се е хранил с кисело мляко. Други са причините за дългия живот. Ако човек има някакво възпаление и за да се охлади малко, киселото мляко може да помогне, но за продължаването на живота има една жлеза, която се намира зад ушите и ако тази жлеза не е развита, човек колкото и да яде кисело мляко, няма да живее дълго.

Сега учените говорят за някакви хормони, причина за подмладяването, които се отделят от щитовидната жлеза. Засега тази жлеза упражнява известно влияние върху малкия мозък. Тази е причината, дето у хората се явяват някаквинеестествени страсти и желания, някакви анормални състояния. За да се тури тази жлеза в правилно действие, от нея непременно трябва да се отделят два хормона, мъжки и женски, които да се съединят и да образуват една нова форма. Тази нова форма ще даде повече подтик на организма да отпрати повече кръв към мозъка. Щитовидната жлеза играе роля между мъжете и жените в любовните им работи и отношения. У когото тази жлеза е силно развита, се влюбва по-често и много силно. Тази жлеза е мъжка и женска. Женската жлеза образува известни елементи, известни клетки, които като се съединяват с мъжки, образуват нова физиологическа клетка, от която организмът постепенно се подмладява.

Умът произвежда хормони, сърцето - също. Хормонът на мисълта и хормонът на чувството, като се съединят в щитовидната жлеза, образуват една нова клетка. Ако знаете как и къде да поставите тази клетка, ще се подмладите. Като знаете как да вкарате повече кръв в мозъка си, вие ще се подмладите. Остаряват хората, защото не знаят как да хранят мозъка си, т.е. не знаят как да мислят. Понеже мисълта на хората е много еднообразна, в мозъка не може да нахлува много кръв и затова остаряват. Като само се безпокои, а не мисли, кръвта отива на друго място, а не в мозъка, и човек остарява. Човек чувства нещата със симпатичната нервна система, вследствие на което се развива неговият стомашен мозък. Но не е все едно дали се развива главният мозък или стомашният мозък. В човешкия мозък има цели области празни, не са разработени. Те са като пустини. Защо са пусти тези места? Вода няма в тях или е потънала дълбоко някъде.

В човешкото тяло има една малка жлеза, като часовник, от която зависи функционирането на сърцето, тя регулира движението. Тази жлеза съдържа известна първична енергия, с която регулира

сърдечната дейност. Когато понякога тази енергия се изразходва изцяло навън, сърцето ту бавно, ту бързо или неравномерно тупти, а тогава и кръвообращението не става правилно. Наруши ли се нормалното движение на тази жлеза, започват да пукат вените и артериите. Лекарите казват, че нямало достатъчно кръв, която да движи сърцето. Причината, според мен, седи в нарушаване дейността на тази жлеза, която е свързана с мисълта. В момент, в който ти започваш да се страхуваш, че твоето сърце може да спре, ти работиш върху тази жлеза. Има и друга жлеза, която регулира дейността на дихателната система, от нея зависи състоянието на дробовете. Мине ли ти през ума, че дробовете ще заболели, ти вече работиш върху тази жлеза. Има и една жлеза, която регулира целокупната дейност на мозъка - тя е много важна. От лошите мисли, от безпокойствията, от удари, тази жлеза се разваля. Всичко, каквото си помислил в един живот, в следващия може да се реализира. Та в този смисъл, не е все едно какво мисли човек, тази жлеза всичко отразява. Всяка мисъл носи последствията - това се отнася както за лошите мисли, така и за добрите. Здравето почива на един велик закон - то зависи от една жлеза, която се намира под лъжичката. Трябва да свържеш тази жлеза със слънчевите енергии, точно когато тези енергии изтичат от Слънцето. Защото всеки ден има един прилив и един отлив. Трябва да знаеш кога е приливът и кога е отливът. Във всяка година също така има един голям прилив и голям отлив. Трябва да знаеш кога е този период. В малки и големи периоди всякога и навсякъде става този прилив и отлив на слънчевата енергия. Ти само тогава може да го използваш. Съвременните учени хора едва сега започват да изучават приливите на слънчевата енергия. В тази слънчева енергия ти ще добиеш самия жизнен еликсир. Индусите имат цяла наука за праната, създадоха цяла теория и малцина са, които я разбират, повечето се заблудиха. Индусите - и те умират; дълъг живот имат само техните адепти, които живеят по планините - някои живеят по хиляда години. Тези хора, които живеят по хиляда години, никой не ги е видял. Говори се само за тях. Всеки човек, който може да тури тази жлеза в контакт, може да живее толкова, колкото иска. Ако ти свържеш тази жлеза със слънчевите енергии, да знаеш кога изтичат тези благотворни енергии, ще имаш резултат. Всеки човек, който може да тури тази жлеза в контакт със слънчевата енергия, той може да живее на земята толкова, колкото иска. А ако иска човек да развие своя ум, трябва да свърже тази жлеза със светлинните енергии, които идват от Месечината, и енергиите, които съществуват в мозъка. Понеже енергиите, които мозъкът държи, са от съвсем друго поле. Умът на човека може да му служи само за този свят. Ние със сърцето си познаваме другия свят. Това, което умът иска, е вярно за този свят, но това, което умът мисли за другия свят, не е вярно. За вътрешния свят това, което сърцето мисли, е вярно, но това, което сърцето мисли за външния свят, не е вярно, затова духовния свят ние го изучаваме чрез силата на нашето сърце. Вечер не трябва да лягате, докато не отправите слънчевата енергия към центъра на земята и от центъра на земята не вземете земни енергии. Сутрин ще направите обратно - всички земни енергии ще ги отправите към Слънцето и от него да възприемете слънчеви енергии. Дълголетие се дължи на тези методи. Някои мислят, че като ядат кисело мляко и чесън, ще продължат живота си. Това аз не го признавам. Който иска да бъде здрав, трябва да увеличи количеството на Любовта и енергията в себе си. Възприемайте повече енергия от Слънцето, ако искате да сте жизнерадостни. Радвайте се на изгряващото Слънце, ако искате да продължите живота си. Когато Слънцето силно влияе върху един човек, тогава човек дълго живее. Когато безименният пръст е дълъг, преобладават слънчевите енергии, този човек е идеалист, живее дълго. Най-висшата материя, която възприемаме, това е слънчевата енергия. Ако ти не виждаш тази светлина, не можеш да се обновиш. Да се подмлади човек не е мъчна работа. Подмладяването върви по един особен закон на Природата. Подмладяването е свързано с възстановяването в организма на нормалната дейност на жизнената енергия, център на която е Слънцето. Жизнената енергия от Слънцето ние възприемаме чрез въздуха и светлината. Сега вече и много от съвременните лекари започват да лекуват разни болести със слънчевата светлина. Под влиянието на Слънцето се събужда космическото съзнание в човека. Слънцето е, което събужда мисълта в човека. Слънцето е живо, колективно същество, което има космическо съзнание. В него е мисълта. Когато това космическо Божествено съзнание в човека се събуди, Слънцето почва да мисли за него, тогава човек е здрав и дълго живее. Някои от елементите на природата носят безсмъртието, което се дава на хората периодически. Жизненият еликсир идва отдалече, минава през Слънцето и слиза на земята на всеки 2 000 години и носи нов живот, нова култура, нова епоха. Във въздуха има един елемент на безсмъртие, за това са говорили старите алхимици. Те са казвали, че има една течност, от която човек, ако вземе една капка, се подмладява. Този еликсир иде от Слънцето. Хората дишат и не могат да вземат еликсира, той минава и не остава в тях. Индусите имат разни системи за дишане, но още нито една не се е помогнала до онази тайна на природата. Защо? Онзи, който иска да се домогне до този еликсир, той трябва да държи изпит върху надеждата, да държи изпит върху вярата и да държи изпит върху Любовта. Щом издържи, вече му позволяват да има този еликсир. Който има надежда, е като този българин, който издържа 2 000

килограма. То е играчка за него. Най-първо ще му турят земята на раменете, ще тича около Слънцето с нея. Цялата земя ще носи и ще тича. Като се върти 10 години, той ще издържи изпита си. След туй ще му дадат другия изпит: да носи на раменете си Слънцето и да обикаля 20 години. Като обикаля 20 години, ще издържи втория си изпит. Най-после ще му дадат да носи и 10 милиона слънца от цялата вселена, в която живее, и ще ги тури всичките на гърба си и ще ги носи 120 години, и като издържи, той вече добива правото на безсмъртие. Не е лесна тази работа, затова никой не я е постигнал. То е фигуративно казано. Но човек може да вкуси от живота. Има един момент на щастие, който човек никога не забравя. Светлината носи безсмъртие в себе си. Трябва да се освободите от всички онези криви мисли и чувства, създаващи аура, в която човек боледува. При каквито и условия да си, ще създадеш около себе си една аура от светли мисли и чувства. Ако ти в усилни времена се поколебаеш, силата ти е малка, ако в мъчнотии и страдания се поколебаеш - силата ти е малка. Но и не пресилвай условията, в един ден да добиеш всичко. Може да чакаш 10 години, може цял един живот, за да реализираш една мисъл или едно желание. Работата не е в бързането. Въпросът е да знаеш времето, часът, месецът, годината, когато нещата ще се реализират. То е точно определено. Ти може да бъдеш здрав само тогава, когато използваш градивните лъчи на слънчевата енергия. Ако вие разбирате закона на светлината, вашите работи щяха да се оправят. За пример виждате червен цвят; ако го динамизирате, да стане активен, да го очоплите като един плод, ще потече от него благодатен сок, извор ще излезе. Но червеният цвят, ако дойде в дома ви, може да ви накара да плачете. Ако знаете как да го посрещнете, той ще бъде добър, ако го разберете и използвате както трябва, от него по-добър няма. В него има такива и толкова трептения, че хората могат чрез него да се домогнат до безсмъртие. Червеният цвят има едни трептения, които аз наричам „ритмични трептения на безсмъртието“. Но трябва да знаете точно времето на тяхното възприемане. Тези животворни лъчи идват точно навреме. Дойдат ли тези лъчи на Слънцето, лъчите на безсмъртието, изложи се на тяхното действие. Понякога те произвеждат една обратна реакция и ти казваш: „Стига ми вече“. Не, точно тогава ще останеш. Напуснеш ли с една секунда по-рано, болестта остава. Или пък обратното: една секунда само да стоиш повече под въздействието на тези лъчи, болестта пак остава. Навреме, и съзнанието ти да присъства. В даден случай, когато тези вълни действат, а ти мислиш за други, странични работи, няма да ги възприемеш. Умът да бъде концентриран, за нищо няма да мислиш, схванеш ли ги тия вълни, имаш всичкото богатство. Ако можеш да прекараш тия именно червени вълни над един мъртъв, веднага той ще стане. Това е наука, която Христос знаеше и разбираше, и си служеше с нея. Той плюна, за да излекува слепия, но кога плюна? То не беше на пътя, на улицата, после той не остави това изкуство, занесе го със себе си. Ако сегашните лекари знаят така да плюят, чудеса щяха да правят, но не знаят. Като изучавате светлината на червените лъчи една година тъй както трябва, ще видите колко мощно и целебно е тяхното действие. Ще почувствате живота, безсмъртната природа чрез тези лъчи. Ако този хубав, ярък, червен цвят може да го видиш, никога няма да го забравиш. Бог е оставил една велика тайна в тия червени колебания, в тия чудни трептения. Има една есенция, затворена от хиляди години в този цвят и Бог очаква децата да бъдат досетливи и умни, че всеки да си вземе толкова благо от него, колкото му е необходимо. Ние почти я отминаваме тази светлина и постоянно викаме за помощ, че нямаме живот, и „умираме при голямото изобилие, което Бог праща. И така ще умираме още дълго време. Ще ходим горе да се учим, пак ще се връщаме, пак ще отиваме, ще се учим, ще се връщаме, докато в нас остане истинското познание за благата, които ни заобикалят.

ПЕЕНЕ, ТРУД, УЧЕНИЕ

Човек, който не може да се забавлява, не може да се подмладява. Сериозността вкоравява човека; в сериозния живот преобладават тези сили, които изчерпват соковете, влагата и почват нервите, мускулите, костите да се втвърдяват. В забавлението има разширение, а не натегнатост. Радостта и веселието подмладяват човека външно и вътрешно. Човек се подмладява, когато се усмихва. Който учи Божията истина, той не остарява. Казвам: радвайте се! Когато четете един поет, радвайте се на неговата поезия. Когато четете един философ, радвайте се на неговата философия. Когато срещнете един готвач, който знае хубаво да готви, радвайте се на онова, което е сготвил. На художника, на инженера, на музиканта, радвайте се! Всеки от тях има в себе си скрита разумна енергия, която природата е вложила във всяко едно същество, защото иска всички нейни дела да бъдат завършени. Следователно участвайте и вие в делата на природата. Радвайте се на онова, което тя твори, и се учете от нея. Не искайте преждевременно да изместите природата в себе си и да заемете нейното място. Когато я заместите, вие ще остарееете. Всички хора, които са заместили природата, са остарели. Много ви говоря за музиката, но вие казвате: „Ние сме стари, пеенето е за младите“. Каква е песента на младите и каква на старите? Младият пее: „Исправих се!“ Старият пее: „Изкривих се!“, значи станал е криволинеен с още един център, с нов център. Човек, когато не мисли музикално, навежда си главата, защото му тежи. Мисли:

това не е уредено, онова не е уредено, тук го боли, там го боли. Ако пее на болното място, понеже нататък е съсредоточена мисълта, повече кръв ще приижда, скоро ще оздравее. Без пеење капилярните съдове се стесняват и кръвообращението става неправилно.

Музиката продължава живота, немусикалността го скъсява. Едно течение на живота може да се отбие, както една вода може да се отбие. Едно музикално течение може да се отбие. Щом се отбие едно музикално течение, явяват се тия сокове, които пречат на живота. Това се отразява на ума, сърцето и тялото. Те не могат да се подкрепят. Тялото се гради чрез музика; умът, чувствата и волята - също. Забелязвам във всички онези хора, в които музикалното чувство е развито, дълъг живот живеят. В това отношение младите започват добре своя живот - с хора, с музика, с песни. На стари години обаче престават хората, престават песните и хората казват: „Остаряхме вече, не ни се играе и пее“. Каква е тази философия? Не само на млади години, но и 120-годишни да сте пак играйте и пейте. Такъв е Божественият закон. Сега човек като остарее, казва: „Като бях млад, играх и пях, но на моите години е срамно да пея и да играя“. Този човек мисли, че не е благочестиво да играе и да пее сега. Ако той на млади години е играл и пял от Любов, това е било от Бога. Ако и сега, на стари години, пак играе и пее от Любов, и то е пак от Бога. Казвам: когато човек остарее, тогава ще оцени цигулката. Вие казвате: „Ние остаряхме“. Сега е време да свирите. Пък вие седите и очаквате да идете в другия свят. Мислите кой ще ви погребее, какъв паметник ще ви турят. Какъв паметник ще ви турят? Който не свири, никакъв паметник не му турят! Ти като свириш, това е паметникът. Класическите песни, духовните песни, мантрите, които индусите имат, еврейските псалми - те са връзка за минаване от един свят в друг. С песента ще се подмладите. Вие остарявате, защото не пеете. Без музика не може да се подмладите. Свирите ли или пеете, но мислите за пари, това не е музика. Ти трябва да пееш, понеже законът е, че който пее, продължава живота си. Който не пее, скъсява живота си. Който много малко пее, той много малко живее. Колкото повече пееш, по-дълго ще живееш. Колкото по-добре пееш, по-добре ще живееш. Колкото по-лошо пееш, по-лошо живееш. Пей хубаво, за да ти бъде добре. Както пееш, така ще живееш. Музиката, песните влияят добре върху психиката на човека. Който иска да живее дълго време, той трябва да пее. Който не пее, остарява по-бързо, отслабва, изгубва светлината на ума си, топлината на сърцето и силата на волята си. Тялото, сърцето, умът се изграждат чрез музиката. Човек, който пее, не остарява скоро. Стани сутрин, изпей една малка хубава песен! Пей тихо, без да безпокоиш другите. В това отношение бих желал да приличате на ангелите. Приложете пеенето като благо в семейния живот.

Паневритмията обновява и подмладява човека. Тя лекува не само болестите, но и всички телесни и душевни неразположения; при нея целият човешки организъм трепти музикално. А в музикалния свят няма болести, няма смущения. Ето защо чрез тия зпращения човек излиза из света на смущенията, разочарованията, недоволството, тревогите и безпокойствата и влиза в един свят на хармония. Този, който играе една година тези упражнения съзнателно, ще бъде здрав, ще се освободи от много болести или ще ги предотврати чрез повдигане на жизненото ниво на организма. За ваше добро и да не остарявате предварително, ви казвам да пеете и да се вслушвате в песента на цялата Природа. Човек остарява, защото не се обновява. Ще пеете, ще свирите, ще играете, ще се разхождате, ще мислите върху стиховете, дадени за освежаване от „Заветът на цветните лъчи“ и ще се обновите. Човек, колкото и да иска, каквото и да прави, без музика не може да се подмлади. И всяка работа, която се захваща без музика, няма да има успех. Музиката е нещо Божествено. Светът е създаден по законите на музиката. Музиката е един метод от невидимия свят за възпитание на човешката душа. И трябва да пеете. Единственият начин е чрез пеенето да внесете нещо ново в душата си. Той е един език. Трябва да се учите. Той е един език на Небето. Трябва да усвоите музикалния ритъм. Вие казвате: „Остаряхме!“ Като остаряхте, не пеете. А пък искате да ви обичат. Любовта без пеење няма приложение. И свободата без пеење няма приложение. „Стар“ какво значи? „Стар“ на английски значи звезда, която свети. „Стар“ на санскритски значи туй, което се проявява, човек, който има знание, който има красота, който има сила, който свири, който пее. Все старите хора се проявяват. Под „стар“ ние сега разбираме статическо състояние. Да бъдеш стар значи ти да бъдеш пръв на всяка работа - и за свирене, и за пеење, и за музика, навсякъде. Това значи стари хора. Сега казвате: „Остаряхме без работа“. Такава старост е образ на леност. Природата е дала ленивите стари на смъртта. Днес много хора умират преждевременно, защото не се движат. Човек трябва да прави движения, да движи всички мускули, всички стави на своя организъм. Същевременно той трябва да мисли върху нервната си система, която управлява всички органи на тялото му. Като спира вниманието си върху всички стави, върху всички удове на своя организъм, човек се свързва с Божественото Начало в света, което започва да работи върху него. По този начин именно Бог въздейства върху разумните хора. Работете съзнателно върху силите на своя ум и на своето сърце, да се свържете от една страна с Природата - майка на цялото човечество, а от друга - с Божествения Дух - баща на човечеството. Това

значи да придобиете такива опитности, каквито са имали великите хора. Работете върху себе си спокойно, без напрежение, но не се поддавайте на леността.

В движението е подмладяването. Няма ли човек красиви, пластични движения, губи от красотата си. Набръчква се рано вашето лице, защото не знаете как да се движите. Когато човек престане да се движи, у него се събират утайки, в които няма живот. Когато човек е здрав, ходи изправен. Пазете се! Почнете ли да се навеждате, земята ви привлича, изгубвате равновесието си. Не се сгъвайте, дръжте гръбнака и ръцете си изправени. Когато тялото е перпендикулярно на земята, светлината и топлината идват върху него правилно. Защо умират хората? Защото не искат да се движат. Като се разсърди на близките си, човек започва да се инати и казва: „Не искам да работя. Ще седя в къщи и няма да работя, няма да се движа.“ Като остане дълго време в къщи, дохождат най-после с кола и с попове и го изнасят вън. За да не остарява, човек трябва нещо да работи, да не стои нито миг без работа. Когато човек не иска да работи, остарява. Когато човек не иска да работи, се разболява. Когато не иска да мисли както трябва - оглупява. Човек остарява от седене, подмладява се от работа. Защо умират хората? Много просто. Хората умират, защото няма какво да правят. Ако имаха работа, която да обхваща цялото им естество, нямаше да умират. Млад е онзи, който всеки момент е готов да послужи на всеки, който има нужда. Млад е онзи, който носи всичките несгоди и страдания с радост, който учи, който не лъже, който е безстрашен, който работи, който е изправен във всяко отношение. Леността води към старост, към осакатяване на човека. Щом остарее човек, започва да ходи кекаво, започва да заповядва на този, на онзи, иска внимание, да го слушат, че и на Господа заповядва. Остарееш ли, ще ходиш пъргаво като малкото дете, никакъв мързел! Ще бъдеш свеж и бодър. Най-лесната работа е да се подмладиш. Ако искаш да не остарееш, не допускай противоречия в ума си, не допускай противоречия в сърцето си, не допускай противоречия в душата си. Ти ядеш и допускаш противоречия. Казваш: „Сол има много, не е стотвено както трябва, хлябът не е мек, кърпата не е сложена на място, чинията не е добре измита“. Тия неща състаряват човека. Върнеш се вкъщи, погледнеш кревата, възглавницата - не са на място. Безпокоиш се за всичко. Ядосваш се защо например жена ти не е лъснала обущата. Ако тя не ги е лъснала, лъсни ги ти - твой е редът. Казвам: започни да служиш на ближните съзнателно и с Любов. Ето един от законите за подмладяването. Когато умният човек започне да служи на ближните си, той е вече на път да се подмлади. Даже някои от вас сте подмладени най-малко с 15-20 години. За да се подмладите, трябва да знаете как да учите и как да служите. Да управляваш ближния си, това значи преждевременно да остарееш и побелееш. Човек, който иска да се подмлади, трябва да услужва на всички и винаги. Старият, за да се подмлади, трябва да оценява нещата. Няма по-велико нещо от това, да помагате на своя ближнен. За да свършите с успех тази задача, вие трябва да държите в ума си възвишени, светли мисли, а в сърцето си - чисти и благородни чувства. Щом имате това нещо в себе си, ще бъдете силни да помагате и на другите. Щом помагате на ближните си, вие помагате и на себе си. По този начин ще придобиете безсмъртния живот. Обаче, пазете се да не се осакатите. Как можете да се осакатите? Когато в ума ви дойдат светли, възвишени мисли, а в сърцето ви чисти и благородни чувства, непременно отнякъде ще нахлуят у вас противоположни мисли и чувства, за да ви смутят. Ако не знаете закона и не сте готови да противодействате на тия отрицателни влияния, има опасност да се осакатите. Пазете се и от несъзнателни движения. Миналото е на старите, бъдещето е на младите, а настоящето е на учениците, които разбират истината в света. Ще ми разправят как живял едно време дядо ми! Туй е философия на старите баби. Дотогава, докато човек се учи и придобива, той, колкото и да е стар, ще живее. Престанеш ли да събираш туй богатство в себе си, ти остаряваш. Старостта не е нищо друго, освен процес, при който нищо не те интересува: в дома си не намираш смисъл, в жена си, в дъщеря си не намираш смисъл, в приятеля си не намираш смисъл, навсякъде всичко ти се вижда безсмислено, никаква деятелност не те интересува и най-после започват да се атрофират всичките ти органи.

Младите трябва да се пазят от леността, да не остарееят преждевременно; старите трябва да прилагат прилежание-то, за да се подмладят. Младостта е външен израз на прилежанието, а старостта - външен израз на леността. Добродетелите се развиват в закона на прилежанието, а слабостите и пороците - в закона на леността. Само старите хора са способни да станат учени. Младият човек е способен за работа. Сега, като стане някой млад, го пращате да се учи, а пък като остарее някой, го пращате да работи. Вие казвате: „Стари сме, какво да правим?“ Ще се учите. Младите да идат да работят. Младите не работят, старите не се учат, тогава работите не вървят. Човек като започне да остарява, започват да го интересуват мебелите в къщи, столчета, после обича всичко да му е наред, не обича да ходи навън, да става, обича да седи на едно място. Колкото повече седи старият на едно място, загазва. Старият трябва да вземе книгата, да чете. Трябва да има университет за стари хора, гимназии, да учат. Сега сме пратили децата да учат. Много добре е, и те трябва да работят. Децата да се

упражняват повече, да играят, а на старите им трябва повече учение. Понеже вашите бащи и вашите майки са работили за вас, вие всички, младите, сте аристократи. Хората са ленивци, които не работят, или хора, които не мислят. Всичките млади хора ленивци са, невежи са, очакват каквото бащата спечели, да умре и да им го остави, пък те да ядат и пият. Идеалът на всичките млади е това. Всеки млад очаква. А всеки стар очаква да умре, да остави нещо на младия. Старият очаква младият да почне работа. Той не могъл да довърши работата, той очаква сега, като остави на младия, той да довърши работата. Първо, щом ти си мързелив, щом ти не учиш, ти не си млад човек. Младостта подразбира учение. Най-малките неща в света да те интересуват. В децата има тази любознателност. Намери някоя кутия, чопли, разглежда, отваря капака, затваря. Намери един лук, разглежда го, извади люспите, търси. Намери една книга, съдере книгата, като хване книгата и като не знае да чете, дере.

У вас трябва да се зароди дълбоко желание да учите, за да не остарявате преждевременно и да осмисляте живота си. Вие сега най-малко за 4 години ще свършите университет. Считаю, че това е много усилена деятелност. Трябват най-малко 14 години, какво ще научиш ти в 4 години? Сега има 7 или 8 години за гимназията; тогава, ако е 14 години за университета, за прогимназията колко трябва? (2 по 14 = 28). 28 и 14 са 42. Сега ще дойде възражението, математическото и геометрическото възражение - ще остареем. Но законът е: когато се продължава периодът на учението, продължава се и животът! Ако трябва 14 години да свършиш университет, ти ще продължиш живота си. Но винаги продължавайте! Имате един идеал, не поставяйте време на вашия идеал - аз за догодина искам да постигна нещо! Никога не поставяйте за идеала си един срок! Вие не определяйте в ума си време. Постигане на идеала има, но за да се реализира един идеал, то е невъзможно. Човек трябва да учи в Школата на живота и до най-напреднала възраст. И 120-годишен да е, трябва да се учи! До последния си час, до последния миг на живота си човек трябва да се учи. Човек в живота си живее в своята си симпатична нервна система, в слънчевия възел или в стомаха си. А когато остарее, живее горе в главата си. И като почне да мисли много, той става неподвижен - неподвижен в този смисъл, че има отвлечени идеи, извън земята. И като е млад, той се движи в малък кръг. Като стане стар, той се занимава с големи предмети. Не борави с 10-20 хиляди лева, а с милиони и се натрупват грижи, постоянно мисли какво да прави. И като похарчи всичкия си капитал, остарее. Идеи много, оборот голям, но печалба малка. Има едно временно знание, има едно вътрешно знание. Външното знание се придобива отвън и се изгубва отвън. Вътрешното знание се придобива отвътре и не се губи никога. Някой път вие забравите нещо, то е външно знание. Вътрешното знание не може да се забрави. Един млад човек на 35, 40, 50, 60 години прогресира. Дойде на 70-80 години започва вече да губи своето знание, той губи своята светлина. Всеки един от вас като затвори лампата, не може да чете. Нещо знаете наизуст, но като те удари, забравяш. Знанието е като полепеният прах.

Знание е това, което подмладява човека. Всеки човек трябва да се учи. Каквото знание и да ви се представи да придобиете, не се отказвайте от него. Не може ли да се учиш, не препоръчвай невежеството. Ще кажете, че знанието възгордява. Знание без Любов възгордява. Знанието е свързано с мъдростта. При това, ако знанието не се превърне в сила, не е истинско. Истинското знание крие в себе си динамическа сила, която трябва да се приложи в работа. Следователно, ако мъдростта не може да роди знание, ако знанието не може да се превърне в сила, и ако силата не може да бъде продуктивна, да се превърне в работа, човек нищо не придобива. Младият, който се учи, не остарява, а старият, който се учи, се подмладява. Млад е онзи, който е впрегнал на работа дарбите и способностите си, вложени в него. Като живее, човек трябва да расте, т.е. всеки ден да прибавя по нещо ново към своите мисли, чувства и постъпки. Престане ли да расте, човек започва да остарява, вследствие на което линията на изгряващото Слънце не се удължава, но постепенно се съкращава. В залеза на Слънцето човек се лишава от онази възвишена мисъл и от благата, които тя носи в себе си. Остаряването не е нищо друго, освен лишаване на човека от благоприятните условия, които изгряващото Слънце носи. Старият човек иска да направи нещо, да реализира някое свое желание, но вижда, че условия няма. Колкото повече остарява, толкова повече се приближава към смъртта. Съвременните хора са много установени, особено възрастните. Старите хора казват: „Ние сме установени вече“. И наистина, по-установени хора от възрастните няма. Те казват: „Ние не се интересуваме от нови идеи, те не са за нас. Младите да му мислят, те нека се занимават с нови идеи.“ Сега много пъти казвате: „Аз не искам да бъда глупав“. Искате да бъдете много умни. Аз, когато срещна най-умните хора, считам, че не са способни за нищо. Моите схващания са туй. Срещам един, той казва, че е много учен човек. Като срещна много учените хора, казвам: те са завършили всичко, от тях нищо не може да се очаква. Сегашното учене в бъдеще невежество ще бъде. Много философи в древна Гърция са казвали, че Слънцето е колкото Атина. Мислили, че Слънцето е толкоз голямо, колкото стара Атина. Всеки един учен човек сега, ако му

кажеш, че Слънцето е толкоз голямо, колкото Атина, ще се усмихне. Но тази е голямата ученост на древните гръцки философи. Имало е някои от тях, които са знаели, те са били млади.

Какво искате да бъдете: млади или стари, или установени? По-хубаво е човек да бъде неустановен. Виждаме красотата на небето. Ако погледнете всичките тия тела, които са в пространството, всички са неустановени. Всички ще бъдат сега на едно място, следващия момент няма да бъдат там. Всичко е в преходно състояние, не е установено, всичко се мени. И там именно седи вечната младост в онази вечна не-установеност. Често искате да имате повече знания. Казвате: „Да израсна, да повъзмъжея“. Това са стари начини на мислене. В мисленето човек всякога трябва да бъде млад. Всякога трябва да мисли. Никога не си туряйте в ума, че знаете всичко. То е установен възглед - вие ще остарееете преждевременно. Хората остаряват, само когато мислят, че всичко знаят. Който иска да остарее, това е много лесно. Денят, в който ти помислиш, че всичко си свършил - ти си остарял. А за да се подмладиш, ще мислиш, че много малко знаеш, ще почнеш като дете да възприемаш. А такава старост аз я наричам преждевременна. Човек се нуждае от знание и сила, които никога не изчезват. Придобие ли това знание и тази сила, той не остарява. Истинският учен е всякога млад, никога не остарява. И младият, и старият се учат, но старият се страхува да не изгуби знанието си. Какво трябва да прави човек с придобитото знание? Да събере семето му.

БОЖЕСТВЕНОТО

Всеки ден говорят за открития, но най-важното не сме открили: ние не сме открили закона по който начин човек може да бъде щастлив. Може да предполагаш, че ще бъдеш щастлив, но не са открили по който начин човек може да бъде щастлив и да задържи това щастие. Никой не е открил по който начин може да добие човек вечния живот. Вие не сте открили закона на младостта в себе си. Права мисъл е онази, която и в детска, и в зряла възраст е една и съща. Разликата седи само в дълбочината на мисълта, в обосноваването ѝ. В основата си обаче по същина тя е една. Вслушвайте се и в гласа на своето детинство. Като проследи живота си от детинство до зряла възраст, човек ще намери корена на своите възвишени и благородни мисли и желания още в най-ранната си детска възраст. Корените на знанието се крият в душата на човека, а не в неговата възраст. Когато човек се пробуди за своя душевен живот, тогава иде истинското знание, истинската мощ и гениалност.

Изгуби ли вътрешния смисъл на живота си, човек остарява. Който изпълнява Волята на Бога и на 90 години като е, ще бъде млад, свеж, ще има сили. За да бъде човек млад, зависи от светлината на ума му. Хората остаряват, защото пълнят ума си само с обикновени работи — за ядене, пиене, облекло. Колко вежди дрехи, шапки, обувца, човек държи в ума си и умът представя куп от вежди неща. Човек не държи в ума си нещо идейно и затова остарява. Освободете се от старите идеи - нека умрат. Кое наричам аз „младост“? Когато старите идеи се заменят с нови, човек се подмладява. Ако старата идея не се обнови или не се замени с нова, това показва, че не разбирате процесите в природата. Човек остарява преждевременно, защото разчита на временни неща, или уповава на другите. За да бъдете красиви и да не остарявате, носете някакъв висок идеал в душите си. За да постигне своя идеал, човек трябва да употреби много време. Като работи за постигане на своя идеал, той се подмладява. Който не работи за постигане на идеала си, той преждевременно остарява.

Истински млад е онзи, който е готов всеки ден да прибавя нещо ново към своето знание, към своите разбирания. Истински млад е онзи, който всеки ден е готов да прибавя нещо ново към своята вяра. Старият живот, изразен в стари мисли и чувства, не може да подмлади човека. Защо ще цитирате какво е казал някой от старите философи и учени? И това е добре, но ако става въпрос за подмладяване, цитирайте онези мисли, които и до днес още живеят. Да цитирате стари мисли и да се мъчите да ги възкресявате, това е губене на време и сила. Занимавайте се със Словото Божие, с Неговата Истина. Само така можете да подмладите ума и сърцето си. Те са живи и днес, ще живеят и в бъдеще. В Природата има известни стари идеи и когато човек дойде до известна възраст, те се явяват, изпъкват в съзнанието му и лицето му става вече старо. Забележете у евреите, като дойдат до известна възраст, всички заприличват на расата си по своя типичен нос, по очите си и др. Някои от вас, като остарееете, не може да чувате. Не ви се говори, не ви се ходи, не ви се работи. Старост ли е това? Аз наричам стар човек - той е като светлината, да тича. Сега ние си туряме мисълта за остаряването и остарели сте, понеже сте взели известни идеи, които нямат никакво значение за вас. Остаряването е закон за отдалечаване. Когато нещата се отдалечават, те стават невидими. Старите възгледи състаряват човека. За да се подмлади, той трябва да се откаже от тях. Подмладяването не стои в изкачването на високите върхове, но главно в новите възгледи, в новата и права мисъл. Новите разбирания обновяват и подмладяват. Не мислете за старостта, която втвърдява мислите и чувствата. Старостта, от която хората се оплакват, се дължи именно на натрупвания в чувствения, в умствения и физическия свят на човека. Натрупването е резултат на обикновените идеи в човешкия живот. За да се подмладите и да се освободите от

натрупванията в себе си, вие трябва да имате по една основна идея, ако не всеки ден, поне по една в месеца. Ако имате 12 основни идеи през годината, те представят капитал, с който можете свободно да работите. За това именно основните идеи наричаме необикновени, безсмъртни. Следователно стремете се към необикновените идеи, за да поставите здрава основа на своето бъдеще.

Колкото по-голям интерес и любознателност има човек, толкова по-млад е той. Колкото повече идеи има човек, толкова по-голяма е възможността за продължаване на неговия живот.

Истинско разбиране е това, което укрепява човека и го води към подмладяване. Каква наука, какво разбиране е това, при което човек се обезсърчава, отслабва и остарява? Много окултни ученици, които изучават духовните и окултни науки, вместо да се подмладяват, все повече остаряват. Защо? Защото не могат да се откажат от своите стари разбирания. Като дойдат до нещо красиво, възвишено, те казват: „Това е детинска работа, това е заблуждение“. По този начин, те преждевременно остаряват. Смислът на живота не е в остаряването, а в подмладяването. Като ученици, стремете се всяка сутрин или всеки ден да намирате в ума си поне по една нова идея. Безидейността води към остаряване.

Идейният човек никога не остарява, той винаги е млад.

На Наполеона му дадоха сила, пратиха го в света да тури ред, а пък той искаше туй, което придоби, всичко да остане за него. Щом помисли, че всичко трябва да остане за него, той намери остров Света Елена. Сега всички вие казвате, че имате идеал, искате да служите на Бога. То е вашият идеал. След като ви даде Бог сила, хубав ум, сърце, вие като извоювате нещо, казвате: „Да си уредим нашия живот, за нас да остане всичкото“. Всеки човек, който остарява, той е изменил на своя идеал. Всеки, който изгубва каквото и да е, той е изменил на своя идеал. Като започнеш да губиш, трябва да се върнеш да видиш какъв ти е идеалът. Отличителни качества на ученика са - да обича и да има готовност към възприемане на новото. Това го прави вечно млад. Кажете ли някой, че е стар, това показва, че е на кривпът. Стар е само мъдрецът, който сам разрешава въпросите си. Затова ви желая да бъдете вечно млади, да възприемате и прилагате Великата истина в живота и да сте готови на всички жертви за нея. Необикновените идеи са сладките неща в живота, към които всеки се стреми. Който яде сладки храни, той всякога е млад. Ако моето лице се набръчка или моето тяло остарее, това не съм аз. Аз съм повече от моята дреха или от моето лице. Аз съм онази благородна, възвишена мисъл, която никой с нищо не може от мен да премахне. Щом се освободи от тялото си, той е вече млад. Душата на човека винаги е млада. Той се облича в друго тяло, в което съществува вечна младост. Когато тялото остарява, в човека се ражда скръбта. Защо? Понеже той е отделил живота на тялото от живота на душата. Кое е отличителното качество на душата? Младостта. Да бъдеш вечно млад, каквато е душата, това значи да носиш в себе си всички възможности за постигане на своите идеали. Да бъдеш млад, това значи да използваш условията, които ти са дадени за растене и развитие. В душата се крие алхимическият закон за подмладяването, там е силата на лекуването. Който служи на душата си е красив и вечно се подмладява. Ако можете да прочетете Стария и Новия завет 99 пъти и да го приложите, вие ще се подмладите. Продължителността на земния живот зависи от отношенията, които човек е създал с душата си. Невъзможно е човек да живее изключително за личността си и да стигне до дълбока старост. Колкото повече душата изявява своя живот, толкова по-издръжлив е човешкият организъм. Когато човек живее външен живот, той още не е напълно впълтен в тялото си, липсва му нещо. Вследствие на това той не е господар на положението. След хиляди години, когато човек бъде готов, човешката душа ще остане да живее завинаги в неговото тяло. Това означава истинско впълтяване. Тогава човек ще стане господар на положението си, ще стане безсмъртен. Питам: какво се изисква от човека, за да разбере Божествения план и да го изпълни добре? Той трябва да постави в хармония с душата си своето астрално и умствено тяло, а душата — с духа си. Само по този начин човек ще се домогне до възможностите, които се крият в него. Дойде ли до това положение, той ще се подмлади. Ето начинът, по който всички хора, които днес са на 80-годишна възраст, могат да се подмладят. Защо хората остаряват днес? Защото живеят в закона на ограничението, което причинява смърт. Когато духът не действа, хората остаряват.

Що е старост? Това е болест на човешката плът. В човешкия дух няма старост. Той знае как да работи и как да съхранява силите си. „Ом“ и „ум“ имат един корен и означават това, което съдържа всичко в себе си. В Природата се съдържа всичко, или с други думи: Духът е онова, което дава живот, което съдържа всичко в себе си. Често ние засягаме известни въпроси за Бога, за онзи свят, за човешината, но всички тия идеи са много отвлечени. Защо се проповядва идеята за Бога? Идеята за Бога се проповядва, понеже ние се поддържаме от тази Първа Причина на живота. Това се нарича аркана на нещата - положение, до което никой не е проникнал, положение в битието, което носи в себе си безсмъртие, което съдържа в себе си всички ония качества, до които учените хора сега искат да проникнат. Така е наречено това положение от учените хора, от алхимиците. Красота и чистота,

разумност и здраве, богатство и слава, и живот - всичко се крие в тази тайна, в това състояние на битието. Мнозина искат да живеят дълъг живот. Аз съм чел много книги, в едни от тях се препоръчват едни правила, в други - други правила, но всичко това са все палиативни средства. Най-първо, дългият живот зависи от качествата на Любовта, която имаш; дългият живот зависи от качеството на знанието, което имаш; дългият живот зависи от качеството на свободата, която имаш. Това аз разбирам под дълъг живот. Тъй щото от качеството на Любовта зависи не само дългият живот, но и здравословното състояние на човека, както и неговото щастие. Щастливият живот зависи от качеството на Любовта. Качеството на Любовта ще даде известно направление в твоя живот. И здравословното състояние зависи пак от качеството на тази Любов. Може да се каже, че Любовта е солта на живота, т.е. тя го предпазва от онези външни условия, при които той може да се развали. Някои казват: „Божията Любов е само за стари хора, не и аз млади. Божията Мъдрост е само за умни хора, не и за млади.“ Значи Божията Любов и Божията Мъдрост е за тези, които сега умират. Не, Божията Любов е за всички! Тя е за млади, които са родени чисти, и стари, които са изживели своята младост в един разумен живот. Тя е за младите, които носят сега тази чиста вода. Нека пият от нея. Тя е и за стари, които са запазили до края на живота си този възвишен идеал.

Трябва да знаете, че Божията Любов е средата, в която можете да живеете. И дължината на вашия живот, вашето щастие и култура зависят от тази среда - Любовта. Който може да се свърже с Божествения свят, той ще се ползва от здравословните енергии на природата, които повдигат и подмладяват човешкия организъм.

Щом възстанови отношенията си с Първата Причина, човек се подмладява, започва правилно да мисли, става отзивчив към страданията на хората, вслушва се в техните болки и се стреми да им помогне. Във всеки човек има такива мисли, чувства и желания, които подготвят неговата смърт. Същевременно в него има и такива мисли, чувства и желания, които подготвят неговото раждане. Първите водят в крив път, а вторите - в Божествения път. Ако човек приложи закона на вярата в живота си, той ще образува само един център в себе си, ще познае Бога и ще Го постави на Неговото място. Това значи, да придобие човек Вечния живот. Христос казва: „Това е Живот Вечен, да позная Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога“. Защо остаряват хората? Защото не вярват. Вярата подмладява. Какво означава старостта? Когато изгуби вярата си, човек остарява. Когато изгуби смисъла на живота си, стреми се към Бога, човек остарява.

Младостта на човека се поддържа от вярата му в Бога. Чрез вярата човек може да привлече към себе си ония нови сили, нови елементи, които са нужни за подмладяването му. Щом човек повярва, чрез тази жива вяра в Духа ще има едно микроскопическо мускалче, в което ще носи само една капка от жизнения еликсир, от който постоянно ще се подмладява. Всичките му бръчки и бели коси ще изчезнат, човек ще се подмлади. Здравият не вярва, че ще умре. Но като заболее и като лежи 4-5 месеца, казва: „Мен ми се струваше, че няма да умра, но както съм отслабнал, често ме спохожда мисълта за смърт“. Как е възможно това? Тази мисъл преминава през него понякога, без да има лоши последствия. А друг път, каквото мисли - става, и виждаш, че умрял. Казвам: вие се нуждаете от мощна, силна вяра, за да преминете благополучно пътя, по който се движите. Цялата земя да се преобърне, вие трябва да имате вяра, че светът, в който живеете, е изправен и не може да ви се случи нещо, което да скъса връзката ви с живота. Няма сила в света, която може да ви отклони от пътя, освен вие самите. Ако се чувствате много остарели, помолете се на Господа да ви помогне да се подмладите.

По някой път се молете така: „Господи, всичко да бъде в света, но само да не остарявам“. Докато в тебе действа Божественото, ти си млад. Когато ти не се подчиняваш на Божественото, остаряваш. Остаряването е човешки процес. Като напуснеш Бога, ти си недоволен. Недоволен си от човешки работи. В Бога няма недоволство, Той е от всички доволен. Щом си с Него, ще бъдеш доволен от всичко. Щом не си с Него, ще бъдеш недоволен.

В света няма по-хубаво нещо от това човек да търси Господа. Що е да търсиш Господа? То е да търсиш светлината. Без светлина навсякъде ще се спъваш, със светлината целия свят ще бъде отворен и няма да се спъваш. Не само това, но светлината носи храна, носи щастие, носи всичките блага. Тъмнината те лишава от блага.

ПРЕРАЖДАНЕ СЪЩНОСТ

Египтяните са вярвали в преселението на душите, индусите вярват в прераждането, а съвременните учени — в наследствеността. Това са три учения с противоположни значения. Наследствеността е закон за физическия свят, прераждането е закон за душата, а преселването на душата - закон на духа. Странстването на душата е велика реалност, според която душата излиза от Бога, слиза в материята да се учи и отново се връща в Бога. Законът за прераждането подразбира слизането на

душата в материалния свят, докато се усъвършенства. Законът за наследствеността подразбира предаване на известни черти, стремежи и качества от баща на син. Духът не се преражда, а се вселява от една форма в друга. Като свърши земните науки, човек напуска земята и отива на друга планета, там да се учи. Така ще обиколи всички планети на Слънчевата система.

Някои философи казват, че животът се явявал и изчезвал. Да се мисли така, то е все едно да се казва, че всеки зъбец от едно назъбено колело изчезва, щом свърши работата си. Не, зъбецът, който е свършил работата си, не изчезва; няма да мине много време и той отново ще се яви, ще свърши друга работа. Така той постоянно ще се явява и ще изчезва, без да се е загубил. Това са временни състояния. И когато се казва, че някой човек е умрял, това не значи, че той е изчезнал някъде безвъзвратно. Той е зъбец на едно назъбено колело, временно е отишъл някъде, но пак ще дойде. Това е закон на прераждане. Според този закон човек не може да изчезне. Той е поставен в система, която не може да изчезне. Човек не изчезва, както и Слънцето не залязва. Привидно Слънцето изгрява и залязва, но в тия смени то изминава свой определен път. Превъплъщението е закон не само за земята, но и за целия космос. Изобщо духовете се превъплъщават. Това е необходимост за всички живи същества.

Отношението между този и онзи свят е такова, каквото е отношението между младостта и старостта. Младият и старият е един и същи човек. Какъвто е бил като дете, такъв, същ е и като стар. Все един и същ човек е той. В какво седи разликата между младия и стария? Мнозина не приемат, че човек се преражда. Разни теории има за прераждането, но важното е, че човек е излязъл от Бога. Всяка душа е излязла от Бога и е дохождала много пъти на земята, превъплътявала се е. Тя е идвала тук да се учи. Както годината не се състои само от един ден, така и животът на душата не се състои само от един живот. Без тази теория за прераждането ние не можем да си обясним наследствените черти на човека. Човек носи в себе си много придобити черти. Ако вземем един престъпник, без прераждането ние не можем да си обясним отде и как в един живот той е могъл да развие в себе си толкова порочни черти и да извърши толкова порочни деяния. Окултистите поддържат, че вълците са закъснели хора в своята еволюция. Като нямали какво да правят, те станали разбойници. Други пък вярват, че Бог е създал света. Но Бог е създал всичко. И под думата „създаване“ се разбира някаква вътрешна идея. Всичко, което Бог е създал, служи като форми за развитието на самия живот. Сега, ако вземем идеята, че всичко, което живее, има душа, тогава можем да кажем, че във всичко има живот. По какво ще познаете вие, че един човек се е преродил на земята? Най-първо, логически, възможно ли е, един човек в 30 години да придобие дарбите, които има? Възможно ли е в 30 години да развие това, което има? То е невъзможно, немислимо! Вие виждате един малък желъд - този желъд съдържа всичките качества на милиони дъбове, които са живели хиляди и хиляди години. Желъдът, това е дъбът в една малка форма, която ще расте. Растенията, и те се прераждат. Всичко в света се преражда, видоизменят се тия форми. Цялата цивилизация се дължи на този закон, на видоизменението. Има неща, които остават в човека. Духът в човека е това. Някои мислят, че духът се изменя. Казват: „Къде е човекът?“ Човекът е онова, което расте и се развива, но не се изменя. Разумното в човека е неговата външна форма; казваме, че той се е преродил в една такава форма.

Прераждането не е закон на материята. Да се облича човек, това е закон на материята, а да се преражда, това е закон на човешкия дух. Когато се казва, че човек един път само се ражда, това се отнася до Божествения свят, дето има само един дълъг ден, а когато казваме, че човек се преражда много пъти, ние разбираме материалния свят, дето могат да се реализират идеите, които Бог е вложил в човека. Мнозина от вас вярват, че човек се преражда, мнозина не вярват, че се преражда, понеже, ако вярват и мислят, че прераждането е в разрез с християнството, то означава учение езическо. Прераждането не го създадоха езичниците. Прераждането съществува ли като факт? Туй, което е в природата, не принадлежи нито на езичеството, нито на християнството. Всичките хора са пълни днес само с недоволство. Но много естествено, самата материя трябва да бъде организирана. Половината от материята е неорганизирана. Ние трябва да я организираме. Има нещо материално, което трябва да организираш. Вследствие на това, ще дойдеш в един живот, във втори, трети. Докато ти не организираш тази материя, ти не можеш да се избавиш. Една задача ти е дадена. Казваш: „Да се освободя“. Ти не можеш да се освободиш от живота. Другите неща са средства, пособия, но онова във вас трябва да го реализирате. Така ако мислите, ще образувате една връзка. Заминаването на човека в другия свят е неумолим закон. Този закон важи за сегашната фаза на човешкото развитие. След смъртта, като почне да съзнава грешките си, човек постепенно започва да се организира и отново идва на земята като жалко, немощно дете.

Що е прераждане? Прераждането е проявление. То не е същественото. Вие давате на прераждането съвсем друго значение. Прераждането е само път, по който ти тръгваш. Какво съществено има в преработените неща? Вземеш бучка масло, преработиш го. Какво стана с маслото? Нищо особено.

В прераждането ти оставаш съшият, какъвто си. Една котка се преражда пак в котка. Значи котката е пак котка, а човекът - човек. Не мислете, че в прераждането котката може да стане човек. Вие съвсем иначе си представяте прераждането. Мислите, че като се прероди, човек ще стане друг., „Пре-раждане.“ „Ради“ какво значи? Ради значи работи. Прераждането е един закон, според който, щом една работа остане недовършена, дава ти се възможност да дойдеш втори път да я довършиш. Като нямаш работа да довършваш, няма да се прераждаш. Представете си, че вземате вода от едно езеро. Ако излеете тази вода в езерото, какво става с нея? Изгуби се. Хубаво, в шишето ли има повече възможности да се проявиш или в езерото? В езерото. Прераждането е значи едно малко шише. Да се преродиш от едно шише във второ, трето, четвърто, не е много нещо. Като влезеш в езерото, имаш повече възможности. Прераждането е възможност да се постигне нещо. В този смисъл как става прераждането? Казват, че е кармично. Един ден трябва да останем без карма. Кармата има съвсем друг смисъл. Прераждането следва кармически. С прераждането хората бързат да поправят своя живот. Ще дойде ден, когато хората няма да имат какво да поправят и няма да се прераждат. Какво ще стане с тях? Със смъртта човек не еволюира. Смъртта, това е един прелом на еволюцията. За да почне човек отново да еволюира, той трябва отново да се роди на земята и да започне оттам, отдето е прекъснал. Човек седи на земята по силата на закона на прераждането. Физическият закон задържа човека на земята, докато за върши своето развитие. Ако погледнете човека с око на ясновидец, ще забележите, че той е свързан с хиляди конци, които трябва по естествен начин да се разкъсат. Всеки конец има своя специфична мисия. Казват: „Знаеш ли какво нещо е прераждането?“ Аз съм срещал много пъти хора, които ми казват: „Знаеш ли какво нещо е прераждането?“ Много пъти ще дойдеш да се въплътиш, и никога не си се качил горе. От невидимия свят казват: „Турете го да започне този опит“. Като ученик, когато те скъсат, втори път пак учиш, пак държиш изпит. Дотогава, докато издържиш изпита. Вие мислите, че ще умрете - няма да умрете. Онова тяло, което е направено от земя, иска да си почине. Всяко нещо нека да си почине. Вашият дух е излязъл от Бога и душата ви трябва да се върне пак при него. Защото, ако се върнете при Господа, ще се обновите. Трябва човек да иде горе, да се обнови. Не че после няма да дойдеш, ще дойдеш, но обновен, с ново знание. Законът на прераждането е закон на Христос. Прераждането е закон за усъвършенстването на човешката душа. Човешкият организъм постоянно се изменя. „Има тяло естествено, има и тяло духовно“, казва апостол Павел. Смъртта е туй, което змията претърпява. Както змията съблича кожата и иде нова кожа. Всеки човек като умре, той си съблича кожата. Ако вие проверите научно, ще видите, че този човек, който е умрял, на друго място е роден. Някого ще го намерите на 21 години, друг - на 19 години. Излязъл от една къща, отишъл в друга. Вие се заблуждавате, както мислите за смъртта. Напуснал е един апартамент, влязъл в друг. Апартаментите и той, туй са две неща различни. Като умре човек, отива в друг апартамент — някой път по-лош от преди, а някой път - в по-добър. Прераждането е закон на Божията Любов. Така наричат този закон в проява на Божията благодат. Казват: „Как е възможно да се преражда човек?“ Когато един човек излиза от една тъмна, подземна колиба и го поставите да живее в един нов, светъл апартамент, той не се ли е преродил? Тази къща не мяза вече на първата. Аз не искам втората къща да мяза на първата. Тя може да има някакво подобие с първата, но непременно трябва да се отличава по нещо от нея. Тя трябва да бъде по-хубава от първата. В първата къща очите му бяха затворени, той беше сляп, а сега във втората къща очите му трябва да бъдат отворени, да вижда. В първата къща ушите му бяха затворени, той беше глух. А сега във втората къща, ушите му са отворени и той чува. В първата къща той беше нем, не говореше, а сега говори. Коя къща е по-добра? Разбира се, че втората, новата къща е по-добра от първата. В прераждането човек постепенно се освобождава от онези окови на стария живот. Законът за прераждането е закон за изкупване и освобождаване на човека от погрешките на миналото. По същия закон човешкият ум и човешкото сърце се раждат и прераждат. Народите се прераждат, както отделният човек. Старите народи - финикийци, картагенци, гърци, римляни, и сега живеят. Ако замине възрастен човек за другия свят, той слиза на земята след 45-50 години. Децата слизат по-скоро, в продължение на 1 до 3 години.

Като умре човек, след 45 години пак го пращат на училище. По-рано беше повече, сега е 45 години. 45 години като седите в онзи свят, пак ще дойдете на земята. Всички нещастия произтичат от човешкия порядък. Туй нещо хората го наричат „карма“, „прераждане“. Прераждането е закон за изменение на човешкия порядък в Божествен. В прераждането има закон за засипване и пробуждане. Кога човек се пробужда? Като слизаш от Невидимия свят, трябва да заспиш. След като заспиш, ти ще слезеш: на земята и ще се родиш. Като се родиш, ти ще почнеш пак по обратен процес да се събуждаш. Туй го наричат „растене“. Едно малко детенце се пробужда, пробужда. Като дойдеш до 45 години, до възрастта, в която си бил в другия свят, ако не се пробудиш, започваш пак да заспиваш; до 90 години си съвършено заспал и заминаваш за другия свят. Там им трябва 45 години да ги събудят и 45 години да ги приспят, общо 90 години. Приспиването е един процес, за да се намалят ненужните страдания, които

човешката душа изпитва, да се премахнат всичките онези образи, които спират прогреса на човека. Понеже ужасно нещо е да виждаш тези противоречия. За да расте човек, да прогресира, трябва да влезе нещо хубаво в душата. Той трябва да живее в доброто. Със злото човек не може да прогресира. Като почне да прави зло, те го приспиват. Вие за пример мислите, че пак ще се преродите. Но изучавали ли сте закона на прераждането? Някои хора 200, 300, 400 години не могат да се преродят. Някой може да се прероди при такива лоши условия, че нищо да не спечели. Той започва един живот и освен че не може нищо да спечели, загазва още повече. Казва: „Човек трябва да се прероди“. Питам: ако започнете сега една работа, от която нищо не печелите, в какво седи хубавото на прераждането? Под думата „прераждане“ разбирам подобрене на живота. Да направиш един кръг във физическия, духовния и умствения живот, да стане едно обръщение вътре. Обикновеният човек се преражда на всеки 45 години. Ако той слиза на земята да се учи, разумните същества му определят в кое семейство да се роди - няма свободен избор. Ако идва на земята съзнателно да помага на хората, има избор да се роди където иска. Колкото по-напреднал е в развитието си, толкова по-голяма свобода има при слизането на земята. Гениалните хора и светиите идват рядко на земята. Само за образованието някой път ти трябва 120 години най-малко и пак не можеш да свъртиш университета на света. През тези 120 години все ще те скъсат по някой предмет. И като свършиш университета, ще остане някой предмет, по който не си издържал. Та втори път ще идваш, трети път, четвърти път трябва да идваш, за да завършиш университета. Казват, че за да завърши човек този университет, трябвало да дойде 777 пъти на земята. За да свърши този университет, за да му дадат диплом, че да не дохожда вече на земята, 777 пъти трябва да дохожда. И колко факултети трябва да учиш! От всички прераждания, които според едни окултисти са 777, според други - 999, според трети - 9 999, при 12 прераждания според зодиите, могат да се срещнат ония души, които са свързани с великата Любов. Колко пъти човек се преражда? Безброй. Има 12 Божествени прераждания и 777 кардинални. В тези 12 прераждания се срещат две сродни души и живеят в хармония. Като се срещнат, цяла една еволюция образуват на земята. Засега онова, което трябва да живее у нас, го няма, не взема участие в нас. Ние се намираме в един свят самотен и живеем, неразбрано. Никой с никого не се разбира. Не мислете, че тези, които заминават за онзи свят, остават за дълго време. След 45-50 години отново идват тук, на земята. Малките деца идват още по-бързо, след години или след 4-5 години пак са тук. Възрастните се връщат след 40-50-70 години. По-напредналите - след около 250-300 години, най-напредналите - след 1500, а Учителите на човечеството - след 2000 години.

СЕМЕЙСТВО

Някои хора действително са свързани. Има хора, свързани за 20-30 години в гроба. С душата са свързани, както птичките при кафеза. Но има хора, които не са свързани там. А кого търсиш в гроба, няма го, той си е заминал. Не всичките хора са свързани в гробищата. Някой ти трябва да го търсиш в гробищата, но някои други няма какво да търсим там. Тук имаме един брат Големанов, имал едно момче. Неговото момченце на 6 години умира. След някое време се ражда друго момченце. То казва на майка си: „Не ходи да плачеш на гробищата, аз съм тук. Няма какво да ходиш по гробищата, аз съм.“ В стария живот няма свобода. Който живее по старото учение, той винаги ще бъде роб на себе си и на условията. Такъв човек все повече и повече остарява, осиромашава, докато най-после умира и го занасят с кола на гробищата. Защо човек умира? Защото не вярва в Бога. Каквото Бог му каже, той не вярва; каквото дедите и прадедите му кажат, вярва. Казват: „Като умрем, нашите ближни ще се молят за нас, ще изкупят греховете ни“. Остане ли други да се молят за вас, работата ви е свършена. Остане ли да пълните шишето си отвън, работата ви е свършена. Всичко, което се пълни отвън, отвътре се изпразва. Остане ли човек да се пълни от това, което излиза от хората, неговата работа е свършена. Каквото човек дава на другите, той пак го взима назад. Каквото бащата и майката дават, те пак го взимат назад. Според закона на прераждането, бащата дава тяло на своя син, но в друг живот той ще стане син или дъщеря на сегашния си син, който по този начин ще се изплати на баща си. В третото прераждане синът пак ще стане баща и т.н. В Божествения свят, обаче, не става това, понеже там няма смърт. За съществата от Божествения свят няма смърт, няма прераждане. Божественият живот е живот на съвършенство. Вий казват, че сте стари. Това са елементарни работи! Малките деца, които идат сега, това са все стари хора. Едно време вземеше 3 месеца, докато прогледа новороденото дете, а пък сега, още като се ражда, се ококорва. Та, тези хора са вече други. Закон е: майката не може да роди по-умна дъщеря от себе си. Бащата не може да роди син по-силен от себе си по характер. И ако бащата мисли така, той е на крива посока. Достатъчно е един син да бъде като баща си; достатъчно е една дъщеря да бъде като майка си. Кажат ли, че са повече, това не е възпитание. Хората не трябва да се възпитават по този начин. Когато една майка иска да бъде по-горе от дъщеря си, тя пак е на крива посока. Майка, която иска да бъде по-горе от дъщеря си, тя иска да бъде по-горе и от майка си. Защото според закона за

прераждане на индуското учение, тази нейна дъщеря, която сега е родила, е била нейна майка. Следователно тя не може да бъде по-учена от дъщеря си. Коя е дъщеря ви? Вашата майка. Тогава какво ще ми кажете? Или имате син. Той е вашият заминал баща. Ама туй може ли да бъде? То е друг въпрос, дали може да бъде, или не може да бъде. То е теория, аз само ви я изнасям. Мога да ви докажа, но ако е на учени хора, не на догматици. Съществува ли такъв закон в природата, или не? Ако съществува като закон, мога да ви го докажа не само в математически доказателства, но нагледно мога да ви го докажа. Пък ако не е вярно, ще кажа: „Туй е само едно предположение, една хипотеза, една теория. След хиляди години ще я проверите.“ След хиляди години ще се доказват само неверните работи, верните работи се доказват само сега.

Някой се оплаква от баща си, че не разпределил наследството справедливо: на най-големия брат дал по-голям дял, а на останалите - по-малко. Той е недоволен от баща си, без да потърси причината за привидната несправедливост. Всъщност бащата е справедлив. Като има пред вид, че след смъртта си ще се се прероди, той влага капитала си в големия син, защото има доверие в него. Той ще се прероди чрез него, затова го осигурява. По-малките синове са егоисти, мислят само за себе си, на никого нищо не дават. Бащата разчита на големия си син, затова го възнагражда повече. Следователно човек може да обича само оня, който е отворен път за него. Когато се говори за Бога, Когото не познавате, това е философско положение, което може да смути донякъде съзнанието на обикновения човек. Ние не говорим за това Начало, което вие познавате в смъртта, но говорим за това Велико Начало във Вечния живот, което вие още не познавате. Може ли да се нарече лекар този човек, който продължава живота ви само с няколко дни? Може ли да се нарече майка тази жена, която ви дава живот само за 30-40 години? Може ли да се нарече баща този човек, който сам изял и изпил всичко, а за сина си нищо не оставил? И сега, ако знаете законите за раждането и прераждането, всеки от вас ще може да определи на кое място ще се прероди. Ако някой баща има 5-6 сина, в следния живот той ще се прероди чрез този син, когото най-много обича. Като има предвид това, той оставя на своя любим син най-много наследство: къщи, ниви, пари. Той прави това с користолюбива цел: като дойде втори път на земята, да бъде богат. На останалите синове, които не обича толкова много, или никакво наследство не оставя, или много малко, с което иска да каже: аз няма да се преродя чрез вас, за това не ви оставям нищо. По същия начин постъпва и майката, когато има няколко дъщери. Една от дъщерите си тя обича най-много и всичко, каквото има, дава на нея, защото иска да се прероди чрез нея. Туй не е за осъждане, защото такъв е вечният план на живота. Това ще се повтаря и преповтаря дотогава, докато човек се изчисти от своя егоизъм и от користолюбието си. При тази користолюбива любов, когато бащата се прероди чрез своя любим син, той ще бъде отгледан от него по всичките правила на съвременното възпитание. Той ще тегли от сина си такъв каиш, какъвто никога не е виждал и не е чувал. Всеки човек в живота си ще минава през страдания дотогава, докато дойде до абсолютно безкористие. Когато бащата и майката не могат да изправят своите дъщери и синове, Бог постановява бащата да стане син, майката да стане дъщеря — разменят си ролите. Защото ти си много мърморел, че майка ти, че баща ти... Сега казват: „Поправете погрешките“. Бащата се ражда у син, син става и казва: „Синко, научи ме, че като ти стана втори път баща, да зная как да постъпвам“. Вие имате един син и ако не знаете как да го възпитавате, той ще ви стане баща. Тогава той ще постъпва с вас тъй, както вие сте постъпвали. Вие това хич го нямате предвид. Вие намирате някой човек като вас и казвате: „Тази е майка ми, тя ме роди“. Но утре вашата майка умира, изгубва се пред вас и вие не знаете къде е отишла. Вашата майка е влязла във вас. Законът е такъв, понеже вие, преди да се родите, преди да дойдете в света, по-напред бяхте в майка си. И за да се родите, излязохте от майка си и сега по същия закон майката, за да се подмлади, влиза във вас. Бащите умират, за да влязат в синовете си. И майките умират, за да влязат в дъщерите си. После майката ще излезе из дъщеря си и ще кажат, че дъщерята е родила едно дете. И така във вас се ражда майка ви. А пък вие кои сте? Това са старите майки и бащи, които са се родили като деца. Кое ви заставя да влизате? Старостта. Тя заставя майката да влезе в дъщеря си. А пък младостта заставя майката да излезе от дъщеря си. Старостта заставя бащата да влезе в сина си, а пък младостта го заставя да излезе от него. Който убие някого, след време ще го роди, ще му стане баща или майка. Законът гласи: всяко престъпление в света ще се изглади. Този велик закон регулира нещата. Това е въпрос само на време. Естествено нещо е да се страхува човек. Той носи страха в себе си. Няма човек в света, на когото сърцето да не е трепвало. Мойсей, един от видните адепти, който беше свършил висша окултна школа, изпита голям страх, след като уби египтянина и го зарови в пясъка. За да се скрие от лицето на Бога, той избягал в пустинята, дето прекарал 40 години като овчар. В ревността си към Бога той се увлякъл и извършил такова престъпление, каквото не е позволено на един адепт да направи. Мечките, вълците, тигрите могат да правят каквото престъпление искат, но на посветения, на човека, който търси истината, не е позволено да прави никакво престъпление. Мойсей прекара 40 години в пустинята, за да

изкупи греха си и след това трябваше да се ожени, за да даде възможност на убития египтянин да се прероди чрез него. Две ребра извадиха от мъжа. Ако разбираш числото 2, то е човечеството. Всеки, който даде живот на другите, той трябва да има живот. Законът е такъв. Христос казва: „Ти ще дадеш живота на другите, и ще умреш“. Как ще разрешиш въпроса, ако ти умираш? То е така: ще умреш, като дадеш живота на другите, но като умреш пак трябва да оживееш. Ако оживееш, ще се разреши правилно въпросът, ако не оживееш, въпросът не е разрешен. Силата е там. Та, в Любовта има едно умирање. Не мислете, че двама души като се съберат, обичат се. Един от вас трябва да умре. Ако двама души се обичат, единият трябва да умре. Ако умре и оживее, обичат се. Ако умре и не оживее, не са се обичали. Сега може да ви обясня. Когато една мома обича двама момци, готови са да пожертват всичко. Тя вземе одного, умре за другия. Какво ще стане? Нали този, който я обича, казва: „Ще се самоубия!“ Защо се самоубива? За да стане техен син, тяхно дете, да живее между тях. „Понеже те обичам, аз ще умра, но ще дойда да живея при тебе.“ Той е първият кандидат, тяхното малко детенце. „Кой си ти, мами?“ То се усмихне и казва: „Твоят любовник съм“. Аз изяснявам само, не ви казвам да вярвате тия работи. Научно може да се изнесе. Не е лошо да се изнесе.

Имате ли една ясна представа за вашия брат? Вие познавате вашия брат само в този живот. Родите се втори път вече не го познавате. Някой мъж се влюбил в своя сестра, а мисли, че е намерил чужда жена. Тя е негова сестра от миналото, близка, която му е правила добрини. Вярвайте, че във всеки човек има една Божествена душа. Представете си, че до четири поколения, или 500 години назад, кой да е от вас е бил майка, имал дъщери и синове; вие сте ги обичали тъй добре, нежно, че сте били образец на окръжаващите, сочат ви и казват: „Това е майка!“, всички ви похваляват. Обаче с течение на времето майката остарява, умира, и децата умират. След четири поколения като дойдеш на земята, твоите деца не се раждат в твоя дом, но се родят в друг дом; син ти и дъщеря ти са станали вече 20-годишни, красив момък и красива дъщеря в някое друго семейство. И ти си красива. Като влезеш в този дом, тебе ти мръдне сърцето като видиш този момък. В теб има желание като майка да го прегърнеш. А бащата и майката на момъка казват: „Какво играят очите на тази изедница!“ И после става цял скандал, един небивал скандал, цяла история. Значи любовта на миналото е престъпление в настоящето. Защото материалните условия са се променили. Измират тия хора. И те бяха красиви, и онези бяха красиви. Как стана това? Но да не ти дава Господ! След едно поколение цялата тази фамилия идва отново, тази мома е пак майка, събират се нейният син и нейната дъщеря, събират се бащата и майката, и тези, които казваха, че е изедница, стават нейни дъщери и синове. Тя ги прегръща, милва, примиряват се. Онзи, който знае, ще каже, че големият скандал на любов се превръща, сега се прегръщат, гошават се. Невежите философи, които нищо не знаят, казват: „Това може ли да бъде така?“ Това за глупавите не може, за учените - може. За онези, които знаят истината, може; за онези, които не знаят, не може. За онези, които знаят мъдростта, може, за които не знаят, не може.

МЪЖ И ЖЕНА

Вие поставяте въпроса, защо Господ създаде света. Но защо Господ създаде света не е ваша работа. Изучавайте го тъй, както е създаден. Детето и жената какво трябва да правят в света? Бъдете като жената. Казвате: „Ама аз искам да бъда мъж“. В това съществуване не може да бъдеш, в друго съществуване може да бъдеш. Пък и сега може да бъдеш. Има случаи, дето жената е станала мъж. В древността има пример, дето един мъж станал жена. В този живот можеш да станеш жена. Имало е примери в медицината, до 15 години е млад момък, след 15-20 стане жена. Това е хронизирано, че може да стане. Щом говорим за друго съществуване, казват: „Как може?“ Това е само за просветените, за учените, които вярват в Бога. Няма никакво противоречие. За другите хора не е важно. Човек се преражда колкото пъти е определено. Казвате: „Как са наредени нещата?“ Настоящите неща за нас са бъдеще за по-нисшите същества. Туй, което е настояще за напредналите същества, за нас е бъдеще. Следователно те са напреднали, те знаят, имат една програма. Ние по никой начин не можем да я изменим. Когато тези същества те пращат на земята да се родиш жена, ти може 99 чифта цървули да скъсаш, пак жена ще се родиш. Ако те те пращат на земята да се родиш мъж, мъж ще се родиш. Това е Волята Божия. Закон има. Каквото те решат, туй трябва да стане. За пример те казват: „Ти трябва да станеш мъж, понеже на тебе ти липсва ум, умът ти не е достатъчно развит“. А за онзи, който става жена, казват: „Тебе ти липсва мекота. Ти тази мекота я нямаш.“ Защо трябва да станеш жена? За да добиеш нещо. А жената ще дойде да се кокорчи със своята красота. Тя не е жена още. Тя е дошла да се научи на мекия елемент, да стане жена. Тя има само формата на жена, но не е жена. Тя не мяза още на жена. Всички жени, на които е започнала да никне брада в този живот, в бъдещия живот ще бъдат мъже. Онези мъже, които сега са почти без косми, в бъдеще ще станат жени. Всичките мъже се изпитват, колко може да издържат. А пък индусите отиват малко по-далече. Сегашните мъже, ако не могат да издържат изпитанията на жената, във второто прераждане те ще станат жени, жените ще станат мъже.

Вие ще кажете: „Другояче не може ли?“ Може, ако мъжът може да издържи жената, той няма да стане жена, но ако не може да издържи на жената, във второто прераждане ще стане. Жените в следното прераждане стават мъже, за да не са отговорни и много мъже стават жени, за да се избавят.

Този свят, от единия край до другия, аз го наричам свят на разочарования. Някои го наричат свят на очарование, аз го наричам свят на разочарования. Когато се родиш, всички се радват, първата година всички треперят като към цар, каквото заповядаш, всички те слушат, каквото искаш, всичко ти дават, но после постепенно те деградират. На третата година ставаш княз, на петата - министър, началник, докато най-после станеш слуга и те пращат, като казват: „Сега не е като едно време, когато беше дете“. Дават ти мотиката и хайде на лозето! Ожениш се за един мъж, той ти е учител и казва: „Това не е у дома ти, при баща ти, знаеш ли кой съм аз?“ Казваш: „Този мой мъж!“, и гледаш, след някоя година той ти претрил врата. Казваш: „Не обичам този мъж“, и си имаш причина за това. Някой път го обичаш, защото ти е направил добро. Минат няколко дни, това състояние се смени, не го обичаш. Защо? Защото ти е направил някакво зло. Тогава казваш: „Аман от този мъж!“ Той казва: „Аман от тази карма!“ После, мъжът ти и той не те обича и казва: „Мразя те! 20 години лежа заради тебе в затвор, 20 години от живота ми отидоха напразно.“ Сменя се картината. Дойдеш в друг живот, поправяш грешките си и казваш: „Аз ще си поправа грешката, в затвор няма да те туря“. Това е един закон, който се върти като колело.

Никога не разглеждайте въпросите от ваше гледище, а от взаимно гледище. Във всемирния живот има много възможности; в сегашния живот сте мъж, но в друг живот може дави направят жена. И обратното е вярно. Ако в този живот напишете: „Не давам никаква свобода на жената!“, в другия живот, когато ви направят жена, ще изпитате сладостите на това законоположение. Тогава ще кажеш: „Не е хубав този закон“. Ти си, който по-рано го написа. Мъже, поставяйте добри закони, защото като дойдете втори път на земята като жени, ще бъдете под тяхна власт. Разбира се, не само мъжът пише закони, но и жената пише и в резултат едни други си създават ограничения. Моето най-голямо желание е навсякъде в домовете да има отношения, каквито са между учителите и господарите; децата да бъдат и добри ученици, и добри слуги. Учениците да слушат учителя си, а слугите - господаря си. Научиш ли на това нещо децата си, внесеш ли между тях тази идея, дъщерята ще слуша майка си, а синът ще слуша баща си. Дъщерята не може да слуша баща си, и синът не може да слуша майка си. За да може синът да слуша майка си, трябва в следващото прераждане той да се превърне на жена; тогава ще може да слуша майка си. Същото нещо ще бъде и с дъщерята. В природата енергията трябва да се превърне. Спрямо вашите енергии, аз може да съм положителен, но спрямо други енергии може да съм отрицателен. Това е закон. Енергията е велика сила, която прониква в нас и строи живота. Ако разбирате и оценявате добре живота си, ще може да го преобразите. Защото от чисто окултно гледище един мъж, който сега е мъж, в следващото прераждане ще бъде жена, в третото прераждане ще бъде дете, ще умре преждевременно, после пак ще дойде жена, пак мъж, пак дете. Ще проповядват, че Христос казал да не се женят хората! Той не е проповядвал това. Той е казал, че в началото не беше така да се женят. Няма право мъжът да напусне жена си, нито жената да напусне мъжа си. Щом се оженият, нямат никакво право да се напуснат. Сега вече имат право. Ожени се за една, за втора, за трета. Окултитстите казват: той се преражда, понеже един окултист се преражда 777 пъти, за да постигне съвършенство, той ще има 777 жени. Той ще бъде женен за толкова жени и коя ще му бъде жена? То е едно неразбиране. Във всичките свои прераждания, той 12 пъти ще има своята жена, а другите, които остават от 777 като извадите 12, той ще се жени за сянката. 12 пъти ще живеят на земята. Тогава ще бъдат гениални, ще имат щастие. Това са окултни теории. Не е моя теория. Й тъй ще бъде. Аз съм съгласен с това. Някои хора се женят, но то е по форма, то е фикция. На земята няма нито един човек, който да е оженен. Женитбата подразбира безсмъртие. Когато две души се оженият, те се сливат, безсмъртни стават, не се изгубват. Цялата вселена се отваря за тях. И когато се оженият, отиват да се разхождат, то е царският воаяж, дават им билет. Ти си безсмъртен със своята възлюбена и ще започнеш; да посещаваш вселената. Сега твоята възлюбена умира, изгубваш възлюбената си и мислиш, че си женен.

Всички хора страдат от Любовта, която е до гроба. Любовта трябва да мине зад гроба. Ако е до гроба, това показва слабост в характера. Ако ние живеем само до гроба, ние сме слаби хора. Когато някой казва, че ще умре, казвам: ти си слаб човек, ти нямаш характер. Ако мислиш, че като умреш, животът ти ще престане, ти си слаб човек, нямаш никакъв характер, ти нямаш никакъв идеал, никаква личност, никакво верую. Някои казват: „Да си поживеем!“ Туй не е човекът. Човек е онзи, който, след като умре, знае, че ще живее. Как знае това, не е важно, но знае, че ще живее - нищо повече. Вие трябва да градите новия морал, не оня морал, за който се пише в еди-коя си книга, но вечния Божествения морал, който е абсолютен, неизменен, т.е. в който няма никакво изключение. Допуснете ли едно изключение, дяволът си е турил малкото си краче, колкото микроскопично и да е то. А в Божествения морал се намира абсолютната мярка на нещата. Тъй е. Сега вие, която сте една жена долу, на земята, го-

ре, в духовния свят сте мъж. А мъжът, който е мъж тук, на земята, в духовния свят е жена. Сега ще ви кажа, защо мъжът не трябва да ругае жената. На земята тя е слаба, а той е силен. Ако той я опозори тук, на земята, него пък ще опозори жената, която е горе, на Небето. А щом тя го опозори горе, на Небето, всичката слава на мъжа се губи. И като се казва: „Жени, почитайте мъжете си“, подразбира се този велик принцип, че вашите мъже са горе, а не на земята. А вашата погрешка е, че вие търсите силата от мъжа си тук, долу, на земята. Някой казва, че в жена му седяла силата. На мъжа силата е в неговата жена, която е горе. Следователно мъже и жени на земята, трябва взаимно да се обичате и почитате, тъй както се обичат онези мъже и жени горе. Следователно има едно прекръстосване. Аз употребих тия думи в най-чистата им форма. Вземете туй без извъртане. Употребявам ги, като разбирам Божественото съчетание и хармонията на душите. И жената трябва да бъде абсолютно чиста, и мъжът трябва да бъде абсолютно чист. Знаете ли защо вие, жените, трябва да бъдете чисти? Понеже вие, жени, като се огрешите на земята, огрешавате вашия мъж горе, оцапвате великия принцип. И следователно вие сами си създавате своите нещастия. Сега някои допускат, че като бил той мъж, неговият грях не се хваща, а грехът на жената се хваща. Да, но пък грехът на Небето се хваща, там той е жена. Туй, което на земята не се хваща, на Небето се хваща; а туй, което на земята се хваща, на Небето не се хваща. Следователно мъже и жени трябва да живеят абсолютно чист и свят живот без никакъв примес от площадски морал. Мъжете казват: „Може и иначе“. Може, но тогава ще си натрупат една карма, от която ще страдат ред поколения и децата им, и внуците им, и ще се питат: „Защо са тия страдания?“ Вие можете да си теглите заключението защо. И тъй, всички мъже и жени сте равни. Едни горе, а други долу. Жената, която е слаба на земята, е силна на Небето; мъжът, който е силен на земята, е слаб на Небето. Следователно тия величини се уравновесяват. И тогава тази любов трябва да почне отгоре надолу и да се преплете с мъдростта. По същия закон трябва да живеете всички. Жената във всеки един мъж на земята, трябва да вижда своя мъж; и мъжът във всяка жена на земята трябва да вижда своята жена. Разбирате ли? Така той трябва да обича всяка една жена на земята, разбирате ли? Това е морал, а въвн от това всичко е тиня. И никакъв друг морал в света не съществува.

СВОБОДА

Използвайте условията, които сега ви се дават. Мнозина от вас казвате: „Във второто прераждане“. Много глупава работа е второто прераждане! Дали ще се преродиш, то е въпрос. Ти не си сигурен. Понеже в прераждането има голяма конкуренция. Ще попаднеш в някоя група, дето не всички се прераждат в едно и също време. Има много големи конкуренти. Казваме, че обикновено чакаме 45 години, за да се преродим. Но понякога някои чакат 1500 години, да се преродят. Сега 45 години е условие да дойдете на земята. Теорията е такава. На опит не може да се докаже. Може да се докаже, но трябва да имате съответстващи способности.

Вие сега казвате: „Да прекараме този живот, че в следващото прераждане“. Оставете тази философия за следващото прераждане! Може да е писано, но то е буквално тълкуване. Казвате: „Какво ще бъде следващото прераждане?“ Казвам: каквото е сегашното. Казва: „Какъв съм бил в миналото?“ Казвам: какъвто си сега. Човек се ражда, живее, умира и отива на Небето, отдето е дошъл. След 40-50 години той отново се ражда на земята. От живота, който днес прекарвате на земята, зависи вашият бъдещ живот. От вас зависи да бъдете цар или просяк. Често щастието на човека зависи от онова пропорционално отношение, което има неговото тяло към неговия нос и брада. Три неща са важни: щастието на човека зависи от челото, носа и от брадата му. От тялото ти, от носа ти и от брадата ти зависи колко щастлив ще бъдеш. В нашето чело не може да се забележи лесно изменение. Аз говоря за едно изменение, което става с една хилядна част от милиметъра. Същото се отнася за носа и брадата. Една хилядна част от милиметъра изменение - то е доста голямо постижение. Аз някой път наблюдавам някой стар приятел. Той казва: „Втори път като дойдем на земята...“ Те и в миналото си прераждане казваха: „Втори път като дойдем“. Сега дойдоха и пак казват така. Не, втори път ще бъде както сега, нищо повече.

Вие сега очаквате втори път като дойдете на земята. Сега да си заминете, че втория път като дойдете, ще имате добри условия. Вторият път съвсем друга програма ще имате, съвсем друга ще бъде програмата на живота. Земята няма да бъде на същото място, Слънцето няма да бъде на същото място, хората ще бъдат възрастни.

През цялата вечност през туй място, дето сега минаваме, няма да минем вече. Този живот, който сега живеем, няма вече да го живеем. Много пъти сме се подмладявали, много пъти сме остарявали, заминавали сме си, пак сме се връщали, но никога не е било едно и също преживяване. Трябва да бъдем щастливи, трябва да бъдем умни, трябва да бъдем добри! В това седи човешкият живот. Всеки човек трябва да се стреми да вземе най-високото положение, в най-добрия смисъл. Никой не трябва да се спъва. Отвори се за всичко онова, за което ламти твоята душа, не спъвай себе си, дай път на

въображението си, не бързай. Ще кажете, че това са илюзии. Мисли за всичко, желай всичко, стреми се към всичко, но не бързай. Ако в този живот - не, ако във втория - не, в третия ще стане. Доброто живее много по-дълго от злото. Ти казваш: „В този живот!“ Няма разрешение в този живот. В този живот всички места са заети. Очистете всичко, наредете сметките чисто. Каквато погрешка направите, кажете: „Господи, направих тази погрешка, ще я поправа, дай ми време. Не съм живял както трябва.“ Това е човешко, това е християнско. „Погрешките, които съм ги направил, ще ги изправа!“ Всеки човек, който така се приближава при Бога, Господ ще му даде време и съдействие да изправа погрешките си. Това е новата философия в живота. Който иска, може да ви залъгва: „Ти сега си ги лъгал, но втори път, като се преродиш, ще изправиш погрешките си“. Сегашната лъжа в другия живот не може да се изправи. В другия живот има страдания. Ти сега, в този живот, може да изправиш лъжата. В другия живот ще изправиш последствията. Ако в този живот си бил проповедник, заблуждавал си хората, говорил си лъжа, втори път като дойдеш, ще бъдеш сляп, глух, ням. Какво ще правиш тогава? „Ще се изправа.“ Как ще се изправиш? Никому няма да може да говориш, ще ти затворят очите, ще ти затворят устата, ушите ще ти затворят, да не лъжеш. Ще кажат: „Защо той е сляп и глух, и ням?“ Защото е говорил лъжи в миналия живот. Нищо повече! То е по отношение на физическия живот. Страданието става подтик, за да се разкрие онова, което Бог е предназначил за нас. Сега сте дошли и в бъдеще ще дойдете при по-добри условия. Тези условия ще се подобряват. Вие ще се спънете, като кажете: „Следващият път, като дойда, какъв ще бъда?“ Вие, като дойдохте, не помнете своето минало. Защото, ако сте били много лош или много добър, ще се спънете. Човек трябва да не се тревожи за стария живот и да се радва на новия живот, който Бог му е дал. Жертвата, която прави за другите хора, да я прави на драго сърце.

Като правиш едно добро, не чакай и едно възнаграждение. Възнаграждението ще бъде в Любовта, която ще бъде за тебе, ще се прояви към тебе. Мнозина се връщат назад и се запитват за миналото си. Няма защо да се занимавате с миналото си. Какъв си бил в миналото, не е важно; какъв си сега, това е важно. Някои могат да видят своето минало, но да гледат на него като на чужд живот, а не като на свой. Да гледат и да кажат: „Добре е живял тоя човек“. Понякога природата открива и добрите, и лошите работи на човека, но като чужди. Ако той знае, че е причина за някои лоши работи, постоянно ще скърби; ако знае, че е причина за някои добри работи, ще се радва. На земята голямата радост и голямата скръб не се допускат. Защо? Защото те са полюси на живота - плюс и минус, които взаимно се неутрализират. Каквото си имал, всичко си изял и изпил - нищо не ти е останало. Ти можеш да възстановиш своите минали животи в паметта си, но не знаеш как. Забравил си всичко, какъв си бил преди 15-20 прераждания, не знаеш. Поставете един човек в магнетичен сън и слушайте какво ще говори. Той ще ви разправи живота си от 4-5 прераждания насам. Щом се събуди от съня, всичко забравя. Достатъчно е да отдалечите човека от физическия свят, да го извадите от гъстата материя, за да си спомни много неща от минали съществувания. Потъне ли отново в гъстата материя, пак забравя всичко. Физическият свят представя мъгла за човешкото съзнание. Тя му пречи да вижда ясно и да се ориентира. Магнетичният сън не е нищо друго, освен раз-пръсване на мъглата и облаците в съзнанието на човека, за да вижда ясно отде иде той и накъде отива.

Всеки един от вас трябва да знае защо е дошъл. Всеки един от вас трябва да знае каква е неговата история в миналото: колко пъти е бил на земята, де е бил, как се е прераждал и кои са причините да дойде в България. Някои от вас не сте били в България в миналото. Вие сте дошли като пътешественици в България и виждам, че в бъдеще някои от вас пак няма да останат тук. Когато дойде Христос на земята, всички онези евреи, които бяха готови да приемат Неговото учение, напуснаха еврейския народ и отидоха в другите народи. Останаха само другите евреи, които бяха неспособни да приемат учението му, и само си блъскат главите, дали е Той, или не. Ако останете тук, всякога българи, не сте от много интелигентните българи.

Ще кажеш: „Защо се родих българин?“ Българинът, това е само една гама, през която ще минете. Французинът, това е друга гама. Англичанинът, това е трета гама. Това са гами, през които ще минете. Ако се прераждате от един народ в друг, по музикален път ще минеш, за да видиш Божественият свят. Най-после ще отидеш между ангелите, да учиш живота на ангелите, и то е една гама. Много пътища има. Един е Пътят. Писанието казва: „Внимавайте на Пътя“. Внимавай в Божественото! Като минаваш през всичките пътища, внимавай. Може да минеш през всичките пътища в живота, но мисли.

Понеже хората сега са заети с материалните условия на живота, те мислят, че този живот, който сега живеят, е най-важен. Важен е този живот, но временно само. Той не представя най-главното предназначение. Той представя онази станция, на която човек ще се спре. Той не е най-главната станция в неговия живот. Нито пък светът, в който той ще остане да живее, е най-главен. В сегашните гимназии, когато един ученик остава три години наред в един и същ клас, дават му пътя от гимназията. Също така и земята е едно училище, в което човек няма да остане за всички животи. Същият закон се отнася и за

земята. Ако човек остане три епохи наред на земята, ще го изпъдят оттам. Определено е колко време човек трябва да седи на земята. Ако остане повече от три епохи на земята, ще го изпратят в един понисък свят. Тази форма, в която сте сега, е временна. В следващия цикъл на вашия живот ще вземете друга форма. Някой е малък - да се радва, че е малък. Друг е остарял - да не роптае, а да се радва, да благодари за всичко. Не може да сте здрав, ако не сте магнетичен. Когато човек се чувства нервно изтощен, това значи, че се е демагнетизирал, тогава не може да задържи Божествените мисли, които само минават през него, без да оставят нещо. Какво ще стане с едно растение, ако то не приеме дъждовните капки, не ги използва? Вие мислите, че човек, който е на земята, живее. Човек, щом е на земята, той е само на изпитания. И след като го изпитат, го пращат на друго място. Волята е един извор в тебе и в този извор е всичкото твое щастие. Никога не запушвай този извор, нито позволявай някой да го запуши. То трябва да бъде свещено място. Никога да не хвърляш камъче, нито да позволяваш някой да хвърля и да запуши извора. Там да е оградено мястото, ти сам да ходиш. Да погледнеш и да знаеш, че благо то иде оттам. То е Божественото. Има ли този извор, Божественото е там. Няма ли този извор, всичко друго е безсмислено. Тази е идеята. Ако имате този извор, ще бъдете силни, ще имате нещо, което да ви въодушевява. И да си остарял, пак ще се подмладиш. Ако нямате тази идея, като остареете, ще се свърши всичко. Това е прераждането. Прераждането, то е подмладяване на човека. Децата, които се раждат в сегашната епоха, са по-разумни, по-умни от ония на миналата епоха. Децата на бъдещето поколение ще разполагат с по-голяма разумност от сегашните. Глупавите като умрат, в бъдеще ги очакват по-добри условия. Като се родят отново, те ще бъдат по-умни.

Най-първо трябва да се родиш по плът, а след туй трябва да се родиш по дух. Роденото по плът върви по закона на индуското учение за кармата. Този въпрос и досега седи неразрешен. Поддържате, че човек трябва да се въплъти втори път. Като се родиш по плът, после трябва да се родиш и по дух. Единият процес е несъзнателен. Баща ти и майка ти знаят, че се раждаш, а ти не помниш. При другия процес ти сам ще знаеш, че си се родил от вода и дух. Та казвам: ако човек в този живот не се роди два пъти, пак ще действа колелото на кармата, тя се увеличава. Втория път, ако не се роди по дух, не го чака добро, върви в низходяща степен. Ако се роди по дух, върви във възходяща степен. Втория път, като се родиш по плът, пак трябва да се родиш по дух. Третия, като се родиш по плът, пак трябва да се родиш по дух. Вие питате защо е така. Защото не може да бъде другояче. „Ще живеем ли и друг път?“ Ще живеете, но не в тази си форма, която сега имате. Едно време, когато имахте рога и опашка, пак питахте: „Ще живеем ли?“ Ще живеете, но не в тази форма - без рога и опашка: Сега вие сте без рога и опашка и пак питате: „Ще живеем ли?“ Ще живеете. „Как? Като сега ли?“ Не, като ангели ще живеете. „Как е възможно това?“ (.. .) Въпросът не е до външната форма, но до съзнанието. Вие не се смущавайте от външния вид. Един ескимос може да носи отвън кожена дреха, но вътре той не е опасен. Той не е мечка, не може да ви уплаши. Вие може външно само да носите дреха на мечка, но не сте мечка, външно само имате такъв вид. Вие сте едно разумно същество, външно само облечено с мечка козина.

Ще каже някой: „Ти вярваш ли в прераждането?“ Прераждането е непреривен процес на проявление. Ако не се прераждаш, няма никакво проявление. Човек се преражда 365 пъти през годината. Значи от най-ранното си детство до най-голямата си старост, всяка година човек се преражда по 365 пъти. И на всеки 24 часа се преражда по един път. Ако някой живее 80 години, можете да направите сметка колко пъти се е преродил в тези 80 години. Като говорим за човека, ние подразбираме всичките му съществувания откак е излязъл от Бога. Ние подразбираме целокупния човек: туй, което е бил, туй, което е, и туй, което ще бъде. Досега вие сте завършили само една трета от целия си живот. То е вашето минало, което е било и хубаво, и лошо. Туй, което е сега, всеки ден го живеете. То съставлява втората трета от живота ви. И най-после туй, което ще бъде, то е неизвестно за вас, то е и най-важното. То е последната трета от живота ви. Затова ще концентрирате всичката своя деятелност към това, което трябва да бъде. Какво трябва да бъде? Че вие трябва да бъдете свободни като души. И като намерите тази свобода, ще почувствате вътре в душата си, в сърцето и в ума си такъв простор, такава широта, такъв изблик, че ще мязате на един велик извор.

Първият Божий закон: когато видиш, че Божията Любов се проявява някъде, зарадвай се в душата си. Щом се зарадваш, Бог и тебе ще благослови. В това отношение и млади, и стари не спазват този закон, вследствие на което не могат да бъдат щастливи. Веднъж човек дошъл на земята, той има отношение към съзнанието на всички хора. Следователно той трябва за миг поне да влезе във връзка със съзнанието на всички хора. Ако човек успее да направи съзнателно връзка с цялото човечество, той ще бъде свободен да замине за онзи свят, когато пожелае. За такъв човек казваме, че е завършил своята еволюция. За онзи пък, който не е направил съзнателно тази връзка, казваме, че той има да работи много на земята, да заминава за онзи свят и пак да дохожда, докато най-после завърши своята еволюция. Когато един човек отиде в Невидимия свят, 40 години той е на просия. Като някой калугер,

който отива да проси. 40-45 години ще ходи след смъртта от врата на врата. После ще дойдеш пак на земята. По-напред в миналото е било 250 години, а сега е 45 години. Сега хората бързо се прераждат. Ускорена е еволюцията сега. Дали сте религиозни или не, ако този живот ти не го цениш както трябва, ти 45 години непременно ще просиш на онзи свят. А пък ако си го разбрал, няма да има просия. Това трябва да се разбира. За да няма просия, за да се избавите от просията, ще ви дам едно правило: ще обичате вашия Баща и каквото заповяда, заповедта Му няма да направите на две. Каквото ви каже, ще изпълните. Той ти казва: „Направи това“ - ти го направи веднага. Не да казваш: „Сега съм малко зает“, но го направи. Това е изпълнението на Волята Божия. Не тези ангели си заминават. И след тях започват да се изреждат други същества, но вече отрицателни. От този момент вие ставате един нещастен човек - през целия си живот. Това е, което християните наричат „зла съдба“ или „закон“. И апостол Павел говори за закона, но и досега още не се е разрешил този въпрос. Под думата „закон“, ние разбираме карма. Законът отпосле е влязъл в света - кармата влезе в света след като хората съгрешиха. Преди да бяха съгрешили хората, карма нямаше в света. Тя влезе след съгрешава-нето. А законът на Любовта съществува преди закона на кармата. Апостол Павел казва: „По закон никой няма да се оправдае, но по благодат“. По закон всичко трябва да се изпълни, но то е невъзможно. По закона на Любовта, бащата, който те обича, ще ти даде всичко онова, което искаш, или всичко онова, което можеш да изпълниш и да използваш. Когато първото съзнание в света е ограничило второто съзнание, явили са се вече условия за кармата. Ще изясня тази мисъл със следния пример: представете си, че природата е поставила двама души, еднакво богати и интелигентни, да търгуват заедно. Те имат нужда един от друг, но въпреки това и в двамата поотделно се явява желание да привлекат богатството на другия към себе си. Най-после единият успява да заграби богатството на другия, който остава без никакви средства. Какво трябва да прави този човек? Той трябва да стане слуга на онзи, който е успял да заграби всичкото богатство. Значи единият ще бъде господар, а другият ~ слуга. В този смисъл господарите в света представят първото съзнание, което със сила взема надмощие над второто съзнание. Слугите пък представят онази категория хора, съзнанието на които се е подчинило на влиянието на първото съзнание. Обаче в самите слуги не е изчезнало още желанието да бъдат господари, да владеят над другите хора. И затова, когато някой господар има много слуги, те започват да се организират, да се събират заедно, да работят за събарянето на господаря си и един ден те го хващат, налагат го добре, и по този начин стават господари, а той - слуга. Така именно и съзнанията на хората сменят положенията си, ролите си. Като се говори за кармическия закон, подразбираме различни видове отношения. Например слуги и господари, ученици и учители, братя и сестри, майки и бащи, това са все кармически отношения. Майката и бащата са едно от смекчаващите положения на кармата. Според този закон всички хора се намират в близки или в далечни отношения, с цел да се разплатят. Съвременните хора трябва да знаят този закон, за да ликвидират правилно със своята карма. Иначе, ако не знаят какъв е този закон и какво той изисква, те ще създадат помежду си нови кармични отношения, които в бъдеще трябва да се изправят. Например, ако някой господар третира зле своите слуги, в бъдеще той ще стане слуга, а те - негови господари. Дълго време ще трябва да им слугува той, за да се изплати. Тъй щото, когато някой се запитва, защо трябва да слугува на хората, ще знае, че причината за това се крие в неговото минало, когато той е искал да подчини съзнанието на някои хора, да ги направи свои слуги. А това е абсолютно забранено! Да подчиниш съзнанието на някой човек, това значи да подчиниш Божественото в този човек на себе си, да го направиш свой слуга. Единственото невъзможно нещо в света е това именно, да подчиниш Божественото на човешкото.

Кармата е резултат на нехармоничната проява на любовта между хората. Докато в любовта на хората няма хармония, кармата между тях ще се увеличава, ще натежава все повече и повече. Ако възлюбеният не дойде точно на определеното време, веднага го питат: „Защо не дойде навреме?“ При днешните разбирания, при днешното развитие на хората и онези, които обичат, и онези, които ги обичат, взаимно се ограничават. Аз гледам широко на любовта. Не можеш да обичаш някого, с когото не си имал връзка от далечното минало. Любовта между хората не се проявява само в един живот. Този човек, когото обичаш, той ти е правил добро. Ти си задължен. Като го видиш, тегли те. Не можеш да обичаш един човек, ако той не те е обичал. Не можеш да любиш един човек, който не те е любил. Ако той правилно не е вземал и ако ти правилно не си давал, вие не можете да се обичате. Хората са смешни, когато сами се опитват да определят своите работи! Това, което наричат карма, те сами си я създават. Някой казва: „Никой не мисли за мен“. Но и ти за никого не си мислил. Ако човек хвърли парчета стъкло по двора и после ходи бос, ще се нарани. Така се обяснява законът на кармата. Със своето скрито лошо ти предизвикваш лошото у другия, със своето скрито добро ти предизвикваш доброто у другия. Престъпленията се дължат на низшите духове, които работят чрез човека, но човек е отговорен, че ги е допуснал. Ако хората знаеха законите, другояче биха живели. Всяка погрешка носи ужасни последствия.

Човек има свобода да направи добро и да направи престъпление. Но след като направи престъплението, изгубва свободата си. И обратно -като направи добро, става по-свободен.Каквото правиш на другите, ще ти се върне. В природата съществува ехо, отзвук, тя не е отмъстителна, но спазва своите закони.

Според индуската философия погрешките имат отношение към човешката карма. И царят, и простият човек грешат. Някой цар изтезава, мъчи слугите си, без да мисли за последствията. В бъдеще царят ще стане слуга, а слугата -цар. Трябва ли да пита тоя слуга защо господарят и близките му се отнасят лошо с него? Не търси причината отвън, в другите хора, но я потърси в себе си. Едно време, когато си бил цар, ти си измъчвал слугите си. Днес те ти отговарят по същия начин. Днес, както и да се отнасят към теб, ще благодариш и ще знаеш, че ти си причина за всичко. Като знаете това, от всички се иска добър живот.

С една ваша дума, с едно ваше чувство и с една ваша мисъл вие можете да си напакостите. Защото и мислите се движат, и чувствата се движат, и постъпките се движат, и вие сами можете да си произведете едно голямо нещастие. Или пък може от незнание да си произведете нещастие. Много от сегашните ваши нещастия, които ви срещат, се дължат на безразборното говорене в миналото. Много от вашите нещастия се дължат на безразборните постъпки в миналото. Няма добро в света да направиш, колкото и да е микроскопическо, което да не принесе своята полза. Изключение няма никакво! Може 1 000 години да минат, законът е верен. Каквато и малка пакост да направиш, все ще ти се върне, законът е верен. Правиш добро, се връща, правиш зло, връща се. Сега според този закон някой мъж потупва жена си. Много лош е мъжът. Защо я потупва мъжът? Преди три прераждания мъжът е бил жена и тя - мъж, тя като мъж го потупвала. Сега в замяна на това, тя като мъж го потупва. Не поставяйте никакви капани за умовете и сърцата на хората, защото сами ще паднете в тях! Хиляди години могат да минат от създаването на този капан, но няма да го избегнете. Той ще ви чака векове и хиляди години, но ще ви издебне някъде. Колкото и високо да се издигнете, ще дойде ден, когато ще ви върнат от това положение, и като муха, като мишка, като микроб даже вие ще изпитате капана. Ще ви затворят в него, докато научите урока си. Вие мислите, че в еволюцията няма връщане. Не си правете илюзии, не се залъгвайте да мислите, че можете да избегнете закона на кар-мата. В каквото положение и да сте, докъдето и да сте стигнали, ще ви върнат да изплатите дълговете си и пак ще продължите. Каквито мисли и чувства сте създали и изпратили в пространството, един ден ще ги изпитате. Те ще се върнат пак към вас и ще проверите техните добри и лоши резултати. Това подразбира българската пословица: „Каквото посееш, това ще пожънеш". Всеки ще пожъне това, което някога е посял.

Защо съществува злото? Защото в живота съществува закон на възмездие: с каквато мярка мериш, с такава ще ти се възвърне.

Казано е в Писанието: „С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери". Значи, ако искаш да те обичат, трябва да обичаш, ако искаш да те уважават, трябва да уважаваш. Всичко, което желаш да получиш, трябва да го дадеш и на другите. Щом приложиш Божия закон, и Бог ще приложи закона си към тебе. Ако сте верни на този закон, и законът ще бъде верен по отношение на вас. Този човек, на когото правиш добро, той ти е направил добро. Този човек, на когото не правиш добро, той не ти е направил добро. Зло за зло, добро за добро. Сега някои хора казват: „Все зло имаме". И ти си направил пакост. Не може да правиш добро и да ти правят зло. Това е невъзможно, немислимо е в сегашното положение, в което се намираме, понеже сме пратени на земята на изпитание.

Обичайте хората заради Бога и няма да правите погрешка. Дошъл гладен човек при тебе, чудиш се какво да правиш - дай половината хляб. Защото онзи, който е дошъл, има право на половината. Макар и половина хляб да имаш, ще дадеш половината от него на другите. На ден можеш да изядеш един хляб, то е твое право. Но щом дойде друг, ти имаш право да изядеш само половин хляб, ако си сам, можеш да го изядеш цял. Ако дойде още един, ти и на него трябва да дадеш половината - значи, по четвърт хляб ще ви се падне. Ако не дадеш, и на тебе няма да дадат. Както ти постъпваш, така ще постъпят и с тебе. Аз ви казвам нещо, което не сте проверили, но можете да го проверите! Допуснете, че един вълк, като изял хиляда овце, станал овца. Не е чудно - ял такъв материал и той станал овца. Като станал овца, вече не нападал овците. Но вълците започнали него да ядат. Колко пъти ще го ядат? Колкото пъти той е ял овце - хиляда овце изял, хиляда пъти ще го изядат. По този начин ще придобие опитност. Ако направиш една погрешка, ще имаш опитността от една погрешка, ако направиш десет погрешки, ще имаш опитността на десет погрешки. Ако направиш едно добро, ще придобиеш цената на десет добрини. Така че всичко се връща - и добро, и зло, каквото направиш ще ти се върне, за да имаш цената. Човек трябва да опита цената на злото, трябва да опита и цената на доброто. Ако някой ти дава нещо даром, но ти си недоволен и отказваш да го приемеш, между вас се създава карма. Недоволството създава кармата.

Всякога отлагането да сторите нещо хубаво носи в себе си лоши последствия. От отлагането на ред идеи се е образувала вашата карма. Пожеланието е най-великата сила в света. Щом пожелаеш нещо,

дали е добро или зло, не можеш вече да се освободиш от него. Може да си първи философ, поет, моралист, но пожелаеш ли, отиде вече. Ти събуждаш един Божия закон. Каквото пожелаеш, Бог ще ти го даде. Казва: „Ти това, което пожела, обмисли ли го добре? Дайте му го." В невидимия свят има един закон, ще те предупредят. За това, което пожела, 3 пъти ще те попитат: „Обмисли ли го?" Казва: „Дайте му го!" Пожеланието може да се изпълни моментално, може да се изпълни след 5-10-15 години, след 120 години, а някой път след едно прераждане, 2-3-5 или след 10 прераждания ще се изпълни. Такъв е законът. Ако вникнеш, ще видиш, че след 10 прераждания се е изпълнило. Казваш: „Защо това ми се случи?" Защото си го пожелал. Научете се да изпълнявате Волята Божия! Бог живее в нас и ни наблюдава. Но не ни прави никакви забележки. Той живее в нас и наблюдава как мислиш, чувстваш и постъпваш, Той те наблюдава и казва: „Тази мисъл не е такава, каквато трябва да бъде, това чувство не е такова, тая постъпка не е такава, каквато трябва". Ти се оправдаваш и казваш: „Условията не са такива, онези хора не са такива..." Бог ти казва, че тази постъпка не е права три пъти и млъкне. И като не Го слушаш, дойде кармата.

Животът на сегашните хора е пълен с аномалии, защото те искат да станат учени, да заповядват на природата, да станат нейни господари. В древността хората са имали желание да омагьосват, да си служат с различни магии. Сегашните хора пък искат да бъдат учени, всесилни, да правят каквото желаят. Нито едните, нито другите са успели в своите желания. Защо? Защото само разумният може да прави каквото иска. В своите желания и стремежи той се съобразява с великите закони на природата. Той никога не насилва природните закони. Всеки човек, който се противопоставя на природните закони, сам се е разрушава. Той не е разумен човек. Който се е опитал да се противопостави на природата, е получил урок, който с векове не може да забрави. Дали той е учен, светия или обикновен човек, природата няма да му прости. Колкото по-високо стои човек в развитието си, толкова по-голяма е неговата отговорност - той носи последствията за всяко нарушаване на природните закони. На обикновения, малко учен човек се прощават правописните грешки, но на писателя, на учения и на поета не се прощават. Праведният, като направи една морална погрешка, веднага я изправя. Той не се извинява нито с условията, нито с незнание. Щом сгреши, веднага изправя погрешката си. Не я ли изправи, природата го глобява. Глобата стои в това, да подигне всички ония, за падането на които той е станал причина. Този закон се отнася до всички хора. Каквато загуба сте причинили на хората, рано или късно вие трябва да я платите. Индусите наричат този закон „карма". Други го наричат „съдба".

Днес всички хора се запитват, съществува ли карма, съществува ли съдба в света. Какъв отговор ще си дадат, това не е важно. Важното е, че те се намират пред закон на причини и последствия и го изпитват на собствения си гръб. Ако ние живеем по законите на Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина, щяхме да имаме здрави тела, здрави умове. Човек е създаден разумно, обаче срещнете ли някакво несъответствие, несъразмерност в тялото му, ще знаете, че той самият си е виновен за това - има известно отклонение от правия път на развитие. Ако един човек е висок метър и половина, а ръцете му са много дълги, се дължи на това, че в минали животи е бил крадец, обичал е да пипа, да присвоява, или пък някой от дедите му е бил крадец. Това се отнася до изключително дългите и несъразмерни с тялото ръце. Ако някой е оглупял, то е, защото е употребил своето знание за развратяване на хората. Такъв човек в следващото прераждане ще бъде изпратен като един първокласен глупак с вързан ум и ограничени възможности, без дарби. Виждате един сакат човек и казвате: „Горкият!" А не знаете, че той в миналото е изпочупил много ръце и крака, затова сега Господ му е вързал краката или ръцете. Защо не трябва да се лъже? Защото при лъжата човек скъсва връзките си с Христа, с напредналите същества и с това туря голяма пречка за своето духовно издигане. Второ - при лъжата се образува една астрална експлозия, понеже мисъл-формата на лъжата е в противоречие с истинския факт. И тази експлозия действа разрушително върху лицето, което е казало лъжата. Човек, който е казал лъжа, в следващото прераждане ще има изкривен настрана нос, изкривени устни, изкривени вежди или брада и т.н. Според окултните закони не е позволено да се лекува който и да е. Има престъпници, убийци, които по духовен път не бива да се лекуват. Ако един духовен лекар освободи един престъпник, той ще носи неговата карма. Христос никога не се е заемал да лекува безверници или хора убийци и престъпници. За такива хора изцеление няма: Закон е: ако помагаш на един човек, който има тежка карма, трябва да страдаш заради него.

Има един вътрешен закон в природата, според който, когато човек иска да изправи грешките на хората, всички тия грешки се натрупват на неговия гръб. Казвате за някого: „Той си има карма, нека си я носи!" Не, този цирей трябва да излезе от него, той има нечиста кръв. Аз мога да му дам един лек и да улесня неговите страдания. Този човек може да има една рана, но не я лекува. Ти казваш: „Карма е това!" Не, аз като човек трябва да му помогна, да улесня неговата карма, да мине малко по-лесно. И вие ще спазвате този закон. Голяма е отговорността при лекуване с пари. Вие ще излекувате този човек, ще

вземете парите, но след една година той ще умре. И какво ще стане след това? Той ще се всели във вас и вие ще носите неговата карма. Вземате ли пари, ще изхарчите от себе си повече от това, което сте получили. Ето защо, лекувате ли някого, без пари ще го лекувате. Казвам ви: ръката на окултния ученик трябва да бъде чиста, безкористна.

ДЕЙСТВИЕ

В причинния свят се намират всички последствия на ред минали съществувания, през които човек е минавал. Тия последствия са причини за обуславяне на сегашния ваш живот. Те са набрани в Божествения свят, ние не можем да ги избегнем. И от тия причини великото начало - Бог - ще образува един живот, какъвто миналите ваши съществувания позволяват. Двама души се скарали. То е от миналото, не е настоящето. Казва: „Скарали се“. Тази кавга беше приготвена преди хиляди години. Сега казвате: „Ние живеем настоящето“. Вие плащате не настоящите дългове, но на миналото. Като иде при Бога една добра мисъл, Господ ѝ туря лихвите. Понеже една твоя добра мисъл, като иде до Господа, повлиява на хиляда души и като иде при Господа, половината от придобивките на хилядата души, половината на туй добро е за тебе. Онези хора приемат своето добро, а той ти праща твоето добро с придобивките. Понеже като си направил нещо зло, една зла мисъл е отишла при Господа, но е минала през 1000 души и е направила пакост. Като ти я връща Господ, връща я с глобата. Той ти връща мисълта с глобата заедно. Искаш, не искаш, ще платиш глобата. Не може да се освободиш. Може да се криеш 100 и 200 години, но пак ще дойдеш да платиш.

Каквото и да прави, колкото и да рита, човек не може да се освободи от закона на кармата. На парчета ще го накъсат, но ще го хванат. Кармата може да се изрази на физическия свят, но може и в астралния или в менталния. Хиляди години могат да минат, но онзи, с когото сте свързани кармически, непременно ще ви намери и ще ви застави да му платите. Законът за кармата е строг закон. Кармата преследва човека най-малко до четири поколения, докато изплати всичките си дългове. Какъвто е законът за кармата, такъв е законът и за дихармата. Това, което Бог е определил за човека, векове да минат, той ще го получи. Обещанията на Бога всякога се реализират. Който мисли, че може да надхитри закона на кармата, той се лъже. За такива хора може да се употреби българската поговорка: „Хитрата лисица с двата крака влиза в капана“. С кармата игра не бива. Защо? Кармата е кредитор. Тя не допуска никакво закъснение, нито с половин ден. Тя не прощава нищо: точно ще платите, даже с лихвите. Значи тя и от лихвите не отстъпва. Строг е кармичният закон. Той отстъпва само след като всичко се изплати. Светът, в който живеете, е един разумен свят, но всички същества нямат еднаква мисъл. Всички те са свободни да мислят и да действат както искат. Но всички същества - от най-малките до най-големите - са отговорни. Има един закон, пред който са отговорни. И не мислете, че не сте отговорни. Както и да постъпвате, един ден все ще ви намери законът. Нали Писанието казва: „В съдния ден ...“ Всякога има по един съден ден. Ще има едно голямо съдене на всички, когато няма да има нищо покрито, което да не се разкрие. И казвам: когато човек замине, тръгне за другия свят, тръгват и всичките му погрешки подир него. Сега вие нямате опитност от тези работи. И всичките ви добродетели, и добри мисли и желаниа - и те ще тръгнат с вас. И едните, и другите ще вървят. В едно уредено общество тези, които имат да ви дават, ще дойдат да ви дадат, а пък тези, които имат да вземат, и те ще дойдат като гости да похлопат. Само че първите ще се извинят, че са закъснели малко и ще се поизпотят, а пък другите, които имат да вземат, ще дойдат господарски. Ще кажат: „Как така, вие защо сте закъснели?“ Трябва да произведем цял един преврат в нашата мисъл, един преврат в нашето сърце и един преврат в тялото. Като решим така да живеем, невидимият свят, или Бог, ще ни дойде на помощ. Нека опитаме докрай Господа в своята мисъл. Казвате: „Ще умрем гладни“. По-добре гладни да умрем и светии да станем, да нямаме грехове, отколкото да не умрем гладни и да умрем грешници. Ако живеем 120 години и натрупаме грехове, защо ни е този живот? Ние ще мяза-ме на онзи човек, който вземал пари от този, от онзи, взел сто, сто и двайсет полици и умрял. Това е карма. Мислите ли, че той като умре, ще се освободи? Не се освобождава. Днес кармата се проявява чрез болести, страдания, нещастия. Болестите са признак на назряла карма. Много от нервните заболявания се дължат на покварената човешка мисъл или на покварената плът. Покварата се дължи на кармичния закон, който действа неумолимо в света. Човек сам си е създал своята карма.

Болестта е нещо чуждо на човека. Ако беше нещо съществено, тя щеше да присъства всякога. Като дойде болестта, мислиш, че си неспособен за работа, не можеш да учиш, не ти се яде, станеш бездеен. Замине ли си тя, веднага се възстанови нормалното състояние. Питам тогава: какво е болестта, на какво можем да я уподобим? Сега нас не ни интересува болестта сама по себе си, понеже тя е едно състояние. В едно отношение показва нарушение на един закон. Всякога болезнено състояние има, когато се наруши някакъв Божествен закон, дали съзнателно или не, безразлично е. Една болест може да се дължи не на нас, ние да не сме причината. Някой път на миналите поколения се дължи. Някой път на

5 поколения назад, някой път на 10 поколения назад, а някой път на 20 поколения се дължи. Болестите не са нищо друго, освен полици, които се изплащат за неизплатени дългове към деца, родители, близки. Някога си здрав, сънуваш, че те гони бивол. Криеш се тук-там. На другия ден заболяеш. Болестта е служещ. Казва: „Ще плащаш!“ Този бивол ти ще го намериш - или ти мразиш някого, или някой те мрази от миналото. Този, който те мрази от миналото, ще създаде болезнено състояние; а когато ти мразиш, ще му създадеш болезнено състояние. На всички болести причините са кармически.

Всяко нарушение или отклонение от законите на природата води към заболяване. Отклоняването може да е станало преди много години, но последствията идват днес. Като знаете това, не питайте защо някой не греши, но боледува, а друг греши, а е здрав. Някои от болестите, които идват днес, се дължат на миналото, в предишни животи сме правили какви ли не погрешки, а сега плащаме. Причината за полудяването на сегашните хора се крие в техните минали съществувания. Днес те се натъкват само на някакъв повод за полудяване, но причината се крие в тях. Ако някой от вас е болен, трябва да дойде лекар, но този лекар, който иде да ви лекува, той има да ви направи едно добро или вие имате да му плащате. Ще се срещнете с лекаря, за да ликвидирате вашата карма. На земята всичките работи са приключване на известни сметки. Питам: защо майките имат тази любов? Майката 9 месеца носи детето в утробата си. Дошъл момъкът, той не носи момата като майката девет месеца - станала тя на 19 години, задигне я. Той нищо не е направил за нея, какво уважение има към младата мома? Че той знае ли как е станалата младата мома такава? Един ден, като не оценява момата, ще го направи Господ майка, ще тури младата мома в утробата му. Защо трябва да я ражда? Тази, младата мома, която не я оценява, да я оцени, да види как става. Нито един няма да се освободи от своите възгледи! Щом не знаеш как да се отнасяш с младата мома, ще бъдеш майка, да я раждаш. Тогава, който не е оценявал момците, момци ще ражда; който не е оценявал момите, моми ще ражда; който не е оценявал старите, стар ще стане; който не е оценявал младите, млад ще стане. Всеки човек ще стане това, което не е оценявал, за да го оцени. Трябва да мине по един път.

По някой път вие искате да знаете какво има - карма, страдание или какво става. Каквото и да е, не искайте да знаете какво е вашето минало. Някой път вие искате да знаете какво е то - да спи зло под камък. И Писанието казва: „Ще хвърля греховете зад гърба Си, ще ги залича и няма да ги помена“. Не извиквайте вашето минало! Туй, което е заличено, Господ го е турил зад гърба Си, не го извиквайте сега. Не правете нови погрешки. Да не би, като види Господ сега новите ви погрешки, да види и старите. Не заставяйте Господа да отвори книгата на възпоменанието, да види какви неща има там. Защото Господ, като затвори, Той не иска да ги знае, а като направите едно престъпление, Той ще отвори книгата да запише, пък като види там, работата става лоша. Щом Господ започне да мисли за вашето минало, и вие започнете да си спомняте, и грехът ще дойде във вас. Питам: какво се ползвате тогава? По-добре Господ да отвори книгата на живота, да вижда добрите работи, които сте направили, че като си спомни за тях, да вижда доброто. Когато вие сте радостен, Господ е отворил книгата на живота, пък когато вие сте скръбен, Господ е отворил книгата на възпоменанията и ще помене вашите деяния. Тогава скръб и страдание прониква в душата ви. Защо са тия скърби? Защото заставяте Господа да отвори книгата на възпоменанията. Не Го заставяйте да отваря тази книга. Наука е това! И не ходете да разправяте, че този направил това, онзи - онова. Идва някой и се оплаква, че страда. Не заставяйте Господа да отваря книгата на възпоменанията! Нека отвори Господ книгата на живота, на хубавото. Защото Господ има три книги: в едната записва хубавите постъпки, в другата записва лошите и в третата книга записва какво възнаграждение има да даде, какво благословение да даде. Това са трите книги: за вашите постъпки, за добрите чувства и за вашите мисли. Ако така разбирахте живота, тук щеше да бъде едно общество на светии.

Пазете се от омразата, за да не изпитвате горчивите плодове на злото. При омразата вие плащате, а другите ядат и пият. Когато се натъкват на злото в света, хората казват, че това е кармата им, това е лошата им съдба, която не могат да избегнат. Какво представя кармата на човека? Кармата е бомба, заровена в земята, която те разравят и започват да изследват. Бутнат ли я не на място, или изпуснат ли я на земята, тя веднага експлодира. Дойдете ли до някоя бомба, вие трябва да бъдете внимателни, да я заобикалите, да не я пипате. Много бомби има човек в себе си, които не трябва да пипа. Докато не ги пипа, той е добре. Пипне ли ги, кармата се проявява. И грешният, и праведният имат бомби в себе си. Разликата между тях се заключава в това, че грешният постоянно пипа своите бомби, а праведният ги заобикаля. Между хората не трябва да бъдеш нито много умен, нито много глупав, защото глупостта е пак закон кармичен, интелигентността е пак закон кармичен. Ако си много интелигентен, ще се движиш много бързо и ще дойдеш в стълкновение с другите; ако си много глупав, ще се движиш много бавно и пак същият резултат. Ще бъдеш толкова интелигентен, колкото всички около тебе. Сега ще си зададете въпроса: колко трябва човек да прояви своята интелигентност? Вие ще запазите своите сили за по-

благоприятни условия. Щом има пред теб един трен с по-малка бързина, ти ще спреш парата си, а като няма препятствие напред, ще препускаш колкото искаш. Не съдете, но се ползвайте от чуждите погрешки. В това отношение съществува следният закон: използвайте погрешките на хората без да ги съдите, ако не искате да изпаднете в тяхното положение. Животът е колело: едни се качват, други слизат. Искате ли да не попаднете под закона на кармата, вземайте поука от грешките на хората. Само съвършеният човек може да съди, а несъвършеният, като вижда погрешките на своите близки, той трябва да се моли на Бога да не изпадне в тяхното положение. Казвам: ако знаете дълбоките причини за погрешките на хората, вие не бихте ги съдили. Преди няколко дни дохожда при мене една моя позната, която ми казва: „Много съм нещастна. Искам да ми дадеш едно обяснение, защо са тези страдания, които сега прекарвам? Аз не искам да казвам, че това било Волята Божията. Тъй, едва започна нещо, докарам го до един край и веднага се разваля. Имам един мъж, не мога да живея с него, употребявам всичката си воля и вече съм решила да си работя, Сега, като ви разправам тия неща, вие ще си кажете: това са забавления за хората. Това не е за забавление. Когато аз говоря, аз не забавлявам. Аз мога да кажа факти, които съществуват, и които не съществуват. Вашето нещастие, както в миналото, така и сега, се дължи на туй велико престъпление! Тя спира своя брат, спира и своята еволюция. Вие мислите, че лошото е отвън. Светът е вътре във вас. Вие нямате една ясна представа за живота, търсите причините в живота. Всичката причина сте вие. Всеки човек е причина за своето щастие и нещастие в себе си. Някой човек те мрази. Той в миналото ти е бил слуга, работил 20 години, ти нищо не си му дал. Този човек помни, като види, и те мрази. Казваш: „Той ме мрази.“ Ти си забравил, той не е забравил. Мъчно, се забравя. Къде е причината? Казваш: „Не е добър човек“. Ти не си добър, ти го направи лош този човек. В този живот повикай го, направи го наследник, завещай му нещо, осинови го. Хората са изгубили вяра едни в други. Сега съществува онзи насилнически закон - навсякъде в света слушаш: „Човек трябва да бъде силен, той трябва да наложи своята мисъл“. Ти може да наложиш своята мисъл, то е възможно: един генерал може да наложи своята мисъл, един цар може да наложи своята мисъл, един стражар също, но туй е временно налагане. Един хипнотизатор може да наложи своята мисъл, да внуши на хипнотизирания точно туй, което иска. Тази мисъл на хипнотизатора се крепи, докато той е жив. Щом умре, тази мисъл се разрушава и изчезва. Тогава ще се зароди обратният закон: един ден, като влезеш в другия свят, всички тези, на които си влиял лошо, които са били потиснати, като се освободят от тебе, ще почнат да ти пращат лоши мисли и тогава около тебе ще се създаде един ад. Според закона на кармата в един живот човек ще бъде богат, в друг - сиромаш. Защо? Теченията на живота се сменят. Щом теченията на живота се сменят, богатият изгубва всички блага, които по-рано е имал и става сиромаш. Тия блага отиват към страната на онзи, който е бил сиромаш. Като е поставял прегради на Божествените блага, богатият е станал причина да се изменят теченията в живота, вследствие на което е изгубил благоприятните условия в полза на сиромаша. Това говори за великия закон на равновесие, който съществува в природата. Този закон има приложение не само по отношение на външните блага, но и по отношение на благата на сърцето и на ума. Ако сърцето на човека постави преграда на благата, които идат към него и по този начин препятства да отиват в посока на ума, сърцето се развива добре, а умът остава хилав. Но понеже теченията в живота се сменят, благата ще Ние някой път се спрем и мислим какво е Бог. Той те наблюдава, понеже обича. Влезе някой човек, иска да краде. Господ се интересува какво го подбужда да краде. Голям, учен човек е, касиер някъде: като прави сметките, каквото вземе, тъй го нарежда, че даде половината на другите, а другата половина в неговия джоб влиза. Господ си има такива секретари, казва: „Пишете, наблюдавайте го, той половината взе, -ма, а половината дава на другите“. Повика го в училището, казва: „Защо тази единица разделихте на две и половината дадохте на другите, а половината задържате за вас? Имахте да давате на хиляда души: половината дадохте на хилядата души, половината задържахте за себе си. Ти, самият човек, равен ли си на хилядата души?“ Какъв отговор ще даде този, ученият човек? Как ще се оправдае? Казва: „Господи, имам хиляда деца, за децата ги вземам“. Той казва, че има хиляда деца, но още ги няма. Господ казва: „Дайте му хиляда деца“. Тия, хилядата деца, трябва да ги отгледаш. Казваш после: „Защо ми ги даде Господ, хиляда деца?“ Защото раздели единицата на две половини, даде половината на ближните и половината задържа за себе си. Господ ти даде тия деца, да не те осъди. Казваш: Хиляда деца имам“. Господ ти даде тия деца. Той ще тури бялата лъжа там. Той вижда това, но не му казва: „Ти лъжеш“, защото в езика на Господа думата „лъжа“ е изключена, и мисъл за това няма. Казва: „Дайте му хиляда деца“. Каква е разликата между една бяла лъжа и една черна лъжа? В черната лъжа ти в капана не можеш да се хванеш, но в бялата лъжа в капана се хващаш, той е така замаскиран, че не го виждаш. В черните лъжи вземаш предпазителни мерки, в белите лъжи ти се хващаш. Засега има една обща карма и тя носи вече последствията си. Носим и общите добродетели, и общите недъзи. Друг някой направил погрешка и на тебе ти се дава да я изплатиш. И доброто се дава така. Не разрешаваме вече една индивидуална карма, а

общочовешка карма. Някой пита: „Какви грехове съм направил?“ Не, участваш в общото добро и в общото зло. Някой път не си направил добро, и ти идва доброто. Някой път не си направил зло, а пък ти идва зло. Христа защо трябваше да Го накажат? За общата карма. Цяла една нощ един цял полк римски войници се гавриха с Него, туряха Му венци и мантия и Му се покланяха, удряха Му плесници, плюеха Го. Това считам за най-голямото геройство. Онова страдание на кръста беше физическо, но Христос прекара тази нощ между римските войници в онова умствено изпитание и Той беше спокоен, доволен, силен всичко да понесе. На кръста беше мъчен физически. Та, най-първо, Той имаше сила да се избави, когато Го хванаха, но Той не си употреби силата. После имаше сила да се освободи от гаврата и пак не си употреби силата. И после на кръста имаше силата да се освободи - и там не се освободи. Той претърпя три несрети: и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо отношение. Това показва силата на характера: да издържи на всички изпитания.

От Римската империя нищо не остана, а пък от Онзи, Когото биха, с Когото се гавреха, от Него остана нещо. И кръстът, на който Го разпнаха, и той се въздигна и стана по-знаменит от цялата Римска империя. Кой днес не носи кръстче? И колко души носят на гърдите си кръст за храброст? И вземат Христа за пример. Във времето на Римската империя считаха кръста за най-позорно нещо, а пък днес го считат за емблема на доблест, храброст и благородство. Кармата на всички народи е назряла, сега е време за ликвидация, за разплащане. Как ще се разреши кармата на народите? Много просто. Невидимият свят има начини да разреши този въпрос. Той е предвидил едно голямо преселение на народите от изток към запад и след това от запад към изток. Това велико преселение на народите ще стане първо в невидимия свят. Така убитите германци от руснаците ще се преродят след време в Русия. Така също и убитите руснаци от германците ще се преродят в Германия. Като изминат няколко десетилетия и току-виж, че след 45 години, като израснат тия поколения, ще установят, че в себе си нямат помежду си омразата на предишните поколения. Така природата разрешава този въпрос първо в семейството. Родителите раждат своите врагове и чрез отглеждането им и възпитанието на децата си те се раз-плащат кармично. Няма родител, който да не обича децата си. По същия начин народите в тая война след 45 години ще се разплатят. В природата съществува този закон: всеки народ, който убие представител на друг народ, понеже отнема телата им, после трябва да им даде нови, т.е. избитите трябва да се родят в този народ. Евреите, избити от германците, ще се родят в Германия и с това ще изменят коренно духа на германския народ.

ДИХАРМА

Кармичният закон не е нищо друго освен съдбата на човека. Кармата е закон на необходимост, през който всеки човек минава. С други думи казано: кармата представлява неблагоприятните условия в живота на човека. Човек трябва да работи съзнателно, за да ликвидира правилно своята карма. Като ликвидира с кармата си, човек влиза в Божествения промисъл, в закона на благодатта или в тъй наречената „дихарма“. Да се преражда човек, това значи да живее в закона на кармата. Кармата, това е неустроеният живот, който сега се устройва. Небето, това е дихармата, това е благодатта. Небето е създадено от висши сили, а земята - от нисши сили. Изисква се време, милиони години ще минат, докато нашата земя се измени и настане друг порядък. Състоянието на нашия стомах е състояние на земята. Главата ни - това донякъде е Небето. Сега ние живеем миналия си живот. В бъдеще ще живеем сегашния си живот. Каквото посееш, това ще поникне, така ще живеем. Изпити има още, изпитите не са завършени. Вие мислите, че в този живот ще завършите всички изпити! В следващия живот ще ви се дадат условия да правите добрини. Тогаз ще се види как ще направите това. В този живот изпитвате всички несгоди, а в следващия живот ще имате условия да правите добрини. В този живот кармата е негативна, а пък в следващия живот ще бъде положителна. Аз правя следното сравнение: вчерашният ден е сегашното, а пък бъдещето е днешният ден.

Сега всички се спъват в следното - някой казва: „Аз 20 години вече вярвам в Христа“. Ти няма да вкусиш сега от плодовете на тези 20 години, които си живял. То е за в бъдеще. Ти ще вкусиш плода сега на онова, което преди 20 години си живял. Това минало идва до тебе. Сега си станал добър, но миналото ти не е добро. Лошото трябва да изтече и после ще дойде ред за сегашните ти добри мисли, за сегашната ти Любов, може би след 20 години, след 10 години, може би след една година. Сегашните ни добри мисли, сегашната ни Любов ще дадат резултати в бъдеще. А пък сега трябва да ликвидираме с миналите мисли, желаня и пр. Някога сме ги имали и сега вкусваме сладчината им. Всички хора, с които се срещаш, едни са добри, а други са лоши към тебе. Това е последствие от миналото. Някой те обира, ти си го обрал в миналото. Ако разбираш закона, ти ще бъдеш благодарен, че си се отплатил. Ти си биел и сега те набиват. Ликвидира се кармата. При сегашните условия се изисква един разумен живот. Трябва една наука, с която да се ликвидира миналото не само на отделните хора, но и на народите. Законът е същият - един народ трябва да ликвидира със своето минало. Цялото човечество и то има карма, с която

трябва да ликвидира. И Христос, когато дойде на земята, учеше този закон: как може да се ликвидира миналото? Може само по три начина: само чрез закона на Любовта, закона на мисълта и закона на доброто може да се ликвидира кармата. Това е цяла една школа. Хиляди години сме живели и хиляди години ще живеем, докато се ликвидира. В природата има един закон, който отбелязва прогреса, как живеете. И от този прогрес зависи вашето бъдеще. Ин-дусите досега са изучавали само едната страна, наричат я карма. Но кармата, това е законът за ленивите ученици. Всички ония лениви ученици искат да знаят кои са кармическите причини, за да се случва нещо лошо. Като се случи нещо добро, то какво е? То е пак кармическо. Кармата аз считам в тази смисъл за тъмнота, дихармата - за светлина. Всички ония постъпки, желаниа, мисли, които са в тъмнина, тях ги наричам лоши условия. Всички неща, които са станали в светлина, са добро. Доброто винаги в света представя светлината. Злото винаги представя тъмнината. Светлината гради, създава. Щом туриш юлар някому на главата и вземеш остен кармата е започнала. Този юлар може да седи в една горчи ва дума. Кармическият закон е ужасен. Една горчива дума може деликатно да е казана, с една усмивка или лека подигравка, кармата е започнала. Даже в най-тънката форма да кажеш нещо, противникът даже не подозира, но ти си прикрил едно чувство невярно и ти в душата си усещаш, че кармата е започнала, може в бъдеще туй чувство да донесе хиляди злини. Следователно в себе си ще бъдете строги, ще прецеждате! Защото от туй гледище на окултната школа, умът е филтър, сърцето е филтър и волята е филтър. Всяка мисъл трябва да мине през ума, сърцето и волята, да се филтрира; всяко чувство трябва да мине през ума, сърцето и волята, да се филтрира и всяко действие трябва да мине през ума, сърцето и волята; всичко туй трябва да се филтрира и тогава да влиза в градината на душата за посаждане. Някои хора ни са симпатични по кармичния закон. А някои хора не ни са симпатични пак по същата причина. Ние трябва да се издигнем над този закон. Да кажем, че един ден имаш една лоша мисъл. Това го обясняват в окултната наука. Ти прекарваш един страшен ден, прекарваш цяло едно съществуване, прекарваш някое свое прераждане, което може да си преживял преди 100, преди 1000 години сега, в един ден. А някой път ти си радостен, ти тогава преживяваш един цял живот в един ден. Когато се радваш, това е твоето минало, когато скърбиш, и то е твоето минало. В онзи, лошия живот, лошия ден, когато дойдат в тебе лошите мисли, веднага ще гледаш да пресъздадеш от този ден настоящето. Да пресъздадеш нещо хубаво. И тогава можеш да получиш хубава перспектива за бъдещето. Всички лоши събития, всички лоши работи в твоите минали съществувания, ти ги събери, не ги пъди, но ги впрегни на работа. Има неща, които вие не можете да проверите, но пак трябва да вярвате. Че как ще си представите, Христос казва: „Любете враговете!“ Как ще го обичаш? Ще го обичаш, понеже ти го направи враг на себе си. Според закона на кармата, този човек някога ти е бил отличен слуга. В миналото той ти е служил в две, три съществувания, той е бил като роб, но ти си се отнасял спрямо него много зле. Господ сега те е турил в друго положение и той като те вижда, има едно отвращение към тебе. Ти ще поправиш миналото, ще го обичаш и ще кажеш на себе си: „За неговото падение аз съм причината“. Ще ви приведа тогава онзи пример. Един американски виден проповедник влюбва се в едно бедно момиче, но след това баща му и майка му не са съгласни и той напуска това момиче. То се развращава и умира в един лош път. После той се учи, свършва богословие, оженва се за една знатна американка, на един много богат дъщерята и минава за виден проповедник - чист и свят живот има. Ражда му се едно дете и туй дете било толкова лошо, всичките лоши качества има. И всички се чудят откъде е дошло това лошо дете при тази добра майка и при този добър баща. Това е неговата възлюблена, която умряла и сега му чука сол на главата. Казвам: първоначално човек е бил чист в своите мисли и чувства. Питам: кои са причините, поради които днес човек се е опетнил? Някаква сила от външната природа се е намесила в живота на човека и го е отклонила от правия път. Веднъж той се е отклонил - няма нищо лошо в това. Лошото е, ако той не учи и не се ползва от опитностите, които придобива. Само така човек ще може да черпи знания. Само чрез страдания той ще придобие мъдрост и знания. Любовта е път към вечно тържество, но за да не злоупотреби човек с нея, преди всичко той трябва да мине по пътя на скърбите и страданията. Някой казва: „Аз търся истината“. За да се добере човек до истината, той трябва да научи закона на самоотричането и така ще разбере законите на великата Любов. В това отношение човек трябва да чувства, че животът на всички хора е негов живот, знанията на всички хора са негови знания. Казват: „Мъчно е да се постигне това нещо“. Христос казва: „Обичайте врага си!“ Съвременните хора, обаче, намират това нещо за невъзможно. Когато Христос е изка-зал тази велика идея, Той е нямал предвид сегашните ограничени разбирания на хората, нито пък разбиранията на хората от тогавашните времена. Съвременният човек казва: „Как е възможно да обичам онзи, който ме е обрал, който ме е онещастливил? Или как е възможно да обичам онзи, който е убил всичките ми деца? На такъв човек ще тегля един куршум и нищо повече!“ Идеята, която е вложил Христос в мисълта „обичай врага си“, има съвсем друг смисъл. С това Христос е подразбирал следното: само добрият човек може да обича своя враг, защото той е безсмъртен. Кой каквото му направи, той

остава незасегнат. Следователно злото, което някой иска да причини на праведния човек, се отнася пак до самия него. Ако един грешен човек се опита да убие някой праведник, по никои начин не може да го убие, но причинява вреда сам на себе си. Този човек сам опетнява своя живот. Грехът, който лежи на съвестта на съвременното човечество се дължи на това, че ръцете му са оцапани с кръв. Анатомически и физиологически съвременният престъпник е деформиран: пръстите на ръцете му са скъсени, главата му отзад е сплескана, а при ушите чрезмерно широка, челюстите му са издадени напред, ушите му са деформирани - с една дума такъв човек прилича на звяр. Някой казва: „Аз ще убия еди-кого си, ще му отмъстя и никои няма да знае за това мое престъпление" - така си мисли той. Всяко убийство, извършено от когото и да е, оставя своите белези. Друг казва: „Аз и да убия някой човек, ще отида в църква при свещеника, ще се изповядам и греховете ми ще се простят". Никои човек не може да прощава греховете на престъпника за убийство. Само Бог е в сила да заличава греховете на когото и да е. Не заличи ли Бог греховете му, той ще носи за вечни времена епитимия. Ще кажете: „Кой може да ни налага епитимия?" Разумната природа върши това. Когато види, че някой човек върши престъпления, тя го поставя в затвор и едва след четири поколения той може да изкупи своите грехове и да излезе от този затвор. Въпросът сега седи в това, как да се изкупят престъпленията и греховете на съвременното човечество. Всеки за себе си ще търси съответен начин за изкупление, обаче никои не може да се освободи от плащане. Закон е: чрез прощаване човек се освобождава от веригата на кармата и всички ограничения, които са го спъвали, отпадат. Чрез прощаването човек влиза в преддверието на Любовта. Трябва не само да простиш за обидата, но да заличиш всичко в съзнанието си и помен да не остане в теб от обидата. На мястото на лошите думи, които са ти казали, постави най-добрите за онзи, който те е обидил. Като прощавате, кармичната връзка се скъсва. Като не прощавате и се противите, кармата продължава. Когато направят погрешка спрямо тебе, ти прости. Това е закон на милосърдието. Друг закон гласи: ако простиш, добиваш своята свобода. Иначе те свързват веригите на кармата. Когато някой ти направи пакост, а ти му пожелаеш нещо лошо, създаваш карма, която ще плащаш. Писанието казва: „Който иска, дай". Дай, когато имаш. Но когато нямаш, какво ще му дадеш? Кой трябва да услужва? Ние, които имаме Божественото благословение, ще дадем. Нямаш Божието благословение, не можеш да послужиш. Слугуване в света без Любов е невъзможно. По закон е възможно. Законът ще те застави: имаш - нямаш, ще дадеш. На един, който дължал 10 000 таланта, господарят му ги простил. Но оня имал да взема 50 пенязя от някого, хванал го за гушата и го турил в затвора. Идват слугите и казват на господаря какво е направил. Господарят казал и него, и жена му да не ги пущат, докато не платят всичко. Това е закон. Сега вие се занимавате с малките погрешки на другите. Господ ви е простил 10 000 таланта - големите погрешки, а ти срещнеш един брат, който ти дължи 150 лева и му казваш: „Дай ми!" Погрешка имаш. Оставете сега. Прощавайте! Както Бог ви прощава, така и вие прощавайте. Казва: „Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не вменияваше греховете". Вие, като се срещате с вашите длъжници, прощавайте им, примирявайте се, както Бог прави. „Не мога." То е по закона на кармата. Щом не можеш, то е законът. Законът ще те спре. Щом можеш, то е извън закона, и тогава можеш да служиш на Бога. За да ликвидира с кармата си, човек трябва да се примири с всички хора. Ще гледате по възможност бързо да изглаждате всичките си отношения. Злото е, че вие искате да господарствате с вашето знание. Някой от вас има някоя идея, иска да я наложи на другите. Или той може да има някакъв навик, някаква характерна черта, някакви сили, той ще иска да ги прокара, да ги наложи, но знайте, че в природата има закон за регулиране на нашите действия. Всяка сила има граници, в които тя може да се развива. Дойдат ли тия граници, има вече обратни действия. Дотогава, докато хората не знаят вашите същински намерения, те може да ви слушат, но в момента, когато узнаят целта, към която се стремите, веднага ще почнат да ви противодействат и то по закона на самосъхранението. Всяко същество иска да се предпази, т.е. всеки иска да запази своята свобода. Следователно кармическият закон може да се урегулира само чрез закона на самопожертването, т.е. да станеш слуга на другите, да отдадеш правото на всекиго. Правото, което искаш за себе си, трябва да дадеш и на другите, благо, което искаш за себе си, трябва да го имат и другите. Всеки има право да развива своя ум, своето сърце, да работи за усиление на волята си, независимо от това, дали той е прост или учен, слуга или господар, беден или богат. Благата на едного са блага за всички; правата на едного са права за всички. Различието седи в това, кой как ще използва и приложи тия блага и права в живота си. Всички, които следват правия път в живота, трябва да имат готовност да изправят погрешките си. Това значи: всички трябва да бъдете готови да развържете възела, който сами сте направили. Ако не искате да го развържете, ще се върнете при него. Възлите са последствия на вашето минало. Атавизмът не е нищо друго, освен натъкване на тия възли от миналото. Като се натъкне на някои от тия възли, човек същевременно се натъква и на ред противоречия, които го ужасяват. Мнозина обясняват тия възли със закона на възмездията или със закона на кармата, но каквито обяснения и да се дават, в края

на краищата някои от възлите остават неразвързани. Няма ли някакъв начин, по който човек да се развърже напълно? Има един начин - той е законът на Любовта. Като живеете по този закон, вие ще се развържете напълно. Това значи: вървете в правата посока на живота, която води към ония възли, които сами някога сте вързали. Щом дойдете до тях, вие ще заплатите на господаря си всичко, каквото му дължите, а той ще ви освободи. Казвате: „Нали човек има свободна воля? Нали е свободен да прави каквото иска?“ Свободата на човека се заключава във връзването и развързването. Свободен е само онзи, който може съзнателно да се връзва и развързва. И в сегашния живот още, щом човек съзнае своите погрешки, лесно може да обърне обратния лист и да измени своите неморални действия в морални. Туй е кармически закон. Щом съзнаеш, че туй, което си вършил досега, е несправедливо спрямо природата и почнеш постепенно да коригираш постъпките си, няма да се мине дълго време и животът ти ще се измени, ще се поправи. Ако не поправяте веднага погрешките си, те остават за следващото прераждане и като дойдете пак на земята, няма да можете да ги изправите, понеже трупате още. Не говоря за погрешки, за които всеки може да ти напомни. Говоря за погрешки, които никой не подозира, че ги имаш. Ако тях изправиш, по-лесно ще изправиш другите. Големите погрешки се дължат на малките. Като изправиш малките погрешки, които никой не вижда, и големите лесно ще изправиш. Тогава очите ще са здрави, ушите ще са здрави, дишането ще е правилно. Много от болестите се дължат на погрешните. Казвам: когато започнете да изправяте малките, невидимите погрешки, за които няма закон, тогава никаква карма не се образува. От тия погрешки се образува кармата. Казваш: "Каква е моята карма?" Кармата ти е много тежка, понеже си вземал и не си плащал. Пък сега ще трябва да започнеш да плащаш. Ще мислиш добре, ще чувстваш добре, ще постъпваш добре. Трябва да вярваме в Бога, за да ликвидираме със своята карма. Защо трябва да живеем? За да изплатим дълговете. След като платиш дълговете, ти ще бъдеш свободен. Някои говорят за свобода. Ти не можеш да бъдеш свободен, докато не си платиш дълга. Или другояче казано: не можеш да живееш добре, докато в тебе не се организира умът, докато не се организират сърцето и тялото ти тъй, че да бъдат гъвкави и във всеки момент да знаеш как да постъпиш. Да си бърз в решенията си. Като мине през изпитания и страдания, човек ще разбере, че в тях се крият благата на живота. Такъв е законът на кармата. Срещате един banker и си казвате: „Да имам неговото богатство в ръцете си, много неща бих направил!“ Много лесно искате да придобиете богатството! Богатството е сила. Какво ще направите, ако имате на разположение 2 милиона лева? Ще си създадете някакво нещастие - нищо повече. Ще започнете да се храните с печени агнета, кокошки, пуйки и ще развалите стомаха си в продължение на няколко години. Днес Бог ви е поставил в положението на сиромас, да се научите да ядете. Той ви казва: мазнини няма да ядете, защото те са причина на разни болести. Понеже в миналото си не сте знаели как да се справяте с организма си, не сте могли да го управлявате, днес сте дошли на земята като беден човек, да живеете в лишения, да се изправите. Тъкмо сте тръгнали в правия път, намери се някой ваш дядо, който ви оставя 2 милиона лева наследство, но с това разваля Божия план. Вашият дядо не е постъпил добре. Той трябваше първо да се обърне към Бога, да попита какво е Неговото мнение по този въпрос, да ви остави ли наследство, или не. Мнозина идват при мене, искат да им кажа нещо, да знаят какво да правят. Това, което искат те, е равносилно на 2 милиона наследство. Тогава аз запитвам Бога, да отговори ли на въпроса, или не. Бог ми казва: този човек е прекарал няколко непорядъчни живота, той трябва да се залови на работа, да не разчита нито на баба и дядо, нито на баща и майка, нито на приятели. Подобрението на съдбата му зависи изключително от него. Ако работи, ще има Божието благословение; ако не работи, главата му ще побелее. Казвате: „Тежки думи са тия“. По-добре да знае истината и да се стегне да работи ден и нощ, отколкото да се заблуждава. Сега ви е приятно, когато ви обича този, когото и вие обичате. Аз се чудя на хората! Една задача, която е трудна за разрешение. Защо човек, когато го обичат, му е приятно? Пък той, като види, че другите не го обичат, не му е приятно. Защо тъй? Не може да ме обича някой, когото и аз не обичам. Ако ти го обичаш, ти му се отплащаш за любовта, с която той те е обичал някога. Туй е в реда на нещата. Казваш: „Ама той не ме обича“. И ти не си го обичал. Следователно започни да го обичаш и за в бъдеще след 1, 2, 3, 4, 5 години и той ще те обикне. Нещастията, които идват, онези противоречия, които идват, не считайте, че са нещо неизцериемо, тъй, както казват: „Това е съдба, това е карма!“ Това е полуобяснение. Всичките погрешки на човека в един живот могат да се изправят. Всичките занемарени чувства и всичките занемарени способности може да се развият. Престъпление той не трябва да държи в ума си, но нека да държи един образ Божествен. Този образ трябва да се държи! В туй отношение не трябва да се спирате върху отрицателната страна на човешкия живот, понеже той е познат. Там няма какво да се занимавате. Спирайте се върху положителното. Срещате кой и да е човек - винаги се спирайте върху нещо положително, което има. От него може да се ползвате. Дефектът, какъвто има, ако се спирате върху този дефект, вие ще си създадете цяло нещастие на себе си. Когато казва Писанието да възлюбиш ближния си, подразбира да търсите доброто, което Бог е вложил в твоя ближнен. Не търсете

неговите недостатъци, той сам ги чувства. Ако ги намериш, кажи един начин, един прав път, как може да ги изправи. Туй, което не е добро, да стане добро. Това е философията. Сегашните хора, един като направи една погрешка, другите казват: „Ти не направи добре“. Новата философия гласи така: ти виждаш един, който откраднал; той като открадне, ти ще идеш и ще туриш на място откраднатото. Ти, който си видял кражбата, ще го избавиш от злото. Та той да не пострада ни най-малко. А пък сега, ние постоянно делим кармата. Казва: „Каква е била моята карма?“ Кармата, туй са все отрицателни величини, които човек е извършил в миналия живот. Бил си господар, измъчвал си твоите слуги. Сега тия слуги като те намерят, те измъчват. Ти си бил господар, измъчвал си ги. Не си им плащал. Измени се животът, те станат видни хора, ти не си така виден, като те надушат, че ти си онзи, кой как дойде опълчат се против тебе. Казва: „Не искам да му помагам, пари не давам, той е един изедник, не обичам този човек“. Тогава искаме да знаем, кой е законът на обичта. Люби Бога, за да те обичат. Прави добро, за да те обичат. От гледището на този кармически закон, кой каквато погрешка види у другите, тази погрешка той сам трябва да я изправи. Ти, който си забелязал някоя погрешка у приятеля си, трябва да се постараш да я изправиш. Ще кажете: „Как ще я изправя?“ Аз ще ви приведа един малък пример. При един евангелист, книжар във Варна, отива един млад момък да си купи книги. Книжарят му казва: „Преди време дойде един твой познат да иска пари на заем от мене, но и до днес не ги е върнал. Твоите приятели са такива.“ „Колко ти дължи?“ „Голкова.“ Той му дава парите. „Считай, че въпросът е уреден, аз и приятелят ми сме едно.“ И плаща всичкия дълг на приятеля си. То е благородство на характера. И ако някой почне да одумва някого, извадете кесията си: „Аз и приятелят ми сме едно“. А при сегашното ни разбиране много пъти вие казвате: „Аз зная, той има тази слабост, той е нехаен малко, аз ще му поговоря да ти плати...“ Не, в тази школа животът седи малко по-другояче: ще отвориш кесията си, ще ликвидираш сметката и на приятеля си нищо няма да казваш. И ако вие приложите тъй закона, ще опитате другите резултати. Това е за онези, които трябва да плащат, пък онези, които имат да плащат, образуват негативната си карма: един ден те ще изгубят своите добри приятели и ще останат сами да си изплащат дълговете, защото когато имат добри приятели, които да плащат дълговете и сгрешат, тогава по обратен път, провидението ще им турне приятели, подобни на тях и освен че няма да плащат, но ще ги натоварят двойно. Ще ви посоча един метод, по който например може да се помирите с човек, когото не обичате. Ще намерите трето лице, което е обично на онзи, когото вие мразите; двама, които се обичат, имат подобие, имат и контрасти, затова имат и енергия, която може да се използва; това трето лице ще даде условията за помиряване. Този закон съществува, но вие не сте го схванали. Аз ще ви обясня, че това става и по обратен път - момък се влюбва в мома, която по някои свои съображения му отказва; момъкът намразва момата, защото тя не се е съгласила на женитба, а се е оженила за друг; ако тя, като се ожени за друг, роди момиче, момъкът, на когото тя е отказала, се влюбва в дъщерята и като я взема за жена, първите се помиряват и по този начин разумната енергия взема права посока. Ако някой мрази някого, то е защото, според кармичния закон, този последният в миналото му е сторил зло, което го е спряло в еволюцията му и той иска по един или друг начин да си отмъсти; но първият направи ли го зет, даде ли му дъщеря си, той се помирява с него. Има и друг начин за помирение, той е следният: някой момък се влюбва в една мома, но тя се оженва за друг; момъкът се влюбва в сестра ѝ; ако и нея не вземе, влюбва се в третата сестра, защото, за да се помири, трябва да вземе една от трите. Женитбите, които стават в този свят, имат кармични причини. Кажете ми, защо даден мъж има стремеж към известна жена, и дадена жена към известен мъж? Защо някоя жена се оплаква от своя мъж, дори го мрази? Защо мъж говори зле за жена си? Вие за тия проявления в живота казвате: „Това са обикновени работи“. Не са обикновени, но са естествени работи, почиващи на закона на промените, който съществува в света. На всички, които ме слушате, енергиите са различно сложени. Онова, което има да става, всичко е предвидено, ти не можеш да се избавиш от него. Ако се избавиш от едно зло, ще ти дойде друго, по-голямо. Ако приемеш едно зло разумно, с благодарност, след него идва едно добро. На всички болести причините са кармически. Мразиш един човек, ще дойде от невидимия свят и ще ти направи една пакост. Трябва да се примириш. Мойсей разбираше този закон и застави евреите да принасят жертвоприношение, да нагостят тия духове, които преследват човека, да им простят греховете. Когато грехът се прости на един човек, болестта минава. Проказата се лекуваше някога, но не винаги. Някой път са нужни за лекуване само някои фактори, за да оздравее човек: природата е един фактор, Бог е фактор и самият човек е фактор. Лекарят е четвъртият фактор, който може да те лекува, и петият фактор са окръжаващите, приятелите. Ако тия фактори са в една вътрешна хармония, всяка болест може да се лекува. Причината за известно заболяване е много проста: турена е преграда пред някой Божествен закон. За да се излекува човек, трябва да се премахне преградата, а щом тя се махне, енергиите, които са свързани с този закон, моментално ще почнат да действат. Освободи ли се човек от тази преграда, с него се освобождават хиляди хора още. Хората представляват система от скачени съдове, според която, ако

един човек се разболее или страда, хиляди хора боледуват или страдат заедно с него. Имате, например, ставен ревматизъм - писано е кармически вашият крак да се осакати и той ще се вдърви - това е кармата. Но вие се обръщате към Бога: „Господи, ако ме избавиш, аз ще живея добре. Тези прегрешения, които досега съм правил, няма да ги правя." И кракът ти ще се подобри. Боли те глава - същото правило - ще се помолиш на Бога. Може да викаш и лекар - нали някой трябва да установи болестта. Днес много хора говорят за кармата, представят си я като нещо страшно. Нищо страшно няма в кармата. Кармата не е нищо друго, освен непотребна стока, която не може да се продаде. Успее ли човек да я продаде, ще му олекне, ще се освободи от кармата. Кармата е тор, с който хората трябва да наторяват нивите си. Съвременните хора имат криви понятия за кармата. Къде какво стане, те все на кармата го отдават. Някой пострадал нещо, карма било това. Разболял се, карма било това. Умрял, карма било. Ученик пропаднал на изпитите, пак карма. Пукнали някому главата - карма. Това не е разрешение на въпроса. На кого пукат главата? Само на онзи, който скъпо продава звънците си. Продава ли ги евтино, главата му остава здрава. Някой казва: „Аз съм неразположен духом". Ние знаем причините, отгде иде всяко неразположение. Ако вие вечерно време заспите и дойде някой вампир и ви изсмуче кръвта, като се събудите какво ще усетите? Една голяма слабост. Защо? Защото този вампир е изсмучал кръвта ви. Вие имате Мъчнотиите, които имате, сами по себе си не са тъй големи, вие ги преувеличавате. Туриш една малка мъчнотия под микроскоп, наблюдаваш я и казваш: „Като моята мъчнотия няма друга по-голяма". Това е вярно. Твоите мъчнотии са точно за тебе. Ще се отдалечите от мъчнотията, ще тръгнете по пътя на Любовта и ще видите какво може да направи тя за вас. Ставайте всяка сутрин тихо, гледайте да съсредоточавате мислите си, да поутихнете вътре малко, да проникнете в Божествената мисъл, защото някои опитности, които ви идат, са кармически неизбежни.

Кармата е задача, дадена на човека, която той трябва правилно да реши. Тя подразбира разумно справяне с миналото. Може ли човек да се справи с миналото си, той е разрешил задачата си, освободил се е от кармата. Грехът пък се явява като резултат на желанието у човека да заобиколи по някакъв начин кармата, да я избегне. Дадат някому някаква работа, но той не иска да я свърши, търси този-онзи да му я стовари. Това пък, което християните наричат „благодат", представлява добрите условия, чрез които невидимият свят иска да помогне на хората, да ги освободи от кармата им. Мъглата представлява лошите условия за човека, при които той се губи, сбърква пътя, не може да се освободи от кармата. Изгрее ли Слънцето, мъглата се разпръсва, дохождат добрите условия, които отварят пътя на човека и той може свободно да се движи, да работи, да разрешава задачата си. Казвам: ако не можете да изкорените това дърво във вашия живот, поне отдалечете се от него. И тогава, посадете новия живот, новите идеи, новите мисли далеч от старите. Значи, без да искате, едновременно ще водите и двата живота. При това положение, забелязвате как в дни на добро разположение, при благородство на вашето сърце, вие сте настроени към проява на красивото, на великото в себе си, готови сте да говорите истината; и обратно, в дни на неразположение и вие сами не усещате как езикът ви се подхлъзва и говорите или правите това, което не искате. И като останете сами, вие сте недоволни от себе си и се чудите, как се подадохте на известно изкушение. Това става и с млади, и със стари - с всички хора. Туй се дължи на стария живот в хората.

Ако някой е лишен от мъдрост, да проси от Бога. Има един вътрешен, разумен закон, който е свързан със съществата на вярата. И ако човек спазва този закон и се ръководи от него, той ще може да разреши много въпроси, които го смущават, той ще може да подобри състоянието на своя ум и на своята памет. Съвременните хора не издържат в това отношение. Казват за някого, че имал силна памет. Ако наистина този човек има силна памет, нека каже къде сме се срещали с него преди 2 000 години. Ще каже, че това е от много далечно минало. Питам: как може да се нарече тогава силна памет тази, която не може да помни неща, станали преди 2 000 години само? Значи ние трябва да възкресим в себе си красивата памет на доброто, та като срещнем един човек, веднага да си обясним защо го обичаме, или защо имаме неразположение към него. Ако го обичаме, трябва да си припомним всички обстоятелства на миналите животи, които ни свързват с тези хубави чувства; или пък, ако имаме неразположение, да си спомним всички обстоятелства, които са създали това неразположение и да разберем как можем днес да поправим тези отношения. С такава силна памет човек ще може да изправи не само своите лоши отношения с хората, но ще може да помогне и на другите. Красивото в религиозния, в духовния живот на хората е да се отвори живота на миналото, на настоящето и на бъдещето, т.е. да можем едновременно да живеем в миналото, в настоящето и в бъдещето.

Казвате: „Не си струва човек да живее". Да, не си струва човек да живее, но при сегашното неразбиране на живота. Щом не си струва, измени живота си. Ако едно място не ти е приятно, измени го, иди на друго място; ако на едно място не те обичат, иди на друго. Като обиколиш цялата земя, все ще намериш едно място, което Господ е определил за тебе. Той не те е изпратил на това място, ти си дошъл

тук по известни кармични съчетания. Някой е българин, но той още не е определен за България; някой е англичанин, но той още не е истински англичанин. По закона на кармата някой е дошъл в България или в Англия, облякъл се е в дрехата на българин, на англичанин, без да е истински българин или англичанин. Намерите ли се пред големи мъчности, ще си послужите със закона на вярата, при малки мъчности - със закона на Любовта.

Кармата се ликвидира със закона на Любовта, а не с бягане. Започнете тази работа, в която умът ви да участва с Любов и сърцето ви да участва с Любов. Каквато и да е работата, от какъвто и да е характер, работата може да е много нищожна, но ако направите с Любов тази нищожна работа, благодарение на Любовта вие ще придобиете нещо. Тази мисъл, придобита с Любов, ще мине с вас, като идете в другите светове, ще ви придружава. Мисъл, в която Любовта не е присъствала, не може да дойде с вас, нито желанието може да иде в другите светове. Всички мисли, които са родени от Любов, всички желания, които са родени от Любов, всички постъпки, които са родени от Любов, всичко туй върви с човека заедно. То е Божията Любов, Божията благодат. Християните разбират думата „благодат“. Всичко онова, в което присъства Любовта, е благодат. Индусите го наричат „дихарма“. Всичко онова, в което Любовта не присъства, наричат го „карма“. Казвате: „Това е кармично“. Безлюбие е. Тогава ще се раждаш, ще умираш и нищо не става. Казвате: „Втори път като дойда, аз ще довърша работата“. Втория път като дойдеш, друга работа ще имаш, при други условия ще бъдеш. Сега вие казвате: „Причината е кармата“. Когато човек е изгубил Любовта си, кармата е дошла на мястото. Когато радостта се е изгубила, скръбта е дошла на мястото. Когато правдата се е изгубила, безправието е дошло на мястото. Когато милосърдието се е изгубило, насилието е дошло на мястото. И тъй, всичките недъзи, които съществуват днес, показват какво ни липсва. Следователно кармата от какво сиражда? Онзи, който е изгубил Любовта, иска да я завладее чрез насилие. Всяко същество, което се опита да завладее душата ни, да ни наложи каквито и да е връзки, ги налага и на себе си. Защото тия форми, които то образува, са затвори и в същите затвори и то ще влезе. Ще ви приведа един окултен разказ: един стар адепт в миналото имал голяма омраза към мишките и създал един капан, в който мишките да се хващат. Но той съгрешил, и Господ го направил мишка. Влязъл в същата дупка, видял този капан отворен, отива да го изследва. „Тази пастърмица може да ми причини добро“. Издебва, и хайде вътре. Затваря се този ум, който бил направил този капан. Никакви капани не курдисвайте в ума си или в сърцето си, защото в този капан вие ще влезете! Този капан, може да минат 10-100 хиляди години, той ще ви чака. Може да се върнете назад - според окултната наука може да се превърнете на муха, може да се превърнете на глистя, на една микроба. Може да се повърнете даже насред път и пак да започнете от начало. Не си правете илюзии! Казват: „Няма повръщане в еволюцията“. Има повръщане, и като ви повърнат тогава през всичките мисли, които сте създали, вие ще минете и ще опитате всичкото нещастие в туй отношение. Казват: „Каквото посееш, това и ще пожънеш“. Ако се върнеш назад, ще пожънеш всичките последствия. Сега туй е едно философско разсъждение. Да се пазите от ония твърдения, че човек не може да се повръща назад. Повръщане има. И ако ангелите в своето падане се върнаха и им израснаха опашки, рога и копита - то е голямо падение - сега, ако туй е за ангелите, то същият закон важи и за хората. Той не е изключен. В своя стремеж вие ще се стараете да се държите до Божественния закон на Любовта и да ликвидирате кармата си чрез него. Няма да се борите с цялата карма, няма да я туряте в ума си, няма да мислите за нея. Защото щом извикате кармата, трябва да знаете, че едновременно с нея се извикват два велики закона - извиква се Любовта. Сега има твърдение: някой казва, че може сам да ликвидира със своята карма. Да, щом съзнае, че Любовта е единственото богатство на душата, може. Но той трябва да се попита дали тази любов е единствената Любов, той да се попита, дали обича всички същества еднакво. Това може да се постигне, когато гледате на хората като на същества, в които Божественото се проявява. За да се справите с кармата си, вие трябва да желаете доброто, щастието на всички хора. По този начин вие повдигате себе си, а същевременно помагате на ближните си, както и на цялото човечество. Това значи да изпълни човек Волята Божия. Следователно, когато някой прави добро на своя ближн, той има предвид да изпълни Волята Божия. Щом изпълни Волята Божия, и той се радва, и ближният му се радва. Когато изпълнява Волята Божия, човек е радостен и доволен от себе си. Престане ли да изпълнява Волята Божия, и радостта му изчезва. Когато говориш нещо на човека, говори му това, което е във връзка с Волята Божия. Дали му говориш добре или зле, щом е в съгласие с Волята Божия, то е на място. Волята Божия се заключава във всяко нещо, което дава подтик на човека, което повдига и осмисля неговия живот. Щом почнеш да служиш на Бога, всички хора ще ти станат обични, ще видиш, че това са души. Който пожелае да служи на Бога от Любов, у него непременно ще се събуди известна дарба или известен малък талант, който постепенно ще се разрасне. Човек може да ликвидира със своята карма само като служи на Бога. Представете си, че можете да живеете в другите хора. Какво значи да живеете в други хора? Това значи да можете да опитате тяхната реалност тъй, както опитваш

своята реалност в самия себе си. Щом дойдат хората до това съзнание, само тогава ще може да се оправи светът. Или само тогава ще може да съществува обич и Любов между хората, когато всички хора могат да живеят едновременно в теб и когато ти ще можеш да живееш едновременно във всички. У вас има такива кармични състояния, които по никой начин не може да смекчите, освен със силата на музиката, с изучаване на мистични стихове и с размисли върху тях. Най-много след 200 години всякакво братство, всякакво роднинство между хората, които са били свързани по плът, ще изчезне.

Връзката между хората, родени от Бога, ще продължи най-малко 25 000 години. Това постоянство, тази трайност на връзките ще даде възможност на разумните сили, които действат върху човешката душа, да завършат своята работа. Открадне някой 10-ина хиляди лева. Този акт ще остави последствия за четири поколения. След тази кражба човек През каквито и страдания да ви прекара Бог, вярвайте в Неговите благословения. Да знаете, че Неговият гняв е само до четири поколения, а пък благословието Му е до хиляди родове - един много дълъг период. Едно Божие благословение е за толкова дълго време, а гневът му е само за четири рода. Законът на кармата е строг, той преследва човека най-малко до четири поколения, докато изплати всичките си дългове. Какъвто е законът на кармата, такъв е законът и на дихармата. Това, което Бог е определил за човека, векове да минат, той ще го получи. Къде отива богатството, придобито с неправда? Най-много след четири поколения това богатство ще се върне там, отдето е дошло. Това е закон. Всяка погрешка трябва да се изправи в четири поколения най-много. Затова, щом начертаете един квадрат, ще знаете, че той означава закон, според който погрешките ви трябва да се изправят най-много до четири поколения. Това е вътрешното значение на квадрата. Четирите проекции на квадрата пък показват начините, смекчаващите условия, при които можете да изправите погрешките си. Мойсей, мисля, казва във Второзаконието, че Бог въздава за престъпленията до четвърти род. В 100 години едно престъпление трябва да се ликвидира. Тези, които са изучавали закона, са забелязани следното нещо: ако някоя черна жена има сношение с бял мъж, в първото поколение може да се роди бяло дете, и ако не във второто или третото, в четвъртото непременно ще се роди черно дете. Ако се роди в началото, добре - ще свърши кармичността. Законът действа и обратно: ако бяла жена има сношение с черен мъж, черно дете ще се роди. Всяка жена, която е помятала, ще носи последствията на това изваждане до четвъртото поколение. Природата не позволява да се нарушават нейните методи и закони. Тя иска изваждането да става на деветия месец, на деветия час, на деветата минута и на деветата секунда. Всяка неестествена мисъл, която се вмъква в твоя ум, всяко неестествено желание, което се вмъква в твоето сърце, всякога ще даде противоречие или в първото, или във второто поколение, а може и след двадесет и пет поколения. Всяко противоречие в четвъртото поколение трябва да се ликвидира. Природата най-много до деветото поколение може да остави да живее едно противоречие. Отде ще дойдат добрите хора? Те ще дойдат. Онази мома трябва четири поколения да живее един чист и възвишен живот. Бащата, майката, дъщерята и нейната дъщеря - четири поколения трябва да живеят чист живот, за да може да родят един гений, един човек, който да няма никакви атавистически склонности. Неговото тяло трябва да бъде пречистено и тогава той ще живее за "благо" на ближните си в света. Тези, които са готови, ще имат винаги добри условия. Защо на хората е позволено да ядат овца, а на вълците не е позволено? Защо на един вълк, като изяде една овца, всеки има право да му тегли куршум? Законът дава право да му теглят куршум, а на човека, като изяде една овца, никакъв куршум не му теглят. Неразбиране има. Престъплението е еднакво.

Питам тогава: какво е бъдещето на вълците? Вълците нямат никакво бъдеще. И всички вълци ще бъдат изтребени от лицето на земята. И вълците не могат да бъдат наследници на земята. Всички месоядни животни няма да бъдат наследници на земята - тигри, лъвове, котки, кучета, всички тия ще си идат и не могат да бъдат наследници на земята. И всички хора, които постъпват по същия начин, и те ще си заминат. Законът е все същият. И те няма да бъдат наследници на земята. Само че лошите хора ще си идат малко по-късно. Най-първо ще си идат лошите животни и след това и лошите хора постепенно. И те няма да наследят земята.

В сегашния век, понеже се намираме в края на века, нещата не могат да се отлагат. Някой казва: „Като се преродим втори път...“ За втори път прераждането ще дойде по друг начин. В сегашния живот с всички стари сметки трябва да ликвидирате. Ако не ликвидирате, ще останете в една дълга епоха, ще ви вземе един дълъг период. И сега някои, ако изостанат назад, след 25 000 години ще имат благоприятни условия да влязат в този път. Ако искате да знаете, ако сега загубите и пропуснете, ще трябва да търпите 25 000 години. Важен е сегашният момент. Не трябва да изпуска човек Божията Любов.

Обърнете внимание на онези закони, които съществуват. Зимно време се спира растежа на растенията. И ако посадите някое растение много късно, няма да узрее. Безполезно е тогаз.